

സ്നേഹവിപ്ലവം

ജോയ്സ് മേയർ

സ്നേഹവിദ്യ

സ്നേഹവിപ്ലവം

ജോയ്സ് മേയർ

JOYCE MEYER
MINISTRIES

Nanakramguda, Hyderabad - 500 008

Unless otherwise indicated, Scriptures are taken from the Amplified® Bible.
Copyright © 1954, 1962, 1965, 1987 by the Lockman Foundation.
Used by permission.

Scriptures noted KJV are taken from the King James Version of the Bible.

Scriptures noted The Message are taken from The Message.
Copyright © 1993, 1994, 1995, 1996, 2000, 2001, 2002. Used by permission
of NavPress Publishing Group.

Scriptures noted NIV are taken from the HOLY BIBLE:
NEW INTERNATIONAL VERSION®. Copyright © 1973, 1978, 1984 by
International Bible Society. Used by permission of Zondervan
Publishing House. All rights reserved.

Scriptures noted NKJV are taken from the NEW KING JAMES VERSION.
Copyright © 1979, 1980, 1982, Thomas Nelson, Inc., Publishers.

Copyright © 2009 by Joyce Meyer Ministries - Asia

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, distributed, or
transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system,
without the prior written permission of Joyce Meyer Ministries - Asia.

Joyce Meyer Ministries - Asia
Nanakramguda,
Hyderabad - 500 008

Phone: +91-40-2300 6777
Website: www.jmmindia.org

The LOVE REVOLUTION - Malayalam
First Print - September 2009

Printed in India at:
Caxton Offset Pvt. Ltd.
Hyderabad - 500 004

ഉള്ളടക്കം

മുഖവുര	vi
1. ലോകത്തിലെ കുഴപ്പമെന്താണ്?	1
2. പ്രശ്നത്തിന്റെ വേര്	24
3. ആകസ്മികമായി യാതൊരു നന്മയുമുണ്ടാകുന്നില്ല	38
4. ദൈവം തടസ്സപ്പെടുത്തിയത്	57
5. സ്നേഹം ഒരു വഴി കണ്ടെത്തുന്നു	69
6. നന്മയാൽ തിന്മയെ ജയിക്കുക	82
7. അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവർക്കു ന്യായം	99
8. സ്നേഹം ആന്തരികമാണ്, ബാഹ്യമല്ല	127
9. ആളുകൾക്കു വിലയുണ്ടെന്നു തോന്നിപ്പിക്കുക	148
10. തീവ്രമായ ദയാപ്രവൃത്തികൾ	171
11. ആളുകളുടെ ആവശ്യം എന്തെന്നു കണ്ടുപിടിക്കുക, പരിഹാരത്തിന്റെ ഭാഗമാകുക	184
12. നിരുപാധികമായ സ്നേഹം	195
13. സ്നേഹം തെറ്റുകളുടെ രേഖ സൂക്ഷിക്കുന്നില്ല	205

14. സ്നേഹം പ്രദർശിപ്പിക്കാനുള്ള പ്രായോഗികമാർഗ്ഗങ്ങൾ	215
15. നമുക്കാവശ്യം ഉണർവ്വോ അതോ വിപ്ലവമോ?	241

സ്നേഹവിപ്ലവകാരികളായ അതിഥിലേഖകർ

ഡാർലീൻ ചെക്ക്	14
മാർട്ടിൻ സ്കീത്ത്	117
പാസ്റ്റർ പോൾ സ്കാൻലൺ	139
ജോൺ സി. മാക്സ്വെൽ	160
പാസ്റ്റർ റോമി ബാ(ർ)നറ്റ്	231

മുഖവുര

വിപ്ലവം. ആ പദം തന്നെ പ്രത്യാശയുടെ തീപ്പൊരിയാണ്, അഭിനിവേശത്തെ ജലിപ്പിക്കുന്നതാണ്, മാനുഷികമായ മറ്റ് വാക്കുകൾക്കൊന്നും കഴിയാത്ത തുപോലെ വിശ്വസ്തതയെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുന്നതാണ്. ചരിത്രത്തിലുടനീളം വിപ്ലവത്തിന്റെ ആശയം ദീപശിഖകൾക്ക് എണ്ണ പകരുകയും, തളർന്ന ഹൃദയങ്ങളിൽ ധൈര്യം കുത്തിവയ്ക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. തങ്ങളെക്കാൾ വലിയ കാരണങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചവരെ വിപ്ലവങ്ങൾ അണിനിരത്തി. മുമ്പു ലക്ഷ്യമില്ലാതിരുന്ന സ്ത്രീപുരുഷന്മാർക്ക് ഒരു കാരണം നൽകി. അതിനു വേണ്ടി മരിക്കുവാൻ അവർ സന്നദ്ധരായി. വലിയ നേതാക്കന്മാർക്ക് അവ ജന്മം നൽകുകയും, വലിയ അനുയായികളെ പോറ്റിവളർത്തുകയും ചെയ്തു. അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ അവ ലോകത്തെ മാറ്റിമറിച്ചു.

സാധാരണ നിലയിൽ കാര്യങ്ങൾ നടക്കുന്നതിൽനിന്നു വിഭിന്നമായി, സമൂലമായി, പരിപൂർണ്ണമായുണ്ടാകുന്ന മാറ്റമാണു വിപ്ലവം. കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിൽ ജീവിച്ച രീതിയിൽ തുടർന്നു ജീവിക്കുവാൻ താല്പര്യമില്ലാത്ത ഒരു വ്യക്തിയോ, ഒരു ചെറിയ ജനക്കൂട്ടമോ കൊളുത്തുന്ന തീയാണു സാധാരണയായി വിപ്ലവങ്ങൾ. ചിലതിനു മാറ്റം വരുത്തുവാൻ കഴിയുമെന്ന് അവർ തീർച്ചയായും വിശ്വസിക്കുന്നു. ഒരു ഉറവ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്നതുവരെയും അന്തിമമായി കാര്യങ്ങൾക്കു മാറ്റം വരുത്തുന്നതുവരെയും അവരുടെ ആശയങ്ങൾ അവർ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നു. മിക്കപ്പോഴും മൗലികമായ നിലകളിലാണ് അവ നടക്കുന്നത്.

കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിൽ ലോകം വിപ്ലവങ്ങൾ അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. തങ്ങളുടെ പൗരന്മാരെ ചവിട്ടിമെതിച്ച ഭരണകൂടങ്ങളെ നമുക്കറിയാം അമേരിക്കൻ വിപ്ലവത്തിലും ഫ്രഞ്ച് വിപ്ലവത്തിലും റഷ്യൻ വിപ്ലവത്തിലും (ബോൾഷെവിക് വിപ്ലവമെന്നും അറിയപ്പെടുന്നു) ഇതു സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. കാര്യങ്ങൾ പുനഃസമാപിക്കുവാനുള്ള കാലഹരണപ്പെട്ടതും കാര്യക്ഷമമല്ലാ

ത്തതുമായ മാർഗ്ഗങ്ങളാണ് വിപ്ലവങ്ങൾ. പുതിയ ആശയങ്ങൾക്ക് വഴി തുറക്കുവാനുള്ള പഴഞ്ചൻ ചിന്താഗതികളാണവ. ശാസ്ത്രീയ വിപ്ലവം, അഥവാ വ്യാവസായികവിപ്ലവത്തിൽ നടക്കുന്നത് അതാണ്. തോമസ് ജെഫേഴ്സൺ പറഞ്ഞു, “ഓരോ തലമുറയ്ക്കും ഒരു പുതിയ വിപ്ലവം ആവശ്യമാണ്.” ലോകത്തിലെ അടുത്ത വിപ്ലവത്തിനുള്ള സമയമായെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. എല്ലാറ്റിനേക്കാളും മഹത്തായ വിപ്ലവമാണത്. ലോകചരിത്രത്തെ കളകപ്പെടുത്തിയ തരത്തിലുള്ള വിപ്ലവങ്ങൾ നമുക്കാവശ്യമില്ല. രാഷ്ട്രീയത്തിലോ സമ്പത്തിലോ സാങ്കേതിക വിദ്യയിലോ അടിസ്ഥാനപ്പെട്ട ഒരു വിപ്ലവം നമുക്കാവശ്യമില്ല. നമുക്കാവശ്യം ഒരു സ്നേഹവിപ്ലവമാണ്.

സ്വാർത്ഥവും സ്വയകേന്ദ്രീകൃതവുമായ ഒരു ജീവിതത്തിന്റെ ആധിപത്യം നാം എറിഞ്ഞുകളയണം. നമുക്കോരോരുത്തർക്കും മാറുവാൻ മനസ്സില്ലെങ്കിൽ, ഈ ലോകത്ത് ഒന്നിനും മാറ്റം വരുകയില്ല. ലോകത്തിനു മാറ്റം വരണമെന്ന് നാം കൂടെക്കൂടെ ആഗ്രഹിക്കാറുണ്ട്. ലോകത്തിന്റെ സ്ഥിതി നമ്മുടെ വ്യക്തിപരമായ ജീവിതത്തിന്റെ ദൈനംദിനജീവിതത്തിലെ നമ്മുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളുടെയും ഫലമാണെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം ഗ്രഹിക്കാതെയാണ് നാമങ്ങനെ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്.

എങ്ങനെ സ്നേഹം സ്വീകരിക്കണമെന്നും ഭൂമിയിലെ ഓരോ വ്യക്തിയും അറിഞ്ഞാൽ, ലോകം തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു സ്ഥലമായിരിക്കും. സമൂഹത്തിന് എന്തോ കുഴപ്പമുണ്ടെന്നും അത് നമുക്കെല്ലാമറിയാമെന്നു ഞാൻ ചിന്തിക്കുന്നു. എന്നാൽ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്നും, എങ്ങനെ മാറ്റം വരുത്തുവാൻ തുടങ്ങണമെന്നും ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാതെ തോന്നുന്നു. നിയന്ത്രണം വിട്ട ഒരു ലോകത്തോടുള്ള നമ്മുടെ പ്രതികരണം പരാതിപ്പെടുകയും ചിന്തിക്കുകയുമെന്നതാണ്, ആരെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും ചെയ്യണം. ദൈവമോ, സർക്കാരോ അഥവാ അധികാരത്തിലുള്ള ആരെങ്കിലും മൊക്കെ നടപടിയെടുക്കട്ടെയെന്നാണു നാം ചിന്തിക്കുന്നത്. എന്നാൽ, നാമോരുരുത്തരും ചിലതു ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടെന്നതാണ് സത്യം. നാം ജീവിച്ചുപോന്നതിൽനിന്ന് തികച്ചും വിഭിന്നമായ ഒരു വീക്ഷണകോണിൽ ജീവിക്കുവാൻ നാം പഠിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പഠിക്കാനും മാറ്റത്തിനു വിധേയരാകുവാനും, പ്രശ്നത്തിന്റെ ഭാഗമാണ് നാമെന്ന് അംഗീകരിക്കുവാനുമുള്ള ഒരു മനസ്സ് നമുക്കുണ്ടായിരിക്കണം.

നമുക്കു മനസ്സിലാകാത്തതു നന്നാക്കുവാൻ നമുക്കു കഴിയില്ല. അതിനാൽ, പ്രശ്നത്തിന്റെ വേരു കണ്ടെത്തുകയെന്നതാണ് ആദ്യമായി നാം ചെയ്യേണ്ടത്. ഭൂരിപക്ഷമാളുകളും അസന്തുഷ്ടരായിരിക്കുന്നത് എന്തുകൊ

ണ്ടാണ്? കുടുംബങ്ങളിലും അയൽപക്കങ്ങളിലും പട്ടണങ്ങളിലും രാഷ്ട്രങ്ങളിലും ഇത്രയധികം ക്രൂരതകൾ നടമാടുന്നത് എന്തുകൊണ്ടാണ്? ആളുകൾ കോപാകുലരാകുന്നത് എന്തുകൊണ്ടാണ്? പാപം നിമിത്തമാണ് ഇതെല്ലാം സംഭവിക്കുന്നതെന്നു നിങ്ങൾ ചിന്തിക്കുമായിരിക്കും. “ജനം പാപത്തിലാണ്ടിരിക്കുന്നു. അതാണ് പ്രശ്നം” മെന്നു നിങ്ങൾ പറഞ്ഞേക്കാം. സൈദ്ധാന്തികമായി ഞാൻ യോജിക്കുന്നു. എന്നാൽ, നാമെല്ലാം ദിനപ്രതി ഇടപെടുന്ന ഒരു പ്രായോഗികവീക്ഷണകോണിൽനിന്ന് അതിനെ സമീപിക്കാനാണു ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നത്. ഈ പ്രശ്നങ്ങളുടെയും മറ്റനവധി പ്രശ്നങ്ങളുടെയും മൂലകാരണം സ്വാർത്ഥതയാണെന്നു ഞാൻ ഉറച്ചു വിശ്വസിക്കുന്നു. സ്വാർത്ഥത തീർച്ചയായും പാപത്തിന്റെ ബാഹ്യപ്രകടനമാണ്. ഒരു വ്യക്തി പറയുന്നത്, “ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നത് എനിക്കു വേണം, അതു കിട്ടുന്നതിനുവേണ്ടി ഞാൻ എന്തും ചെയ്യുവാൻ പോകുകയാണ്”. ദൈവത്തിനും അവന്റെ വഴികൾക്കുമെതിരെ ഒരു വ്യക്തി പോകുമ്പോഴാണു പാപം നിലനിൽക്കുന്നത്.

നാം ജീവിക്കേണ്ടതിന്റെ തികച്ചും വിപരീതദിശയിൽ “ചിന്നാക്കം” ജീവിക്കുവാനുള്ള പ്രവണതയാണു നമുക്കുള്ളത്. നാം നമുക്കുവേണ്ടി ജീവിക്കുന്നു. എന്നിട്ടും നമ്മെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതുമായി ഒരവസാനം ഒരിക്കലും നാം കാണുന്നില്ല. നാം മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടി ജീവിക്കുകയും, നാം നൽകുന്നത് അനേകമടങ്ങായി നമ്മിലേക്കു മടങ്ങിവരുന്നതുമായി അത്ഭുതകരമായ രഹസ്യം നാം ഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യും. ലൂക്കൊസെന്നു പേരായ പ്രസിദ്ധനായ വൈദ്യന്റെ രീതി എനിക്കിഷ്ടമാണ്. “കൊടുപ്പിൻ; എന്നാൽ നിങ്ങൾക്കും കിട്ടും; അമർത്തിക്കുലുക്കി കവിയുന്നൊരു നല്ല അളവു നിങ്ങളുടെ മടിയിൽ തരും; നിങ്ങൾ അളക്കുന്ന അളവിനാൽ നിങ്ങൾക്കും അളന്നു കിട്ടും” (ലൂക്കോസ് 6:38 സന്ദേശം).

ഉടമയാകുക, കൈവശമാക്കുക എന്നിവ പല സമൂഹങ്ങളിലും ജനത്തിന്റെ പ്രഥമലക്ഷ്യമായിത്തീരാറുണ്ട്. എല്ലാവർക്കും “ഒന്നാമതാ”കണം. അതു യാന്ത്രികമായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്, ലഭ്യമായ മേഖലയിൽ ഒരാൾക്കുമാത്രം ഒന്നാമനാകാൻ ഏതു സമയത്തും കഴിയുമെന്നിരിക്കെ ഒരു പാടു പേർ നിരാശപ്പെടുമെന്നാണ്. ലോകത്ത് ഒറ്റയൊരാൾക്കു മാത്രമേ ഒന്നാമത്തെ ഓട്ടക്കാരനാകാൻ കഴിയൂ, ഒരാൾക്കു മാത്രമേ സ്ഥാപനത്തിന്റെ മേധാവിയാകുവാൻ കഴിയൂ, വേദിയിലെയോ വെള്ളിത്തിരിയിലെയോ മികച്ച നടനോ നടിയോ ആകുവാൻ ഒരാൾക്കു മാത്രമേ കഴിയൂ, ഒരാൾക്കു മാത്രമേ ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും ഉന്നതനായ എഴുത്തുകാരനോ ചിത്രകാരനോ ആകുവാൻ കഴിയൂ. നാമെല്ലാവരും ലക്ഷ്യബോധത്തോടെ നമ്മുടെ കഴിവിന്റെ

പരമാവധി ചെയ്യണമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ, നമുക്കായി എല്ലാം വേണമെന്നു നാം ആഗ്രഹിക്കുവാനും മറ്റുള്ളവരെക്കുറിച്ചു യാതൊരു കരുതലില്ലാതെയിരിക്കണമെന്നും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല.

ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ രചനയ്ക്കായി അറുപത്തഞ്ചു വർഷത്തെ ജീവിതം എനിക്കുണ്ട്. അതുമാത്രമാണു കുറച്ചു കാര്യങ്ങൾ അറിയാനുള്ള എന്റെ യോഗ്യതയെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. സന്തുഷ്ടയായിരിക്കുവാൻ വിവിധ മാർഗ്ഗങ്ങൾ പരീക്ഷിച്ചറിഞ്ഞതക്ക ജീവിതദൈർഘ്യം എനിക്കുണ്ട്. നമ്മു വർജ്ജനത്തിലൂടെ എന്താണു ഫലിക്കുന്നതെന്നും എന്താണു ഫലിക്കാത്തതെന്നും ഞാൻ കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്. ജീവിതം ഫലപ്രദമാകുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട നിലയിൽ സ്വാർത്ഥത എത്തിക്കുകയില്ല. തീർച്ചയായും സ്വാർത്ഥത മനുഷ്യനെക്കുറിച്ചുള്ള ദൈവഹിതവുമല്ല. ലോകവ്യാപകമായി നാം അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന ഏറ്റവും വലിയ പ്രശ്നം സ്വാർത്ഥതയാണെന്നും, അതു നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യുവാനുള്ള തീവ്രമായ ഒരു മുന്നേറ്റമാണെന്നു മാണു നമ്മുടെ ഉത്തരം. ഈ പുസ്തകത്തിൽ അതു തെളിയിക്കാനാവുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. സ്വാർത്ഥതയോടു നാം യുദ്ധം പ്രഖ്യാപിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒരു സ്നേഹവിപ്ലവം നമുക്കാവശ്യമാണ്.

സ്നേഹമെന്നത് ഒരു സിദ്ധാന്തത്തെക്കാൾ ഒരു വാക്കിനെക്കാൾ ഉപരിയായതായിരിക്കണം. അതിനു പ്രവൃത്തിയുണ്ടായിരിക്കണം. അതു കാണുകയും അനുഭവിക്കുകയും വേണം. ദൈവം സ്നേഹമാണ്! സ്നേഹമെന്നത് എപ്പോഴും ദൈവത്തിന്റെ ആശയമാണ്. നമ്മെ സ്നേഹിക്കുവാൻ, അവനെ സ്നേഹിക്കേണ്ടത് എങ്ങനെയെന്നു നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുവാൻ, നമ്മെത്തന്നെയും മറ്റുള്ളവരെയും സ്നേഹിക്കേണ്ടത് എങ്ങനെയെന്നു നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുവാൻ അവൻ വന്നു.

നാമിതു ചെയ്യുമ്പോൾ ജീവിതം മനോഹരമാകുന്നു. ചെയ്യുന്നില്ലെങ്കിൽ ഒന്നും ശരിയായി നടക്കുകയില്ല. സ്വാർത്ഥതയ്ക്കുള്ള മറുപടിയാണു സ്നേഹം. കാരണം, സ്നേഹം കൊടുക്കുമ്പോൾ സ്വാർത്ഥത എടുക്കുന്നു. നമ്മിൽ നിന്നുതന്നെ നാം മോചിതരാകണം. ആ ഒരുദൃശ്യത്തിനുവേണ്ടിയാണ് യേശു വന്നത്. 2 കൊരി. 5:15-ൽ നാം കാണുന്നു, “എല്ലാവർക്കും വേണ്ടി ഒരുവൻ മരിച്ചുവെന്നും ജീവിക്കുന്നവർ ഇനി തങ്ങൾക്കായിട്ടല്ല തങ്ങൾക്കുവേണ്ടി മരിച്ച് ഉയിർത്തവനായിട്ടുതന്നെ ജീവിക്കേണ്ടതിന് അവൻ എല്ലാവർക്കുംവേണ്ടി മരിച്ചുവെന്നും ഞങ്ങൾ നിർണ്ണയിച്ചിരിക്കുന്നു.”

അടുത്ത സമയത്ത്, ലോകത്തിലെ ഭീതിജനകമായ പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഞാൻ ചിന്തിക്കുകയായിരുന്നു: പട്ടിണി കിടക്കുന്ന കോടിക്കണക്കിനു

കുഞ്ഞുങ്ങൾ, എയ്ഡ്സ്, യുദ്ധം, അടിച്ചമർത്തൽ, മനുഷ്യക്കടത്ത്, അവിശുദ്ധ ലൈംഗികത, അങ്ങനെയങ്ങനെ. ഞാൻ ദൈവത്തോടു ചോദിച്ചു: “ഇതെല്ലാം ലോകത്തു നടക്കുന്നത് കണ്ടിട്ട്, ഒന്നും ചെയ്യാതിരിക്കുവാൻ നിനക്കെങ്ങനെ കഴിയുന്നു?” എന്റെ ആത്മാവിൽ ദൈവം പറയുന്നതു ഞാൻ കേട്ടു: “ഞാൻ ജനങ്ങളിലൂടെയാണു പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. എന്റെ ജനം എഴുന്നേറ്റ് എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുവാൻ വേണ്ടി ഞാൻ കാത്തിരിക്കുന്നു.”

മറ്റുള്ള കോടിക്കണക്കിനാളുകൾ ചിന്തിക്കുന്നതുപോലെ നിങ്ങൾ ചിന്തിക്കുമായിരിക്കും. ലോകത്തിൽ പ്രശ്നങ്ങളുണ്ടെന്ന് എനിക്കറിയാം. എന്നാൽ അവ എത്രയോ വലുതാണ്! ഒരു വ്യത്യാസം വരുത്തത്തക്കനിലയിൽ എന്തിനെയാണ് ചെയ്യുവാൻ കഴിയുക? നമ്മെ നിശ്ചേഷ്ടരാക്കുന്ന ചിന്തയാണത്. അതേ സമയം തിന്മ വിജയത്തിലേക്കു മുന്നേറുകയും ചെയ്യുന്നു. നമുക്കു ചെയ്യുവാൻ കഴിയാത്തതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്ത നാം നിർത്തുകയും, നമുക്കു ചെയ്യുവാൻ കഴിയുന്നതു ചെയ്യുവാൻ തുടങ്ങുകയും വേണം. ഈ പുസ്തകത്തിൽ ഞാനും, എന്നോടു ചേരുവാൻ ഞാൻ ക്ഷണിച്ച അതിഥിലേഖകരും പല ആശങ്ങളും മാർഗ്ഗങ്ങളും നിങ്ങളുമായി പങ്കുവെയ്ക്കും. സമൂഹവും നമ്മളുള്ളതുമായ ഒരു മാറ്റം കൈവരിക്കുവാൻ അതിനു കഴിയും.

ലോകം അധഃപതിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, ഒന്നും ചെയ്യാതെ നില്ക്കുവാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നതില്ല. ഞാൻ കാണുന്ന പ്രശ്നങ്ങളെല്ലാം പരിഹരിക്കുവാൻ എനിക്കു കഴിയണമെന്നില്ല. എന്നാൽ എനിക്കു കഴിയുന്നതു ഞാൻ ചെയ്യും. അനീതിക്കെതിരെ നിങ്ങൾ എന്നോടൊപ്പം നിൽക്കുമെന്നും, നിങ്ങൾ ജീവിതത്തെ സമീപിക്കുന്നതിൽനിന്നു സമൂഹമായ ഒരു മാറ്റമുണ്ടാക്കുവാൻ സന്നദ്ധത പ്രകടിപ്പിക്കുമെന്നുമാണ് എന്റെ പ്രാർത്ഥന. മറ്റുള്ളവർ നമുക്കുവേണ്ടി കാര്യങ്ങളെല്ലാം ചെയ്യാത്തക്ക ദൈർഘ്യം ജീവിതത്തിനില്ല. എന്നാൽ അവർക്കുവേണ്ടി നമുക്കു ചെയ്യുവാൻ കഴിയുന്നതിനെക്കുറിച്ച് യാതൊരു അർത്ഥം ഇല്ല.

ഓരോ പ്രസ്ഥാനത്തിനും ഒരു ലക്ഷ്യം, അഥവാ ഒരു ജീവിതപ്രമാണമാവശ്യമാണ്. ജോയ്സ് മേയർ ശുശ്രൂഷയിലുള്ള ഞങ്ങൾ പ്രാർത്ഥനാപൂർവ്വം ഒരുമ്പടിക്കു രൂപം കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. അതനുസരിച്ചു ജീവിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾ സമർപ്പിതരാണ്. നിങ്ങൾ ഞങ്ങളോടൊപ്പം ചേരുമോ?

ഞാൻ അനുകമ്പ ഏറ്റെടുക്കുകയും

എന്റെ ഒഴികഴിവുകൾ അടിയറവയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

അനീതിക്കെതിരെ ഞാൻ നിലകൊള്ളുകയും, ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ ലളിതമായ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്തു ജീവിക്കുവാൻ സമർപ്പിക്കുകയും

ചെയ്യുന്നു. ഒന്നും ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതിനെ
 ഞാൻ നിരസിക്കുന്നു. ഇതാണ് എന്റെ തീരുമാനം
ഞാനാണു സന്ദേഹവിപ്ലവം

ഈ വാക്കുകൾ നിങ്ങളുടെയും വിശ്വാസപ്രമാണ-നിങ്ങളുടെ പുതിയ ജീവിത നിലവാരം-മായിരിക്കട്ടെന്ന് ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. മറ്റാരെങ്കിലും ചെയ്യേണ്ടതല്ലെന്ന് കരുതി നിങ്ങൾ കാത്തിരിക്കരുത്. ഈ പ്രസ്ഥാനം ജന പ്രിയമാകുമോയെന്നു കാണാനും നിങ്ങൾ കാത്തിരിക്കുവാൻ ഒരുമ്പെടേണ്ടതില്ല. നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി നിങ്ങൾ തീരുമാനിക്കേണ്ടുന്നതാണിത്, നിങ്ങൾ മാത്രം തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടുന്ന ഒരു സമർപ്പണമാണിത്. നിങ്ങൾ നിങ്ങളോടു തന്നെ ചോദിക്കുക: “പ്രശ്നത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായി ഞാൻ തുടരുമോ, അതോ ഉത്തരത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായിരിക്കുമോ? ഉത്തരത്തിന്റെ ഭാഗമായിരിക്കുവാൻ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചുകഴിഞ്ഞു. എന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ കേന്ദ്രവിഷയം സന്ദേഹമായിരിക്കും.”

നിങ്ങൾ നിങ്ങളോടു തന്നെ ചോദിക്കുക:
 “പ്രശ്നത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായി ഞാൻ തുടരുമോ, അതോ ഉത്തരത്തിന്റെ ഭാഗമായിരിക്കുമോ? ഉത്തരത്തിന്റെ ഭാഗമായിരിക്കുവാൻ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചുകഴിഞ്ഞു. എന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ കേന്ദ്രവിഷയം സന്ദേഹമായിരിക്കും.”

നിങ്ങൾ എന്തുപറയുന്നു? ഇന്നു ലോകത്തിലുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾ നിങ്ങൾ നിലനിർത്തുമോ? അവയെ നിങ്ങൾ അറിയുന്നില്ലെന്നു നടിക്കുമോ, അതോ അവ നിലവിലില്ലെന്ന് ഭാവിക്കുമോ? അതോ, നിങ്ങൾ സന്ദേഹവിപ്ലവത്തിൽ അണിചേരുന്നതോ?

സ്നേഹവിദ്യ

അദ്ധ്യായം

1

ലോകത്തിലെ കുഴപ്പമെന്താണ്?

ഞാൻ മാത്രമേയുള്ളൂ. എന്നാലും ഞാനൊരാളാണ്. എനിക്ക് എല്ലാം ചെയ്യാനാവില്ല. എന്നാൽ എനിക്കു ചിലതു ചെയ്യുവാൻ കഴിയും.

എനിക്ക് എല്ലാം ചെയ്യുവാൻ കഴിയാത്തതുകൊണ്ട്, എനിക്കു ചെയ്യുവാൻ കഴിയുന്ന ചിലതു ചെയ്യുന്നതു ഞാൻ നിരസിക്കുകയില്ല.

എഡ്വേഡ് എവററ്റ് ഹെയ്ൽ

രാവിലെ ഞാൻ കാപ്പി കുടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന്, ജനാലയിലൂടെ പുറത്തേക്കു നോക്കി മനോഹരമായ കാഴ്ച കാണുമ്പോൾ, 963 ദശലക്ഷമാളുകൾക്ക് വിശക്കുകയാണ്.

നൂറു കോടിയിലധികം ആളുകൾക്ക് ഒരു ദിവസം അവതു രൂപയിൽ താഴെ മാത്രമേ ലഭിക്കുന്നുള്ളൂ.

ദാരിദ്ര്യം മൂലം മുപ്പതിനായിരം കുഞ്ഞുങ്ങൾ ഇന്നു മരിക്കും. ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും ദരിദ്രമായ ചില ഗ്രാമങ്ങളിലാണ് അവർ മരിക്കുന്നത് - ലോകത്തിന്റെ മനുസാക്ഷിയിൽ നിന്നു ബഹുദൂരെ അവരെ നീക്കിക്കളയുന്നു. അതിനർത്ഥം, ഒരാഴ്ചയിൽ 210,000 കുട്ടികൾ മരിക്കുന്നു - ഒരു വർഷത്തിൽ 11 ദശലക്ഷം - അവരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും അഞ്ചു വയസ്സിൽ താഴെയുള്ളവരാണ്.

ലോകത്തിലുള്ള 2.2 ശതകോടി കുട്ടികളിൽ 640 ദശലക്ഷം പേർ മതിയായ പാർപ്പിടമില്ലാത്തവരാണ്, 400 ദശലക്ഷം പേർ ശുദ്ധജലം ലഭിക്കാത്തവരാണ്. 270 ദശലക്ഷം പേർ യാതൊരു വൈദ്യസഹായത്തിനും മാർഗ്ഗമില്ലാത്തവരാണ്.

ഈ സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകൾ എന്നെ സംഭ്രമിച്ചിട്ടില്ലെന്നുപോലെ നിങ്ങളെയും ബാധിക്കുന്നുണ്ടോ? ഞാനങ്ങനെ കരുതുന്നു. നാം ജീവിക്കുന്ന ലോകത്തിലെ തെറ്റിപ്പിഴയ്ക്കുന്ന യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളാണിവ. ഇവ നമ്മുടെ ഗ്രഹത്തിലും നാഴികയിലും നടക്കുന്ന കാര്യങ്ങളാണ്. ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ വായിച്ച സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകൾ നിങ്ങൾ താമസിക്കുന്ന പട്ടണത്തിനോ രാജ്യത്തിനോ യോജിക്കുന്നതല്ലെന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. പക്ഷേ, മുൻപെന്നത്തേക്കാളുമുപരി, നാമെല്ലാം ആഗോളപൗരന്മാരാണ്. ഒരാൾക്കു സമൂഹത്തിന്റെ ഭാഗമാണ് നാമെല്ലാവരും. ചിന്തിക്കുവാനും പറയുവാനും കഴിയാത്ത നിലകളിൽ നമ്മുടെ മനുഷ്യകുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങൾ കഷ്ടപ്പെടുകയാണ്.

ലോകവ്യാപകമായ ഒരുണർത്തൈശ്വര്യം നേടാൻ വിട്ടുകൊടുക്കുന്ന സമയമായെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു - നമ്മുടെ ആത്മസംതൃപ്തിയിൽനിന്ന്, അജ്ഞതയിൽനിന്ന്, വൈഷമ്യത്തിനായുള്ള നമ്മുടെ താല്പര്യമില്ലായ്മയിൽനിന്നു നമ്മെ ഉണർത്തുകയും, വേദനയ്ക്കും ദാരിദ്ര്യത്തിനും, നഷ്ടത്തിനും അഭാവത്തിനും, അനീതിക്കും അടിച്ചമർത്തലിനും, അനാരോഗ്യകരമായ ജീവിതസാഹചര്യങ്ങൾക്കുമെതിരെ എഴുന്നേൽക്കുവാൻ നമ്മെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്ന ഒരുണർത്തൽ. അതേ, ഒരു സ്നേഹവിപ്ലവത്തിന്റെ സമയമായിരിക്കുന്നു.

ഒരു ചെറിയ വായും ആറു കുറ്റിപ്പല്ലുകളും

ജോയ്സ് മേയർ ശുശ്രൂഷയുടെ വൈദ്യശുശ്രൂഷാവിഭാഗം കംബോഡിയയിൽ പ്രവർത്തിക്കുമ്പോൾ, ഒരു കൊച്ചു പെൺകുട്ടിയുടെ വായിൽ നിന്ന് ഇരുപത്തൊന്നു പല്ലുകളെടുക്കുവാൻ ഒരു ദന്തഡോക്ടർ സന്നദ്ധനായി. അവയിൽ ആരെണ്ണം കുറ്റിപ്പല്ലുകളായിരുന്നു. അതിവേദനയുളവാക്കുന്ന ആ അവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് ഞാൻ ചിന്തിച്ചപ്പോൾ, ഓസ്ട്രേലിയയിലേക്കുള്ള യാത്രയ്ക്കിടയിൽ എന്റെ ഭർത്താവിന് പല്ലുവേദന വന്ന സമയം ഞാനോർത്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥിതി ആകെ പരിതാപകരമായിരുന്നു. കാരണം, വിമാനത്തിൽ ഒരാശ്വാസവും ലഭിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഞങ്ങൾ അവിടെയിറങ്ങിയപ്പോൾ രാത്രി 10 മണിയായി. പെട്ടെന്നു തന്നെ ഒരു ദന്തഡോക്ടറെ ആരോ ഏർപ്പെടുത്തി. അങ്ങനെ ആ സഹായം സ്വീകരിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു

കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ ദിനംപ്രതി വേദന സഹിക്കുകയും, വൈദ്യസഹായം ലഭ്യമല്ലാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഈ കൊച്ചുപെൺകുട്ടിയെയും അവളെപ്പോലെയുള്ള ആയിരക്കണക്കിനു മറ്റുള്ളവരെക്കുറിച്ചും എന്തുപറയുന്നു? അല്പനമിഷങ്ങളെടുത്ത് അതൊന്നു ഭാവന കാണുക. ദ്രവിച്ചുപോയ ഇരുപത്തൊന്നു പല്ലുകളുടെ വേദനമൂലം വിറയ്ക്കുന്നത് എങ്ങനെയായിരിക്കും?

ചിന്തിക്കാനാവാത്ത ഇത്തരം കഷ്ടപ്പാടുകൾ നിലവിലുണ്ട്. ദിനംപ്രതി ലോകത്തിന്റെ വിദൂരഭാഗങ്ങളിലുള്ള പച്ചയായ മനുഷ്യർക്ക് ഇതനുഭവപ്പെടുന്നു. നമ്മിൽ മിക്കവരും അവരെ അറിയുന്നില്ല. അഥവാ, അങ്ങേയറ്റം പോയാൽ, അവരുടെ ചിത്രങ്ങൾ നാം റെലിവിഷനിൽ കണ്ടെന്നു വരാം. നാം പറയുന്നു: “എന്തൊരു നാണക്കേട്. ആരെങ്കിലും അതിനുവേണ്ടി എന്തെങ്കിലുമൊന്നു ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.” പിന്നെ നമ്മുടെ ബെഡ്കോഫിയും കുടിച്ച് കാഴ്ച കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കും.

കുപ്പ നിക്ഷേപമാകുന്നു

കമ്പോഡിയായിലെ കുപ്പക്കുഴിയിൽ ജീവിക്കുന്ന ഒരു പത്തുവയസ്സുകാരിയാണ് ഗ്ചി. അവൾക്ക് നാലു വയസ്സുള്ളപ്പോഴാണ് അങ്ങോട്ടു മാറിയത്. അവളുടെ മാതാപിതാക്കൾക്ക് അവളെ സഹായിക്കുവാൻ നിർവ്വാഹമില്ലായിരുന്നു. അവളുടെ മുത്ത സഹോദരിയോട്, അവളെ എടുത്തുകൊണ്ടു പോകുവാൻ അവർ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ആ കുപ്പക്കുഴിയിൽ പണിയെടുത്തു ജീവിക്കുകയെന്നതു മാത്രമായിരുന്നു അവർക്കു രണ്ടുപേർക്കുമുള്ള ഏക മാർഗ്ഗം. ഒരു കമ്പിക്കഷണംകൊണ്ടോ അല്ലെങ്കിൽ കൈകൾ കൊണ്ടോ ആഴ്ചയിൽ ഏഴുദിവസവും ആ കുപ്പയിൽ ഗ്ചി തോണ്ടും. അവൾക്ക് ഭക്ഷിക്കുവാനുള്ള ആഹാരത്തിനോ, അതല്ലെങ്കിൽ പ്ലാസ്റ്റിക് കഷണങ്ങൾക്കോ കണ്ണാടിത്തുണ്ടുകൾക്കോ വേണ്ടിയാണ് അവൾ കുപ്പയിലേക്കുനൽകുന്നത്. അവൾ പ്ലാസ്റ്റിക്കും കുപ്പിച്ചില്ലുകളും വിറ്റു ഭക്ഷണം വാങ്ങിക്കഴിച്ചിരുന്നു. ആറു വർഷമായി ആ കുപ്പക്കുഴിയിൽ അവൾ താമസിക്കുകയാണ്. മറ്റുള്ള പലരും അതിനെക്കാളധികം വർഷങ്ങളായി അവിടെക്കഴിയുന്നു.

പട്ടണത്തിലെ കുപ്പക്കുഴിയാണിതെന്നു നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നതാണ് പ്രധാനം. മറ്റുള്ളവരുടെ ജീവിതത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങളുമായി ഓരോ രാത്രിയിലും ലോറികൾ ഈ കുപ്പക്കുഴിയിലേക്കു വരുന്നു. അവ പട്ടണത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തുനിന്നും ശേഖരിച്ചതാണ്. ഇരുട്ടിൽ പണിയെടുക്കുന്ന കുട്ടികൾ, ലൈറ്റ് ഘടിപ്പിച്ച ഹെൽമെറ്റുകൾ ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. കാരണം, കുപ്പവരുമ്പോൾ ആദ്യം ചെന്നാലേ ഏതെങ്കിലും നല്ലതു കിട്ടുകയുള്ളൂ.

ആ കുപ്പക്കുഴി ഞാൻ സന്ദർശിച്ച ശേഷം, അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള എന്റെ ചിന്തയെന്താണെന്ന് ഒരാൾ എന്നോടു ചോദിച്ചു. എന്റെ ചിന്തകൾ വ്യക്തമാക്കുവാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ, ആ സാഹചര്യം ഭയാനകമാണെന്നു മനസ്സിലായി. അതിനെക്കുറിച്ച് എങ്ങനെ ചിന്തിക്കണമെന്ന് എനിക്കറിയില്ലായിരുന്നു. ആ തരംതാഴ്ത്തലിന്റെ ആഴം എനിക്കു വർണ്ണിക്കാനാവാത്തവിധം ദുർഗ്രഹമായിരുന്നു. എന്നാൽ, അതിനുവേണ്ടി എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുവാൻ ശ്രമിക്കണമെന്നു ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. ഈ പ്രശ്നത്തെക്കുറിച്ച് ഞങ്ങളുടെ ശുശ്രൂഷാപങ്കാളികളോടു പറയുന്നതിനും, സംഭാവനകൾ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നതിനുമായി അനേകർ ഒരു വർഷത്തോളം യത്നിച്ചു. എന്റെയും ഡേവിന്റെയും വ്യക്തിപരമായ പണവും അതിനുവേണ്ടി ഉപയോഗിച്ചു. വലിയ രണ്ടു ബസ്സുകൾ ഞങ്ങൾ ഭക്ഷണശാലകളായി രൂപപ്പെടുത്തി. അവ കുപ്പക്കുഴിക്കടുത്തേക്ക് ഓടിച്ചുകൊണ്ടുപോകും; കുട്ടികൾ ഈ ബസിനകത്തേക്കു കയറിവരും, അവിടെയിരുന്നു നല്ലൊരു ഭക്ഷണം കഴിക്കും. നല്ലൊരു ഭാവിക്ക്വേണ്ടി കുറച്ചു കണക്കു പഠിപ്പിക്കും, വായിക്കുവാനും പഠിപ്പിക്കും. യേശുവിന്റെ സ്നേഹം അവരുമായി ഞങ്ങൾ പങ്കുവെയ്ക്കുകയാണ്. അവരെ സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്നു വെറുതെ അവരോടു പറയുകയല്ല, അവരുടെ ജീവിതാവശ്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിലൂടെ അവർക്കു കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയാണ്.

നല്ല മനോഭാവങ്ങൾ മതിയായവയല്ല

യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ച് ആളുകളോടു പറയുകയെന്ന നല്ല മനോഭാവത്തോടെ റഷ്യയിലേക്കുപോയ ഒരാളിനെക്കുറിച്ചുള്ള കഥ ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അവിടെയദ്ദേഹം ചെന്നപ്പോൾ അനേകർ പട്ടിണികിടക്കുകയായിരുന്നു. ആഹാരത്തിനുവേണ്ടി പ്രതീക്ഷയോടെ ക്യൂ നിൽക്കുന്നവരെ അദ്ദേഹം കണ്ടപ്പോൾ, അദ്ദേഹം സുവിശേഷലഘുലേഖകളുമായി അവരെ സമീപിച്ചു. യേശു നിങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞിട്ട്, സുവിശേഷസന്ദേശമടങ്ങിയ ലഘുലേഖകൾ ഓരോരുത്തർക്കും കൊടുക്കുവാൻ തുടങ്ങി. യഥാർത്ഥമായും അദ്ദേഹം അവരെ സഹായിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു. എന്നാൽ ഒരു സ്ത്രീ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണുകളിലേക്ക് നോക്കി ഈർഷ്യയോടെ പറഞ്ഞു, “നിങ്ങളുടെ വാക്കുകൾ കൊള്ളാം, പക്ഷേ അവ ഞങ്ങളുടെ വയർ നിറയ്ക്കുകയില്ല.”

ദൈവം നിങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്ന സദാർത്ഥ ചിലരെ അത്യധികം വേദനിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു ഞാൻ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർ അത് അനുഭവിച്ചറിയാനും. അതിനുള്ള ഏറ്റവും നല്ല മാർഗ്ഗം അവരുടെ അടിമതിരാവശ്യങ്ങൾ

നിർവ്വഹിക്കുകയെന്നതാണ്. ദൈവം അവരെ സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്ന് പറയുന്നതിനോടൊപ്പം ഇങ്ങനെയും കൂടെ വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

വാക്കുകൾ മതിയായവയാണെന്നു ചിന്തിക്കുമ്പോൾ നാം സൂക്ഷിക്കണം. യേശു തീർച്ചയായും പ്രസംഗിച്ചുവെന്നതു തീർച്ചയാണ്. എന്നാൽ അവൻ

വാക്കുകൾ മതിയായവയാണെന്നു ചിന്തിക്കുമ്പോൾ നാം സൂക്ഷിക്കണം.

നമ്മു ചെയ്യുകയും തെറ്റുകയ്ക്കായിരുന്നവർക്കു സൗഖ്യം നൽകുകയും ചെയ്തു (അപ്പൊ. പ്രവൃത്തി. 10:38). സംസാരിക്കുവാൻ പണച്ചെലവില്ല, അധികം അധ്വാനവും അതിനാവശ്യമില്ല. എന്നാൽ യഥാർത്ഥ സ്നേഹത്തിനു ചെലവുണ്ട്. ദൈവത്തിനു ചെലവായതു തന്റെ ഏകജാതനായിരുന്നു. യഥാർത്ഥ സ്നേഹം നമ്മിലൂടെ ഒഴുകുന്നതിനും ചെലവുണ്ട്. സമയം, പണം, പ്രയത്നം, സമ്പത്ത് എന്നിവ നമുക്കു നിക്ഷേപിക്കേണ്ടതായി വന്നേക്കാം. പക്ഷേ അതു വിലയേറിയതാണ്!

ദൈവം നമ്മുടെ മേൽ കണക്കിടുന്നു

എന്റെ ഭർത്താവിനോടൊപ്പം കാപ്പി കുടിക്കുവാനും പിന്നീട് ഉച്ചഭക്ഷണം കഴിക്കുവാനുമായി ഞാൻ വീട്ടിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടുവാൻ പോകുകയാണ്. ഞങ്ങൾ പോകുന്ന രണ്ട് മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ 240 കുഞ്ഞുങ്ങളെ ലൈംഗികവ്യാപാരത്തിനായി മനുഷ്യർ ചതിയിൽപ്പെടുത്തിയിരിക്കും. നാം ഒന്നും ചെയ്യാതിരുന്നാൽ ഓരോ മിനിറ്റിലും രണ്ടു കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ ജീവിതം ചിലരുടെ സ്വാർത്ഥതയ്ക്കും ദുരാഗ്രഹത്തിനും വേണ്ടി ഇരയായിത്തീരുന്നുവെന്നാണ് ഇതിനർത്ഥം. എന്താണു നമുക്കു ചെയ്യാനാവുക? നമുക്കു കരുതാം; നാം ഇതിനെപ്പറ്റി വിവരമുള്ളവരായിക്കാം; നമുക്കു പ്രാർത്ഥിക്കാം; നമുക്കു പ്രവർത്തിക്കാം. ഈ ഭയാനകമായ അവസ്ഥകളിൽനിന്നു സ്ത്രീകളെയും കുഞ്ഞുങ്ങളെയും മോചിപ്പിക്കുന്ന രേഖകളുടെ തെളിവുകൊണ്ടു ശുശ്രൂഷകളെയും സംഘടനകളെയും നമുക്കു സഹായിക്കുവാൻ കഴിയും. അല്ലെങ്കിൽ, ദൈവം നമ്മോടാവശ്യപ്പെട്ടാൽ, ഈ മേഖലകളിൽ നമുക്കു പ്രവർത്തിക്കുവാനും കഴിയും. പൂർണ്ണസമയപ്രവർത്തനത്തിനു വഴിയില്ലെങ്കിൽ, ഒരു കാര്യപരിപാടിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ചിലതു ചെയ്യുകയോ, ഒരു ഹ്രസ്വകാല ശുശ്രൂഷായാത്ര നടത്തുകയോ ചെയ്യാം.

ലൈംഗികാടിമത്തം

ഇരുണ്ട ഇടവഴിയിലൂടെ നിങ്ങൾ താഴേക്കു നടക്കുമ്പോൾ, അന്ധകാരത്തിൽനിന്ന്, ചീഞ്ഞു നശിക്കുന്നതിന്റെ അടയാളങ്ങൾ അങ്ങിങ്ങായി കാണാം. ലോഹക്കഷണങ്ങളും കമ്പികളുമാണ് തകരുന്ന കൽക്കെട്ടിടത്തെ ഒരുമിച്ച് നിർമ്മിക്കുന്നത്. ചീയുന്ന ചവറിന്റെയും മനുഷ്യമാലിന്യത്തിന്റെയും ദുർഗന്ധം വായുവിലുണ്ട്. വഷളായ മുഖഭാവത്തിനു പിന്നിൽ, ഒരു കുഞ്ഞിന്റെ വിലാപം നിങ്ങൾക്കു കേൾക്കാം, കോപത്തിന്റെയും ക്രോധത്തിന്റെയും അട്ടഹാസങ്ങളും, ക്രൂരമായ തെരുവിൽ അലഞ്ഞുതിരിയുന്ന നായ്ക്കളിലൊന്നിന്റെ ഓരിയിടലും നിങ്ങൾ കേൾക്കുന്നു.

നിങ്ങളുടെ മറ്റൊരാൾ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെക്കാളുമുപരി, നിങ്ങളുടെ തോന്നലിനെക്കുറിച്ച് നിങ്ങൾക്കുറപ്പുണ്ട്. ഇതു ദുഷ്ടതയുടെ സ്ഥലമാണെന്നതിനു സംശയമില്ല. നിങ്ങൾക്കു സങ്കല്പിക്കുവാൻ ബുദ്ധിമുട്ടായതുപോലെ, ദുർമ്മാർഗ്ഗികളും ദുഷ്ടന്മാരുമായ ആളുകൾ, കുഞ്ഞുങ്ങളെ ലൈംഗികതയ്ക്കുവേണ്ടി വിൽക്കുന്ന സ്ഥലമാണിത്.

സാമ്രാജ്യാധിപതിന് ഏഴു വയസ്സായപ്പോഴേക്കും, ഈ നിലവിലിരിക്കുന്ന നരകം അവളുടെ ഭവനമായി മാറി. പന്ത്രണ്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ ബസ് സ്റ്റേഷനിൽവെച്ച് അവളെ മോചിപ്പിച്ചപ്പോൾ, ഒരു ചെറിയ കുട്ടിയുടെ നിർജ്ജീവമായ പുറന്തോടിനുള്ളിലേക്ക് അവൾ ചീത്തയായിപ്പോയി. എല്ലാംതോലുമായി, വികാരങ്ങൾ നശിച്ച്, ഭാവം പ്രകടിപ്പിക്കാനാവാത്ത പൊള്ളയായ കണ്ണുകളായിരുന്നു അവളുടേത്. അഞ്ചു വർഷം അവൾ ലൈംഗികവൈകൃതം ബാധിച്ച കാമഭ്രാന്തന്മാർക്കിരയായി. അവളുടെ പിഞ്ചുശരീരത്തെ അപമാനിക്കുന്നതിനു വൻതുക അവർ നല്കി. അവൾ ഇളം പ്രായമായ കുട്ടിയായതിനാൽ ഒരു ഡോളറിനുപകരം മൂന്ന് ഡോളർ അവർ നല്കിയിരുന്നു.

അവളുടെ സന്ദേശങ്ങളെക്കുറിച്ച് കിട്ടിയത് അങ്ങേയറ്റം കഠിനമായ ശിക്ഷയായിരുന്നു. ഇനിമേൽ സാധാരണ ജീവിതം നയിക്കുന്നതിന് അവൾക്ക് വ്യാപകമായ നിലയിൽ ശസ്ത്രക്രിയ ആവശ്യമായിരുന്നു. എന്നാൽ, വൈകാരികമായും ആത്മീയമായും അവൾക്കേറ്റ ക്ഷതവുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ, ശാരീരികമായ ആവശ്യങ്ങൾ തീരെ ചെറുതായിരുന്നു.

സാമ്രാജ്യാധിപതി എയ്ഡ്സ് ബാധിതയാണെന്നു കണ്ടെത്തി. അനാഥയായ അവൾക്കു മാതാപിതാക്കളെക്കുറിച്ച് ഓർമ്മയേയില്ല. മറ്റുള്ള

അനേകരെപ്പോലെ, ചിന്തിക്കുവാൻ കഴിയാത്ത ദുഷ്ടതയുടെ ഇരുട്ടിൽവെച്ച് അവൾ കെണിയിലകപ്പെട്ടു.

സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകൾ പറയുന്നു :

- 1.2 ദശലക്ഷം കുട്ടികൾ ഓരോ വർഷവും ലൈംഗികബന്ധത്തിനായി വിൽക്കപ്പെടുന്നു. നേരത്തെ വിറ്റ കോടിക്കണക്കിനു കുഞ്ഞുങ്ങളെക്കൂടാതെയാണിത്.
- ഓരോ രണ്ടു മിനിറ്റിലും ഒരു കുട്ടി വീതം ലൈംഗികചൂഷണത്തിനായി ഒരുക്കപ്പെടുന്നു.
- കഴിഞ്ഞ മൂപ്പതു വർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഏകദേശം 30 ദശലക്ഷം കുട്ടികൾക്ക്, ലൈംഗികചൂഷണത്തിലൂടെ അവരുടെ ബാല്യം നഷ്ടമായി.

മൂന്നാം ലോകരാജ്യങ്ങളിൽ ജോയ്സ് മേയർ ശുശ്രൂഷകളുടെ വൈദ്യസഹായങ്ങളിലൊന്നിൽ പങ്കെടുത്ത ഒരു ദന്തഡോക്ടറെക്കുറിച്ച് ഞാൻ മുൻസൂചിപ്പിച്ചിരുന്നുവല്ലോ. അവർക്കു കൂലിക്കാരായ കുറെ സഹായികളുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഭൂരിപക്ഷം സഹായികളും ചെലവിനു സ്വന്തം പണം മുടക്കി ഞങ്ങളോടൊപ്പം വന്ന മികച്ച സന്നദ്ധസേവകരായിരുന്നു. പന്ത്രണ്ടു മുതൽ പതിനാറു മണിക്കൂർ വരെ അവർ പ്രവർത്തിച്ചു. പലപ്പോഴും ചൂടുവളരെക്കൂടിയ സ്ഥലങ്ങളിൽ എയർകൺഡിഷനറോ, ഒരു ഫാൻ പോലുമോ ഇല്ലാതിരുന്നിട്ടും അവർ സഹകരിച്ചു. വളരെ ദൂരെയുള്ള ഗ്രാമങ്ങളിൽ അവർ കൂടാരങ്ങളിൽ താമസിച്ചു. യാതൊരുതരത്തിലുമുള്ള വൈദ്യസഹായം ഒരിക്കലും ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ആളുകളെ സഹായിക്കുവാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞു. ജീവൻരക്ഷാ മരുന്നുകളും വേദനസംഹാരികളും ആ ആളുകൾക്ക് ഞങ്ങൾ നൽകി. ഞങ്ങൾ അവർക്കു വിറ്റാമിനുകളും ആഹാരവും കൊടുത്തു. യേശു അവരെ വാസ്തവത്തിൽ സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്ന് അവർ അറിയാനിടയായി. ഓരോരുത്തർക്കും യേശുവിനെ സ്വീകരിക്കുവാനുള്ള അവസരവും ലഭിച്ചു. മിക്കവരും യേശുവിനെ സ്വീകരിച്ചു. ഈ മിഷൻ യാത്രകൾ തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തെ എങ്ങനെയ്ക്കുമായി വ്യത്യാസപ്പെടുത്തിയത് എങ്ങനെയെന്ന്, ഡോക്ടർമാരും നേഴ്സുമാരും മറ്റു സഹായികളും ഞങ്ങളോടു പറഞ്ഞതോർക്കുമ്പോൾ എന്റെ കണ്ണുകൾ നിറയാറുണ്ട്. അവർക്കു നന്ദി പറയാൻ ഞങ്ങൾ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ, യഥാർത്ഥ ജീവിതം എന്തെന്നു കാണുവാൻ അവരുടെ കണ്ണുകൾ തുറന്നതിന് അവർ ഞങ്ങൾക്കു നന്ദി പറഞ്ഞാണ് അത് അവസാനിക്കാറുള്ളത്.

ഞങ്ങളുടെ അക്കൗണ്ടന്റിനെ കമ്പോഡിയായിലേക്കുള്ള യാത്രയ്ക്കു ഞങ്ങളുടെ ഒപ്പം കൊണ്ടുപോയി. ഞങ്ങളുടെ സുവിശേഷപ്രവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ച് അവൾ മാധ്യമങ്ങളിലൂടെ മിക്കവാറും കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവ നേരിൽക്കണ്ടപ്പോൾ അവളുടെ ജീവിതത്തെ അതു വളരെ സ്വാധീനിച്ചു. അവൾ പറഞ്ഞു: “ഞാൻ ജീവിച്ചതു മുഴുവൻ ഒരു കുമിളയ്ക്കുള്ളിലായിരുന്നുവെന്നാണു വാസ്തവത്തിൽ എനിക്കു തോന്നുന്നത്.” യാഥാർത്ഥ്യത്തിൽനിന്ന് അവൾ അകലെയായിരുന്നുവെന്നാണ് അവൾ അർത്ഥമാക്കിയത്. നമ്മിൽ മിക്കവരും അതുപോലെയാണെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. മൂന്നാം ലോകരാജ്യത്തിലെ ആളുകൾ ജീവിക്കാൻ പെടാപ്പാടു പെടുന്നത് എങ്ങനെയെന്നു ചെന്നു കാണുവാൻ ലോകത്തിൽ എല്ലാവർക്കും കഴിയുകയില്ലെന്ന് എനിക്കറിയാം. എന്നാൽ നാം അതിനെക്കുറിച്ചു വായിക്കുമ്പോഴോ, അല്ലെങ്കിൽ റെലിവിഷനിൽ കാണുമ്പോഴോ, നാം കാണുന്നതു ചിലരുടെ യഥാർത്ഥ അനുഭവമാണെന്നു നമുക്ക് ഓർക്കുവാൻ കഴിയും - ധാരാളം പേരുടെ അനുഭവമാണിത്. ഈ ജനത്തെ ദൈവം സ്നേഹിക്കുന്നു. അതിനുവേണ്ടി നാം എന്തെങ്കിലും ചെയ്യണമെന്ന് അവൻ നമ്മെക്കുറിച്ച് ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ട്

പോഷകാഹാരമില്ലായ്മ

മെഹ്ററ്റ് ലോകത്തെ വീക്ഷിക്കുന്നതു വ്യത്യസ്തമായാണ്. ഒരു ചെറിയ എത്യോപ്യൻ ഗ്രാമമായ അങ്ഗാചായിൽ, മറ്റു കുട്ടികളെപ്പോലെയാകെ ജീവിക്കുവാൻ അവൾ പരമാവധി ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അവൾ ബാക്കിയുള്ള എല്ലാവരെയും പോലെയല്ല.

മെഹ്ററ്റ് ജനിച്ചപ്പോൾ ആരോഗ്യവതിയായിരുന്നു. പക്ഷേ, പോഷകാഹാരമില്ലായ്മ മൂലം ഓരോ ദിവസവും അവളുടെ ശരീരം ക്ഷയിച്ചുവന്നു. അതുകാരണം അവളുടെ നട്ടെല്ലു കൂടുതലായി വളഞ്ഞാണു വളർന്നത്. അവൾക്കു നടക്കുവാൻ പ്രയാസമായി, ഓടുവാനും കൂട്ടുകാരുമൊത്തു കളിക്കുവാനും കഴിയാതെയായി. അവളുടെ നടുവിന്റെ വലതുവശത്ത് ഒരു വലിയ മുഴ വളർന്നു - മറച്ചുവെയ്ക്കുവാൻ കഴിയാത്തത്ര വലിപ്പമേറിയതായിരുന്നു അത്. അസഹ്യമായ വേദനയുമുണ്ടായിരുന്നു. അവളെപ്പോലെ തന്നെ അവളുടെ അസ്ഥികൾക്കും ബലമില്ലായിരുന്നു.

മെഹ്ററ്റിന്റെ വേദനയെക്കുറിച്ച് ആർക്കെങ്കിലും അറിയാമെങ്കിൽ, അത് അവളുടെ പിതാവ് അബേബയ്ക്കായിരുന്നു. തന്റെ മക്കൾക്ക് ആഹാരം കൊടുക്കുന്നതും, മകൾക്ക് സൗഖ്യം ലഭിക്കുന്നതുമായിരുന്നു

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ആഗ്രഹം. മെഹ്റൂറിന് പോഷകാഹാരം ലഭിച്ചാൽ അവളുടെ വേദനാജനകമായ സ്ഥിതി അവസാനിക്കും. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ആശയ്ക്കു യാതൊരു വഴിയുമില്ല.

കുട്ടികൾക്ക് ആഹാരം കൊടുക്കുവാൻ കഴിയാത്തതിന്റെ കുറ്റബോധം അബേബയെ ദിനംപ്രതി അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എന്തെങ്കിലും മാറ്റമുണ്ടായില്ലെങ്കിൽ, മെഹ്റൂറിന്റെ സ്ഥിതി കൂടുതൽ വഷളാവുകയേ ഉള്ളൂ എന്ന് അയാൾക്കറിയാമായിരുന്നു. പെട്ടെന്നുതന്നെ അവൾക്കു നടക്കുവാൻ കഴിയാതെയാകും, പിന്നെയങ്ങു മരിക്കുകയും ചെയ്യും.

ഇന്ന്, വിശപ്പിന്റെ വേദന മെഹ്റൂറിനറിയാം. മറ്റുള്ള എല്ലാവരിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തയായിരിക്കുന്നതിന്റെ വേദനയും അവൾക്കറിയാം. ഓരോ ദിവസം കഴിയുമ്പോഴും കുറച്ചുകൂടെ പ്രയാസം കൂടിവരികയാണെന്നും അവളറിഞ്ഞു.

അന്തർദ്ദേശീയ ദുരന്തസഹായസംഘടനയോടു ചേർന്ന്, ജോയ്സ് മേയർ മിനിസ്ട്രീസ് മെഹ്റൂറിനു ജീവിക്കുവാനും നട്ടെല്ലിന്റെ പ്രയാസം മാറുവാനുമായി അവർക്കാവശ്യമുള്ള ആഹാരം കൊടുക്കുവാൻ തുടങ്ങി. പക്ഷേ, മെഹ്റൂറിനെപ്പോലെ വിലയേറിയ ധാരാളം കുഞ്ഞുങ്ങൾ ഇനിയുമുണ്ട്... പോഷകാഹാരമില്ലായ്മക്കെതിരായ ഈ യുദ്ധത്തിൽ ജയിക്കുവാൻ നമ്മുടെ സഹായം അവർക്കാവശ്യമുണ്ട്.

സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകൾ പറയുന്നു:

- ലോകത്തിലെ 963 ദശലക്ഷം പേർ വിശന്നു കഴിയുന്നവരാണ്.
- ദിവസവും 16,000 കുഞ്ഞുങ്ങൾ വിശപ്പുകാരണം മരിക്കുന്നു- ഓരോ അഞ്ചു സെക്കൻഡിലും ഒരു കുട്ടി വീതം.
- അഞ്ചാം ജന്മദിനത്തിനുമുമ്പ്, 9.7 ദശലക്ഷം കുട്ടികൾ 2006 ൽ മരിച്ചു. ഇതിൽ മിക്കവാറും എല്ലാ മരണങ്ങളും നടന്നതു വികസ്വരരാഷ്ട്രങ്ങളിലാണ്. ആഫ്രിക്കയിലെ ഉപസഹാറായിലും ദക്ഷിണേഷ്യയിലുമാണ് അവയിൽ അഞ്ചിൽ നാലു ഭാഗം മരണവും നടന്നത്. ഏറ്റവും ഉയർന്ന വിശപ്പിന്റെ നിരക്കും പോഷകാഹാരമില്ലായ്മയും ഈ രണ്ട് മേഖലകളിലുമാണ്.

ലോകത്തിന്റെ അടിത്തറയിലെ വിളളൽ

ലോകവ്യവസ്ഥയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിനു വിളളലുള്ളതായി എനിക്കു തോന്നുന്നു. അതു പിളർന്നകലുന്നത് നോക്കി നാം പ്രതിമപോലെ ഇരിക്കുകയുമാ

ണ്. നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചാൽ ആളുകൾ എല്ലായിടത്തും നിന്നു പറയുന്നത് കേൾക്കാം: “ലോകം പിളർന്നുവീഴുകയാണ്.” വാർത്തയിലും പൊതുവായ സംസാരങ്ങളിലും നാമതു കേൾക്കുന്നുണ്ട്. ലോകത്തിലെ അന്യായത്തെ പറ്റി എല്ലാവരും പറയുന്നത് കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ പ്രവൃത്തിയില്ലാത്ത സംസാരംകൊണ്ട് കാര്യമില്ല. എന്റെ ചോദ്യമിതാണ്, “അന്യായത്തിനെതിരായി ആരു വിപ്ലവം നയിക്കും, തെറ്റായ കാര്യങ്ങൾ ശരിയാക്കുവാൻ ആരു പ്രവർത്തിക്കും?” ഞാൻ പ്രവർത്തിക്കുമെന്നു ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. അനേകായിരങ്ങൾ ഇതു ചെയ്യുവാൻ തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് എനിക്കറിയാം. പക്ഷേ, ഇക്കാര്യങ്ങൾ ചെയ്തു തീർക്കാൻ ലക്ഷക്കണക്കിനാളുകളെ ഞങ്ങൾക്കാവശ്യമുണ്ട്.

നിങ്ങൾക്കു ചെയ്യുവാൻ കഴിയുന്നതെല്ലാം വിലയേറിയതാണ്

നിങ്ങൾ ഇങ്ങനെ ചിന്തിക്കുമായിരിക്കും, ജോയ്സ്, ലോകത്തിലുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് ഒരിഞ്ചു മാറ്റംപോലും വരുത്തുവാൻ ഞാൻ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തിക്ക് കഴിയുകയില്ല. നിങ്ങളുടെ ആ തോന്നൽ എനിക്കറിയാം. ഒരിക്കൽ എനിക്കും അങ്ങനെ തോന്നിയതാണ്. എന്നാൽ നാമെല്ലാവരും അതേ നിലയിൽ ചിന്തിച്ചാൽ ആരും ഒന്നും തന്നെ ചെയ്യുകയുമില്ല, യാതൊരു മാറ്റവും വരികയുമില്ല. വ്യക്തിപരമായുള്ള നമ്മുടെ പ്രയത്നങ്ങൾ പ്രശ്നങ്ങൾക്കു പരിഹാരം വരുത്തുകയില്ലെങ്കിലും, നാം ഒരുമിച്ചു നിന്നാൽ വലിയ വ്യത്യാസങ്ങൾ വരുത്തുവാൻ കഴിയും. നമുക്കു ചെയ്യുവാൻ കഴിയാത്തതിന്റെ കണക്ക്, ദൈവം നമ്മോടു ചോദിക്കുകയില്ല. എന്നാൽ, നമുക്ക് ചെയ്യാൻ കഴിയാവുന്നതിന്റെ കണക്ക് അവൻ നമ്മോടു ചോദിക്കുക തന്നെ ചെയ്യും.

അടുത്ത സമയത്ത് ഇന്ത്യയിലേക്ക് ഒരു യാത്ര പോയിട്ടു ഞാൻ മടങ്ങിയെത്തി. ജിനേഷ്യത്തിൽ ഞാൻ പതിവായി കാണാറുള്ള ഒരു സ്ത്രീ എന്നോടു ചോദിച്ചത്, നാം എത്ര പേർക്ക് ആഹാരം കൊടുത്തുവെന്നു പറഞ്ഞാലും, കോടിക്കണക്കിനാളുകൾ ഇപ്പോഴും പട്ടിണിക്കിടക്കുകയാണ്. ആ സ്ഥിതിക്ക് ഇത്രയും ബുദ്ധിമുട്ടി ഇങ്ങനെ യാത്ര ചെയ്യുന്നതിന്റെ മെച്ചമെന്താണെന്നായിരുന്നു. ദൈവം എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ നൽകിയതു ഞാൻ അവളുമായി പങ്കുവെച്ചു-ആ പ്രശ്നം എന്നേയ്ക്കുമായി പരിഹരിച്ച ഒരു കാര്യമായിരുന്നു അത്. മൂന്നു ദിവസമായി ഞാനും നീയും ആഹാരം കഴിക്കാത്തതിനാൽ ഒരാൾ ഒരു നേരത്തെ ആഹാരം നമുക്ക് നൽകിയെന്നു കരുതുക. ഒരു ദിവസത്തേയ്ക്ക് അതു നമ്മുടെ വിശപ്പകറ്റും. അതു നമ്മൾ സ്വീകരിച്ചിട്ട് അതു ലഭിച്ചതിൽ സന്തോഷിക്കുമോ? തീർച്ചയായും നാമങ്ങനെ

ചെയ്യും. നാം സഹായിക്കുന്നവരും അങ്ങനെ തന്നെയാണ്. അവരിൽ അനേകരെ തുടർച്ചയായി സഹായിക്കുന്ന പദ്ധതി നമുക്കുണ്ട്. പക്ഷേ, ഒന്നോ രണ്ടോ തവണ മാത്രം നാം സഹായിക്കുന്നവർ എപ്പോഴുമുണ്ടായിരിക്കും. അപ്പോഴും എനിക്കറിയാം ഈ പ്രവർത്തനങ്ങൾ വിലയേറിയതാണ്. വിശക്കുന്ന ഒരു കുഞ്ഞിന് ഒരു നേരത്തെ ആഹാരം നാം നൽകിയാൽ അതിനു വിലയുണ്ട്. എനിക്കു ചെയ്യുവാൻ കഴിയുന്നത് എപ്പോഴും ഞാൻ ചെയ്യുമെന്ന് ഞാൻ തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നോടു ദൈവം പറഞ്ഞതും ഞാൻ എപ്പോഴും ഓർക്കും, “ഒരു മണിക്കൂർ നേരത്തേയ്ക്കു മാത്രമേ നിനക്ക് ഒരാളുടെ വേദനയകറ്റാൻ കഴിയുന്നുള്ളൂ എങ്കിലും അതിനു വിലയുണ്ട്.”

ലോകത്തിന് അതിന്റെ രൂപി നഷ്ടമായിരിക്കുന്നു

ലോകം നമുക്കു നൽകുന്ന മിക്ക കാര്യങ്ങളും രൂപിയില്ലാത്തതാണെന്നു പറയുന്നതാണു ശരിയെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. ആഹാരത്തെക്കുറിച്ചല്ല ഞാൻ പറയുന്നത്. ഉദാഹരണത്തിന്, ഹോളിവുഡ് പുറത്തിറക്കുന്ന സിനിമകൾ മിക്കവയും രൂപിയില്ലാത്തവയാണ്. ധാരാളം സംഭാഷണങ്ങളും ദൃശ്യങ്ങളും അങ്ങേയറ്റം അരുചിയുള്ളവയാണ്. തീരെ രൂപി കുറഞ്ഞതരത്തിലുള്ള ഏതെങ്കിലും പെരുമാറ്റം നാം കാണുമ്പോൾ നാം “ലോക”മെന്നു പറഞ്ഞു പെട്ടെന്നു കുറ്റപ്പെടുത്താറുണ്ട്. “ലോകത്തിന്റെ പോക്ക് എങ്ങോട്ടാണെന്ന്” എന്നൊക്കെ നാം ചോദിക്കാറുണ്ട്. എന്നാലും “ലോക”മെന്ന പദം അർത്ഥമാക്കുന്നത്, ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന ജനങ്ങളെന്നാണ്. ജനങ്ങളുടെ പെരുമാറ്റങ്ങൾക്കും മനോഭാവങ്ങൾക്കും രൂപിയില്ലാത്തതിനാൽ ലോകത്തിന് അതിന്റെ രൂപി നഷ്ടമാകുവാൻ കാരണമാകുന്നു. നാം ലോകത്തിന്റെ ഉപ്പാണെന്നും ഉപ്പിന് അതിന്റെ ഉപ്പുരസം (കരുത്തും ഗുണവും) നഷ്ടമായാൽ അത് ഒന്നിനും കൊള്ളുന്നതല്ലെന്നും യേശു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് (മത്താ. 5:13). നാം ലോകത്തിന്റെ വെളിച്ചമാണെന്നും ആ വെളിച്ചം മറഞ്ഞിരിക്കരുതെന്നും അവൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് (മത്താ. 5:14).

ഈ നിലയിൽ ചിന്തിക്കുക: ഓരോ ദിവസവും നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ വീടു വിട്ട് ഇരുണ്ട, രൂപിയില്ലാത്ത ഒരു ലോകത്തിലേക്കു പോകുമ്പോൾ, അതിനാവശ്യമായ രൂപിയും വെളിച്ചവുമായിരിക്കുവാൻ നിങ്ങൾക്കു കഴിയും. സ്ഥിരമായ ഒരു ദൈവികമനോഭാവത്തോടെ ആയിരിക്കുമെന്നു നിങ്ങൾ നിർണ്ണയിക്കുന്നതിലൂടെ, നിങ്ങളുടെ ജോലി സ്ഥലത്തു സന്തോഷം കൊണ്ടു വരുവാൻ നിങ്ങൾക്കു കഴിയും. മിക്കവരും ചെയ്യുന്നതുപോലെ പരാതിപ്പെടാതെ, നന്ദിയും, ക്ഷമയും കരുണയും പെട്ടെന്ന് തെറ്റുകൾ പൊറുക്കുന്നതും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതുമായ ചെറിയ കാര്യങ്ങളിലൂടെ അതു സാധിക്കും.

വെറുതെ പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു സൗഹൃദം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതുപോലും രൂപിയില്ലാത്ത ഒരു ലോകത്തു രൂപി വരുത്തുന്നതാണ്.

നിങ്ങളുടെ കാര്യം എനിക്കറിയില്ല. പക്ഷേ, എനിക്കു രൂപിയില്ലാത്ത ഭക്ഷണം ഇഷ്ടമല്ല. എന്റെ ഭർത്താവിന്റെ വയറിനു കുഴപ്പമായിട്ട്, കുറച്ചു ദിവസങ്ങളിലേക്കു തികച്ചും രൂപിയും മണവുമില്ലാത്ത ആഹാരം കഴിച്ചാൽ മതിയെന്നു ഡോക്ടർ നിർദ്ദേശിച്ചു. ഭക്ഷണം കഴിക്കുവാൻ പോലും അദ്ദേഹം താത്പര്യം കാട്ടിയില്ല എന്നതു ഞാനോർക്കുന്നു. ഡേവ് ഒരു പരാതിക്കാരനല്ല. പക്ഷേ ഓരോ തവണ ഭക്ഷണം കഴിക്കുമ്പോഴും, “ഇതിനു യാതൊരു രൂപിയുമില്ല” എന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കും. അല്പം ഉപ്പും മസാലയും അതിനാവശ്യമുണ്ടായിരുന്നു - ലോകത്തിനും ആവശ്യമായിരിക്കുന്നത് അതാണ്.

സ്നേഹവും അതിന്റെ അപാരമായ ഗുണങ്ങളുമില്ലാത്ത ജീവിതം രൂപി കരമല്ല, ജീവിക്കുവാൻ യോഗ്യവുമല്ല. നിങ്ങൾ ഒരു കാര്യം പരീക്ഷിച്ചു നോക്കുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഒന്നു ചിന്തിക്കുക: ഇന്നു ഞാൻ ലോകത്തിലേക്കു പോയി കാര്യങ്ങൾ രൂപികരമാക്കുവാൻ പോവുകയാണ്. പിന്നെ വാതിൽ തുറന്നു പുറത്തേക്കു പോകുന്നതിനു മുമ്പ്, ദൈവത്തിന്റെ സ്ഥാനപതിയായാണു നിങ്ങൾ പുറത്തേക്കു പോകുന്നതെന്നും, ഒരു ദാതാവായിരിക്കുകയും ആളുകളെ സ്നേഹിക്കുകയെന്നതും അവരുടെ ജീവിതത്തിനും നല്ല രൂപി വരുത്തുന്നതുമാണു നിങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യമെന്നും മനസ്സിലുറപ്പിക്കുക. നിങ്ങൾ കണ്ടുമുട്ടുന്ന എല്ലാവരോടും പുഞ്ചിരിക്കുന്നതിലൂടെ നിങ്ങൾക്കതു തുടങ്ങാം. അംഗീകാരത്തിന്റെയും സ്വീകരണത്തിന്റെയും അടയാളമാണു പുഞ്ചിരി. ലോകത്തിലെ ഭൂരിപക്ഷം പേരും അങ്ങേയറ്റം തീവ്രമായി ആഗ്രഹിക്കുന്നതാണിത്. നിങ്ങളെത്തന്നെ ദൈവത്തിന്റെ പക്കൽ ഒരു നിക്ഷേപമായി ഏല്പിക്കുക, അവൻ നിങ്ങളെ കരുതുമെന്ന് അവനിൽ വിശ്വസിക്കുക. മറ്റുള്ളവർക്ക് അനുഗ്രഹമായ നല്ല തീരുമാനങ്ങൾ എടുക്കുന്നതിലൂടെ, നിങ്ങൾ പോകുന്നിടങ്ങളിലെല്ലാം നല്ല വിത്തു വിതയ്ക്കുക.

മാറ്റത്തിന്റെ തുടക്കം നിങ്ങളിലാണ്

നിങ്ങൾക്ക് എല്ലാം ചെയ്യുവാനാവില്ലെന്ന് എനിക്കറിയാം. ഞാനതിനെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നുമില്ല. ചില കാര്യങ്ങളോട് ‘ഇല്ല’ എന്നു നിങ്ങൾ പറയണം. അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ ജീവിതം സംഘർഷഭരിതമായിരിക്കും. കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കുവാനോ, മുതിർന്നവർക്ക് ആഹാരം കൊണ്ടുകൊടുക്കുവാനോ ഒരു സന്നദ്ധസേവകയായിരിക്കുവാൻ എനിക്കു കഴിയില്ല. എന്നാൽ, ലോകത്തിനു നല്ല നിലയിൽ ഒരു വ്യത്യാസം വരുത്തുന്നതിനുവേണ്ടി മറ്റനേകം കാര്യ

ങ്ങൾ ഞാൻ ചെയ്യുന്നുണ്ട്. നാം ഓരോരുത്തരും ഉത്തരം പറയേണ്ടുന്ന ചോദ്യം, “ഒരാളുടെ ജീവിതം നന്നാക്കുവാൻ ഞാനെന്താണു ചെയ്യുന്നത്?” അതിനെക്കാൾ നല്ലൊരു ചോദ്യം ഇതാകാം, “മറ്റൊരാളുടെ ജീവിതം നന്നാക്കുവാൻ ഇന്നു ഞാൻ എന്താണു ചെയ്തത്?”

പലപ്പോഴും ഈ പുസ്തകം വായിക്കുന്നതു നിങ്ങൾക്കു പ്രയാസമായി തോന്നാം. കാരണം, അസുഖകരങ്ങളായ കാര്യങ്ങളാണ് ഇതു കൊണ്ടു വരുന്നത്. പക്ഷേ, നാം ഓരോരുത്തരും അതിനെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ആകസ്മികമായി യാതൊരു നന്മയും സംഭവിക്കുന്നില്ല. ഒരു വിപ്ലവത്തിന്റെ ഭാഗമാകുവാൻ നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ, കാര്യങ്ങൾക്കു മാറ്റം വരണമെന്നർത്ഥം. ആളുകൾക്കു മാറ്റം വന്നില്ലെങ്കിൽ കാര്യങ്ങൾക്കും മാറ്റം വരികയില്ല. നാം ഓരോരുത്തരും പറയേണ്ടത്: *മാറ്റത്തിന്റെ തുടക്കം എന്നിൽ നിന്നാണ്!*

ആകസ്മികമായി യാതൊരു നന്മയും സംഭവിക്കുന്നില്ല. ഒരു വിപ്ലവത്തിന്റെ ഭാഗമാകുവാൻ നാമാഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ, കാര്യങ്ങൾക്കു മാറ്റം വരണമെന്നർത്ഥം. ആളുകൾക്കു മാറ്റം വന്നില്ലെങ്കിൽ കാര്യങ്ങൾക്കും മാറ്റം വരികയില്ല. നാം ഓരോരുത്തരും പറയേണ്ടത്: *മാറ്റത്തിന്റെ തുടക്കം എന്നിൽ നിന്നാണ്!*

സ്നേഹവിപ്ലവകാരി ഡാർലീൻ ചെക്ക്

ഹൃദയത്തിന്റെ സഞ്ചാരമാണ് ഏറ്റവും സങ്കീർണ്ണമായ ഒരു രഹസ്യം. സന്തോഷവും സന്താപവും, പ്രതീക്ഷയും കാത്തിരിപ്പും, ഉയർച്ചകളും താഴ്ചകളും... ദുഃഖമെന്നു പറയട്ടെ, അനേകരുടെയും ഹൃദയം പ്രവർത്തിക്കുന്നതു പറയാനാവാത്ത നിരാശയുടെ സ്ഥാനത്താണെന്നു കാണുന്നു. എന്തെങ്കിലും തോന്നലുകൾ മേലാൽ വേണമെന്നുമില്ല. ദൈവത്തിന്റെ മഹാ സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ച് മനസ്സിലാക്കി അതിലേക്കു ചായാതെയും ബലം കണ്ടെത്താതെയും ഒരാളിരുന്നാൽ, പൊരുത്തപ്പെടുവാനും കൈകാര്യം ചെയ്യുവാനും കാഠിന്യമേറിയ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ അതിജീവിക്കുവാനുമുള്ള ഒരു വഴി ഹൃദയം കണ്ടെത്തും. ധനികൻ മുതൽ ദരിദ്രൻ വരെയുള്ള അസംഖ്യ മാളുകൾ ഇവിടെയാണു തങ്ങളെത്തന്നെ കണ്ടെത്തുന്നത്. ഹൃദയത്തിന്റെ ദാരിദ്ര്യം, എവിടെയൊരു ഭവനം കണ്ടെത്തണമെന്നു വിവേചനത്തോടെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നില്ല.

സമൂലമായ ഒരു സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ച് യേശുപ്രവാചകൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് (61:11). സ്നേഹത്തിൽ, ആളുകൾ അവരുടെ ശരിയായ നീതി കണ്ടെത്തുന്നതും യേശു മരുഭൂമിയിൽ വഴിയൊരുക്കുന്നതും വചനം വിവരിക്കുന്നതിങ്ങനെയാണ്. *“ഭൂമി തൈകളെ മുളപ്പിക്കുന്നതുപോലെയും തോട്ടം അതിൽ വിതച്ച വിത്തിനെ കിളുർപ്പിക്കുന്നതുപോലെയും യഹോവയായ കർത്താവ് സകല ജാതികളും കാൺകെ നീതിയെയും സ്തുതിയെയും മുളപ്പിക്കും.”*

സ്നേഹവിപ്ലവം ഒരു മഹത്തായ ആശയം മാത്രമല്ല, തികച്ചും അടിയന്തിരമായതിന്റെ ഒരാശയം കൂടിയാണ്. പ്രത്യേകിച്ച്, ലോകത്തു നടക്കുന്ന ദുഃഖകരമായ അന്യായം, മനുഷ്യരാശിയുടെ തകർന്ന ഹൃദയമെന്ന ഏറ്റവും വലിയ ദുരന്തം മാറുന്നതു ജനം കാണുമെന്നു നാം വിശ്വസിക്കുന്നെങ്കിൽ.

ഈ തകർച്ച നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയിലേക്കു വീണ്ടും വീണ്ടും വരുന്നു-കുഞ്ഞിനെ മൂലയൂട്ടുന്ന ഒരു യുവതിയായ അമ്മയുടെ ചിത്രങ്ങളിലെപ്പോലെ. അവളുടെ ശരീരം എയ്ഡ്സ് കാർന്നുതിന്നിരിക്കുകയാണ്. അവൾ കഴിയുന്നത്ര നന്നായി കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നുണ്ട്. എന്നാലൊരു ചോദ്യം നേരിടുന്നുണ്ട്. ഈ മാതൃകയായ രോഗം കുഞ്ഞിനും ബാധിക്കട്ടെയെന്നു കരുതിയാണോ അവൾ കുഞ്ഞിനെ മൂലയൂട്ടുന്നത്? അതോ, ശരിയായ പോഷകാഹാരമില്ലാതെ ഈ കുഞ്ഞു പട്ടിണി കിടക്കുന്നതുകൊണ്ടാണോ? പൊട്ടി

തകരുന്നതിനപ്പുറമായ നിലയിലാണ് ആ അമ്മയുടെ ഹൃദയം. എന്തെപ്പോലെതന്നെയുള്ള ഒരമ്മയാണവൾ. അവളുടെ സംരക്ഷണത്തിൽ ആ കുഞ്ഞായിരിക്കുന്നതു കാണുന്നതിനുള്ള അവസരം ലഭിച്ചതിൽ ആനന്ദം നിറഞ്ഞിരിക്കുകയാണവൾ.

ആഹാരവും വെള്ളവുമില്ലാതെ, എങ്ങോട്ടും പോകാനില്ലാതെ, യാതൊന്നും ചെയ്യാനില്ലാതെ ചെറുപ്പക്കാരായ സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ ചുറ്റും നിൽക്കുന്നതു ഹൃദയത്തിന്റെ അകം തകർക്കുന്നതാണ്, ഹൃദയം ഭാവനാശൂന്യമാക്കുന്നതാണ്. അവരുടെ മനസ്സു നിറയെ ധാരാളം സ്വപ്നങ്ങളാണ്. സ്കൂളിൽ പോകുവാനും എന്തെങ്കിലും കഴിക്കാൻ കിട്ടുവാനും മാത്രം.

നിരാശരായ ആളുകൾ എന്തെല്ലാം ചെയ്യുമെന്ന് അത്ഭുതകരമാണ്. കൂടുതൽ ദോഷവും ക്രൂരതയും പരസ്പരം ചെയ്യുന്നതിന് അതു കാരണമാകുന്നു. അത്യധികമായ ദാരിദ്ര്യം തുടർച്ചയായി അനുഭവിക്കുമ്പോൾ ആളുകൾ എത്രയോ വില കുറച്ചാണു മനുഷ്യജീവിതത്തെ കാണുന്നത്. ഒരു ഹൃദയത്തിന് അത്രയധികം വേദന താങ്ങാനേ കഴിയൂ.

ആഫ്രിക്കയിലെ സഹാറാമേഖലയിലുള്ള ഒരു തകരക്കുരയിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ട്, തന്റെ ഇളയ സഹോദരനെയും സഹോദരിയെയും അനന്തിരവനെയും വളർത്തുന്ന ഒരു പതിനാലുകാരൻ, ഒരു ചെറിയ കൃഷിഭൂമിയിലാണ് അവന്റെ ജോലി. അവനൂൾപ്പെടെ എല്ലാവർക്കും സ്കൂളിൽ പോകുവാനും എന്തെങ്കിലും കഴിച്ച് ഓരോ ദിവസവും കഴിഞ്ഞുപോകുവാനും അവൻ ബദ്ധപ്പെടുന്നു. എയ്ഡ്സ് ബാധിതരായ അവന്റെ മാതാപിതാക്കൾ മരിച്ചുപോയി. അവർക്കും എയ്ഡ്സ് രോഗമുണ്ടെന്നു ഭയപ്പെട്ട അവരുടെ പട്ടണത്തിലുള്ള ആളുകൾ അവരെ പുറന്തള്ളി. അവരോട് അങ്ങേയറ്റം വിരോധമായിരുന്നു. അവരെ പരിശോധിച്ചിരുന്നതുമില്ല. വിശ്രമമില്ലാത്ത കഠിനാധ്വാനം, രോഗം, അനിശ്ചിതത്വം എന്നിവ കാരണം അതിധീരനായ ഈ പതിനാലുകാരന്റെ ഹൃദയം തകരുവാൻ തുടങ്ങി.

തന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കും ഭർത്താവിനുംവേണ്ടി ജീവിതം ഉഴിഞ്ഞുവെച്ച ഒരു യുവതിയായ അമ്മ ഓസ്ട്രേലിയയിലെ സിഡ്നിയിലുണ്ട്. അനേകമാസങ്ങളായി അവളുടെ ഭർത്താവ് അവളെ വഞ്ചിക്കുകയായിരുന്നുവെന്ന് അവൾ കണ്ടെത്തിയതേയുള്ളൂ. പുതിയ 'കക്ഷി'യെ വിവാഹം കഴിക്കണമെന്നാണ് അയാളുടെ ആഗ്രഹം. ഈ യുവതിക്ക് ഏകാന്തതയനുഭവപ്പെട്ടു തുടങ്ങി. വിലയില്ലാത്തവളും തരംതാഴ്ത്തപ്പെട്ടവളുമായ അവൾക്ക്, ഭർത്താവില്ലാത്ത ഒരു ഭാവി മാത്രമല്ല നേരിടേണ്ടിവന്നത്. കുട്ടികൾ തന്റെ വകയാണെന്ന നിലയിൽ ഭർത്താവു പോരാടിയപ്പോൾ, കുട്ടികളെക്കൂടാതെയും നിരവധി ദിവസങ്ങൾ കഴിയേണ്ടിവന്നു. അവൾ അങ്ങേയറ്റം ഹൃദയം തകർന്ന

വളായി, ശ്യാസോച്ഛ്വാസം കഠിനമായി, മുമ്പോട്ട് ഒരു വഴി കാണുവാൻ അവൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല.

കുട്ടികളെ ഏറ്റെടുക്കുന്ന ഒരു പദ്ധതിയുടെ ഒരു മികച്ച നേതാവുമായി ഉഗാണ്ടയുടെ പ്രാന്തപ്രദേശങ്ങളിൽ കഴിഞ്ഞതു ഞാനോർക്കുന്നു. ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ സംസാരിച്ചപ്പോൾ ആ സ്ത്രീ പറഞ്ഞത്, ആ മേഖലയിലുള്ള അനാഥരെ സഹായിക്കുവാൻ അവർ ഒരുപാട് അദ്ധ്വാനിക്കുന്നുവെങ്കിലും, അവർക്കു പെട്ടെന്നു സമീപിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന, ജീവിതമാർഗ്ഗമില്ലാത്ത കുട്ടികളുടെ എണ്ണം വളരെയധികമാണെന്നായിരുന്നു. തകർന്ന ഹൃദയത്തോടെ അവൾ സംസാരിച്ചപ്പോൾ, ഞാനെഴുന്നേറ്റു അവളുടെ തളർന്ന ചുമലുകൾ തടവി. ആശ്വാസമില്ലാതെ ഹതാശയായ അവളുടെ വാക്കുകൾ പെട്ടെന്നു വിതുമ്പലുകളായി മാറി. ഈ അനാഥരെ സന്ധിക്കുവാൻ വേണ്ടിയുള്ള വർഷങ്ങൾ നീണ്ട ജീവിതത്തിനുശേഷവും, കുഞ്ഞുങ്ങൾ വിശക്കുന്ന വയറോടെ ഉറങ്ങാൻ പോകുന്നതും ഏകാന്തതയനുഭവിക്കുന്നതും ഈ സ്ത്രീയുടെ വരണ്ട ഹൃദയത്തെ പിടിച്ചുകുലുക്കി.

ജീവിക്കുവാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുന്ന ആളുകളുടെ കഥകൾ ഇവിടെനിന്നു നിരന്തരമായി വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ആഫ്രിക്കയുടെ ഉള്ളിൽ നിന്നു ജനനിബിഡമായ ഏഷ്യയിലേക്കും, അമേരിക്കയിൽനിന്ന് ഓസ്ട്രേലിയയിലേക്കും അതു വരുന്നു. നിങ്ങളെവിടെയൊക്കെ നോക്കിയാലും, സുഖപ്പെടുത്തുവാനാകാത്ത ഹൃദയവേദനയുടെ മതിലുകളാണു കാണപ്പെടുന്നത്. ലോറിക്കണക്കിന് ആഹാരസാധനങ്ങളും പ്രതിരോധമരുന്നുകളും പ്രശ്നപരിഹാരം നിർദ്ദേശിക്കുന്നവരും സഹായവുമൊക്കെയുണ്ടെങ്കിലും, ഈ ഹീനമായ ഗതി തകർക്കുവാൻ ഇനിയും വളരേറെ ആവശ്യമുണ്ട്. ഒരു സ്നേഹവിപ്ലവം. ഇതിലാണു നാം നമ്മുടെ ജീവിതലക്ഷ്യം കണ്ടെത്തുന്നത്.

ലൂക്കോസ് 4 ഈ സന്ദേശം വ്യക്തമായി ഉച്ചത്തിൽ അറിയിക്കുന്നു.

ദരിദ്രന്മാരോട് സുവിശേഷം അറിയിക്കുവാൻ കർത്താവ് എന്നെ അഭിഷേകം ചെയ്കയാൽ അവന്റെ ആത്മാവ് എന്റെ മേൽ ഉണ്ട്, ബദ്ധന്മാർക്കു വിടുതലും കുരുടന്മാർക്കു കാഴ്ചയും പ്രസംഗിക്കുവാനും പീഡിതന്മാരെ വിടുവിച്ചയ്ക്കുവാനും കർത്താവിന്റെ പ്രസാദവർഷം പ്രസംഗിക്കുവാനും എന്നെ അയച്ചിരിക്കുന്നു (ലൂക്കോ. 4:18,19).

ഈ ഭാഗം ഞാൻ ആവർത്തിച്ചു വായിക്കുമ്പോഴൊക്കെ, മറ്റുള്ളവരുടെ ജീവിതത്തെ ഉയർത്തുവാനുള്ള ഞങ്ങളുടെ യത്നങ്ങളിൽ ദൃഷ്ടി പതിപ്പിച്ചു വ്യക്തതയോടിരിക്കുവാൻ എന്നെ അത് ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു... ചെറിയ വിരല

നക്കം മുതൽ വൻകിട പദ്ധതികൾ വരെ... കാരണം, നാം എഴുന്നേൽക്കുന്ന ഒരു സമയം ഇപ്പോഴാണ്, നമ്മുടെ അന്തസ്സം വിട്ട്, സുഖത്തിന്റെയും സന്തോഷത്തിന്റെയും ജീവിതം വിട്ട്, ഭൂമിയിലെമ്പാടും ആവശ്യത്തിലിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ സഹോദരിസഹോദരന്മാരുടെ അടുക്കലേക്കു നമ്മുടെ കരങ്ങൾ നീട്ടുന്നതിനുള്ള സമയം.

ജീവിതത്തിൽ സ്നേഹം കൈവരുത്തുന്ന ഏറ്റവും ശക്തമായ ഒരു പദമുണ്ട് - പ്രത്യാശ. പ്രത്യാശ ആത്മാവിന്റെ നങ്കുരമാണെന്നു വചനം പറയുന്നു (എബ്രെ. 6:19). സങ്കീർത്തനം 39:7 ൽ, “എന്നാൽ കർത്താവേ, ഞാൻ എതിനായി കാത്തിരിക്കുന്നു? എന്റെ പ്രത്യാശ നിങ്കൽ വെച്ചിരിക്കുന്നു.” അസാധ്യമായ സാഹചര്യമാണെങ്കിലും, പ്രത്യാശ എപ്പോഴും ജീവനുള്ളതാണ്. വേദനിക്കുന്നവർക്ക്, വിശ്വാസത്തോടൊപ്പം സ്നേഹവും പ്രത്യാശയും നൽകുകയെന്നതാണു നമ്മുടെ ദൗത്യം.

അങ്ങേയറ്റം ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ ജീവിക്കുന്നവർക്കുള്ള മറുപടിയുമായി എഴുന്നേൽക്കുവാനുള്ള വെല്ലുവിളിയായി എന്റെ ഹൃദയം ശോഷിക്കുകയാണ്. എന്നാൽ അത്ഭുതകരമെന്നു പറയട്ടെ, ഒന്നുമില്ലാത്തവരുടെയും ആശയ്ക്കു വഴിയല്ലാത്ത സാഹചര്യങ്ങളിൽ ആയിരിക്കുന്നവരുടെയും മധ്യത്തിൽ നിങ്ങൾ ആയിരിക്കുമ്പോൾ, ഈ അത്ഭുതകരമായ ജനത്തിന്റെയിടയിൽ ആയിരിക്കുമ്പോൾ ദൈവകൃപയുടെ ശക്തിയേറിയ ബോധം നിങ്ങൾക്കുണ്ടാകുന്നു. ജീവിതയാത്ര തുടരുമ്പോഴുള്ള അവരുടെ കഷ്ടപ്പാടും വേദനയുമുള്ളപ്പോഴും, ദൈവം വീണ്ടും പ്രകാശിക്കുന്നു. സെഖര്യാവ് 9:12 ൽ പറയുന്നുപോലെ, ഞാൻ ധാരാളം “പ്രത്യാശയുള്ള ബദ്ധന്മാരെ” കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട് (ആ ചിന്ത എനിക്കിഷ്ടമാണ്)... ദൈവം മാത്രമാണ് അവരുടെ മറുപടിയെന്നും അവരുടെ ദാതാവെന്നും അവർ പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടെ വിശ്വസിക്കുകയും അറിയുകയും ചെയ്യുന്നു.

എന്റെ മുഴുജീവിതവും കൊണ്ടു കർത്താവിനെ ആരാധിക്കുകയും സ്നേഹിക്കുകയുമെന്നതാണ് എന്റെ വ്യക്തിപരമായ അന്വേഷണം. അവനെ അന്വേഷിക്കുക, സ്നേഹിക്കുക, സേവിക്കുക എന്നിവയ്ക്കാണ് ഏറ്റവും വലിയ മുൻഗണന. ആരാധനാജീവിതത്തിന്റെ ഘനവും, ദൈവസാന്നിധ്യത്തിന്റെ വിലയും അവന്റെ അപാരമായ കൃപ, വർണ്ണിക്കാനാവാത്ത ദാനവുമാണെന്നു ഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ, അവൻ ചെയ്തതിനും ഇനി ചെയ്യുവാൻ പോകുന്നതിനും മതിയായ നന്മ പറയുവാൻ നിത്യത മുഴുവൻ വേണ്ടിവരും. ഈ പഠിച്ച ശിക്ഷണം, വിശ്വാസത്തിന്റെ ഒരു പാട്ടു പാടുന്നതിനും പോരാട്ടത്തിന്റെ നടുവിൽ യേശുവിനെ ഉയർത്തുന്നതിനുമാണ്. എന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിൽ നിന്നു ഞാൻ കഷ്ടപ്പെട്ടു പഠിച്ചിറങ്ങിയ ഏറ്റവും വലിയ പാഠങ്ങളിലൊന്നാണിത്. എന്നാൽ ആരാധനയിലൂടെ ദൈവം നമ്മിൽ

നിന്നു വാസ്തവമായി എന്താണാഗ്രഹിക്കുന്നത് എന്നതാണു തുടർന്നുള്ള എന്റെ പഠനം. നാം പാടുന്ന പാട്ടുകളെക്കാൾ ഉപരിയായതാണ് ആരാധനയെന്ന്, തിരുവെഴുത്തിലുടനീളം ഞാൻ കേൾക്കുന്ന അവന്റെ ഹൃദയസ്വന്ദനം എനിക്കുറപ്പു നൽകുന്നു. അവന്റെ കരങ്ങളിലേക്കും പാദങ്ങളിലേക്കും ചേരേണ്ടതിന്, ജീവിതങ്ങൾ തീവ്രമായി പകരപ്പെടുന്നതാണ്.

കുറെ വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ്, എയ്ഡ്സ് രോഗികളുടെ ശരണാലയത്തിൽ ഞാൻ സൗന്ദര്യമുള്ള ചില ആഫ്രിക്കൻ കുട്ടികളെ സന്ദർശിച്ചു. അവരെല്ലാവരും അനാഥരായിരുന്നു. എന്നാലും, പ്രത്യാശയുള്ള ആളുകളെപ്പോലെ അവരെല്ലാം ഉത്സാഹികളായിരുന്നു. അവർ എഴുന്നേറ്റുനിന്നുകൊണ്ട്, **അസാധ്യമായി ഒന്നുമില്ലാ** എന്ന ഗാനം എനിക്കുവേണ്ടി പാടി. സന്തോഷവും ജീവനും തുടിക്കുന്ന അവരുടെ ചെറിയ ശബ്ദം എനിക്കു വളരെ വെല്ലുവിളിയും പ്രചോദനവുമുയർത്തി. മറക്കാനാവാത്ത ഒരു നിമിഷം, നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ **ദൈവവചന**ത്തിനുള്ള ശക്തി ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്ന ഒരവിസ്മരണീയ നിമിഷം.

എബ്രായർ 13:15 ൽ, “*അതുകൊണ്ട് അവൻ മുഖാന്തരം നാം ദൈവത്തിന് അവന്റെ നാമത്തെ ഏറ്റുപറയുന്ന അധരഫലമെന്ന സ്തോത്രയാഗം ഇടവിടാതെ അർപ്പിക്കുക.*” 16-ാം വാക്യത്തിൽ, “*നന്മ ചെയ്യുവാനും (സഭ ശരീരവും കൂട്ടായ്മയുടെ തെളിവുമാകയാൽ) കൂട്ടായ്മ കാണിക്കുവാനും മറക്കരുത്. ഈ വക യാഗങ്ങളിലല്ലോ ദൈവം പ്രസാദിക്കുന്നത്.*”

ദൈവത്തിന്റെ ഒരു പാട്ടുപാടുന്നത്, നിത്യതയുടെ ശ്രേഷ്ഠമായ ഗീതത്തിൽ പങ്കാളിയാകുന്നത്, ഭൂമിയിലെ ഏറ്റവും വലിയ സന്തോഷങ്ങളിലൊന്നാണ്. അവന്റെ സന്നിധിയിൽ നമ്മെ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതും നമുക്കു നിശ്ചയം നൽകുന്നതുമായ ഇന്ദ്രനം അവന്റെ മഹാനിയോഗത്തിനായി ജീവിക്കുന്നതിനാണ്. ആ നിലപിൻ നമ്മുടെ കൈകൾ സന്നദ്ധമാകുന്നതു സേവനത്തിനായിട്ടാണ്. നമ്മുടെ ജീവിതം അടിമുടി ഒരു **ഹാല്ലേലൂയ്യാ** ആയിരിക്കണമെന്ന് അഗസ്റ്റിൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുപോലെ.

എങ്കിലും, ആകാശവും ഭൂമിയുമുണ്ടാക്കിയവന്റെ കാര്യത്തിലേക്കു വരുമ്പോൾ, പാട്ടുപാടി ആരാധിക്കുന്നത് ഒരു തുടക്കം മാത്രമേ ആകുന്നുള്ളൂ. തിരുവചനത്തിൽ, പുതിയ പാട്ടു പാടുവാൻ നാല്പതിലധികം പ്രാവശ്യം നമ്മോടാവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. അതിലുമധികം തവണ യാഗങ്ങളർപ്പിക്കുവാനും അനുസരണം കാട്ടുവാനും ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, ഏകദേശം 2000 തവണ, നമ്മുടെ ജീവിതം ഒരു യാഗമായി സമർപ്പിച്ചു സജീവമായിരിക്കേണ്ടതിന്റെ പരാമർശങ്ങളുമുണ്ട്. ജീവിതത്തിന്റെ വിവിധ മേഖലകളിൽ കഷ്ട

പ്പെടുന്നവരെ കണ്ടുകഴിയുമ്പോഴാണ് അങ്ങനെയുണ്ടാകുന്നത്. എന്നിരുന്നാലും, പ്രാർത്ഥിക്കാതെയും വചനം ധ്യാനിക്കാതെയും കർത്താവുമായുള്ള ആഴമായ ബന്ധത്തിന്റെ നിമിഷങ്ങൾ കൂടാതെയുള്ള നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ വെറും “ജോലിയിൽ അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടതാകാൻ” കഴിയും. നമ്മെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു കാര്യപരിപാടിയാസരിച്ച് എന്നതിനെക്കാൾ നാം സേവിക്കുന്ന ആളുകളെക്കുറിച്ചുള്ള കാര്യപരിപാടിയാണെന്ന് ഓർക്കുന്നതും നല്ലതാണ്.

മനഃപൂർവ്വമായ ആരാധനാവേളകൾ, നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തെ എതിരിടാൻ സജ്ജമാക്കും. ക്രിസ്തീയയാത്ര മുഴുവൻ ഹൃദയത്തിന്റെ യാത്രയായിരിക്കെ, ആരാധിക്കുവാൻ പഠിക്കുന്നത് ആ പ്രക്രിയയിലെ നിർണ്ണായകമായ ഒരു കാൽവെയ്പാണ്. ദൈവത്തെ സേവിക്കുവാൻ വരുമ്പോൾ ദൈവം എപ്പോഴും സത്യമാണ് ആഗ്രഹിക്കുന്നത്... സത്യം നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂടിൽ തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട്, ദൈവത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിന്റെ ആരോഗ്യവും സംരക്ഷണവുമാണു പരമപ്രധാനമായിരിക്കുന്നത്.

“സകല ജാഗ്രതയോടുംകൂടെ നിന്റെ ഹൃദയത്തെ കാത്തു കൊൾക; ജീവന്റെ ഉത്ഭവം അതിൽ നിന്നല്ലോ ആകുന്നത്”.

(സദൃ. 4:23)

കുറച്ചു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ്, ചിക്കാഗോയ്ക്കു സമീപമുള്ള വിലോ ക്രീക്ക് കമ്മ്യൂണിറ്റി സഭയിലെ പാസ്റ്ററായ ബിൽ ഹൈബെൽസ് നൽകിയ ഒരു ആഹ്വാനം ഞാനൊരിക്കലും മറക്കുകയില്ല. ക്രിസ്ത്യാനികളെന്ന നിലയിലും ക്രിസ്തീയനേതാക്കന്മാരെന്ന നിലയിലും, അന്യായത്തെക്കുറിച്ചു പറയുകയും അവയെപ്പറ്റിയുള്ള വീഡിയോ കാണുകയും ചെയ്യുന്നതു കൊണ്ടു മാത്രമായില്ല. നമ്മെ സ്പർശിക്കുവാനും നമ്മെ ഉൾപ്പെടുത്തുവാനും നാം ദാരിദ്ര്യത്തെ അനുവദിക്കണം. അതിജീവനത്തിന്റെ ഗന്ധവും യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളും നാം അത്ര വേഗം മറന്നുകളയാത്തത്ര നിലയിൽ ആയിത്തീരും. അല്ലെങ്കിൽ, കുറച്ചു പണമയച്ചുകൊടുത്തിട്ട്, നാം ചെയ്യേണ്ടതു ചെയ്തു എന്നു ഭാവിക്കുക. പക്ഷേ ദൈവത്തിന്റെ മഹാസന്ദേശത്താൽ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ വിളിക്കപ്പെടുന്നത് - ഒരു വഴി തുറക്കുവാൻ നാം അവനിൽ ആശ്രയിക്കുന്നതിനും, അതിലൂടെ നാം അവന്റെ സന്ദേശവും ജീവിതവും പങ്കുവെയ്ക്കുന്നതിനും വേണ്ടിയാണ്. ഈ വഴിയിലൂടെ നടക്കുവാനാണു നാം വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഇവിടെയാണു നമ്മുടെ സന്ദേശം പ്രവർത്തിപ്പാൻവേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്, പൂർണ്ണജീവനോടെയുള്ള നമ്മുടെ ആരാധന നടക്കുന്നതും ഇവിടെയാണ്.

“ഇങ്ങനെയുള്ള ശിശുവിനെ എന്റെ നാമത്തിൽ കൈക്കൊള്ളുന്നവൻ എന്നെ കൈക്കൊള്ളുന്നു.”

(മത്താ. 18:5)

“എന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ ആരു സംരക്ഷിക്കും?” മരിക്കുന്ന ആ അമ്മ ചോദിക്കുകയാണ്. പുതിയ ഒരമ്മയെത്തേടുന്ന കോടിക്കണക്കിനു മറ്റു കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ കൂടെ തന്റെ മക്കളും ഉടനടി ചേരുമെന്ന് അവൾക്കറിയാം. ക്യാൻസർ ബാധിച്ച് എന്റെ സുഹൃത്തുക്കൾ ഇത്ര പ്രാർത്ഥനയോടെ നില വിളിക്കുന്നതു ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ആ വലിയ ഹൃദയത്തകർച്ചയെക്കുറിച്ച്, അന്ധകാരവേളകളിലെ ആഴമായ ഞരക്കത്തെക്കുറിച്ച് എനിക്ക് ചിന്തിക്കാ നാവില്ല. “ഞങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കും” എന്ന് അവളോട് ഉറക്കെപ്പറയുവാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ഉടുപ്പിന്റെ കൈ ചുരുട്ടുന്ന, കർക്കശമായി വിഴുങ്ങിക്കൊണ്ട്, പ്രാർത്ഥിക്കുകയും വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വിശ്വാസത്തോടെ ചുവടുവെയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു മേഖലയാണിത്. ഒരു കുടുംബം ആവശ്യമുള്ള അനാഥരെ കണ്ടെത്തുവാനോ, സൗഹൃദം ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഏകാന്തപഥികരെ കണ്ടെത്തുവാനോ നാം മൂന്നാം ലോകരാജ്യങ്ങളിൽ ജീവിക്കേണ്ടതില്ല. സർക്കാർ വ്യവസ്ഥകളിൽ അമ്മാനമാടപ്പെടുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളെ നാം ജീവിക്കുന്ന ഓരോ പട്ടണങ്ങളിലും കാണാം. കഴിയുന്നത്ര ഭംഗിയായി ആ സംവിധാനങ്ങൾ ആവശ്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. അതിന് നമുക്കു (സഭയ്ക്ക്), തുണയായിരിക്കുവാൻ കഴിയും.

ഞാൻ സഭയെ സ്നേഹിക്കുന്നു. ഒരു പുതിയ ആത്മദൈവത്തിന്റെയും പ്രഭയുടെയും ബോധത്തോടെ വിഭിന്നമായ നിലയിൽ ഭൂമിയിലെമ്പാടും അവൾ ഉയർന്നുവരുന്നു. എന്നാൽ, സഭ ഏറ്റവും മികച്ചതാകുന്നത്, അവളുടെ എല്ലാ കാര്യങ്ങളോടുംകൂടെ അവൾ ദൈവത്തെ ഒന്നാമതായി സ്നേഹിക്കുമ്പോഴാണ്... വേദനിക്കുന്ന ഒരു സമൂഹത്തെ, തകർന്ന ഒരു ലോകത്തെ സേവിക്കുവാൻ നീട്ടിയ കൈകളുമായി സഭ നിൽക്കുമ്പോഴാണ്, ഈ മാർഗ്ഗങ്ങളെല്ലാമുപയോഗിച്ചാണ് ജനങ്ങളെ യേശുവിനോടു ബന്ധിപ്പിക്കേണ്ടത്. ദരിദ്രരെ വിധിക്കുകയോ വിമർശിക്കുകയോ അല്ല, മറിച്ച് സ്നേഹിക്കുകയാണ്... സ്നേഹിക്കുന്നതിനു ചെലവുണ്ട്... അതൊരു ക്രിയാപരമാണ്, ഒരു നാമമല്ല. ശബ്ദമില്ലാത്തവർക്കുവേണ്ടി നമുക്കൊരുമിച്ച് ഇടിവിൽ നിൽക്കാൻ കഴിയും... നമ്മുടെ കർത്താവായ ദൈവത്തെ പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടും പൂർണ്ണാത്മാവോടും പൂർണ്ണ ബലത്തോടും കൂടെ സ്നേഹിക്കുക. നമ്മുടെ അയൽക്കാരനെ നമ്മെപ്പോലെതന്നെ സ്നേഹിക്കുക. സത്യമായും ത്രസിപ്പിക്കുന്നതാണത്!

രാക്ഷസീയമായിത്തോന്നുന്ന ഈ പ്രത്യാശാരാഹിത്യത്തെ എങ്ങനെയാണു നാം കൈകാര്യം ചെയ്യുക? ഈ അപകടകരമായ കാരാഗൃഹത്തിൽ

ലകപ്പെട്ടവർക്ക് ഒരു വാതിൽ തുറന്നുകൊടുക്കുവാൻ എങ്ങനെയാണു നാം പോകുക?

നമുക്കാർക്കും ഇതു സ്വയമായി ചെയ്യുവാൻ കഴിയുകയില്ല. ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും ബുദ്ധിശാലിയായ മനുഷ്യസ്നേഹിക്കുപോലും, മറ്റുള്ളവരുടെയും ഒരുമിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്ന വിദഗ്ധരെയും ആവശ്യമുണ്ട്. ഭൂരിപക്ഷം പേർക്കും കഴിയുന്നത്ര പ്രയോജനം ലഭിക്കണമെന്ന നിലയിൽ ശ്രേഷ്ഠമായ നമയ്ക്കായി പ്രവർത്തിക്കുന്നവരാണ് അവർ. എന്നാൽ, ഒരു തുടക്കമുണ്ടാക്കുന്നതാണു നമ്മുടെ ആവശ്യം. ഒരു കുഞ്ഞിനെ നമുക്ക് ഏറ്റെടുക്കാം, നമ്മുടെ സമൂഹത്തിൽ തകർന്നവർക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഒരു ശബ്ദമായിരിക്കാം, അടിയന്തിര സാഹചര്യങ്ങളിൽ വളർത്തപ്പെട്ടോ വളർത്തുമ്മയോ ആയിരിക്കാം-ഹ്രസ്വ, ദീർഘകാലയളവുകളിൽ, വാരാന്ത്യങ്ങളിൽ ആതുരസേവനത്തിനായി, അഥവാ നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിലുള്ള ഒരാവശ്യത്തിനായി പണം ശേഖരിക്കുക. നിങ്ങളുടെ സഭ മുൻകൈയെടുക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾക്കൊപ്പം നിൽക്കുക, സഭാശരീരം ചലനാത്മകമാക്കുക, കുറച്ചുകൂടി ലാളിത്യത്തിൽ ജീവിക്കുക-കൊടുക്കുവാൻവേണ്ടി ജീവിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു ബോധമുള്ളവരായിരിക്കുക, വെറുതെ ചെലവിടാൻ മാത്രമാകാതെ... ഇങ്ങനെ ഈ പട്ടിക നീണ്ടുപോകുന്നു.

എന്നാൽ തുല്യപ്രാധാന്യമുള്ള കാര്യം, ആഗോളപരമോ പ്രാദേശികമോ ആകട്ടെ, ദിനന്ദ്രതി ചെയ്യേണ്ടതെന്ന വ്യവസ്ഥയിൽ ഏതെല്ലാം അവസരങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നുവോ, അതിനു സജീവമാകുവാൻ വേണ്ട ഇന്ധനം നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിനും ജീവിതത്തിനും ലഭിക്കുന്നുണ്ടെന്നു നമുക്ക് ഉറപ്പുവരുത്താം... അന്നത്തെ സാമൂഹ്യനിലവാരത്തിനപ്പുറത്തേക്കു പോയ നല്ല ശമര്യാക്കാരൻ, മറ്റുള്ളവർ ലാഘവമായി നടന്നുപോയ വഴിയേ അവൻ മറുപടിയും സഹായവുമായി വന്നു. ഈ ശമര്യാക്കാരനെ **ഉദ്യമിപ്പിച്ചത്** അനുകമ്പയായിരുന്നു. അതു വൈകാരികപ്രകടനം മാത്രമല്ലായിരുന്നു. ആ പ്രതികരണത്തിൽ പ്രവൃത്തിയുമുണ്ടായിരുന്നു.

നിങ്ങൾ ശുശ്രൂഷ ചെയ്യണമെന്ന ഒരു സാഹചര്യത്തിലൂടെ നിങ്ങൾ പോയാൽ, കഴിഞ്ഞുപോകുന്ന ഒരാളാകുന്നതിനെക്കാൾ പ്രേത്സാഹിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതാണ് നല്ലതെന്നു ഞാൻ പറയട്ടെ - സ്തുതിയും ആരാധനയുമുള്ള ഒരു സാഹചര്യത്താൽ ചുറ്റപ്പെട്ട്, നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തെ പ്രചോദിപ്പിക്കുന്ന പാട്ടുകൊണ്ടു ഭവനം നിറയ്ക്കുക, ദൈവവചനത്തിന്റെ സിദ്ധികൾ നിങ്ങളുടെ കാറിൽ വെച്ചു കേൾക്കുക, നിങ്ങൾക്കു പ്രോത്സാഹനവും പോഷണവും കിട്ടുന്ന കൂടുംബം, സഭ, സമൂഹം എന്നിവയിലായിരിക്കുക... ദൈവരാത്മാവു നിങ്ങളിൽ നിറഞ്ഞു പുറത്തേയ്ക്കൊഴുകുവാൻ അനുവദിക്കുക. നിങ്ങൾക്കൊരു സൗഖ്യമോ സാമ്പത്തിക മുന്നേറ്റമോ ഒരത്ഭുതമോ നൽകു

വാൻ കർത്താവിനു കഴിയും. നമ്മുടെ ബലമായ കർത്താവിന്റെ സുരക്ഷിതകരങ്ങളിൽ വീഴുവാൻ നിങ്ങളെത്തന്നെ അനുവദിക്കുക. അവൻ നിങ്ങളെ ഒരുനാളും കൈവിടുകയില്ല, ഉപേക്ഷിക്കുകയുമില്ല. അവനിൽ ആശ്രയിക്കുന്നതാണു നിങ്ങളുടെ ഏറ്റവും വലിയ ആനന്ദവും പ്രത്യാശയും. ഈ മഹാകാര്യം നിങ്ങളെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തിയിട്ടു ഞാൻ വിടവാങ്ങുകയാണ്... നിന്റെ ദൈവമായ കർത്താവിനെ പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടും പൂർണ്ണമനസ്സോടും പൂർണ്ണാത്മാവോടും പൂർണ്ണശക്തിയോടും കൂടെ സ്നേഹിക്കുകയും, കൂട്ടുകാരനെ നിന്നെപ്പോലെതന്നെ സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യുക. നിങ്ങൾ തികച്ചും ഒരു സമ്പത്താണ്, വിലയുള്ള വ്യക്തിയാണ്. ഇതൊരിക്കലും മറക്കരുത്!

ഹൃദയപൂർവ്വം
ഡാർലീൻ ചെക്ക്

ഹൃദയത്തിന്റെ യാത്ര എന്നത് അങ്ങേയറ്റം സങ്കീർണ്ണമായ ഒരു മാർമ്മികരഹസ്യമാണ് - സന്തോഷവും സന്താപവും, പ്രത്യാശയും പ്രതീക്ഷയും, ഇവ ഒരിക്കലും അനുഭവിക്കേണ്ട എന്ന നിലയിൽ നമ്മെ ആക്കിത്തീർക്കുന്ന പറയാനാവാത്ത നിരാശകളും, ഇങ്ങനെ നിരവധിയുണ്ട്. നമുക്ക് ചാരുവാനും ബലം പ്രാപിക്കുവാനുമുള്ള, നമുക്കു വേണ്ടിയുള്ള ദൈവത്തിന്റെ മഹാസ്നേഹം നാം മനസ്സിലാക്കാതിരിക്കുമ്പോൾ, പൊരുത്തപ്പെടുവാനും കൈകാര്യം ചെയ്യുവാനും കഠിനമായ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾപോലും അതിജീവിക്കുവാനും ഹൃദയം മറ്റു വഴികൾ തേടുന്നു. ഇവിടെയാണ് അനേകരും തങ്ങളെത്തന്നെ കണ്ടെത്തുന്നത്. മഹാധനവാൻ മുതൽ പരമദരിദ്രൻ വരെ ഇങ്ങനെയാണ്. ഒരു ഭവനം കണ്ടെത്തുവാനുള്ള അന്വേഷണത്തിൽ അതു വിവേചനം കാട്ടുന്നില്ല.

ഡാർലീൻ ചെക്ക് നമ്മെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചതുപോലെ, യേശുപ്രവാചകൻ സമൂലമായ ഒരു സ്നേഹവിപ്ലവത്തെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് (61:11). അന്ന് ആളുകൾ അവരുടെ നീതി തീർപ്പാക്കുന്നതും, മരുഭൂമിയിലൂടെ ഒരു വഴിയേക്കു ഒരുക്കുന്നതുമാണ് അതിന്റെ ഫലമെന്ന് അവിടെ യേശുവാവ് വിവരിക്കുന്നു: “ഭൂമി തൈകളെ മുളപ്പിക്കുന്നതുപോലെയും തോട്ടം അതിൽ വിതച്ച വിത്തിനെ കിളിർപ്പിക്കുന്നതുപോലെയും യഹോവയായ കർത്താവ് സകലജാതികളും കാണുകെ നീതിയെയും സ്തുതിയെയും മുളപ്പിക്കും (തനിയെ നിറവേറുന്ന അവന്റെ വചനത്തിന്റെ ശക്തി മൂലം).”

വെറുമൊരു മഹത്തായ ആശയത്തേക്കാൾ അപ്പുറം

സ്നേഹവിപ്ലവമെന്നതു മഹത്തായ ഒരാശയം മാത്രമല്ല. ലോകത്തിൽ ഇന്ന് നടമാടുന്ന ഭയാനകമായ അന്ധായങ്ങളിൽ ചിലതു നാം പോയിക്കണ്ടാൽ, മനുഷ്യരാശിയുടെ തകർന്ന ഹൃദയമാണ് അവയിൽ ഏറ്റവും ഘനമേറിയത്. സങ്കീർത്തനം 27:3 ൽ, “ഒരു സൈന്യം എന്റെ നേരെ പാളയമിറങ്ങിയാലും ഞാൻ ഭയപ്പെടുകയില്ല; എനിക്കു യുദ്ധം നേരിട്ടാലും ഞാൻ നിർഭയമായിരിക്കും.” എല്ലാ മനുഷ്യരുടെയും ഹൃദയത്തിൽ സംഭവിക്കേണ്ടുന്നതു ഇതാണ്.

അദ്ധ്യായം

2

പ്രശ്നത്തിന്റെ വേര്

സ്നേഹിക്കപ്പെടുന്നതല്ല, സ്നേഹിക്കുവാൻ ആരെങ്കിലുമു
ള്ളതാണ് സന്തോഷത്തിന്റെ രഹസ്യം.
അജ്ഞാതനാമാവ്

ഒരു കാര്യത്തിന്റെ വേരാണ് അതിന്റെ ഉറവിടം അഥവാ, തുടക്കം. അതിനെ താങ്ങിനിർത്തുന്നത് അതാണ്. വേരുകൾ സാധാരണയായി മണ്ണിനടിയിലാണ്. അതുകൊണ്ടു തന്നെ നാം അവയെ അറിയുന്നില്ല. മുകളിൽ കാണുന്നതു മാത്രമാണ് നാം ശ്രദ്ധിക്കുന്നത്. പല്ലുവേദനക്കാരന് ആവശ്യമായതു വേരിന്റെ ചികിത്സ(root canal)യാണ്. പല്ലിന്റെ വേരു കേടായതിനാൽ അതിനെ ചികിത്സിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ ഒരിക്കലും വേദന ശമിക്കുകയില്ല. പല്ലിന്റെ വേരു കാണുവാൻ കഴിയില്ല. പക്ഷേ, അത് അവിടെയുള്ളതുകൊണ്ടാണു കഠിനവേദനയുണ്ടാകുന്നതെന്നു നിങ്ങൾക്കറിയാമോ? ലോകത്തിനു വേദനിക്കുകയാണ്. വ്യക്തികളെയും സമൂഹങ്ങളെയും ബാധിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങളുടെ വേരുകളിലേക്കു നാം ചെല്ലുന്നില്ലെങ്കിൽ ആ വേദന ഒരിക്കലും ശമിക്കുകയില്ല. സ്വാർത്ഥതയാണ് ആ വേദനനു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

സ്വാർത്ഥതയിൽ നിന്നുളവാകാത്ത ഒരു പ്രശ്നത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുവാൻ ഞാൻ ശ്രമിക്കുകയുണ്ടായി. പക്ഷേ, ഒരേണ്ണംപോലും കണ്ടെത്തുവാൻ എനിക്കായില്ല. തങ്ങൾക്കു വേണ്ടുന്നതു ലഭിക്കുവാൻ മറ്റുള്ളവരുടെ

സ്വാർത്ഥതയിൽ നിന്നുളവാകാത്ത ഒരു പ്രശ്നത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുവാൻ ഞാൻ ശ്രമിക്കുകയുണ്ടായി. പക്ഷേ, ഒരേണ്ണം പോലും കണ്ടെത്തുവാൻ എനിക്കായില്ല.

ജീവിതം നശിപ്പിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് ആളുകൾക്കു ചിന്തയേ ഇല്ല. ഒറ്റ വാക്കിൽപ്പറഞ്ഞാൽ, ലോകത്തിലെ കുഴപ്പങ്ങളുടെയെല്ലാം ഉറവിടം സ്വാർത്ഥതയാണ്.

ആയിരക്കണക്കിനു മുഖങ്ങളുള്ള സ്വാർത്ഥത

സ്വാർത്ഥതയ്ക്ക് ആയിരക്കണക്കിനു മുഖങ്ങളുണ്ട്. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം എന്താണ് അതെന്നു നമുക്കു തിരിച്ചറിയുവാൻ കഴിയാത്തത്. ആഗ്രഹിക്കുന്നതു കിട്ടാതെ വരുമ്പോൾ കുഞ്ഞുങ്ങൾ കരയുന്നതിലും, മറ്റുള്ള കുട്ടികളുടെ കളിപ്പാട്ടങ്ങളെടുക്കുന്ന കുട്ടികളിലും ഇതു നമുക്കു കാണാം. മറ്റുള്ളവരെക്കാൾ നല്ല നിലയിൽ കാണപ്പെടണമെന്നും, മറ്റുള്ളവരെക്കാൾ നന്നായി കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യണമെന്നുള്ള നമ്മുടെ ആഗ്രഹത്തിൽ അതിനു തെളിവുണ്ട്. എല്ലാക്കാര്യത്തിലും ഒന്നാമതെത്തുക എന്നതിൽ മുഴുവൻ സ്വാർത്ഥതയാണ്. ഏറ്റവും മികച്ച പ്രകടനം കാഴ്ചവെയ്ക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതിൽ തെറ്റൊന്നുമില്ല. അപ്പോൾത്തന്നെ, നമുക്കു വിജയിക്കുവാൻ മറ്റുള്ളവരുടെ പരാജയം കണ്ടു സന്തോഷിക്കുന്നതു തെറ്റാണ്.

എല്ലാത്തരത്തിലുള്ള സ്വാർത്ഥതയും മോശമാണ്. അവ പ്രശ്നങ്ങൾക്കു കാരണമാകുന്നുവെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. സ്വാർത്ഥതയുടെ മൂന്നു രൂപങ്ങളിലേക്ക്, ഈ ഭാഗത്തു ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയാവശ്യപ്പെടുകയാണ്. അവ ലോകത്തിൽ സാധാരണമാണ്. മോശമായ ഫലങ്ങളാണ് അവ ഉളവാക്കുന്നത്.

ലൈംഗികാതിക്രമം : ആൻ പതിമൂന്നുകാരിയാണ്. അവൾ ഇപ്പോഴൊരു സ്ത്രീയായിരിക്കുന്നുവെന്നും, സ്ത്രീകൾ ചെയ്യുന്ന കാര്യം അവൾ ചെയ്യേണ്ടുന്ന സമയമായിരിക്കുന്നുവെന്നും അവളുടെ പിതാവ് അവളോട് പറഞ്ഞു. ഒരു സ്ത്രീയെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിന്റെ അർത്ഥമെന്താണെന്ന് അയാൾ അവൾക്കു കാണിച്ചു കൊടുത്തുകഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും അവൾക്ക് ലജ്ജയും ഭയവും വൃത്തികേടും അനുഭവപ്പെട്ടു. അവൾ ചെയ്തതു നല്ല കാര്യമാണെന്ന് അവളുടെ പിതാവ് അവൾക്ക് ഉറപ്പുകൊടുത്തുവെങ്കിലും, അവൾ അതു രഹസ്യമാക്കി വെയ്ക്കണമെന്ന് അയാൾ എന്തിനാണ് അവ

ളോട് ആവശ്യപ്പെടുന്നതെന്ന് അവർ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. എന്തുകൊണ്ടാണ് അവർക്ക് അതിനെ പറ്റി മോശമായിത്തോന്നുന്നതെന്നും അവർ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. വർഷങ്ങൾ കഴിയുന്നോടും, അവളുടെ പിതാവ് അവളെ തുടർച്ചയായി അപമാനിക്കുകയും ബലാത്സംഗം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. ആൻ വൈകാരികമായി മരവിച്ചവളായിത്തീർന്നു. പിന്നെയവൾക്കു യാതൊരു വേദനയും തോന്നിയില്ല. ആനിന്റെ ബാല്യം, കന്യകാത്വം, നിഷ്കളങ്കത എന്നിവയെല്ലാം അവളുടെ പിതാവു കവർന്നു. ദൈവം ഇടപെട്ടില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ അയാൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു ലഭിക്കുവാൻ അവളുടെ ജീവനും കൂടി അയാൾ കവരുമായിരുന്നു.

അവിശുദ്ധലൈംഗികതയെക്കുറിച്ചുള്ള (incest) സംഭവങ്ങൾ കേട്ടു നാം മടുത്തിരിക്കുകയാണ്. എന്നാൽ ഇത്തരം സംഭവങ്ങളുടെ 90-95 ശതമാനവും പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടാതെ പോകുകയാണ്. എന്റെ പിതാവ്, വർഷങ്ങളോളം എന്നെ ലൈംഗികമായി അപമാനിച്ചു. എനിക്ക് സംഭവിക്കുന്നതെന്താണെന്നു ചിലരോട് പറയുവാൻ രണ്ടു തവണ ഞാൻ ശ്രമിച്ചു. അവർ എന്നെ സഹായിക്കാത്തതിനാൽ, പ്രായപൂർത്തിയാകുന്നതുവരെ ഞാനതു സഹിച്ചു. അവസാനം ഞാൻ എന്റെ കഥ പങ്കിടുകയും ദൈവത്തിൽനിന്നു സൗഖ്യം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. തന്റെ കുറ്റകൃത്യത്തിന് ഒരിക്കലും ശിക്ഷയനുഭവിക്കാതെ, എൺപത്തൊമ്പതെ വയസ്സിൽ എന്റെ പിതാവ് മരിച്ചു. കൊച്ചുകുട്ടിയായിരിക്കുമ്പോൾ മുതൽ സ്വന്തം മകളെ ബലാത്സംഗം ചെയ്യുന്നയാളാണ് ഇയാളെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹപ്രവർത്തകരും, പാർട്ടികളിലും വിനോദയാത്രകളിലും ഒപ്പം പോയവരും ഒരിക്കലുമറിഞ്ഞില്ല.

ആളുകൾ പല കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതു കണ്ട് ഉടനടി നാം അവരെ വിധിക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ അവരുടെ പെരുമാറ്റത്തിന്റെ മൂലകാരണമെന്താണെന്നു നാം അറിയാറില്ല. “സമൂഹത്തിലെ പ്രശ്നങ്ങൾ” എന്നു പല സ്ത്രീകളെയും നാം വിധിക്കാറുണ്ട്. അവർ അവിശുദ്ധലൈംഗികതയുടെ ഇരകളാണ്. ഉദാഹരണത്തിന് :

- വേശ്യമാരിൽ 66 ശതമാനവും ബാല്യത്തിൽ ലൈംഗികാതിക്രമത്തിന് ഇരയായിട്ടുള്ളവരാണ്.
- അമേരിക്കയിലെ തടവറകളിൽ കഴിയുന്ന സ്ത്രീകളിൽ 36.7 ശതമാനവും കുട്ടികളായിരുന്നപ്പോൾ അപമാനിക്കപ്പെട്ടവരാണ്.
- അപമാനിക്കപ്പെട്ടവരും അവഗണിക്കപ്പെട്ടവരുമായ സ്ത്രീകളിൽ മൂന്നിലൊരു ഭാഗം പേരും, പിന്നീട് അവരുടെ സ്വന്തം കുഞ്ഞുങ്ങളെ അപമാനിക്കുകയും അവഗണിക്കുകയും ചെയ്യും.

- ലൈംഗികമായി അപമാനിക്കപ്പെട്ട സംഭവങ്ങളുടെയെല്ലാം 94 ശതമാനത്തിന്റെയും ആദ്യത്തെ അനുഭവം പന്ത്രണ്ടു വയസ്സിൽ താഴെയുള്ളപ്പോഴാണ് നടക്കുന്നത്.

ലോകത്തിലെ അവിശുദ്ധ ലൈംഗികബന്ധം, ലൈംഗികാപമാനം എന്നിവ മൂലമുണ്ടാകുന്ന വേദന നമ്മെ നടുക്കുന്നതാണ്. അതിന്റെയെല്ലാം തുടക്കത്തിനു കാരണം ആളുകളുടെ സ്വാർത്ഥതയാണ്. അവർക്കു വേണ്ടതു ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലത്തോളം, അതിനാൽ വേദനപ്പെടുന്നവരെക്കുറിച്ച് കരുതുന്നവരല്ല.

തീർച്ചയായും നിങ്ങൾ കൊല്ലുന്നില്ല, മോഷ്ടിക്കുന്നില്ല, കള്ളം പറയുന്നില്ല, കൂട്ടികളോടു ക്രൂരത കാട്ടുന്നില്ല, എന്നാൽ ചില കാര്യങ്ങളിൽ നിങ്ങൾ സ്വാർത്ഥരായതിനാൽ അതിനു സാധ്യതകളുണ്ട്. നമ്മുടെ സ്വന്തം സ്വാർത്ഥതയ്ക്ക് ഒഴികഴിവുകൾ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് നമ്മെക്കാൾ ഹീനമായ കുറ്റം ചെയ്യുന്നവർക്കു നേരെ വിരൽ ചൂണ്ടാൻ നാം ധൈര്യപ്പെടുന്നുവെങ്കിൽ, സമൂഹത്തിൽ ഇന്നുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾ വിജയകരമായി കൈകാര്യം ചെയ്യുവാൻ നമുക്ക് ഒരിക്കലും കഴിയുകയില്ല. നമ്മുടെ സ്വാർത്ഥപരമായ പെരുമാറ്റവുമായി ഇടപെടുവാൻ നമുക്കോരോരുത്തർക്കും ഉത്തരവാദിത്വമുണ്ട്. ഏതു നിലയിലാണ് അതു കാണപ്പെടുന്നതെന്നോ, എങ്ങനെയാണു നാം അതു പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതെന്നോ വിഷയമല്ല.

അത്യാർത്തി: സ്വാർത്ഥത കൂടെക്കൂടെ അത്യാർത്തിയുടെ രൂപം ധരിക്കാറുണ്ട്. ഒരിക്കലും തൃപ്തിപ്പെടാത്തതും ഇനിയും വേണമെന്നുള്ളതുമാണ് അത്യാർത്തിയുടെ ആത്മാവ്. ഉപഭോഗാധിഷ്ഠിതമായതാണ് ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ സമൂഹമെന്നതു തീർച്ചയാണ്. വണ്ടിയോടിച്ചുപോകുമ്പോൾ ഞാൻ കാണുന്ന ഷോപ്പിങ് കേന്ദ്രങ്ങളും, അപ്പോഴും നിർമ്മാണത്തിലായിരിക്കുന്ന വൻകിട വാണിജ്യകേന്ദ്രങ്ങളും എന്നെ വിസ്മയിപ്പിക്കാറുണ്ട്. എവിടെ നോക്കിയാലും എന്തെങ്കിലും വാങ്ങാനുണ്ട്. സാധനങ്ങൾ, സാധനങ്ങൾ, കൂടുതൽ സാധനങ്ങൾ - ഇവയെല്ലാം ഒരു മായക്കാഴ്ചയാണ്. എളുപ്പമുള്ള ജീവിതവും കൂടുതൽ സന്തോഷവുമാണ് അതു വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നത്. എന്നാൽ അനേകരെയും അതു കടക്കെണിയിലാക്കി ഞെരുക്കുകയാണ്.

കൂടുതലായി സാധനങ്ങൾ വാങ്ങുന്നതിനു നമ്മിലുള്ള സമ്മർദ്ദവും പ്രലോഭനവും നമ്മെ സ്വാർത്ഥതയിൽ വേരുറപ്പിച്ചു നിർത്തുന്നു. എന്നാൽ നമുക്കു ശരിയായ മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ മാറാൻ കഴിയുമെന്ന ശുഭസന്ദേശമുണ്ട്. നമുക്ക് ആവശ്യമുള്ളതും, നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നവയിൽ ചിലതും വാങ്ങുവാൻ നമുക്കു പഠിക്കാം. നമ്മുടെ തീർച്ചയായും ധാരാളമായുള്ള സമ്പാദ്യം

ങ്ങൾ കൊടുക്കുവാനും നമുക്കു പഠിക്കാം. പ്രത്യേകിച്ച്, നമുക്കിനി ഉപയോഗമില്ലാത്ത കാര്യങ്ങൾ നമ്മെക്കാൾ താണ നിലവാരത്തിലുള്ളവർക്കു നൽകാം. നമ്മുടെ ദൈനംദിനജീവിതത്തിൽ ഒന്നാമതായും ഏറ്റവും സ്വാഭാവികവുമായ കാര്യം ആകുന്നതുവരെയും കൊടുക്കൽ നമുക്കു പരിശീലിക്കാം. കാരണം, ഭൂരിപക്ഷം പേർക്കും വാസ്തവത്തിൽ ഇതൊരു വിപ്ലവകരമായ ജീവിതരീതിയായിരിക്കും.

ദ്രവ്യാഗ്രഹം (Love of Money) സകലവിധ ദോഷത്തിനും മൂലമാണെന്നു തിരുവചനം പറയുന്നു (1 തിമൊ. 6:10). ആളുകൾ പണത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നതും അതിനുവേണ്ടി മിക്കവാറുമെല്ലാക്കാര്യങ്ങളും ചെയ്യുന്നതിന്റെ ഏക കാരണം, ആവശ്യമുള്ളതെല്ലാം പണംകൊണ്ടു നേടാമെന്നുള്ളതാണ്. പണം കൊണ്ടു സന്തോഷം വിലയ്ക്കു വാങ്ങാനാവുമെന്ന് അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു. പണത്തിനുവേണ്ടി ആളുകൾ തുടർച്ചയായി കൊല്ലുന്നു, മോഷ്ടിക്കുന്നു, കള്ളം പറയുന്നു - ഇവയുടെയെല്ലാം വേരു സ്വാർത്ഥതയിലാണ്. ഒരു പ്രസിദ്ധനായ സിനിമാനടന്റെ ഒരു ലേഖനം അടുത്തയിടെ ഞാൻ വായിച്ചു. ആഗ്രഹിക്കുന്നതെല്ലാം ലഭിച്ചാൽ സന്തോഷമായെന്നാണ് ആളുകളുടെ വിശ്വാസമെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതൊരു വ്യാജവാഗ്ദത്തമാണ്. ഒരു മനുഷ്യന് ആഗ്രഹിക്കാവുന്നതെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ട്. എന്നിട്ടും അദ്ദേഹത്തിന് അതു സന്തോഷം നൽകുന്നില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തി. കാരണം, ലോകം നൽകുന്നതെല്ലാം സ്വന്തമാക്കുകയെന്ന ലക്ഷ്യത്തിൽ ഒരാൾ എത്തിക്കഴിഞ്ഞാൽ, അപ്പോഴും അവ തന്നെ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടതാണ്.

വിവാഹമോചനം : വിവാഹമോചനത്തിന്റെ മൂലകാരണവും സ്വാർത്ഥതയാണ്. വിവാഹം എന്തായിരിക്കണമെന്നുള്ള തെറ്റായ ആശയങ്ങളോടുകൂടിയാണ് ആളുകൾ മിക്കപ്പോഴും വിവാഹിതരാകുന്നത്. നമ്മെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു നിർത്തുവാനുള്ള ആരോ ഒരാളാണു നമ്മുടെ പങ്കാളിയെന്നാണു നമ്മിൽ പലരുടേയും ചിന്ത. അതു നടക്കാതിരിക്കുമ്പോൾ യുദ്ധമാരംഭിക്കുന്നു. നമ്മുടെ പങ്കാളിയെ സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നതിന്, കഴിയുന്നതെല്ലാം ചെയ്യുമെന്നു തീരുമാനിച്ചാണു നാം വിവാഹിതരാകുന്നതെങ്കിൽ, കാര്യങ്ങൾ എത്ര വ്യത്യസ്തമായിരിക്കും!

ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ ചിന്തിക്കുമായിരിക്കും, *എങ്കിലും ഞാനതു ചെയ്യാനുദ്ദേശിക്കുന്നില്ല, എനിക്കതിന്റെ പ്രയോജനമുണ്ടാകുമെന്ന് എനിക്കറിയാം.* എന്റെ ആരംഭവർഷങ്ങളിലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഞാനതിനോടു യോജിക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ, ഏകദേശം ഒരു ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ജീവിച്ചശേഷം, എല്ലാറ്റിനെക്കാളും ബൈബിളാണ് സത്യമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കു

ന്നു. സ്നേഹം ഒരുനാളും പരാജയപ്പെടുത്തില്ലെന്ന് അതു പഠിപ്പിക്കുന്നു (1 കൊരി. 13:8). മനുഷ്യൻ “വിതയ്ക്കുന്നതു തന്നെ കൊയ്യും” മെന്നും അതു പഠിപ്പിക്കുന്നു (ഗലാ. 6:7). ഞാൻ വചനം വിശ്വസിച്ചാൽ, എന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഞാൻ പ്രാപിക്കുന്ന കൊയ്ത്തിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം എനിക്കാണെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. കാരണം, ഞാൻ വിതച്ച വിത്തുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണിത്. നാം കരുണ വിതച്ചാൽ കരുണ കൊയ്യും; ദയ വിതച്ചാൽ ദയ കൊയ്യും.

ഞാൻ എപ്പോഴും എന്റെ മനസ്സിലേലായിരുന്നു

ഡേവും ഞാനും വിവാഹിതരായിട്ടു നാല്പതു വർഷത്തിലേറെയായി. തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ, പ്രത്യേകിച്ച് ആദ്യ കാലങ്ങളിൽ ഞാനെത്രയോ സ്വാർത്ഥനാണെന്നോർത്തു നടക്കുകയാണ്. യാതൊരു നല്ല കാര്യവും എനിക്കറിയില്ലായിരുന്നുവെന്നു സത്യസന്ധമായി എനിക്കു പറയുവാൻ കഴിയും. ഞാൻ വളർന്ന വീട്ടിൽ ഞാൻ കണ്ടതു മുഴുവൻ സ്വാർത്ഥതയായിരുന്നു. വ്യത്യസ്തമായി എന്നെ പഠിപ്പിക്കുവാൻ ആരുമില്ലായിരുന്നു. വാങ്ങുന്നതിനെക്കാൾ കൊടുക്കുന്ന ഒരാളായിരിക്കുന്നത് എങ്ങനെയെന്നു ഞാനറിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ, എന്റെ ആദ്യകാല വിവാഹനാളുകൾ ഏറെ നല്ലതാകുമായിരുന്നു. എന്റെ ജീവിതത്തിൽ ദൈവമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട്, ചുറ്റുമുള്ള കാര്യങ്ങൾ മാറിമറിയുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. പഴയ മുറിവുകൾ സൗഖ്യമായി, എന്നാൽ എനിക്കു തിരിച്ചുകിട്ടാത്ത നിരവധി വർഷങ്ങൾ എനിക്കു നഷ്ടമായി.

ഞാൻ വളർന്നതിനു തികച്ചും വിരുദ്ധമായ നിലയിൽ, ഡേവ് വളർന്നത് ഒരു ക്രിസ്തീയ ഭവനത്തിലായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തയായ മാതാവു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവളായിരുന്നു, തന്റെ മക്കളെ അവർ കൊടുക്കുവാൻ പഠിപ്പിച്ചു. ആ അമ്മ വളർത്തിയതിന്റെ ഫലമായി, ജീവിതത്തിൽ ഒരിക്കലും ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ഗുണവിശേഷങ്ങളായിരുന്നു ഡേവിനെ കണ്ടുമുട്ടിയപ്പോൾ ഞാൻ കണ്ടത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതൃകകൾ എനിക്ക് അങ്ങേയറ്റം വിലയേറിയതായിരുന്നു. സ്നേഹത്തിന്റെ ഒരു തലമായ ക്ഷമ അദ്ദേഹത്തിനില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ, ഞങ്ങളുടെ വൈവാഹികജീവിതം നിലനിൽക്കുകയില്ലായിരുന്നുവെന്നു തീർച്ചയാണ്. എന്നാൽ അതു നിലനിന്നതിനായി ഞാൻ ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുന്നു. നാല്പത്തിരണ്ടു വർഷത്തെ വിവാഹജീവിതത്തിനുശേഷം, അത് എപ്പോഴും നന്നായിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്ന് എനിക്കു സത്യസന്ധമായിപ്പറയുവാൻ കഴിയും. മുമ്പായിരുന്നതിനെക്കാൾ ഇപ്പോൾ ഞാൻ ഏറെ സന്തോഷവതിയാണ്. കാരണം, മുമ്പിലത്തെക്കാൾ

കൂടുതലായി ആഴമായ ബന്ധമാണു ഞാൻ പുലർത്തുന്നത്. ഡേവിന് ഇഷ്ടമുള്ള കാര്യങ്ങൾ അദ്ദേഹം ചെയ്യുന്നതു കാണുന്നത് എനിക്കും സന്തോഷം നൽകുന്നതാണ്. ഞാൻ കോപിച്ചിരുന്ന വർഷങ്ങൾക്കു തികച്ചും വിരുദ്ധമായതാണ്. കാര്യങ്ങൾ “എന്റെ രീതി”യിൽ നടക്കാത്തപ്പോഴൊക്കെയാണു ഞാൻ കോപിച്ചിരുന്നത്.

എന്നെപ്പോലെ മോശമായ ജീവിതമാതൃകകൾ നിങ്ങൾക്കുമുണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിൽ നിങ്ങൾ പഠിച്ച കാര്യങ്ങൾ മറക്കേണ്ടതുമുണ്ടായിരിക്കാം. സത്യസന്ധമായിപ്പറയുക: നിങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു ലഭിക്കാതെ വരുമ്പോൾ എങ്ങനെയാണ് നിങ്ങൾ പ്രതികരിക്കുന്നത്? നിങ്ങൾ കോപിക്കുമോ? പല്ലിറുമ്മുകയും പരാതിപ്പെടുകയും ചെയ്യുമോ? നിങ്ങളെ കരുതുന്നതിനു ദൈവത്തിൽ ആശ്രയിക്കുവാൻ നിങ്ങൾക്കു കഴിയുന്നുണ്ടോ? നിങ്ങളെത്തന്നെ നിങ്ങൾ കരുതുന്നില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളെ ആരും കരുതാനില്ലെങ്കിൽ, ഭയപ്പെട്ടാണോ നിങ്ങൾ ജീവിക്കുന്നത്? നിങ്ങൾ നിങ്ങളെത്തന്നെ കരുതുന്നത് സ്വാർത്ഥതയിലേക്കു നയിക്കുമെന്നും, അത് സന്തോഷകരമല്ലാത്ത ഒരു ജീവിതത്തിലെത്തിക്കുമെന്നും വിശ്വസിക്കുന്നു. സ്വാർത്ഥത വിട്ടുപിൻതിരിയാനും, മറ്റുള്ളവരെ വിലമതിക്കുവാനും കരുതുവാനും വാസ്തവമായി സ്നേഹിക്കുവാനും ഞാൻ നിങ്ങളെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു.

സ്വാർത്ഥത ഒരു തിരഞ്ഞെടുപ്പാണ്

നമ്മിൽ മിക്കവരും നമുക്കുവേണ്ടിയുള്ള പദ്ധതികളെക്കുറിച്ചാണ് ചിന്തിക്കുന്നതും പറയുന്നതും പരിപാടികൾ തയ്യാറാക്കുന്നതും. സന്തുലിതമായ നിലയിൽ നാം നമ്മെ സ്നേഹിക്കണമെന്നു ശക്തമായി ഞാൻ ഉപദേശിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും, നമ്മുടെ ലോകത്തിന്റെ കേന്ദ്രം നാമാണെന്ന നിലയിലും, നമുക്കു വേണ്ടതെല്ലാം ലഭിക്കണമെന്ന നിലയിലും നാം നമ്മെ ഒരുപാടു സ്നേഹിക്കണമെന്നതിൽ ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. എല്ലാ നിലയിലും നാം നമ്മെ കരുതണം. കാരണം, ഭൂമിയിൽ ദൈവത്തിന്റെ പദ്ധതിയിൽ നാം അങ്ങേയറ്റം വിലയുള്ളവരാണ്. നാം ആസ്വദിക്കേണ്ടതിനാണ് അവൻ നമുക്കു ജീവൻ നൽകിയത് (യോഹ. 10:10). അതിനാൽ അതിനുവേണ്ടി നാം ശ്രമിക്കണം. എന്നാൽ യഥാർത്ഥ സന്തോഷത്തിന്റെ മാർഗ്ഗം, നമ്മുടെ വഴികൾ നമുക്കായി കരുതുന്നതിനെക്കാൾ, വിട്ടുകളയുന്നതാണെന്നുള്ള യഥാർത്ഥ്യം ഗ്രഹിക്കുന്നതിൽ നാം പരാജയപ്പെടരുത്.

നാം യേശുവിന്റെ ശിഷ്യരായിരിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ, നാം നമ്മെത്തന്നെ മറന്ന്, നമ്മെത്തന്നെയും നമ്മുടെ താല്പര്യങ്ങളെയും കാണാതെയും അവനെ അനുഗമിക്കണമെന്നാണ് യേശു പറഞ്ഞത് (മർക്കൊ. 8:34).

ഇതൊരു പേടിപ്പെടുത്തുന്ന ചിന്തയാണെന്നുള്ളതു ഞാൻ അംഗീകരിക്കുന്നു. എന്നാൽ എനിക്കൊരു നേട്ടമുണ്ട്. അതു വാസ്തവത്തിൽ പരീക്ഷിച്ച റിയത്തക്ക കാലം ഞാൻ ജീവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതു ഫലിക്കുന്നുവെന്നു ഞാൻ കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്. യേശു വീണ്ടും പറയുന്നത്, “അധമ”ജീവിതം (സ്വാർത്ഥ ജീവിതം) നാം ഉപേക്ഷിച്ചാൽ, “ഉന്നത”ജീവിതം (നിസ്വാർത്ഥ ജീവിതം) നമുക്കു ലഭിക്കും. നാം അധമജീവിതം തുടർന്നാൽ ഉന്നതജീവിതം നമുക്ക് നഷ്ടമാകുമെന്നുറപ്പാണ് (മർക്കൊ. 8:35). എങ്ങനെ നാം ജീവിക്കണമെന്നതു സംബന്ധിച്ചുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ അവൻ നമുക്കു നൽകുന്നു. എന്താണ് ഫലപ്രദമാകുന്നതെന്നും അതു ചെയ്യണോ വേണ്ടയോ എന്നും അവൻ നമ്മോടു പറയുന്നു. എനിക്കു സ്വാർത്ഥതയിൽ തുടരാം, നിങ്ങൾക്കും തുടരാം. പക്ഷേ, നാമതു ചെയ്യേണ്ടായെന്നതാണു സദാർത്ഥം. നമ്മിൽ നിന്നു തന്നെ വിമുക്തരാകാനുള്ള ദൈവശക്തി നമുക്കു ലഭ്യമാണ്. മറ്റൊരാളിന്റെ ജീവിതം നന്നാക്കുവാനുള്ള ജീവിതം നയിക്കുവാനും അതു നമ്മെ സഹായിക്കും.

യാത്ര

സ്വാർത്ഥതയെന്നതു പഠിച്ചെടുത്ത ഒരു പെരുമാറ്റമല്ല. ജന്മസിദ്ധമാണ്. നമ്മുടെ പ്രകൃതത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമാണ്. വേദപുസ്തകം അതിനെ “പാപപ്രകൃത”മെന്നു പറയുന്നു. ദൈവം ചെയ്യരുതെന്നു പറഞ്ഞതു ചെയ്തുകൊണ്ടാണ് ആദാമും ഹവ്വയും ദൈവത്തിനെതിരായി പാപം ചെയ്തത്. അവർ സ്ഥാപിച്ച പാപപ്രമാണം, ജനിക്കുന്ന എല്ലാവരിലേക്കും എന്നേക്കുമായി പകർന്നു. ദൈവം തന്റെ പുത്രനെ പാപത്തിനുവേണ്ടി മരിക്കാനും, അതിൽനിന്നു നമ്മെ മോചിപ്പിക്കുവാനും അയച്ചു. ആദാം ചെയ്തതിനെ അഴിക്കാൻ അവൻ വന്നു. യേശുവിനെ നാം നമ്മുടെ രക്ഷകനായി സ്വീകരിക്കുമ്പോൾ, നമ്മുടെ ആത്മാവിൽ ജീവിക്കുവാൻ അവൻ വരുന്നു. നമ്മുടെ തീരുമാനങ്ങളെ ഭരിക്കുവാൻ ആ പുതൂക്കപ്പെട്ട ഭാഗത്തെ നാം അനുവദിക്കുമെങ്കിൽ, നമ്മുടെ ജഡത്തിലെ പാപപ്രകൃതത്തെ നമുക്കു ജയിക്കുവാനാകും. അത് അങ്ങനെ വിട്ടുപോകുകയില്ല. എന്നാൽ നമ്മിൽ വസിക്കുന്ന വലിയവനായവൻ, അതിനെ ജയിക്കുവാൻ ദിനംപ്രതി നമ്മെ സഹായിക്കും (ഗലാ. 5:16). നാമൊരിക്കലും പാപം ചെയ്യുകയില്ലായെന്ന് അതിനർത്ഥമില്ല. എന്നാൽ നമുക്കു മെച്ചമാകുവാനും പുരോഗമിക്കുവാനും ജീവിതത്തിലുടനീളം കഴിയും.

പരിപൂർണ്ണമായും സ്വാർത്ഥതയെ ഞാൻ ജയിച്ചുവെന്ന് എനിക്കു തീർച്ചയായും പറയുവാനാവില്ല. മറ്റാർക്കെങ്കിലും അതു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടോയെന്നും

എനിക്കു സംശയമുണ്ട്. നാമൊരിക്കലും പാപം ചെയ്യുകയില്ലെന്നു പറയുന്നതുപോലെയായിരിക്കും അത്. കാരണം, എല്ലാ പാപവും ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള സ്വാർത്ഥതയിൽ നിന്നു മുളച്ചതാണ്. ഞാൻ പൂർണ്ണമായും സ്വാർത്ഥതയെ ജയിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ ദിനംതോറും മെച്ചപ്പെടാമെന്ന പ്രത്യാശ എനിക്കുണ്ട്. ഞാനൊരു യാത്രയിലാണ്. ഞാൻ എത്തിച്ചേർന്നില്ലെങ്കിലും, യേശു വന്ന് എന്നെ വീട്ടിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുമ്പോൾ, ഞാൻ മുമ്പിലുള്ളതിനായി ആയുന്ന വ്യക്തിയായിരുന്നുവെന്നു കണ്ടെത്തും (ഫിലി. 3:12,13).

താഴെപ്പറയുന്ന പ്രസ്താവം അപ്പൊസ്തലനായ പൗലൊസിന്റേതാണ്: “ഇനി ജീവിക്കുന്നതു ഞാനല്ല, ക്രിസ്തുവത്രേ എന്നിൽ ജീവിക്കുന്നു” (ഗലാ. 2:20). തനിക്കുവേണ്ടിയോ തന്റെ ഹിതത്തിനുവേണ്ടിയോ അല്ല ഇനി ജീവിക്കുന്നത്, ദൈവത്തിനും ദൈവഹിതത്തിനും വേണ്ടിയാണു താൻ ജീവിക്കുന്നതെന്നാണു പൗലൊസ് അർത്ഥമാക്കിയത്. പൗലൊസിന്റെ മാനസ്സാന്തരത്തിന് ഏകദേശം ഇരുപതു വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷമാണു പൗലൊസ് ഇതു പ്രസ്താവിച്ചതെന്നു ഞാൻ ഗ്രഹിച്ചപ്പോൾ, എനിക്ക് അത്യധികമായ പ്രോത്സാഹനം അനുഭവപ്പെട്ടു. പൗലൊസിനെ സംബന്ധിച്ച്, നിസ്വാർത്ഥമായി ജീവിക്കുവാൻ പഠിക്കുന്നത് ഒരു യാത്രയായിരുന്നു- മറ്റുള്ള എല്ലാവരെയുംപോലെ തന്നെ. പൗലൊസ് ഇതുംകൂടി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്, “ഞാൻ ദിവസേന മരിക്കുന്നു [ഞാൻ ദിവസേന മരണത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കുകയും സ്വയത്തിനു മരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു]” (1 കൊരി. 15:31). മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, മറ്റുള്ളവർക്കു മുൻഗണന കൊടുക്കുന്നതും ദിവസേനയുള്ള ഒരു പോരാട്ടവും ദിവസേനയുള്ള തീരുമാനങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നതുമാണ്. എങ്ങനെയാണു നാം ജീവിക്കുന്നതെന്നും എന്തിനുവേണ്ടിയാണു നാം ജീവിക്കുന്നതെന്നും നാമോരോരുത്തരും തീരുമാനിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇപ്പോഴാണ് അതിനു പറ്റിയ ഏറ്റവും നല്ല സമയം; വേറൊരു നല്ല സമയമില്ല. എനിക്കും നിങ്ങൾക്കും ജീവിക്കുവാനും കൊടുക്കുവാനും ഒരു ജീവിതം മാത്രമേയുള്ളൂ. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ചോദ്യമിതാണ്: “നാം എങ്ങനെയാണു ജീവിക്കുക?” മറ്റുള്ളവരുടെ ക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടി നമ്മുടെ ഭാഗം ഒന്നാമതായി നാം ചെയ്താൽ, ലോകത്തെ മാറ്റുവാൻ ശേഷിയുള്ള ഒരു വിപ്ലവം കാണുവാനും അതിന്റെ ഭാഗമായിരിക്കുവാനും നമുക്കു കഴിയും.

ഒരു മനുഷ്യനും ഒരു ദീപല്ല

“ഒരു മനുഷ്യനും ഒരു ദീപല്ല”യെന്നുള്ള ജോൺ ഡോണിന്റെ പ്രസിദ്ധമായ വാചകം നിങ്ങൾ കേട്ടിരിക്കുമെന്ന് എനിക്കുറപ്പുണ്ട്. ആളുകൾക്കു

പരസ്പരം ആവശ്യമുണ്ടെന്നും, പരസ്പരം അവർ ബന്ധം പുലർത്തണമെന്നുമുള്ള ആശയമാണ് ഈ വാക്കുകൾ ലളിതമായി പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത്. എന്റെ പിതാവിന്റെ ജീവിതം എന്നെ മോശമായി സ്വാധീനിച്ചതുപോലെയും, ഡേവിന്റെ ജീവിതം എന്നെ നല്ല നിലയിൽ സ്വാധീനിച്ചതുപോലെയും നമ്മുടെ ജീവിതത്തിനു മറ്റുള്ളവരെ സ്വാധീനിക്കുവാൻ കഴിയും. നിങ്ങൾ അന്യോന്യം സ്നേഹിക്കുകയെന്ന് യേശു പറഞ്ഞു. കാരണം, യേശു ജീവിക്കുന്നുവെന്നു ലോകമറിയുവാനുള്ള ഏക മാർഗ്ഗമാണത് (യോഹ. 13:34,35). ദൈവം സ്നേഹമാകുന്നു. നമ്മുടെ വാക്കുകളിലും പ്രവൃത്തികളിലും നാം സ്നേഹം കാട്ടുമ്പോൾ, ദൈവം എങ്ങനെയുള്ളവനെ നാം ആളുകളെ കാണിക്കുകയാണ്. നാം ദൈവത്തിന്റെ സ്ഥാനപതികളും അവന്റെ പ്രതിനിധികളുമാണെന്നു പൗലോസ് പറയുന്നു. നമ്മിലൂടെയാണു ദൈവം തന്റെ സ്വഭാവം ലോകത്തിനു കാട്ടുന്നത് (2 കൊരി. 5:20). ഓരോ തവണ ആ വേദഭാഗത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുമ്പോഴും “ഹോ! എന്തൊരു പദവിയും ഉത്തരവാദിത്വമാണെന്ന് പറയാനേ എനിക്കു കഴിയാറുള്ളൂ.

ഉത്തരവാദിത്വമില്ലാത്ത പദവി എനിക്കുണ്ടായിരിക്കുകയില്ലായെന്നതാണു ഞാൻ പഠിക്കേണ്ടിയിരുന്ന ഒരു പാഠം. ഇന്നു നമ്മുടെ സമൂഹത്തിലുള്ള ഒരു പ്രശ്നമാണത്. തങ്ങൾ അർഹിക്കാത്തതാണ് ആളുകൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്! സ്വാർത്ഥത പറയുന്നു, “എനിക്കു തരൂ, എനിക്കതു വേണം, ഇപ്പോൾത്തന്നെ വേണം.” ജ്ഞാനം പറയുന്നു, “എനിക്കൊന്നും തരരുത്. എനിക്കതു കൈകാര്യം ചെയ്യുവാനുള്ള പകുതയില്ല.” ഒരു വലിയ ഭാഗം ലോകത്തിനും കൃതജ്ഞതയുടെ അഭാവമുണ്ട്. നാം എന്തിനെങ്കിലും വേണ്ടി കാത്തിരിക്കുകയോ ത്യാഗം അനുഭവിക്കുകയോ വേണ്ടാത്തതിനാലാണ് അത്. കഠിനമായി അധ്വാനിക്കുകയും ദീർഘമായി കാത്തിരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടു ലഭിച്ചവയ്ക്കായി ഞാൻ ഏറ്റവും നന്ദിയുള്ളവളാണെന്നു ഞാൻ കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്. എളുപ്പം ലഭിക്കുന്നവയ്ക്ക് ഒരുപാടു വില നാം കൊടുക്കാറില്ല.

പല നിലകളിൽ, സ്വാർത്ഥതയുള്ള ഒരു തലമുറയെയാണു നാം വളർത്തിക്കൊണ്ടു വരുന്നത്. കാരണം, നാം വളരെക്കൂടുതൽ കാര്യങ്ങൾ വളരെ വേഗം നൽകുന്നു. സൈക്കിൾ ചവിട്ടാൻ അവർക്കു പ്രായമാകുന്നതിനു ഒരു വർഷം മുൻപു നാം അവർക്ക് സൈക്കിൾ വാങ്ങിക്കൊടുക്കുന്നു. പതിനാറു വയസ്സു കഴിയുമ്പോഴേക്കും കാർ വാങ്ങിക്കൊടുക്കുന്നു. അവരുടെ കോളജ് ഫീസ് നാം അടയ്ക്കുന്നു. വിവാഹിതരാകുമ്പോൾ വീടു വാങ്ങി നൽകുന്നു. അവയിൽ വിലപിടിച്ച സാധനങ്ങൾ വാങ്ങി നിറയ്ക്കുന്നു. അങ്ങനെ, നമ്മുടെ കുട്ടികൾ സാമ്പത്തികപ്പെപ്പത്തിൽ ചെന്നെത്തുമ്പോൾ, കഴിയുമെങ്കിൽ നാം അവരെ അതിൽനിന്നു കരകയറ്റുന്നു. നമ്മെ

ആവശ്യമുള്ളപ്പോഴൊക്കെ നാം അവരുടെയടുക്കൽ എത്തുന്നു. സ്നേഹത്തിന്റെ പേരിലാണ് ഇവയെല്ലാം നാം ചെയ്യുന്നത്. എന്നാൽ, നാം നമ്മുടെ കുട്ടികളെ വാസ്തവമായി സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടോ? അതോ, നാം വെറുതെ തലോടുക മാത്രമാണോ? ചിലപ്പോൾ ഇക്കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിലൂടെ, ചെറുപ്പത്തിൽ കുഞ്ഞുങ്ങളോടൊത്തു സമയം ചെലവഴിക്കാത്തതിന്റെ “കടം വീട്ടാ”നാണു മാതാപിതാക്കൾ ശ്രമിക്കുന്നത്. കുട്ടികൾക്ക് ഒരുപാടു സാധനങ്ങൾ നൽകുന്നത് അവരുടെ കുറ്റബോധത്തിന് ആശ്വാസം നൽകുന്നു. തിരക്കുള്ള മാതാപിതാക്കളാകുമ്പോൾ, മക്കൾക്കു പണമെറിഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നു. അതും ഒരു ഒഴികഴിവാണ്ട്.

നമ്മുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നതിനു നമുക്കെല്ലാം സന്തോഷമാണ്. എന്നാൽ, അവർക്കു നാം എത്രമാത്രം കൊടുക്കുന്നുവെന്നതിൽ നാം അച്ചടക്കം പാലിക്കണം. “പരിജ്ഞാനം” പ്രയോഗിക്കുവാൻ ശലോമോൻ രാജാവു നമ്മെ ഉപദേശിക്കുന്നു (സദൃ. 1:3). ചിലപ്പോഴൊക്കെ “ഇല്ലാ”യെന്നു പറയുന്നതായിരിക്കും കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു കൊടുക്കാവുന്ന ഏറ്റവും നല്ല സമ്മാനം. കാരണം, പദവിയുടെയും ഉത്തരവാദിത്വത്തിന്റെയും വിലയേറിയ പാഠങ്ങൾ പഠിക്കുന്നതിന് അത് അവരെ സഹായിക്കും.

മാതൃകാ ഔദാര്യം

നിങ്ങളുടെ കുട്ടികളുടെ മുമ്പിൽ മാത്രമല്ല, നിങ്ങളുമായി ബന്ധം പുലർത്തുന്നവരുടെയെല്ലാം മുമ്പിൽ മാതൃകാ ഔദാര്യജീവിതം നയിക്കുക. വാങ്ങുന്നതിനെക്കാൾ കൊടുക്കുന്ന ഒരാളാണു നിങ്ങളെങ്കിൽ, തങ്ങൾ ഇടപഴകുന്ന ആളുകളിൽ നിന്നു നിങ്ങൾ തികച്ചും വ്യത്യസ്തതയുള്ള വ്യക്തിയാണെന്ന് അവർ വേഗം ഗ്രഹിക്കും. നിങ്ങളുടെ സന്തോഷത്തിന് അവർ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുമ്പോൾ, സ്വാർത്ഥരായിരിക്കുന്നതിനെക്കാൾ, കൊടുക്കുന്നതാണ് ഒരു വ്യക്തിയെ സന്തോഷവാനാക്കുന്നതെന്ന് അവർ മനസ്സിലാക്കും. ആളുകൾ ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ട്. അവർ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതും ഓർമ്മിക്കുന്നതും എന്നെ വിസ്മയിപ്പിക്കുന്നു.

നിങ്ങളുടെ നിസാർത്ഥത, നിങ്ങളുടെ കരുതൽ, നിങ്ങളുടെ സഹനശേഷി സകലമനുഷ്യരും അറിയട്ടെയെന്നു പൗലൊസ് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു (ഫിലി. 4:5). മനുഷ്യരെല്ലാം നമ്മുടെ സൽപ്രവൃത്തികൾ കാണട്ടെയെന്നു പറഞ്ഞു യേശു നമ്മെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു. അങ്ങനെ സ്വർഗ്ഗീയപിതാവിനെ അവർക്കു മഹത്വപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയും (മത്താ. 5:16). നാം കാണിക്കുന്നവരും, കാണുന്നതിനുവേണ്ടി കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നവരും ആയിരിക്കണമെന്ന് യേശു അർത്ഥമാക്കിയില്ല. നമുക്കു ചുറ്റുമുള്ളവരെ എത്രത്തോളം

നമുക്കു സ്വാധീനിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്ന യഥാർത്ഥ്യം ഗ്രഹിക്കുവാനാണ് അവൻ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചത്. തീർച്ചയായും, മോശമായ പെരുമാറ്റം മറ്റുള്ളവരെ ബാധിക്കുമെന്നു ഞാൻ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ, ഒഴുദാര്യവും നമുക്കു ചുറ്റുമുള്ളവരെ നല്ല നിലയിൽ സ്വാധീനിക്കും. ആളുകളെ സന്തോഷിപ്പിക്കുവാൻ അതു നമുക്കിടവരുത്തും.

എന്നെക്കുറിച്ച് എന്താണ്?

ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുമായിരിക്കും, *എന്നെക്കുറിച്ച് എന്താണ്? എനിക്കുവേണ്ടി ആരാണ് എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുന്നത്?* ദൈവം നമ്മെക്കുറിച്ച് ആഗ്രഹിക്കുന്ന നിലയിൽ ജീവിക്കുന്നതിൽനിന്നു നമ്മളെ തടയുന്നതു സാധാരണനിലയിൽ ഇതാണ്. എപ്പോഴും അതു മടങ്ങിവരുന്നത് “എന്നി”ലേക്കാണ്. *എന്നെക്കുറിച്ച് എന്താണ്, എന്നെക്കുറിച്ച് എന്താണ്, എന്നെക്കുറിച്ച് എന്താണ്?* നമ്മുടെ ആഗ്രഹങ്ങൾ സഫലീകരിച്ചുകൊണ്ടുനടക്കുന്നതു നമ്മുടെ പഴക്കമായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. നമ്മെക്കുറിച്ച് ഒരു ദിവസത്തേയ്ക്കു മറക്കുന്നതു തന്നെ നമ്മെ നടുക്കുന്നതാണ്. എന്നാൽ അതു പരീക്ഷിക്കുവാനുള്ള ധൈര്യം സംഭരിക്കുവാൻ നമുക്കു കഴിയുമെങ്കിൽ, നാം അനുഭവിക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യവും സന്തോഷവും നമ്മളെ വിസ്മയിപ്പിക്കും.

എന്റെ ജീവിതത്തിൽ മിക്കപ്പോഴും, ഓരോ ദിവസവും ഞാനുണരുമ്പോൾ, കിടക്കയിൽക്കിടന്ന് എന്റെ പദ്ധതികൾക്കു രൂപം നൽകുന്നു. എന്റെ ആഗ്രഹം എന്താണ്, എനിക്കേറ്റവും നല്ലതായിരിക്കുന്നത് എന്തായിരിക്കും, എന്റെ പദ്ധതികളുമായി സഹകരിക്കുവാൻ എന്റെ കുടുംബത്തെയും സുഹൃത്തുക്കളെയും ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നത് എങ്ങനെയാണ്. ഞാനെഴുന്നേറ്റ് *എന്നെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തയോടെ പോകുന്നു.* വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ കാര്യങ്ങൾ നടക്കാതെ വരുമ്പോൾ ഞാൻ വിചാരപ്പെടുകയും അക്ഷമ കാട്ടുകയും നിരാശയാകുകയും കോപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആഗ്രഹിക്കുന്നതു കിട്ടാത്തതുകൊണ്ടാണു ഞാൻ അസന്തുഷ്ടയായിരിക്കുന്നതെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചു. എന്നാൽ, മറ്റുള്ളവരെക്കുറിച്ച് യാതൊരു കരുതലുമില്ലാതെ, ആഗ്രഹിക്കുന്നതു ലഭിക്കുവാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചതാണ് എന്റെ സന്തോഷമില്ലായ്മയുടെ യഥാർത്ഥ കാരണം.

എന്റെ ജീവിതം സൂക്ഷിച്ചു വെയ്ക്കുന്നതിനെക്കാൾ അതു കൊടുക്കുന്നതാണു സന്തോഷത്തിന്റെ രഹസ്യമെന്നു ഞാൻ ഇപ്പോൾ കണ്ടെത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. എന്റെ പ്രഭാതങ്ങൾ തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായിരിക്കുന്നു. ഇന്നു രാവിലെ ഈ അദ്ധ്യായം ഞാൻ ആരംഭിക്കുന്നതിനു മുമ്പ്, ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ഇന്നു ഞാനുമായി ബന്ധപ്പെടുന്ന ആളുകളെ

ക്കുറിച്ചെല്ലാം അല്പസമയം ചിന്തിക്കുകയും ചെയ്തു. രോമർ 12:1 എന്റെ തുടർന്നുള്ള പ്രാർത്ഥനയായിരുന്നു. നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ ദൈവത്തിനു യോഗ്യമായി സമർപ്പിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെക്കുറിച്ചാണ് അതു പറയുന്നത്. നമ്മുടെ ശേഷികളെല്ലാം അവന്റെ ഉപയോഗത്തിനുവേണ്ടി അർപ്പിക്കുക. എന്നോടൊപ്പം പ്രവർത്തിക്കുന്നവരെക്കുറിച്ചു ഞാൻ ചിന്തിച്ചപ്പോഴോ, ഒരു പക്ഷേ ഇന്നു ഞാൻ കാണുന്നവരെക്കുറിച്ചു വിചാരിച്ചപ്പോഴോ, കർത്താവേ അവർക്കുവേണ്ടി ഞാൻ ചെയ്യേണ്ടത് എന്തെന്ന് എന്നെ കാണിച്ചുതരണമേയെന്നു ഞാൻ അപേക്ഷിച്ചു. അവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുവാനും ആശംസിക്കാനുമുള്ള നിലയിൽ എന്റെ മനസ്സിനെ ഞാൻ സജ്ജമാക്കി. നാം കണ്ടു മുട്ടുന്ന ഓരോരുത്തരോടും നമുക്കു പറയുവാനുള്ള ഒരു നല്ല കാര്യം കണ്ടെത്തുവാൻ തീർച്ചയായും നമുക്കു കഴിയും. വെറുതെ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതുമൂലം, നമ്മിൽ നിന്നു തന്നെ നമ്മുടെ മനസ്സു സ്വതന്ത്രമാകുവാൻ ഇടവരും. ഇന്നു ഞാൻ പോകുമ്പോൾ എന്റെ കർത്താവ് എന്നെ നയിക്കുമെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം.

ദൈവത്തിനു നിങ്ങളെത്തന്നെ സമർപ്പിക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ, മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കുവാനും സ്നേഹിക്കുവാനും വേണ്ടി നിങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുവാൻ അവനു കഴിയും. നിങ്ങൾ ഇങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിക്കുക: “കർത്താവേ, എന്റെ കണ്ണുകളും കാതുകളും, വായും കൈകാലുകളും, ഹൃദയവും സമ്പത്തും, വരങ്ങളും താലന്തുകളും, കഴിവുകളും സമയവും ഊർജ്ജവും ഞാൻ നിനക്കു നൽകുന്നു. ഇന്നു ഞാൻ പോകുന്നിടത്തെല്ലാം ഒരനുഗ്രഹമായിരിക്കുവാൻ എന്നെ ഉപയോഗിക്കേണമേ.”

“കർത്താവേ, എന്റെ കണ്ണുകളും കാതുകളും, വായും കൈകാലുകളും, ഹൃദയവും സമ്പത്തും, വരങ്ങളും താലന്തുകളും, കഴിവുകളും സമയവും ഊർജ്ജവും ഞാൻ നിനക്കു നൽകുന്നു. ഇന്നു ഞാൻ പോകുന്നിടത്തെല്ലാം ഒരനുഗ്രഹമായിരിക്കുവാൻ എന്നെ ഉപയോഗിക്കേണമേ.”

വാസ്തവമായി ഇതു നിങ്ങൾ പരീക്ഷിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, ഇതുപോലെ സന്തോഷകരമായൊരു ജീവിതം നിങ്ങൾ ഒരിക്കലും അറിയുകയില്ല. “വിശുദ്ധശീലം” എന്നാണു ഞാനിതിനെ വിളിക്കുന്നത്. മറ്റുള്ള ശീലങ്ങളെപ്പോലെ ഇതും ഒരു ശീലമാകുവാൻ പരിശീലിക്കണം. ചില ദിവസങ്ങളിൽ, എന്റെ സ്വയം എന്നെ പിടികൂടിയിട്ട്, ഈ പുതിയ ശീലം നടപ്പാക്കു

വാൻ മരന്നുപോകാറുണ്ട്. എന്നാൽ ജീവിതത്തിലെ എന്റെ സന്തോഷവും ഉത്സാഹവും നഷ്ടമാകുമ്പോൾ, എന്റെ പാളം തെറ്റിയെന്ന് ഒരിക്കൽക്കൂടി എനിക്ക് ഓർമ്മ വരും.

ഈ നിലയിൽ ഞാൻ ജീവിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിട്ടു വർഷങ്ങളായി. അതൊരു പോരാട്ടം തന്നെയായിരുന്നു. നമ്മുടെ സ്വഭാവത്തിന്റെ ഓരോ അണുവിലും “സ്വയത്തിന്റെ ജീവൻ” ആഴ്ന്നിറങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. അത് അത്രയെളുപ്പം മരിക്കുകയില്ല. സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചു വചനം പറയുന്നത് എന്താണെന്നറിയുവാൻ ഞാൻ വീണ്ടും വീണ്ടും സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചു പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചു. അതിനായി പ്രാർത്ഥിച്ചു. കൂട്ടുകാരും മൊത്തം അതിനെക്കുറിച്ചു സംസാരിച്ചു, അതിനെപ്പറ്റി പ്രസംഗിച്ചു, എന്റെ ചിന്തയിൽ അതു പരമപ്രധാനമായിരിക്കുവാൻ എനിക്കു ചെയ്യാവുന്നതെല്ലാം ഞാൻ ചെയ്തു. ഞാൻ വീണ്ടും സ്വാർത്ഥയായിരുന്നു ഞാൻ ഗ്രഹിക്കുന്ന സമയങ്ങളിൽ, ഞാൻ മനം കലങ്ങാറില്ല. കാരണം, അത് എന്തെങ്കിലും ഉൾക്കൊള്ളുകയുള്ളൂ. ഞാൻ പരാജയപ്പെടുമ്പോൾ, കർത്താവിനോടു ഞാൻ ക്ഷമ ചോദിച്ചിട്ടു പുതുതായി ആരംഭിക്കും. ഏറ്റവും നല്ല സമ്പ്രദായമാണെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. നമ്മെക്കുറിച്ചു മോശമായി ചിന്തിച്ച് ഒരൂപാടു സമയം നാം ചെലവഴിക്കുന്നു. നാം ചെയ്യുന്ന തെറ്റുകൾ നിമിത്തമാണ് അങ്ങനെ ചിന്തിക്കുന്നത്. അതു സമയം പാഴാക്കുന്നതാണ്. ദൈവത്തിനു മാത്രമേ നമ്മോടു ക്ഷമിക്കുവാൻ കഴിയൂ. നാം അവനോട് അപേക്ഷിച്ചാൽ മതി, അവൻ ക്ഷമിക്കുവാൻ സന്നദ്ധനാണ്.

അതേ, ലോകത്തിലെ പ്രശ്നത്തിന്റെ വേരു സ്വാർത്ഥതയാണെന്നു ഞാൻ ഉറച്ചു വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുവാനും അപ്പോൾത്തന്നെ ലോകത്തെപ്പോലെ ആകാതിരിക്കുവാനും നമുക്കു കഴിയും. ഒരു സ്നേഹവിപ്ലവം തുടങ്ങുന്നതിൽ നിങ്ങൾ എന്നോടൊപ്പം ചേരുമെങ്കിൽ, നിങ്ങൾ ഇതുവരെ ജീവിച്ചുപോന്നതിനു സമൂലമായ ഒരു മാറ്റം വരുത്തുമെങ്കിൽ, സ്നേഹിക്കപ്പെടുന്നതിനെക്കാൾ സ്നേഹിക്കുവാൻ വ്യഗ്രത കാട്ടിത്തുടങ്ങുമെങ്കിൽ, പ്രശ്നത്തിന്റെ ഭാഗമാകുന്നതിനെക്കാൾ പരിഹാരത്തിന്റെ ഭാഗമാകുവാൻ നിങ്ങൾക്കു കഴിയും. നിങ്ങൾ തുടങ്ങുവാൻ തയ്യാറാണോ?

അദ്ധ്യായം

3

ആകസ്മികമായി യാതൊരു നന്മയുമുണ്ടാകുന്നില്ല

എന്റെ വചനം നിവർത്തിക്കേണ്ടതിനു ഞാൻ ജാഗ്രിച്ചുകൊള്ളും.
യിരെമ്യാവ് 1:12

ലോകത്തെ മാറ്റിമറിച്ച വിപ്ലവങ്ങൾ ഒന്നും തന്നെ ആകസ്മികമായി സംഭവിച്ചതല്ല. ആവശ്യമായ മാറ്റങ്ങളെക്കുറിച്ചു വളരെക്കുറച്ചുപേർ ചർച്ച ചെയ്തതിൽ നിന്നാണ് അവയിൽ ചിലതിനു തുടക്കം കുറിക്കപ്പെട്ടത്. ചരിത്രം സൃഷ്ടിച്ച ഈ സംഭവങ്ങൾ സാധാരണ മത്സരം മൂലമോ, നന്നായി പദ്ധതിയിട്ട കലാപം കൊണ്ടോ ജന്മം കൊണ്ടതെങ്കിൽ, അവ ഒരിക്കലും സംഭവിച്ചില്ല. അവ മനഃപൂർവ്വമായ, നിശ്ചയിച്ചുറപ്പിച്ച, തീക്ഷ്ണതയേറിയ, തന്ത്രപ്രധാനമായ സംഭവങ്ങളായിരുന്നു. ഒന്നും ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതിനെ ചിലർ തിരസ്കരിച്ചു - അതു നിമിത്തമാണ് അവ സംഭവിച്ചത്, കാര്യങ്ങൾ “തനിയെ നടക്കട്ടെ” യെന്നു പറയാൻ ചിലർ വിസമ്മതിച്ചു; അന്യായം മുഴുത്തപ്പോൾ വെറുതെയിരിക്കുന്നതു ചിലർ നിരസിച്ചു - അപ്പോഴാണു വിപ്ലവങ്ങൾ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടത്. ചിലർ പ്രവർത്തിക്കാൻ തീരുമാനിക്കുന്നതു നിമിത്തമാണു വിപ്ലവങ്ങൾ നടക്കുന്നത്.

ഇപ്പോൾ പ്രവർത്തിക്കുക!

നാം സജീവമായിരിക്കുവാനുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ ബൈബിളിൽ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സജീവമല്ലാതിരിക്കുന്നതിനു പകരം സജീവമായിരിക്കുവാനുള്ള നിർദ്ദേശം ലളിതമാണ്. എന്നാൽ കോടിക്കണക്കിനാളുകൾ അതിനെക്കുറിച്ചു തികച്ചും അജ്ഞരാണ്. അവരുടെ സ്വന്തം കാര്യങ്ങൾ നന്നായി നടക്കുമെന്നായിരിക്കാം അവരുടെ ചിന്ത. എന്നാൽ അങ്ങനെ നടക്കുകയില്ല. യാതൊരു നന്മയും ആകസ്മികമായി സംഭവിക്കുന്നില്ല. ഒരിക്കൽ ഞാനതു ഗ്രഹിച്ചപ്പോൾ, നല്ലതിനുവേണ്ടി എന്റെ ജീവിതം വ്യത്യാസപ്പെട്ടു.

എന്തെങ്കിലും കാര്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ആഗ്രഹം നാമാഗ്രഹിക്കുന്ന ഫലം നൽകുകയില്ല. അതു നേടാനാവശ്യമായ കാര്യങ്ങൾ നാം തീവ്രമായി ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. വിജയത്തിനുവേണ്ടി ആഗ്രഹിച്ചു ജീവിതം ചെലവഴിച്ച് അതുനേടിയ ഒരു മനുഷ്യനെ ഒരിക്കലും നാം കണ്ടെത്തുകയില്ല. ഒന്നും ചെയ്യാതെ എങ്ങനെയോ വിജയിച്ച ഒരു മനുഷ്യനേയും നാം കണ്ടെത്തുകയില്ല. സ്നേഹവിപ്ലവത്തിന്റെ ഭാഗമായിരിക്കുന്നതിനും ഇതേ പ്രമാണങ്ങൾ യോജിക്കും. കർത്താവു പറഞ്ഞതുപോലെ ആളുകളെ സ്നേഹിക്കാൻ നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നെങ്കിൽ, നാം ലക്ഷ്യത്തോടെ അതു ചെയ്യണം. ആകസ്മികമായി അതു സംഭവിക്കുകയില്ല.

നാം ദയയും സ്നേഹവുമുള്ളവരും ആയിരിക്കുവാൻ അന്വേഷിക്കണമെന്നു തിരുവചനം പറയുന്നു (1 തെസ്സ. 5:15). *അന്വേഷിക്കുകയെന്നതു കരുത്തുറ്റ ഒരു വാക്കാണ്. 'വാഞ്ചരിക്കുക, തേടുക, പിന്നാലെ പോവുക'* എന്നെല്ലാം അതിനർത്ഥമുണ്ട്. നാം അവസരങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചാൽ തീർച്ചയായും അവ കണ്ടെത്തും. നിഷ്ഫലമായും നിശ്ചലമായും ഇരിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് അതു നമ്മെ സംരക്ഷിക്കും. നാം ഉണർന്നും സജീവമായും ഇരിക്കുന്നുവോ അതോ നിഷ്ക്രിയമായിരിക്കുന്നുവോയെന്നു നമ്മോടു തന്നെ ചോദിക്കണം. ദൈവം ജാഗരിച്ചും സജീവമായും ഇരിക്കുന്നു! അങ്ങനെ അവനായിരിക്കുന്നതിൽ ഞാൻ സന്തോഷിക്കുന്നു. അല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലെ കാര്യങ്ങൾ പെട്ടെന്നു വഷളായിപ്പോയേനെ. ദൈവം, നാം കാണുകയും ആസ്വദിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ലോകത്തെ സൃഷ്ടിക്കുക മാത്രമല്ല ചെയ്തത്. അവൻ അതിനെ സജീവമായി പരിപാലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. നല്ല കാര്യങ്ങൾ വെറുതെ നടക്കുകയില്ലെന്ന് അവനറിയാം. ശരിയായ പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലമായിട്ടാണ് അവ സംഭവിക്കുന്നത് (എബ്രായർ 1:3 കാണുക).

ദൈവപ്രചോദിതമായ, സന്തുലിതമായ പ്രവർത്തനം, നിഷ്ക്രിയരായിരിക്കുന്നതിൽ നിന്നും നിഷ്ഫലരായിരിക്കുന്നതിൽ നിന്നും നമ്മെ തടയു

ന്നു. അതിനാൽ നമുക്കൊരു സംരക്ഷണവും ലഭിക്കുന്നു. സജീവമായി നിലകൊണ്ടു ശരിയായ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നത്, തെറ്റുകൾ ചെയ്യുന്നതിൽനിന്നു നമ്മെ സൂക്ഷിക്കും. തെറ്റായ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ നാം കഠിനാധ്വാനം ചെയ്യേണ്ടതില്ലെന്നാണു കാണുന്നത്. ശരിയായതു ചെയ്യുന്നതു നാം തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, നമ്മുടെ സ്വഭാവപ്രകൃതി ആ ദിശയിലേക്കു നമ്മെ ഒഴുക്കിക്കൊണ്ടുപോകും.

ഉദാഹരണത്തിന്, ഒരു രോഗം നാം തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടതില്ല. അതിനടുത്തുപോയി നിന്നാൽ മതി അതു നമ്മെ പിടികൂടിക്കൊള്ളും. എന്നാൽ ആരോഗ്യം നാം തിരഞ്ഞെടുക്കണം. ആരോഗ്യവാന്മാരായിരിക്കുവാൻ നല്ല വ്യായാമങ്ങൾ സ്ഥിരമായി തിരഞ്ഞെടുക്കണം, ഉറങ്ങുകയും, പോഷകാഹാരം കഴിക്കുകയും വേണം. വിചാരപ്പെടാതെയും ഉത്കണ്ഠാകുലയാകാതെയും കഴിയുന്നതു നാം തിരഞ്ഞെടുക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ എന്നെയതു ക്ഷീണിപ്പിക്കുകയും, മറ്റു ശാരീരികവൈഷമ്യങ്ങൾക്ക് അതു കാരണമാകുകയും ചെയ്യും. ആരോഗ്യവതിയായിരിക്കുവാൻ ഞാൻ സജീവമായി എന്റെ ആരോഗ്യത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. എന്നെ വേണ്ടത്ര രീതിയിൽ ശ്രദ്ധിക്കാതിരുന്നാൽ ഞാൻ പെട്ടെന്നു രോഗിയായിത്തീരുന്നൂ.

ജഡം മടിയുള്ളതാണ്

ജഡം മടിയുള്ളതും ദുർമ്മോഹം നിറഞ്ഞതും അനേകം പാപകാര്യങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നതുമാണെന്ന് അപ്പൊസ്തലനായ പൗലൊസ് വ്യക്തമായി പഠിപ്പിക്കുന്നു (റോമർ. 12:14). നാം ജഡത്തെക്കാൾ ഉപരിയായതിനാൽ ദൈവത്തിനു നന്ദി പറയാം. നമുക്കൊരു ആത്മാവുമുണ്ട്. ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ആത്മീയഭാഗത്താണു ദൈവത്തിന്റെ സ്വഭാവം അധിവസിക്കുന്നത്. ദൈവം നല്ലവനാണ്. അവൻ നമ്മിൽ ജീവിക്കുന്നുവെന്ന വസ്തുതയുടെ അർത്ഥം നമ്മിൽ നന്മയുണ്ടെന്നാണ്. നമ്മുടെ ആത്മാവുകൊണ്ടു നമ്മുടെ ജഡത്തെ നമുക്ക് അടക്കുവാനും ഭരിക്കുവാനും കഴിയും. എന്നാൽ അതിനു പ്രയത്നം ആവശ്യമാണ്. നമ്മെ ബലപ്പെടുത്തുകയും നല്ല കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുവാൻ നമുക്കു കഴിവു നല്കുകയും ചെയ്യുന്ന പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ സഹകരണം അതിനാവശ്യമുണ്ട്. നാം ജഡത്തിനു വഴിയൊരുക്കേണ്ടവരല്ലായെന്നു പൗലൊസ് പറയുന്നു. നാം നിഷ്ക്രിയരായിരിക്കുന്നത്, ജഡത്തെ കരുതുവാനുള്ള ഒരു വഴിയാണെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു!

ഒന്നും ചെയ്യാതിരിക്കുന്നത് അത്യാസക്തിയാണ്. കൂടുതലായി ഒന്നും ചെയ്യാതിരിക്കുന്നിടത്തോളം ഒന്നും ചെയ്യാതിരിക്കാനുള്ള ആഗ്രഹമുണ്ടാകുന്നു. ദിവസം മുഴുവൻ വീട്ടിൽ കിടക്കുന്ന അനുഭവം നിങ്ങൾക്കുണ്ടെന്ന്

എനിക്കുറപ്പുണ്ട്. എത്രത്തോളം കിടക്കുന്നുവോ, അത്രത്തോളം പ്രയാസം എഴുന്നേൽക്കാനുണ്ടാകും. ആദ്യം എഴുന്നേൽക്കാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ, എല്ലാം വരണ്ടു ക്ഷീണിച്ചതായി നിങ്ങൾക്കു തോന്നും. എന്നാൽ, മുന്നോട്ടു നീങ്ങുവാൻ നിങ്ങൾ ബലം പിടിച്ചു തുടങ്ങുമ്പോൾ നിങ്ങളുടെ ഊർജ്ജം മടങ്ങിവരുന്നു.

ഇന്നു രാവിലെ ഞാനെഴുന്നേറ്റത് അത്ര ഉന്മേഷത്തോടെയല്ല. ഈ വാരാന്തം മുഴുവൻ ഒരു സമ്മേളനം നടത്തി ഞാനല്പം ക്ഷീണിതയായി പോയി. കൂടാതെ, ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ച ഒരു കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് എനിക്കു നിരാശതോന്നുകയും ചെയ്തു. ദിവസം മുഴുവനും കട്ടിലിൽക്കിടന്ന് എന്നെ കുറിച്ചു തന്നെ സഹതപിക്കണമെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. വർഷങ്ങളോളം അങ്ങനെ ചെയ്ത പരിചയം എനിക്കുള്ളതുകൊണ്ടും, അതുകൊണ്ടു ഫലമില്ലായെന്നു ഞാൻ കണ്ടെത്തിയതുകൊണ്ടും, മറ്റൊരു തിരഞ്ഞെടുപ്പു നടത്താമെന്നു ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. സജീവമായിരിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റിയുള്ള ഈ അദ്ധ്യായം എഴുതാമെന്നു ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. എന്റെ ജഡത്തിന്റെ തോന്നലിനെതിരായ എന്റെ യുദ്ധരീതിയാണത്! എത്രത്തോളം ഞാനെഴുതിയോ, അത്രത്തോളം നല്ലതായി എനിക്കു തോന്നി.

നാം മടിയുള്ളവരായിരിക്കുവാൻ നമ്മുടെ ജഡം നമ്മെ പ്രലോഭിപ്പിക്കുമ്പോൾ, നമ്മെ സഹായിക്കുവാൻ നമ്മുടെ ദൈവത്തോട് അപേക്ഷിക്കുന്നതിനാലും, നിഷ്ക്രിയമായിരിക്കുന്നതിനു പകരം സജീവമായിരിക്കുമെന്ന് ഉറച്ച തീരുമാനമെടുക്കുന്നതിനാലും അതിനെ അതിജീവിക്കാൻ കഴിയും. പിന്നെ നമ്മുടെ തീരുമാനപ്രകാരം നാം പ്രവർത്തിക്കുമ്പോൾ, നമ്മുടെ തോന്നലുകൾ അവയ്ക്കൊപ്പം നിൽക്കുന്നുവെന്നും നാം കാണും. ഇന്നത്തെപ്പോലെ തന്നെ ദിവസങ്ങളോളം ശിക്ഷണത്തിന്റെയും ആത്മനിയന്ത്രണത്തിന്റെയും ആത്മാവിനെ ദൈവം എനിക്കു നൽകിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, ദൈവം എനിക്കു തന്നതു ഞാൻ ഉപയോഗിക്കണോ, അതോ ജഡത്തിന്റെ വഴികളിൽ നടന്നാൽ മതിയോയെന്നു തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടതു ഞാനാണ്.

‘പ്രാകൃതന്മാരെ’ക്കുറിച്ചും പൗലൊസ് എഴുതുന്നുണ്ട്. അവർ യേശുക്രിസ്തുവിനെ രക്ഷകനായി സ്വീകരിച്ചവരാണ്. എന്നാൽ ആത്മീയപക്ഷതയ്ക്കായി പരിശുദ്ധാത്മാവിനോടൊപ്പം ഒരിക്കലും പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ല. 1 കൊരിന്ത്യർ 3:1-3ൽ പൗലൊസ് ആ ക്രിസ്ത്യാനികളോടുന്നു സംസാരിക്കുമ്പോൾ, അനാത്മീയരായ ജഡിക മനുഷ്യരോടൊന്നപോലെയാണ് അവരോട് അവൻ സംസാരിക്കേണ്ടിവന്നത്. അവരിൽ പ്രാകൃതസ്വഭാവം ഉയർന്നു നിൽക്കുകയാണ്. കട്ടിയായ കാര്യങ്ങൾ അവർക്ക് ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കാൻ അവനു കഴിയുന്നില്ല. ‘ക്ഷീരസന്ദേശങ്ങൾ’ (Milk Messages) കൊടുത്തു

നിർത്തുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. അവർ അനാത്മീയരാണെന്ന് അവൻ അവരോടു പറഞ്ഞു. കാരണം, സാധാരണ പ്രേരണകൾക്ക് അവർ വശംവദരായിപ്പോയി. നിങ്ങളെ സാധാരണ പ്രേരണകൾ നിയന്ത്രിക്കാൻ നിങ്ങൾ അനുവദിക്കുന്നുണ്ടോ? സാധാരണ പ്രേരണകൾ എന്നെ നിയന്ത്രിക്കത്തക്ക നിലയിൽ എനിക്കിന്നു പ്രലോഭനമുണ്ടായി. തുറന്നു പറയട്ടെ, സജീവമായിരിക്കുന്നതിലൂടെയും നല്ല ഫലം കായ്ക്കുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്ന എന്തെങ്കിലും കാര്യം ചെയ്യുന്നതിലൂടെയും അന്നു മുഴുവൻ ഞാൻ പ്രലോഭനത്തെ ചെറുത്തു നിൽക്കാനിടയുണ്ട്. എന്റെ തോന്നലുകൾക്കു വഴങ്ങിക്കൊടുക്കാൻ എനിക്കാവില്ല. കാരണം, ഒരു ദിവസംപോലും എനിക്കു പാഴാക്കാനില്ല.

നിഷ്ക്രിയത്വത്തിനു പ്രതിഫലമില്ല

ഒന്നും ചെയ്യാതെയിരുന്നു സമയം പാഴാക്കുന്നതു നമുക്കാർക്കും സഹിക്കാൻ വയ്യ. നിഷ്ക്രിയത്വത്തിനു ദൈവം പ്രതിഫലം നൽകുകയില്ല. തങ്ങൾക്കു ശരിയെന്നറിയാവുന്ന കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുവാൻ, നിഷ്ക്രിയരായവർ അവരുടെ ഇച്ഛാശക്തിയെ അനുവദിക്കുകയില്ല. പകരം, പ്രവർത്തിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നാൻ അവർ കാത്തിരിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ, ഏതെങ്കിലും ബാഹ്യശക്തിയുടെ ഉത്തേജനത്തിനു നോക്കിയിരിക്കുന്നു. അവർക്കൊരു നന്മയുണ്ടാകുമെന്നാണ് അവരുടെ ആഗ്രഹം. അതു സംഭവിക്കുന്നതു കാണുന്നതുവരെ ഒന്നും ചെയ്യാതിരിക്കാൻ അവർ സമർപ്പിതരാണ്. ഈ മനോഭാവത്തെ ദൈവം അഭിനന്ദിക്കുകയില്ല. അത് അപകടകരമാണ്.

ഒന്നും ചെയ്യാതിരിക്കുവാനുള്ള തീരുമാനവും ഒരു തീരുമാനമാണ്. അതാണു നമ്മെ വീണ്ടും വീണ്ടും ബലഹീനമാക്കി കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. നമ്മെ നിയന്ത്രിക്കാൻ വീണ്ടും വീണ്ടും അതു പിശാചിന് അവസരം നൽകുന്നു. ശൂന്യസ്ഥലം ഒരു സ്ഥലം തന്നെയാണ്. വചനം പറയുന്നു, പിശാച് ശൂന്യസ്ഥലം വന്നു കണ്ടാൽ അവൻ അതിൽ വേഗം താമസമാക്കുന്നുവെന്ന് (മത്തായി.12:43,44). സംഭവിക്കാൻ പോകുന്നതിനോടു നാം യോജിക്കുന്നുവെന്നാണു നിഷ്ക്രിയത്വം ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നത്. അതു മാറുന്നതിനു നാമൊന്നും ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ എന്തു സംഭവിച്ചാലും നല്ലതാണെന്നു നാം ചിന്തിക്കും.

എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുക

അടിയന്തിരാവശ്യത്തിലായിരിക്കുന്ന ആളുകളെ ശുശ്രൂഷിക്കുവാനുള്ള ഞങ്ങളുടെ യാത്രകളിൽ, ഞങ്ങൾ വിവിധ വ്യക്തികളെ ഒപ്പം കൂട്ടാറുണ്ട്. എന്നാൽ,

എല്ലാവരുടെയും പ്രതികരണം ഒരുപോലെയാണല്ലോ. ആഫ്രിക്കയിലെയും ഇൻഡ്യയിലെയും ഒറ്റപ്പെട്ട ഗ്രാമങ്ങളിൽ ജീവിക്കുന്നവരുടെ ഭയാനകമായ അവസ്ഥകൾ കാണുമ്പോൾ എല്ലാവർക്കും അനുകമ്പ തോന്നുന്നു. അനേകർ കരയുന്നു. ഈ സാഹചര്യങ്ങൾ ഭയങ്കരമാണെന്ന് എല്ലാവരും തലകുലുകുകയും ചിന്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ആ സാഹചര്യങ്ങൾക്കു മാറ്റം വരുന്നതിന് എന്തെങ്കിലും ചെയ്യണമെന്ന് അവരെല്ലാവരും തീരുമാനിക്കുന്നില്ല. എന്തെങ്കിലും ചെയ്യണമേയെന്നു ചിലർ ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. ഞങ്ങളുടെ സംഘടന എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുന്നതിൽ അവർക്കു സന്തോഷമാണ്. എന്നാലും തങ്ങൾക്കു തന്നെ കാര്യമായിച്ചെയ്യുവാൻ കഴിയുന്നതിനെക്കുറിച്ച് അവർ ദൈവത്തെ ഒരിക്കലും അന്വേഷിക്കുന്നില്ല. അവരിൽ മിക്കവരും വീടുകളിൽ മടങ്ങിയെത്തുന്നു. സ്വന്തം ജീവിതത്തിരക്കിൽ ഏർപ്പെടുന്നു. അവർ കണ്ടതു വേഗം മറക്കുന്നു. എന്നാൽ ഒരു വ്യത്യസ്തം വരുത്തുവാൻ നിശ്ചയിച്ചുറപ്പിച്ച ചുരുക്കം പേരുണ്ട്. അതിനായി ദൈവത്തിനു സ്തോത്രം. ഓർക്കുക: താത്പര്യമില്ലായ്മ ഒഴികഴിവുണ്ടാക്കുന്നു, എന്നാൽ സ്നേഹം ഒരു വഴി കണ്ടെത്തുന്നു. എല്ലാവർക്കും എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുവാൻ കഴിയും.

ഓർക്കുക: താത്പര്യമില്ലായ്മ ഒഴികഴിവുണ്ടാക്കുന്നു,
എന്നാൽ സ്നേഹം ഒരു വഴി കണ്ടെത്തുന്നു

ചില നിലകളിൽ മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കുവാൻ തിരുമാനിച്ച ഒരു സ്ത്രീയെ ഞാനോർക്കുന്നു. കുറച്ചു നേരത്തേക്ക് എന്തു ചെയ്യണമെന്ന് അവൾക്കു പിടികിട്ടിയില്ല. കാരണം, സംഭാവന ചെയ്യുവാനുള്ള പണം അവൾക്കില്ലായിരുന്നു. അവൾക്കു മിഷൻ സ്ഥലത്തുപോയി താമസിക്കാനും കഴിഞ്ഞില്ല. എന്നാൽ ആ സാഹചര്യത്തെക്കുറിച്ച് അവൾ തുടർന്നു പ്രാർഥിച്ചപ്പോൾ ഇല്ലാത്തതിനെയല്ല, അവൾക്കുള്ളതിനെ നോക്കുവാൻ ദൈവം അവളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. കേക്ക്, പലഹാരങ്ങൾ എന്നിവയുണ്ടാക്കാൻ അവൾ ബഹുമിടക്കിയാണെന്ന് അവൾ ഗ്രഹിച്ചു. ഒരാഴ്ച പലഹാരങ്ങളും കേക്കുകളും ഉണ്ടാക്കിയാൽ ഞായറാഴ്ച സഭായോഗത്തിനു ശേഷം അതു സഭയിൽ വിൽക്കുവാനും ആ പണം മിഷൻ പ്രവർത്തനത്തിനു കൊടുക്കുവാനും കഴിയുമോയെന്ന് അവൾ തന്റെ പാസ്റ്ററോടു ചോദിച്ചു. ഇത് അവൾക്കും മറ്റു സഭാംഗങ്ങൾക്കും മിഷൻ പ്രവർത്തനത്തിൽ പങ്കാളികളാകാനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമായിത്തീർന്നു. ആരെയെങ്കിലും സഹായിക്കുവാൻ എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുവാൻ ഇത് അവളെ സജീവമാക്കി നിർത്തി.

മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടി എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുവാനുള്ള ആഴമായ ആഗ്രഹം മൂലം, മനോഹരമായ നീളൻ മുടി മുറിച്ചു വിറ്റ് അനാഥരെ സഹായിക്കുവാൻ കൊടുത്ത ഒരു സ്ത്രീയെക്കുറിച്ചും എനിക്കറിയാം. ഇതു ശരിയാണെന്നു തോന്നണമെന്നില്ല. പക്ഷേ, ഒന്നും ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതിനെക്കാൾ എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുന്നതാണ് നല്ലത്. ഒന്നും ചെയ്യാതിരിക്കുന്നത് അപകടകരമാണ്. പിശാചിനു നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ സജീവമാകുവാൻ അതു വഴിതുറക്കും.

ഞാൻ അഭിമുഖം നടത്തിയ മറ്റൊരു സ്ത്രീ ഒരു തിരുമ്മുകാരിയായിരുന്നു (Massage Therapist) മറ്റുള്ളവരെ സന്ധിക്കുന്നതിനു ഞാൻ ആഹ്വാനം ചെയ്ത ഒരു യോഗത്തിൽ അവൾ സംബന്ധിച്ചു. അതിനെത്തുടർന്ന്, ഒരു പ്രത്യേക ഉഴിച്ചിൽ ദിനം അവൾ സംഘടിപ്പിച്ചു. അന്നത്തെ വരുമാനമെല്ലാം ദരിദ്രരെ സഹായിക്കുവാൻ വേണ്ടി കൊടുക്കുവാൻ അവൾ തീരുമാനിച്ചു. അൻപതിനായിരം രൂപ അവൾ സമാഹരിച്ചു. ആ പണം കൊടുത്ത ദിവസം അവൾക്കും അതിൽ സംബന്ധിച്ച മറ്റുള്ളവർക്കും ജീവിതത്തിനും മാറ്റം വരുത്തുന്നതായിരുന്നുവെന്ന് അവൾ സാക്ഷ്യം വഹിച്ചു. ദരിദ്രരെയും ആവശ്യത്തിലിരിക്കുന്നവരെയും സഹായിക്കുന്നതിൽ അവൾക്കും സഹപ്രവർത്തകർക്കും ഒരുമിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാൻ കഴിഞ്ഞത് എത്രയോ ആനന്ദകരമായിരുന്നുവെന്ന് അവൾ സാക്ഷ്യം വഹിച്ചു.

സ്നേഹിക്കപ്പെടുന്നതു നമുക്കെല്ലാം ആവശ്യമുള്ളതാണ്. എന്നാൽ, മറ്റുള്ളവരെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനോടു നമ്മുടെ വ്യക്തിപരമായ സന്തോഷം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. കൊടുക്കുമ്പോൾ മനോഹരമായ ചിലതു നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ സംഭവിക്കുന്നു.

നിഷ്ക്രിയത്വം ശത്രുവിനെ ക്ഷണിക്കുന്നു

കിടക്കയിൽ കിടന്നുകൊണ്ടും ചാറുകസേരയിൽ ചാരിയിരുന്നുകൊണ്ടും, എല്ലാവരെയും കരുതണമേയെന്നു ദൈവത്തോടു പ്രാർഥിക്കുന്നത് എളുപ്പമാണ്. എന്നാൽ അതു നമ്മെ അലസൻമാരും നിഷ്ഫലന്മാരുമാക്കുന്നു. ശത്രുവിന്റെ ആക്രമണത്തിനും അത് വഴിതുറക്കുന്നു. നമ്മുടെ മനസ്സിൽ നല്ല ചിന്തകളില്ലായെങ്കിൽ, വളരെ എളുപ്പത്തിൽ അതിൽ മോശം ചിന്തകൾ നിറയ്ക്കാൻ പിശാചിനു കഴിയും. നാം മടിയരും നിഷ്ക്രിയരുമാണെങ്കിൽ, തെറ്റിലേക്കും പാപ പ്രവൃത്തികളിലേക്കും നമ്മെ പ്രലോഭിപ്പിക്കാൻ അവൻ എളുപ്പമാണ്. സജീവമായിരിക്കുവാൻ വചനം കൂടെക്കൂടെ നമ്മോടു പറയുന്നു. കാരണം, അലസതയിൽനിന്നും നിഷ്ഫലത്വത്തിൽ നിന്നും അതു നമ്മെ സൂക്ഷിക്കുന്നു. മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടി നമുക്ക് എന്തു ചെയ്യാൻ

കഴിയുമെന്നു നാം കാര്യമായി ചിന്തിച്ചാൽ, തെറ്റായ ചിന്തകൾക്കു നമ്മുടെ മനസ്സിൽ യാതൊരു സ്ഥാനവുമുണ്ടായിരിക്കുകയില്ല.

നിഷ്ക്രിയരായ ആളുകൾ വേഗം നിരാശരും സംഘർഷഭരിതരും സ്വയം സഹതപിക്കുന്നവരുമായിത്തീരുന്നു. എല്ലാത്തരം പാപങ്ങളിലേക്കും അവർക്കു വീഴാൻ കഴിയും. ഒരു ചെറുപ്പക്കാരി വിധവയായെങ്കിൽ, അവൾ പുനർവിവാഹം കഴിക്കട്ടെയെന്ന് അപ്പോസ്തലനായ പൗലോസ് പറയുന്നു (1 തിമൊ. 5:11-15). സജീവമല്ലാതിരുന്ന യുവതികളായ ചില വിധവകൾ ഇപ്പോൾത്തന്നെ സാത്താന്റെ പിന്നാലെ പോയി എന്നു പറയുന്നതിനാണു പൗലോസ് വാസ്തവത്തിൽ ഇതു പരാമർശിച്ചത്. സജീവമായിരിക്കുന്നത് എത്രത്തോളം പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്? അതു വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണെന്നു പൗലോസിന്റെ രചനകൾ ഉറപ്പുവരുത്തുന്നു.

തിരുവെഴുത്തിലുടനീളം, നാം നിഷ്ക്രിയരാകരുതെന്നുള്ള പ്രോത്സാഹനമാണു ദൈവം നമുക്കു നൽകുന്നത്. പഴയനിയമകാലത്ത്, ഒരു വ്യക്തി മരിക്കുമ്പോൾ മുപ്പതു ദിവസം കരയാനേ യിസ്രായേൽ മക്കൾക്ക് അനുവാദമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ (ആവ.34:8). തുടക്കത്തിൽ അതൊരു നല്ല കാര്യമായിത്തോന്നാറില്ല. നീണ്ടുനിൽക്കുന്ന വിലാപവും നിഷ്ക്രിയത്വവും ഗുരുതരമായ പ്രശ്നങ്ങളിലേക്കു നയിക്കുമെന്നു ദൈവത്തിന് അറിയാം എന്നുള്ളതുകൊണ്ടാണു ദൈവം അങ്ങനെയൊരു നിയമം ഉണ്ടാക്കിയത്.

നാം സജീവമായിരിക്കണം - അമിതമായി ഇടപെട്ടു കെട്ടുപോകുന്നതല്ല- ശരിയായ ദിശയിൽ പോകുന്നതിനു തക്ക ഇടപെടൽ മതി. സന്തുലനം പ്രധാനമാണ്. നമ്മുടെ സമയം മുഴുവൻ മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കുന്നതിനു ചെലവിടാനാവില്ല. എന്നാൽ നേരേമറിച്ച്, അവയൊന്നും ചെലവിടാത്ത രീതി വലിയ പ്രശ്നങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. നിഷ്ക്രിയരും സജീവമല്ലാത്തവരുമായ ആരെങ്കിലും പറ്റി നിങ്ങൾ ചിന്തിച്ചാൽ, അവർ വളരെ അസന്തുഷ്ടരാണെന്നു നിങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കും കാരണം, നിഷ്ക്രിയത്വവും സന്തോഷരാഹിത്യവും ഒരുമിച്ചാണു പോകുന്നത്.

വളരെ വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപ്, ഒരു വീട്ടിൽ സഹായത്തിനു താമസിക്കുന്നതിന് എന്റെ ആന്റിക്ക് പോകേണ്ടിവന്നു. ആദ്യത്തെ മൂന്നുനാലു വർഷങ്ങൾ ഒന്നും ചെയ്യാനുള്ള ആഗ്രഹം അവർക്കില്ലായിരുന്നു. അവർക്കു ലഭിച്ച പുതിയ ജീവിതത്തിൽ പങ്കാളിയാകാനുള്ള യാതൊരു താല്പര്യവും അവർക്കില്ലായിരുന്നു. അവരുടെ വീടു വിട്ടുപോകേണ്ടി വന്നതിനാൽ അവർ ദുഃഖിതയായിത്തീർന്നു. ഒരുപാടു പ്രവർത്തനങ്ങളും മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കാനുള്ള അവസരങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടുപോലും, ഒന്നും ചെയ്യാതിരിക്കാൻ അവർ നിർബന്ധിതയായി. ദിനംപ്രതി അവരുടെ ഫ്ലാറ്റിൽ അവൾ നിരാശയായിക്കഴിഞ്ഞു. ശാരീരികമായി അവർക്കു പ്രയാസം തോന്നി, അതിനോടു

പൊരുത്തപ്പെടാനും ബുദ്ധിമുട്ടനുഭവപ്പെട്ടു. അവസാനം, ഇനി ഒന്നും ചെയ്യാതിരിക്കാൻ വയ്യാതെ അവർ തീരുമാനിച്ചു. വചനപഠനത്തിൽ അവർ പങ്കെടുക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അടുത്തുള്ള നേഴ്സിങ് ഹോമിലെ രോഗികളെ സന്ദർശിക്കുവാനും സമയം കണ്ടെത്തി. വിനോദങ്ങളിലും പാർട്ടികളിലും അവർ സജീവമായി, ധാരാളം സുഹൃത്തുക്കളെ നേടി. ജീവിതത്തിൽ ഇന്നുവരെ അനുഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്ത സന്തോഷം ഇപ്പോൾ താൻ അനുഭവിക്കുന്നുവെന്നും, ശാരീരികമായി വളരെ സുഖം അനുഭവിക്കുന്നുവെന്നും അവർ എന്നോടു പറഞ്ഞു.

നിഷ്ക്രിയത്വം ഒരു വ്യക്തിയുടെ ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ മേഖലയിലേക്കും ബാധിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അയാളുടെ അവസ്ഥ മോശമായതിൽ നിന്നു വഷളായതിലേക്കു മാറുന്നു. അയാളുടെ സാഹചര്യങ്ങളും പരിതസ്ഥിതികളും അയാളെ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും തട്ടിത്തെറിപ്പിക്കുവാൻ അയാൾ തന്നെ അനുവദിക്കുന്നു. തന്റെ തോന്നലുകൾ തന്നെ നയിക്കുവാൻ അയാൾ അനുവദിക്കുന്നു. ഏതെങ്കിലും ചെയ്യുന്നതായി ഒരിക്കലും അയാൾക്കു തോന്നാത്തതിനാൽ, ജീവിതം തകരുന്നതു നോക്കി അയാൾ വെറുതെ പരാതിപ്പെടുകയാണ്. ഒരുപാടു കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുവാൻ അയാൾക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ട്. എങ്കിലും, അതു വിവരിക്കാനാവാത്തതാണ് എന്നതിൽ അയാൾ മുഴുകിപ്പോകുന്നു. അലസതയുള്ള അയാൾക്കു സൃഷ്ടിപരമായ ആശയങ്ങളൊന്നുമില്ല. തനിക്കെന്തോ ശാരീരിക പ്രശ്നമുണ്ടെന്നും, അതുകൊണ്ടാണു തനിക്ക് ഊർജ്ജസ്വലതയില്ലാത്തതെന്നും അയാൾ ചിന്തിക്കുന്നു. അയാളെ സംബന്ധിച്ച്, തരണം ചെയ്യാനാവാത്ത പ്രശ്നങ്ങളുടെ ഒരു പരമ്പരയായി ജീവിതം മാറിയിരിക്കുകയാണ്.

ഒരു പിന്മാറ്റമോ നിരാശയുടെ ഒരു പരമ്പരയോ നാം അനുഭവിച്ചുകഴിയുമ്പോഴാണ്, നാം നമ്മെത്തന്നെ നിഷ്ക്രിയരാകുവാൻ അനുവദിക്കുന്നത്. അല്ലെങ്കിൽ, ഈ അധ്യായത്തിനൊടുവിൽ ഞാൻ വിവരിക്കുന്ന ദുരന്തങ്ങൾ ആഞ്ഞടിക്കുമ്പോഴാണ് അതു സംഭവിക്കുന്നത്. അത്തരം കാര്യങ്ങൾ സംഭവിക്കുമ്പോൾ, വിട്ടുകളയുവാൻ നമുക്കു തോന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ അങ്ങനെയൊന്നും ചെയ്യുമ്പോൾ സാത്താൻ ചാടിവീഴുവാനും മുതലെടുക്കുവാനും കാത്തിരിക്കുകയാണ്. നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ ശത്രുവിനു കടന്നുകയറാൻ, നിഷ്ക്രിയതയെത്താലോ കാരണവശാലും നാം അനുവദിക്കരുത്.

സജീവമായിരിക്കുന്നത് ഒരു ചീത്ത ദിവസത്തെ പ്രഹരിക്കുവാൻ എന്നെ സഹായിക്കുന്നു.

ഇന്ന് എനിക്കു 'പരുക്കൻ ദിവസ'മായിരിക്കെ, ലോകത്തിലെ കോടിക്കണക്കിനുള്ളുകൾ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തു

മ്പോൾ, എന്റെ ദിവസം ഒരു ആഘോഷദിന(Party)മായാണ് അവർക്കു തോന്നുന്നത്. കാരണം, രണ്ടു ദശാബ്ദങ്ങളിൽ അധികമായി, കിഴക്കൻ ആഫ്രിക്കയിലെ ഒരു വിമതസേന, സേനാംഗങ്ങളാകുവാൻ കുട്ടികളെ അടിമകളാക്കുകയാണ്. ധാർഷ്ട്യത്തോടെ 'ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിരോധസേന' യെന്നു തന്നെത്താൻ വിളിക്കുന്ന ഒരു ഒളിപ്പോർ സൗഹൃദ തുടങ്ങിയ യുദ്ധത്തിൽ പടയാളികളാകാനാണ് ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത്. ഈ പോരാളികൾ ഉഗ്രങ്ങളുടെ വടക്കൻ ഭാഗത്തു ഭീകരവാഴ്ച നടത്തുന്നു. ഏഴു വയസ്സു മുതലുള്ള കുട്ടികളെ തട്ടിയെടുത്തിട്ട് ബലാൽക്കാരമായി അവരെ പടയാളികളും ലൈംഗികാടിമകളുമാക്കുന്നു. മറ്റു തരംതാണ ജോലികളും അവരെക്കൊണ്ടു ചെയ്യിക്കുന്നു. മുപ്പതിനായിരം മുതൽ നാല്പതിനായിരം കുട്ടികളെ വരെ ഇങ്ങനെ തട്ടിയെടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നു ചില കണക്കുകൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഭരിക്കുന്ന സർക്കാരിനെതിരെ വിമതപ്പോരാട്ടം തുടങ്ങിയിട്ട്, നിഷ്കളങ്കരെ കശാപ്പു ചെയ്യുന്ന ഒന്നായി അതു മാറി. പത്തു കല്പനകളിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു സമൂഹം സൃഷ്ടിക്കുകയെന്നതാണു തങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യമെന്ന് അതിന്റെ തലവൻ അവകാശപ്പെടുന്നു. അപ്പോൾത്തന്നെ അവയോരോന്നും അയാൾ ലംഘിക്കുകയാണ്.

ജോസഫ് കോണിയെന്ന ഈ മനുഷ്യൻ ഒരിക്കൽ കത്തോലിക്കാപ്പള്ളിയിലെ അൾത്താരബാലനായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ, പഴയനിയമവും ഖുറാനും ഗോത്രാചാരങ്ങളും കുട്ടിക്കലർത്തി സ്വന്തമായൊരു ഉപദേശവുമായി വന്നിരിക്കുകയാണ്. അയാളുടെ തന്ത്രങ്ങൾ ക്രൂരമാണ്. ഇതെഴുതുമ്പോൾ, ഒരു വെടിനിർത്തൽ ആഹ്വാനം ചെയ്യുകയും ധാരാളം കുട്ടികളെ മോചിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ മിക്ക കുട്ടികളുടെയും മാതാപിതാക്കളെ കശാപ്പുചെയ്തു കഴിഞ്ഞു. തന്മൂലം അവർക്കു മടങ്ങിപ്പോകുവാൻ വീടുകളില്ല. മിക്ക കുട്ടികളെയും ബലം പ്രയോഗിച്ചു മയക്കു മരുന്നുകൾ കഴിപ്പിച്ചതിനാൽ, അവർ അതിന് അടിമപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. മുതിർന്നവർക്കു വിശ്വസിക്കാനാവാത്ത ക്രൂരതകളാണു കുട്ടികളെക്കൊണ്ടു ചെയ്യിപ്പിക്കുന്നത്. സ്വന്തം കുടുംബാംഗങ്ങളെ മുഴുവൻ വെടിവെച്ചുകൊല്ലുവാൻ കൊച്ചുകുട്ടികൾ നിർബന്ധിക്കപ്പെട്ടു. ഇപ്പോൾ അവർ എന്താണു ചെയ്യേണ്ടത്? ചെയ്തുപോയ കാര്യങ്ങൾ മറക്കുന്നതിനുവേണ്ടി, മനസ്സുരുക്കി വഴികളിലൂടെ അലഞ്ഞുതിരിയുന്നു. അവർക്കു സഹായം വേണം. എന്നെ അതിനായി ഉപയോഗിക്കുവാൻ ഞാൻ കർത്താവിനോടു പ്രാർത്ഥിക്കുകയാണ്. ഇപ്പോൾത്തന്നെ ഞാൻ വിവരിച്ചതുപോലെയുള്ള വ്യക്തികളെക്കുറിച്ചുള്ള - യഥാർത്ഥ പ്രശ്നമുള്ളവരെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തയിൽ നിന്നു മനസ്സു വിമുക്തമാക്കുവാൻ എനിക്കു കഴിയുന്നില്ല.

ഉഗ്രങ്ങളിലേക്കു ഞാൻ യാത്ര ചെയ്തപ്പോൾ കണ്ട മുഖങ്ങളിലെ പ്രത്യാശാരഹിതമായ നോട്ടം എനിക്കോർമ്മയുണ്ട്. കഴിയുന്നത്ര നിലയിൽ

അവരെ സഹായിക്കുവാൻ ഞാൻ യത്നിക്കുകയാണ്. ഞാനവിടെ എത്തിയപ്പോൾ അവരുടെ കൊച്ചു മുഖങ്ങളിൽ കോപത്തിനു പകരം പുഞ്ചിരി വിരിയിക്കാനുള്ള ശ്രമം എനിക്കു ഭാവന കാണാം. ഒരു പുതിയ ഗ്രാമം കെട്ടിപ്പടുത്ത്, അവരുടെ വളർത്തുമാതാപിതാക്കളോടൊപ്പം നല്ല ഭക്ഷണവും സ്നേഹവും വിദ്യാഭ്യാസവും ലഭിച്ച്, യേശുവിനെക്കുറിച്ചുള്ള ശരിയായ ഉപദേശവും അവരുടെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അവന്റെ പദ്ധതികളും മനസ്സിലാക്കുന്നത് എനിക്കു ഭാവന കാണാനാവും.

കുട്ടിപ്പോരാളി

“ദൈവമേ, ദയവു ചെയ്ത് ഇനി കൊലപാതകം വേണ്ട. ഇന്നു വേണ്ട എനിക്കിനി കാണാൻ വയ്യ.” അങ്ങനെയാണ് ആ പ്രാർത്ഥന നീണ്ടത്.

അകലെ, അലന്നു നിലവിളികൾ കേൾക്കാം തുളച്ചുകയറുന്ന വെടിയൊച്ചകൾ, ഭീകരതയുടെ ഭയം അവനെ തട്ടുന്നു. ഈ ശബ്ദങ്ങളുടെ ഗൗരവം അവനറിയാം. എങ്ങനെയാണ് അവനതു മറക്കുക? അവന്റെ ഗ്രാമത്തിലേക്കു പടയാളികൾ ഇറച്ചു കയറുന്നതിനും അവന്റെ മാതാപിതാക്കളെ തട്ടിയെടുക്കുന്നതിനും തൊട്ടുമുൻപ് അവൻ കേട്ട ശബ്ദങ്ങൾ തന്നെയായിരുന്നു അത്. അപ്പനെയും അമ്മയെയും അവർ ക്രൂരമായി അടിച്ചുകൊന്നു. തട്ടിയെടുക്കപ്പെട്ട മറ്റുള്ളവരെ ഭയപ്പെടുത്താനായിരുന്നു അങ്ങനെ ചെയ്തത്.

ആ ഭീതിജനകമായ ദിവസം, അലനെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട് ഒളിപ്പോരാളികൾ പോയി. എന്നാൽ മറ്റ് അഞ്ചു കുട്ടികളോടൊപ്പം ഒരാഴ്ച കുറ്റിക്കാട്ടിൽ ഒളിച്ചിരുന്നിട്ട്, ആഹാരവും വെള്ളവുമില്ലാതെ തറയിൽക്കിടന്നുറങ്ങിയ അവരെ തീവ്രവാദികൾ കണ്ടുപിടിച്ചു. അലന് അപ്പോൾ പത്തു വയസ്സായിരുന്നു

അവനെ തട്ടിയെടുത്ത നിമിഷം മുതൽ, ഒരു ദിവസം രണ്ടുമൂന്നു തവണ അവൻ മർദ്ദനമേറ്റു. അല്പം ആഹാരവും വെള്ളവും മാത്രം അവനു കിട്ടി. “എഴുന്നേല്ക്കെടൊ ചെറുക്കാ, നിന്റെ കുട്ടുകാർ ചാകുന്നതു കാണാനുള്ള സമയമായി”, ഒരു വിമതപ്പോരാളി അലനെ നോക്കി അലറി. പടയാളികൾ അവന്റെ കുട്ടുകാർ നിശ്ചലമാകുന്നതുവരെ അവരുടെ തലയിൽ കുറുവടികൊണ്ട് പ്രഹരിക്കുന്നതും, സ്വന്തം രക്തങ്ങളെത്തിൽ കിടക്കുന്നതും നിസ്സഹായനായി നോക്കിക്കാണുവാൻ അവൻ നിർബന്ധിക്കപ്പെട്ടു. വയഭീഷണിക്കു കീഴിൽ, ഹീനമായ പരവർത്തികൾ ചെയ്യാൻ അവൻ നിർബന്ധിതനായി. അവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഇരുട്ടു വ്യാപിക്കുന്നതായി അവന് അനുഭവപ്പെട്ടു.

ഇന്നു രാത്രി അലനെ വിറകു ശേഖരിക്കുവാൻ പറഞ്ഞുവിട്ടു. അപ്പോൾ ഓടിപ്പോകുവാൻ അവൻ പദ്ധതിയിട്ടു. ബദ്ധപ്പെട്ട് അവൻ ഓടി. കുഴഞ്ഞുവീഴുന്നതുവരെ അവനോടും. സ്വാതന്ത്ര്യമാണ് അവന്റെ സ്വപ്നം. വേണ്ടത്ര ദൂരം അവനോടയാൽ, കൊലപാതകമില്ലാത്ത ഒരു ദിവസം അവനു ജീവിക്കാൻ കഴിഞ്ഞേക്കാം. ഒരു പക്ഷേ, സൗഖ്യമാകാൻ തുടങ്ങിയെന്നും വരാം.

ഉഗാണ്ടയിലെ ഗുളു എന്ന പുതിയൊരു ഗ്രാമത്തിലാണ് ഇപ്പോൾ അലൻ ജീവിക്കുന്നത്. കുട്ടിപ്പോരാളികളെ താമസിപ്പിക്കുവാനും സഹായിക്കുവാനും രൂപപ്പെടുത്തിയതാണത്. വടാടോ മിനിസ്ട്രീസുമായുള്ള പങ്കാളിത്തത്തിൽ ജോയ്സ് മേയർ മിനിസ്ട്രീസ്, കലാപബാധിതരായ കുട്ടികളെ സന്ധിക്കുവാൻ ഈ ഗ്രാമം വികസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

കണക്കുകൾ കാണിക്കുന്നത്:

- കർത്താവിന്റെ പ്രതിരോധസേന എന്ന ഒളിപ്പോർ സംഘടന (LRA) മുപ്പതിനായിരത്തിലധികം കുട്ടികളെ പടയാളികളാക്കാനും ലൈംഗികാടിമകളാക്കുവാനും തട്ടിയെടുത്തിട്ടുണ്ട്.
- 2007 - ൽ ലോകവ്യാപകമായി ഏകദേശം 250,000 കുട്ടിപ്പോരാളികളുണ്ടായിരുന്നു.

ദിവസം മുഴുവൻ വെറുതെയിരുന്നാലോയെന്നു ഞാൻ തീരുമാനിച്ച ഒരു ദിവസം, ഇരുപത്തഞ്ചു വർഷത്തിലധികമായി കർത്താവിനെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്ന ചില സുഹൃത്തുക്കളുടെ ഒരു ഇ-മെയിൽ സന്ദേശം എനിക്കു ലഭിച്ചു. അവരുടെ ഇരുപത്തിരണ്ടുകാരനായ മകനു മാതൃകമായ തൈറോയ്ഡ് ക്യാൻസർ ബാധിച്ചിരിക്കുന്നു. എനിക്കപ്പുറത്തേക്കു ഞാൻ നോക്കി. 'എന്നെ'ക്കൂടാതെ യുള്ള ലോകത്തിൽ എത്രയോ വലിയ കാര്യങ്ങളാണു നടക്കുന്നതെന്നു ഞാൻ ഗ്രഹിച്ചു. എന്റെ പ്രശ്നങ്ങളിൽ ആഴ്ന്നിറങ്ങുന്നതു കുറഞ്ഞതായി എനിക്കു ക്രമേണ തോന്നി. എന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങളോർത്തു ഞാൻ കൂടുതൽ നന്ദിയുള്ളവളായി.

നാം ചിന്തിക്കുന്നതുമായി നമ്മുടെ എത്രയോ പ്രശ്നങ്ങളെയാണു നാം ബന്ധിപ്പിക്കുന്നതെന്നു ചിന്തിച്ചു ഞാൻ വിസ്മയിക്കാനുണ്ട്. ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നതു കിട്ടാതിരിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു ഞാൻ ചിന്തിക്കുന്നിടത്തോളം, എന്റെ ഉത്സാഹം കെട്ടുപോകുന്നു. എന്നാൽ എനിക്കുള്ളതിനെക്കുറിച്ചും, മറ്റുള്ളവരുടെ ദുരന്തങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഞാൻ ചിന്തിക്കുമ്പോൾ, എനിക്കു യാതൊരു പ്രശ്നവുമില്ലെന്നു ഗ്രഹിക്കാനുണ്ട്. ദുഃഖിക്കുന്നതിനു പകരം എനിക്കു നന്ദിയുള്ളവളായിരിക്കാം!

സജീവമായി നിന്ന് ഏതെങ്കിലും നന്മ ചെയ്യുകയെന്ന്, എന്നെ തുടർച്ചയായി ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനു ഞാൻ ദൈവത്തോട് അങ്ങേയറ്റം നന്ദിയുള്ളവളാണ്. കാരണം, ‘നന്മയാൽ തിന്മയെ ജയിക്കുക’ എന്ന തോർക്കുക (റോമർ 12:21). നിങ്ങളെ ആരെങ്കിലും അവഹേളിച്ചോ? എന്തു കൊണ്ട് അവർക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചുകൂടാ? അതു നിങ്ങളെ നന്നാക്കും. നിങ്ങൾക്കൊരു നിരാശയുണ്ടോ? നിങ്ങളെക്കാൾ നിരാശപ്പെടുന്നവരെ കാണിച്ചുതരാൻ ദൈവത്തോട് ചോദിക്കുക. അവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുക. അത് അവരെ സഹായിക്കും. നിങ്ങൾക്ക് എപ്പോഴും നല്ലതായിത്തോന്നിപ്പിക്കും.

ലോകം എപ്പോഴും കൂടുതൽ ക്രൂരമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഞാൻ തുടർന്നെഴുതുമ്പോൾ, എനിക്കൊരു സന്ദേശം കൂടി ലഭിച്ചു. മറ്റൊരു പട്ടണത്തിലുള്ള സഭയിൽ കഴിഞ്ഞ രാത്രി വെടിവയ്പ്പു നടന്നെന്നായിരുന്നു അത്. രണ്ടുപേർ മരിച്ചു, അഞ്ചു പേർക്കു പരിക്കുപറ്റി. മത്തായി 24 ൽ പറയുന്ന വചനം ഞാനോർത്തു. അന്ത്യകാലലക്ഷണങ്ങളാണ് അതിൽ വിവരിക്കുന്നത്. ഈ ക്രൂരതയുടെയെല്ലാം നടുവിൽ അത്യധികമായ ആവശ്യമുണ്ട്. അനേകരുടെ സ്നേഹം തണുത്തുപോകും. ഇതിനെതിരെയൊന്നും നാം പോരാടേണ്ടത്. സ്നേഹം അപ്രത്യക്ഷമാകുന്നതിനു നാം ഇടവരുത്തരുത്. അങ്ങനെ നാം ചെയ്താൽ, ഭൂമിയെ നാം തിന്മയ്ക്ക് ഏല്പിക്കുകയാണ്.

സഭയിലെ വെടിവയ്പ്പിനെക്കുറിച്ച് ഞാൻ കേട്ടപ്പോൾ എനിക്കിങ്ങനെ പറയാമായിരുന്നു, “അയ്യോ! അത്രയേറെ ദുഃഖകരമാണ്.” കുറച്ചു നേരം ദുഃഖിച്ചിരുന്നിട്ട്, എന്റെ നിരാശയിലേക്ക് എനിക്കു മടങ്ങിവരാം. പക്ഷേ, എനിക്കതു ചെയ്യാൻ മനസ്സില്ല. കാരണം, അത്തരം മനോഭാവത്തോടെ ജീവിക്കാൻ ഞാൻ പോകുന്നില്ല. അതിനെക്കുറിച്ച് ഞാൻ കേട്ടതിനുശേഷം, കുറച്ചുനേരം ഞാൻ ചിന്തിച്ചു. എന്റെ മകനോട്, ആ പാസ്റ്ററെ വിളിക്കാൻ ഞാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. അവരെ ഞങ്ങൾക്ക് എങ്ങനെ സഹായിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നു കണ്ടെത്തണമെന്നും പറഞ്ഞു. പ്രിയപ്പെട്ടവരെ നഷ്ടമായ കൂടുംബങ്ങൾക്ക് എന്തെങ്കിലും വേണമായിരിക്കാം, ആരെങ്കിലും കരുതാനുണ്ടെന്നുള്ള അറിവും സഹായകമായിരുന്നേക്കാം.

കഠിനവേളകളിലൂടെ എത്ര തവണയാണു നാം പോകുന്നത്. ആരും നമ്മെ വിളിക്കുന്നതുപോലുമില്ല. എത്രയോ വിസ്മയകരമാണിത്. എല്ലാവരും ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നാണ് ആളുകളുടെ ചിന്തയെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു, അതുകൊണ്ട് ആരുമതു ചെയ്യുന്നില്ല.

ആരുടെ ജോലിയാണിത്?

എല്ലാവരും (Everybody), ചിലർ (Somebody), ആരെങ്കിലും (Anybody), ആരുമില്ല (Nobody). എന്നിങ്ങനെയുള്ള നാലു പേരുടെ കഥ വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപു ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട ജോലി ചെയ്തു തീർക്കാനുണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാവരും വിചാരിച്ചു ചിലർ അതു ചെയ്യുമെന്ന്. ആർക്കെങ്കിലും അതു ചെയ്യാമായിരുന്നു. പക്ഷെ, ആരുമതു ചെയ്തില്ല. അത് എല്ലാവരുടെയും ജോലിയാതയതുകൊണ്ടു ചിലർക്കു കോപമുണ്ടായി. എല്ലാവരും വിചാരിച്ചു ആർക്കും അതു ചെയ്യാമല്ലോയെന്ന്. എന്നാൽ എല്ലാവരും അതു ചെയ്യുകയില്ലെന്ന് ആരും ഗ്രഹിച്ചില്ല. അവസാനം, ആർക്കും ചെയ്യാവുന്നത് ആരും ചെയ്യാതിരുന്നപ്പോൾ എല്ലാവരും ചിലരെ കുറ്റപ്പെടുത്തി.

ഈ കഥയുടെ പ്രമാണം പ്രാവർത്തികമാക്കുന്ന, ഒരു നടക്കുന്ന സംഭവം ഒരിക്കൽ ഞാൻ വായിച്ചു. 1964-ൽ കാതറിൻ ജെന്നോവീസിനെ മുപ്പത്തഞ്ചു മിനിറ്റു നേരം കൊണ്ടു കുത്തിക്കൊല്ലുന്നതു മുപ്പത്തെട്ട് അയൽവാസികൾ നോക്കിനിന്നു. അവരുടേത് അശ്രദ്ധമായ തണുപ്പൻ പ്രതികരണമായിരുന്നുവെന്നു വിവരിച്ചിരുന്നു. നഗരത്തിലുള്ള താല്പര്യമില്ലായ്മയുടെയും ഒറ്റപ്പെടുത്തലിന്റെയും ഫലമായിരുന്നു അത്. പിന്നീട് ലെയ്റ്റേയ്ൻ, ഡാ(ർ)ലി എന്നിവരുടെ ഗവേഷണത്തിൽ വെളിപ്പെടുത്തിയത്, ഒരുപാടുപേർ കാഴ്ചക്കാരായി ഉണ്ടായിരുന്നതാണ് ആരും സഹായിക്കാതിരുന്നതിന്റെ കാരണം. കാഴ്ചക്കാർ എന്തു ചെയ്യണമെന്നറിയാതെ പരസ്പരം നോക്കി. ആരും ഒന്നും ചെയ്യാതിരിക്കെ, ആരും ഒന്നും ചെയ്യേണ്ടെന്ന് എല്ലാവരും തീരുമാനിച്ചു.

നോക്കി നിൽക്കുന്നവരുടെ എണ്ണം കൂടുമ്പോൾ, ആവശ്യത്തിലിരിക്കുന്നവർക്കു സഹായം ലഭിക്കാനുള്ള സാധ്യത കുറവാണ്. ചുഴലിദീനം പിടിച്ച ഒരു വിദ്യാർത്ഥിക്കാവശ്യമായ 85 ശതമാനം സഹായവും ലഭിച്ചത് ഒരാൾ കാഴ്ചക്കാരനായിരുന്നപ്പോഴാണ്. എന്നാൽ ഒരുപാടു പേർ നോക്കി നിന്നപ്പോൾ 31 ശതമാനം സഹായം മാത്രമേ ലഭിച്ചുള്ളൂ.

ഈ പഠനം വ്യക്തമാക്കുന്നത്, കൂടുതലാളുകൾ ഒന്നും ചെയ്യാതിരിക്കുമ്പോൾ, കൂടുതൽ പേരും ഒന്നും ചെയ്യുന്നില്ല എന്നാണ്. എന്നാൽ, ഒരു ചെറിയ കൂട്ടമാളുകൾ സ്നേഹവും കരുതലും കൊണ്ടു മറ്റുള്ളവരെ സന്ധിക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ, പുഞ്ചിരിച്ചാൽ, അനുഭവമോദിച്ചാൽ, അഭിനന്ദിച്ചാൽ, ബഹുമാനിച്ചാൽ, ആ പ്രവർത്തനം വളരും.

നമുക്കു ചുറ്റുമുള്ളവരുടെ പ്രവൃത്തി നമ്മെ വളരെയേറെ ബാധിച്ചിരിക്കുകയാണെന്നു പഠനങ്ങൾ തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു. മാർഗ്ഗദർശനത്തിനു നാം പരസ്പരം നോക്കുന്നു. നാം ചെയ്യുന്നതെന്നു തികച്ചും അറിയാതിരിക്കു

മ്പോഴും അങ്ങനെയൊന്നു ചെയ്യുന്നത്. വാസ്തവത്തിൽ യോജിപ്പില്ലെങ്കിലും ഭൂരിപക്ഷത്തോടു മിക്കവരും യോജിക്കും. കൂട്ടത്തിന്റെ ഭാഗമായിരിക്കുവാൻ വേണ്ടി മാത്രമാണ് അവരതു ചെയ്യുന്നത്.

സ്നേഹവിപ്ലവത്തിന്റെ ഭാഗമാകണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ, ക്രിസ്ത്യാനികളെന്ന നിലയിൽ നാം മറ്റുള്ളവർക്കു മാതൃകകളായിരിക്കണം. പകരം, ലോകവ്യവസ്ഥയിലേക്ക് ആഴരൂത്. ആരെങ്കിലും ധീരമായ ഒരു നടപടിയെടുത്തിരുന്നെങ്കിൽ, കരുതലോടെ സഹായിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ കാതറിൻ ജെനോവീസിന്റെ ജീവൻ രക്ഷിക്കാമായിരുന്നു.

മറുപടി നൽകാൻ ദൈവത്തിനു കഴിയുന്ന പ്രാർത്ഥനകളാണോ നിങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത്?

നിങ്ങളുടെ ദിനംപ്രതിയുള്ള പ്രാർത്ഥനയിൽ ഉൾപ്പെടുത്താവുന്ന ചില കാര്യങ്ങൾ ഞാൻ പറയാം. ദൈവത്തിനുവേണ്ടി ഓരോ ദിവസവും എന്തുചെയ്യാനാവുമെന്നു ദൈവത്തോടു ചോദിക്കുക. ആ ദിവസം നിങ്ങൾ ചെലവിടുമ്പോൾ, പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള അവസരങ്ങൾ നോക്കുക. യേശു ഭൂമിയിലായിരുന്നാൽ - ദേഹരൂപത്തിൽ - അവൻ ചെയ്യുന്നവ എന്തൊക്കെയാണെന്നു നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നുവോ അവ ചെയ്യുക. നിങ്ങൾ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയായിരുന്നെങ്കിൽ അവൻ നിങ്ങളിൽ ജീവിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ അവന്റെ സ്ഥാനാപതിയാണ്. നിങ്ങൾ അവനെ നന്നായി പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് ഉറപ്പു വരുത്തുക. എന്റെ പ്രഭാത പ്രാർത്ഥനയിൽ വർഷങ്ങളോളം കർത്താവ് എനിക്ക് എന്തൊന്നു ചെയ്യേണ്ടതെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. പിന്നീടു വൈകി മാത്രമാണ് ഈ ഭാഗം ഞാൻ കൂട്ടിച്ചേർത്തത്: “കർത്താവേ, ഇന്നു നിനക്കുവേണ്ടി എനിക്ക് എന്തു ചെയ്യുവാൻ കഴിയും?”

വളരെ ക്ലേശകരമായ സമയം തരണംചെയ്യുന്ന ഒരു സുഹൃത്തിനെ സഹായിക്കുവാൻ അടുത്ത സമയത്തു ദൈവത്തോടു ഞാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. അവർക്കൊരു ആവശ്യമുണ്ട്. അതു നൽകണമേയെന്നു ദൈവത്തോടു ഞാൻ ചോദിച്ചു. അതിശയമെന്നു പറയട്ടെ, “ആവശ്യം നിറവേറ്റാൻ എന്നോടു പറയുന്നതു നിർത്തുക; നിനക്കു ചെയ്യുവാൻ കഴിയുന്നതു നിന്നെ കാണിച്ചു തരുവാൻ എന്നോടു പറയുക” ഇതായിരുന്നു ആ പ്രാർത്ഥനയുടെ മറുപടി. ഞാൻ സ്വയമായി കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യണമെന്നു ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ, എനിക്കുവേണ്ടി കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ ദൈവത്തോടു ചോദിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു ഞാൻ ബോധവതിയായിത്തീർന്നു. അവന്റെ സഹായം കൂടാതെ എന്തെങ്കിലും ഞാൻ ചെയ്യണമെന്ന് അവൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല.

എന്നാൽ, ഞാൻ ഒന്നും ചെയ്യാതിരുന്നാൽ എനിക്കുവേണ്ടി അവൻ ഒന്നും ചെയ്യുകയില്ല. നാം തുറന്നിടപെടാൻ ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ആളുകളെ സഹായിക്കുന്നതിനു നമ്മുടെ വിഭവങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കണമെന്ന് അവൻ നമ്മെക്കുറിച്ച് ആഗ്രഹിക്കുന്നു. നമുക്കുള്ളത് അവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കു

നാം തുറന്നിടപെടുവാൻ ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

മതിയായ തല്ലെങ്കിൽ, മറ്റുള്ളവരെയും നമുക്കു പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു പങ്കെടുപ്പിക്കാം. അങ്ങനെ ഒരുമിച്ച് മറ്റുള്ളവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾ നമുക്ക് നിറവേറ്റാം.

ദൈവത്തിനു മറുപടി നൽകുവാൻ കഴിയുന്ന പ്രാർത്ഥനകൾ പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ ഞാൻ നിങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു. നിങ്ങളും അവനും പങ്കുകാരാണ്. നിങ്ങളോടൊപ്പം നിങ്ങളിലൂടെ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ അവനാഗ്രഹിക്കുന്നു. നിങ്ങൾക്കു ചെയ്യുവാൻ കഴിയുന്നതു നിങ്ങളെ കാണിക്കുവാൻ അവനോട് ആവശ്യപ്പെടുക. ക്രിയാത്മകത മാത്രമല്ല, അതിനുള്ള വിഭവങ്ങൾ കൂടെ നിങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുവാൻ അവനിൽ ആശ്രയിക്കുക.

“നിങ്ങളുടെ വിഭവങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുക”യെന്നു ഞാൻ പറയുമ്പോൾ പരിഭ്രാന്തരാകരുത്. പണത്തെക്കാൾ ഉപരിയായ കാര്യത്തെപ്പറ്റിയാണു ഞാൻ സംസാരിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ ഊർജ്ജം, സമയം, താലന്തുകൾ, ഭൗതിക സമ്പാദ്യങ്ങൾ, പണം എന്നിവയും അതിലുൾപ്പെടുന്നു. ആരെയെങ്കിലും സഹായിക്കുന്നതിനു പണം വേണമായിരിക്കാം. എന്നാൽ അതിനു സമയം കൂടെ വേണം. സമയത്തെക്കുറിച്ച് അങ്ങേയറ്റം ബോധവാന്മാരാണു നമ്മുടെ സമൂഹത്തിലുള്ളവരെന്നു ഞാൻ ചിന്തിക്കുന്നു. ആവശ്യമുള്ളവനെ ഒന്നു കരുതുന്നതിനുള്ള സമയം കണ്ടെത്തുന്നതിനെക്കാൾ, ഒരു ചെക്കെഴുതിക്കൊടുക്കുന്നതാണ് എളുപ്പമെന്നു പലപ്പോഴും നാം കാണാറുണ്ട്. “അടുത്തിരിക്കുന്നു” ശുശ്രൂഷയാണ് പലപ്പോഴും ആളുകൾക്ക് ഏറ്റവും ആവശ്യമായിരിക്കുന്നതെന്ന വിശ്വാസത്തിൽ ഞാനെത്തിക്കഴിഞ്ഞു.

എന്റെയൊരു സുഹൃത്ത് ഒരു വലിയ പട്ടണത്തിൽ താമസിക്കുന്നുണ്ട്. പാർപ്പിടമില്ലായ്മ അവിടുത്തെ രുക്ഷമായ പ്രശ്നമാണ്. ഒരു ശൈത്യകാല രത്രിയിൽ ജോലികഴിഞ്ഞു വരുമ്പോൾ അവളോട് ഒരു മനുഷ്യൻ പണം ചോദിച്ചു. തണുപ്പും ഇരുട്ടുമായിരുന്നു അപ്പോൾ. ദിവസം മുഴുവൻ ജോലിയെടുത്ത അവൾ വീട്ടിലെത്തുവാനുള്ള തിടക്കത്തിലായിരുന്നു. സുരക്ഷിതത്വം കുറഞ്ഞ സാഹചര്യത്തിൽ അവൾ പേഴ്സെടുക്കുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചില്ല. പേഴ്സിലേക്കു കൈ താഴ്ത്തി ചില്ലറയ്ക്കായി അവൾ പരതി. അതു

വെറുതെയായപ്പോൾ, ആ മനുഷ്യൻ പറഞ്ഞു, ഭവനരഹിതരുടെ അഭയ കേന്ദ്രത്തിൽവെച്ച് അയാളുടെ കോട്ട് കഴിഞ്ഞ രാത്രിയിൽ മോഷണം പോയി. അയാൾ അവിടെയാണു താമസിച്ചത്. അയാളുടെ കുറെ പ്രശ്നങ്ങൾ കൂടെ അയാൾ വിവരിച്ചു. കുറച്ചു ചില്ലറകൾ അവൾ കൊടുക്കുവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ. “അതു വളരെ കഷ്ടമായിപ്പോയി” എന്നൊക്കെ അവൾ സമയോചിതമായി പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. അവസാനം അയാളുടെ പാത്രത്തിൽ അവൾ നാണയമിട്ടപ്പോൾ, അയാൾ പുഞ്ചിരിയോടെ പറഞ്ഞു, “എന്നോടു സംസാരിച്ചതിനു നന്ദിയുണ്ട്.” അന്നു രാത്രിയിൽ എന്റെ കൂട്ടുകാരിയ്ക്കു മനസ്സിലായ കാര്യം, കൊടുത്ത ഇരുപത്തഞ്ചു രൂപ (50 സെന്റ്)യ്ക്ക് അഭിനന്ദനം കിട്ടി. എന്നാൽ ആ മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ചിലർ അയാൾ പറഞ്ഞതു കേൾക്കാനും പ്രതികരിക്കാനുമുണ്ടായതാണു വലിയ കാര്യമായിത്തോന്നിയത്.

പട്ടണത്തിലെ പാലത്തിനു കീഴിലുള്ള തുരങ്കങ്ങളിൽ താമസിക്കുന്നവരെ സഹായിക്കുന്ന ഒരു റ്റിം ഞങ്ങളുടെ ശുശ്രൂഷയിലുണ്ട്. തുരങ്കത്തിൽ താമസിക്കുന്ന ഓരോരുത്തർക്കും, അതിനു മുൻകാലത്തുള്ള ഒരു ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചു പറയാനുണ്ട്. എല്ലാവർക്കും കഥകളുണ്ട്. ചില ദൂരന്തങ്ങൾ അവർക്കുണ്ടായതാണ് ഇപ്പോഴത്തെ സാഹചര്യത്തിനു കാരണം. അവർക്കു ലഭിക്കുന്ന ആഹാരത്തിനും, വണ്ടിയിൽ കയറ്റി സഭയിൽ കൊണ്ടുപോകുന്നതും അവർക്കു സന്തോഷമാണ്. അവിടെ വന്ന് അവർക്കു കുളിക്കാം, വസ്ത്രങ്ങൾ കഴുകാം. പക്ഷേ, ഭൂരിപക്ഷം പേർക്കും ഇഷ്ടമുള്ള കാര്യം, അവരുടെ കഥ കേട്ട് അവരെ കരുതുന്നതും അവരോടു ദീർഘമായി സംസാരിക്കുന്നതുമാണ്. അത് അവർ ആരാണെന്നും അവർക്ക് എന്താണു സംഭവിച്ചതെന്നും കണ്ടെത്തുവാൻ സഹായിക്കുന്നു.

മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതെല്ലാം ചെയ്യുവാൻ ഞാൻ നിങ്ങളെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കട്ടെ. നിങ്ങളുടെ സാന്നിധ്യം മാത്രമേ അവർക്കു വേണ്ടു എങ്കിൽ, അതിനു സമയം കണ്ടെത്തുക. നിങ്ങൾ എന്തു ചെയ്യണമെന്നാണു ദൈവത്തിന്റെ ആഗ്രഹമെന്നു ചോദിക്കുക. അവൻ നിങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു മറുപടി നൽകും. അങ്ങനെ നിങ്ങൾക്കതു ചെയ്യാം.

തീവ്രമായ നന്മ പ്രാവർത്തികമാക്കുക

ലോകം മുഴുവൻ അന്യായം നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്നു നിങ്ങൾക്കു വിശ്വാസമുണ്ടോ? പട്ടിണി കിടക്കുന്ന കുട്ടികൾക്കുവേണ്ടി എന്തെങ്കിലും ചെയ്യണമെന്നു നിങ്ങൾ കരുതുന്നുണ്ടോ? ശുദ്ധജലമില്ലാത്ത 1.1 ദശലക്ഷം പേരെ ആരെങ്കിലും സഹായിക്കേണ്ടതല്ലേ? തെരുവുകളിലും പാലങ്ങൾക്കു

കീഴിലും ആളുകൾ കഴിയേണ്ടതുണ്ടോ? നിങ്ങളോടൊപ്പം വർഷങ്ങളായി സഭയിൽ വരുന്ന ഒരു കുടുംബത്തിന് ഒരു അപായം നേരിട്ടിട്ട്, ആരും അവരെ ഒന്നു വിളിക്കുകയോ എന്തുകൊണ്ടാണു മൂന്നു മാസമായി അവർ സഭയിൽ വരാത്തതെന്നു തിരക്കുകയോ ചെയ്യേണ്ടതല്ലേ? നിങ്ങളുടെ പട്ടണത്തിൽ മറ്റൊരു സഭാവിഭാഗത്തിന്റെ സഭാഹാൾ തീപിടിച്ചു നശിച്ചാൽ, പ്രായോഗികമായ ഒരു സഹായവും ചെയ്യാതെ പ്രാർത്ഥിച്ചാൽ മാത്രം മതിയോ? അന്യായത്തിനെതിരെ ആരെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും ചെയ്യണമെന്നു നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നുവോ? ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്കെല്ലാം നിങ്ങൾ ശരിയായ മറുപടി നൽകിയെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. അവസാനമായി ഞാനൊന്നു ചോദിക്കട്ടെ. നിങ്ങൾ എന്താണു ചെയ്യുവാൻ പോകുന്നത്? അവശ്യമുള്ളതു ചെയ്യുന്ന “ആരെങ്കിലും” നിങ്ങളായിരിക്കുമോ?

നിങ്ങൾ ചെയ്യുവാൻ പോകുന്നതെന്താണെന്നു ഞാൻ ചോദിക്കുമ്പോൾ, “എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുന്നതിന്” എന്താണു വേണ്ടതെന്ന് അത്ഭുതപ്പെട്ടു നിങ്ങൾ ഭയപ്പെടുന്നുണ്ടോ? അത്തരം ഭയമുള്ളവരെന്നു തോന്നൽ എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നുണ്ട്. എന്നെത്തന്നെ വാസ്തവമായി മറന്നുകൊണ്ട്, തീവ്രമായി സഹായിക്കുവാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ, എനിക്കെന്താണു സംഭവിക്കുക? എന്നെ ആരും കരുതിയില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ ആരാണു കരുതുക? ദൈവം കരുതുമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. “സ്വയം കരുതലി”ൽ നിന്ന് എന്തുകൊണ്ടു വിരമിച്ചുകൂടാ? നിങ്ങൾ ചെയ്തതിനെക്കാൾ മികച്ച പ്രവൃത്തി ദൈവം ചെയ്യുന്നതു കണ്ടാലോ? മുറിവേറ്റവരെ സഹായിക്കുക എന്ന ദൈവിക കാര്യം നാം ചെയ്താൽ, ദൈവം നമ്മുടെ കാര്യം നോക്കിക്കൊള്ളുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുക

ഈ അദ്ധ്യായം ഞാൻ അവസാനിപ്പിക്കുമ്പോൾ, കുറച്ചു നേരത്തേക്കു ലോകത്തിൽ നിന്നു പിന്മാറുന്നതിനു കാരണമായ കാര്യങ്ങളാണു ജീവിതത്തിൽ സംഭവിക്കുന്നതെന്ന യഥാർത്ഥ്യം ഞാൻ പറയട്ടെ. ജീവിതത്തിൽ സംഭവിക്കുന്ന വലിയ മാറ്റങ്ങൾക്ക് ഒരു പുനഃക്രമീകരണത്തിന്റെ കാലയളവ് ആവശ്യമാണെന്നു ഞാൻ ഗ്രഹിക്കുന്നു. നഷ്ടമോ മനശ്ചാഞ്ചല്യമോ മറ്റുള്ളവരുമായി ഇടപഴകുന്നതിനും മറ്റുള്ളവരെ സന്ധിക്കുന്നതിനും ആളുകൾക്ക് ആഗ്രഹമില്ലാതാക്കുന്നു. ഇവയോട് എനിക്ക് സഹതാപമുണ്ട്. എന്തെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള നഷ്ടം നിങ്ങൾക്കു നേരിട്ടാൽ, നിങ്ങളുടെ ഉത്സാഹം കെട്ടിട്ട് ഒന്നും ചെയ്യുവാനാകാത്ത നിലയിലാക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ തോന്നൽ എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ മുന്നോട്ടു നീങ്ങാൻ നിങ്ങൾ ബലം

പ്രയോഗിക്കാനുള്ള പ്രോത്സാഹനം ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു നൽകുകയാണ്. സാത്താന്റെ വ്യാജങ്ങളെ തോല്പിക്കാനുള്ള ശക്തി നിങ്ങൾക്കില്ലാത്തതിനാൽ, നിങ്ങളെ ഒറ്റപ്പെടുത്താൻ അവനാഗ്രഹിക്കുന്നു. പോയി മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കാൻ നിങ്ങളോടു പറയുന്നത് ഒരു പരിഹാസമായിത്തോന്നുന്നുണ്ടെന്ന് എനിക്കറിയാം. എന്നാൽ ഞാൻ പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടെ വിശ്വസിക്കുന്നത്, അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു നിങ്ങൾക്കൊരു സംരക്ഷണവും ലോകത്തിലെ പ്രശ്നങ്ങൾക്കുള്ള മറുപടിയുമായിരിക്കും.

ഞാൻ വീണ്ടും പറയട്ടെ: നമുക്കൊരു സ്നേഹവിപ്ലവം ആവശ്യമാണെന്നു ഞാൻ ഉറച്ചു വിശ്വസിക്കുന്നു. സ്വാർത്ഥതയും സംഘർഷവും നിറുത്താഹപ്പെടുത്തലും സ്വയം സഹതപിക്കലും നാമെല്ലാം പരീക്ഷിച്ചു കഴിഞ്ഞു - അതിന്റെ ഫലവും നാം കണ്ടു കഴിഞ്ഞു. ഇവയുടെ ഫലങ്ങൾ കൊണ്ടു ലോകം നിറഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. ദൈവവഴിയിൽ നാം ജീവിക്കുമെന്നുള്ള ഒരു കൂട്ടായ തീരുമാനത്തിൽ നമുക്കു യോജിക്കാം. മറ്റുള്ളവർക്ക് ഒരു അനുഗ്രഹമായിരിക്കുവാൻ നമുക്കു ജാഗ്രത പാലിക്കാം (ഗലാ.6:10). സ്നേഹം ധരിക്കാം (കൊലൊ.3:14). മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കുകയെന്ന ലക്ഷ്യത്തിൽ സജീവമായിരിക്കുകയെന്നാണ് ഇതിനർത്ഥം. അവസരങ്ങൾക്കായി ഉണർന്നിരുന്നു പ്രാർത്ഥിക്കാം. ദൈവത്തിന്റെ ഒരു ചാരനായിരിക്കുക! കർത്താവും ദിവസവും എഴുന്നേറ്റു നന്മ ചെയ്യാൻ പോയി (പ്രവർത്തികൾ 10:38). അത് അങ്ങേയറ്റം ലളിതമായിക്കൊണ്ടുപെടുന്നു. ഇത്രയും കാലം ഇതെല്ലാം നാം എങ്ങനെ കൈവിട്ടുകളഞ്ഞെന്നു കരുതി ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെടുകയാണ്.

അദ്ധ്യായം

4

ദൈവം തടസ്സപ്പെടുത്തിയത്

നാളെയല്ല, കുറെക്കൂടി അനുകൂലമായ കാലവുമല്ല. ഇപ്പോഴാണു സ്വീകാര്യമായ സമയം. അടുത്ത ദിവസമോ അടുത്തവർഷമോ അല്ല നമ്മുടെ ഏറ്റവും നല്ല പ്രവൃത്തി ചെയ്യാനുള്ള സമയം ഇന്നാണ്.

ഡബ്ല്യു. ഇ. ബി. ഡ്യൂബോയ്സ്

എന്റെ ശുശ്രൂഷായാത്രകളിൽ ഞാൻ മിക്കവാറും ഹോട്ടലുകളിലാണു താമസിക്കുന്നത്. ഞാൻ മുറിയിലായിരിക്കുമ്പോൾ 'ശല്യപ്പെടുത്തരുത്' എന്ന ബോ(ർ)ഡ് വാതിലിൽ തൂക്കും. അപ്പോൾ ആരും എനെ ശല്യപ്പെടുത്തുകയില്ല. ഹോട്ടൽ മുറിയുടെ വാതിൽക്കൽ അത്തരമൊരു ബോ(ർ)ഡ് തൂക്കുന്നതു സ്വീകാര്യമാണ്. എന്നാൽ ജീവിതത്തിൽ അത്തരമൊരു ബോ(ർ)ഡ് സ്വീകാര്യമല്ല

നിങ്ങളുടെ സമയവിവരപ്പട്ടിക അനുസരിച്ചോ, അനുകൂലമായ നിലകളിലോ ദൈവം എപ്പോഴും കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നില്ല എന്നുള്ളതു നിങ്ങൾ എപ്പോഴെങ്കിലും ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ഒരു ദൈവദാസനും സുവിശേഷത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷകനുമായ നിലയിൽ, അനുകൂലമായാലും പ്രതികൂലമായാലും തന്റെ കർത്തവ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റണമെന്നാണു പൗലോസ് തിമൊഥെയോസിനോടു പറയുന്നത് (2 തിമൊ. 4:2). നമ്മെപ്പോലെ തിമൊഥെയോസും അനുകൂല

സാഹചര്യത്തിന്റെ അടിമയായിരുന്നുവെന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. എന്നാലും, ദൈവം വരുത്തുന്ന പ്രതികൂലത്തെയും തടസ്സത്തെയും സ്വീകരിക്കുവാൻ അവനെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നതു പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നുവെന്നു പൗലോസ് വിചാരിച്ചു. അതു തിമൊഥെയോസിന് ആവശ്യമായിരുന്നുവെങ്കിൽ നമുക്കും അതു കൂടെക്കൂടെ കേൾക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്. എന്തു കൊണ്ടെന്നാൽ, തിമൊഥെയോസിനെക്കാൾ കൂടുതൽ നാം അനുകൂലത്തോടു ചേർന്നിരിക്കുന്നവരാണ്. ഞാൻ അനുകൂലത്തിന് എത്രമാത്രം വില കൊടുക്കാറുണ്ട് എന്നുള്ളത്, എറ്റവും ചെറിയ ഒരു ഉപകരണം ശരിയായി പ്രവർത്തിക്കാത്തതിനു ഞാൻ പരാതിപ്പെടുന്നതു ശ്രദ്ധിക്കുമ്പോഴാണ്. ഡിഷ്വാഷർ, എ.സി., ഹെയർഡ്രയർ, ക്ലോത്സ് ഡ്രയർ, വാഷിങ് മെഷീൻ, മൈക്രോവേവ്, അങ്ങനെ അസംഖ്യം കാര്യങ്ങൾ. എനിക്കു ചെയ്യുവാനുള്ളത്, ഇത് അംഗീകരിക്കുകയാണെന്നുള്ളതാണ് എന്നുള്ളതാണ്.

അമേരിക്കയിൽ നടക്കുന്ന ഞങ്ങളുടെ സമ്മേളനങ്ങളിൽ ആളുകൾ പരാതിപ്പെടുന്നതു ഞാൻ ശ്രദ്ധിക്കാറുണ്ട്. യോഗസ്ഥലത്തു നിന്നു കുറച്ചുകല വാഹനം പാർക്ക് ചെയ്യുന്നതിലാണ് അവർക്കു പരാതി. എങ്കിലും, ഒരു യോഗത്തിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതിനു മൂന്നു ദിവസം നടന്നാണ് ഇന്ത്യയിൽ ആളുകൾ എത്തുന്നത്. കൂളിമുറിയിൽ പോകുന്നതിനോ ഒരു ഗ്ലാസ് വെള്ളം കൂടിക്കുന്നതിനോ ഒന്നു ഫോൺ ചെയ്യുന്നതിനോ മറ്റുള്ളവരെ ശല്യപ്പെടുത്തുന്നവരെ അമേരിക്കയിൽ ഞാൻ കാണാറുണ്ട്. എന്നാൽ ഇന്ത്യയിലെ ആളുകൾ എഴുന്നേറ്റുപോകുന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തയേ ഇല്ലാതെ ദിവസം മുഴുവൻ വൃത്തികെട്ട സ്ഥലത്തിരിക്കുന്നു. എന്റെ രാജ്യത്ത് കൂടുതൽ തണുപ്പായാലും കൂടുതൽ ചൂടായാലും പരാതിയാണ്. എന്നാൽ, ഞാൻ ഇന്ത്യയിൽ പോകുമ്പോൾ അവിടത്തെ ചൂടനെക്കുറിച്ചുപരാതിപ്പെടുന്നത്, ഞാനടക്കം എനോടുകൂടെ വന്നിട്ടുള്ളവരായിരിക്കും.

നാം സുഖസൗകര്യത്തിന് അടിമപ്പെട്ടവരാണെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ആധുനിക സൗകര്യങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കണമെന്നല്ല എന്റെ അഭിപ്രായം. നാം പരിചയിച്ചതു നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നതാണെന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. എന്നാൽ, സുഖസൗകര്യത്തെക്കുറിച്ച് നമുക്കു ശരിയായ മനോഭാവം ആവശ്യമാണ്. അതു നമുക്കുണ്ടായാൽ, ദൈവത്തിനു നന്ദി (ആക്ഷരികമായി) പറയുക. എന്നാൽ ഈ മനോഭാവം ഇല്ലാത്തത്, കർത്താവു നമ്മോടു ചെയ്യുവാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്ന കാര്യത്തിന് ഒരു തടസ്സമായിരിക്കരുത്.

വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപുണ്ടായ ഒരു സന്ദർഭം ഞാനോർക്കുന്നു. ഞങ്ങളുടെ ബുധനാഴ്ചയുള്ള ബൈബിൾ ക്ലാസിൽ, അന്ധരായ ഒരു ഭാര്യക്കും ഭർത്താവിനും വരണമെന്ന ആഗ്രഹമുണ്ടായി. സെന്റ് ലൂയിസിലെ ഒരു ഓഡി

റ്റോറിയത്തിലാണ് അതു നടന്നത്. സാധാരണ അവർ ബസ്സിലാണു വരുന്നത്. പക്ഷേ, അന്ന് ആ ബസ് സർവ്വീസ് നിർത്തിക്കളഞ്ഞു. ഇനി ഒരു വഴിയേ ഉള്ളൂ. ആരെങ്കിലും അവരെ കൊണ്ടുവന്നിട്ടു കൊണ്ടുപോകണം. എന്തൊരവസരം! ആളുകൾ ഇടിച്ചുകയറി സഹായിക്കുമെന്നു ഞാൻ കരുതി. പക്ഷേ ആരുമതു ചെയ്യാൻ തയ്യാറായില്ല. കാരണം, അവർ താമസിച്ചിരുന്ന സ്ഥലം “റോഡിൽനിന്നു ദൂരെ”യാണെന്നുള്ളതായിരുന്നു.

മറ്റൊരു വിധത്തിൽ, ഈ ദമ്പതികൾക്കു വാഹനസൗകര്യം നൽകുന്നത് അസൗകര്യമായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ ഒരു ജോലിക്കാരനെ അക്കാര്യം ഏല്പിച്ചതായി ഞാനോർക്കുന്നു. അതിനർത്ഥം ആ വ്യക്തിക്കു ഞങ്ങൾ കൂലി കൊടുക്കണമെന്നാണ്. കാശുകിട്ടുമെങ്കിൽ, സഹായിക്കാൻ നമുക്ക് എത്രത്തോളം താല്പര്യമുണ്ടെന്നുള്ളതു വിസ്മയിപ്പിക്കുന്നതാണ്. ദ്രവ്യാഗ്രഹം സകലവിധ ദോഷത്തിനും മൂലമല്ലോയെന്നതു നാം മറക്കരുത്. ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ഉത്തേജകനെന്ന നിലയിൽ പണത്തെ അനുവദിക്കാൻ നമുക്കാവില്ല. നമുക്കെല്ലാം പണം ആവശ്യമാണ്. എന്നാൽ മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടി കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടതും നമുക്കാവശ്യമാണ്. നമുക്ക് അസൗകര്യമായ ഇത്തരം ദയയുടെ പ്രവൃത്തികൾ തീർച്ചയായും നമുക്കു നല്ലതായിരിക്കും. ഇത്തരം അവസരങ്ങൾ “പരിശോധനാവേള”കളാണ്. നാം സമർപ്പണമുള്ളവരാണോ അല്ലയോയെന്നു ദൈവം പരിശോധിക്കുന്ന വേളകളാണവ. കൂലിയായിട്ടോ കടമായിട്ടോ അല്ലാതെ നാം ആർക്കെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാൻ മനസ്സുള്ളവരായാൽ, നിങ്ങളുടെ ആത്മീകഹൃദയത്തിന്റെ സ്ഥിതി നന്നായിരിക്കുന്നു എന്നതിന്റെ ലക്ഷണമാണത്.

യിസ്രായേൽമക്കൾ തന്റെ കല്പനകൾ അനുസരിക്കുമോയെന്നു കാണാൻ ദൈവം ആഗ്രഹിച്ചപ്പോൾ, മരുഭൂമിയിലെ ദീർഘമായ, ദുർഘടവഴിയിലൂടെ അവൻ അവരെ നടത്തി (ആവ. 8:1-2). ചിലപ്പോൾ നമ്മോടും അതേ നിലയിൽ അവൻ ചെയ്യുന്നു. കാര്യം എളുപ്പമായിരിക്കുമ്പോൾ നാം ‘അനുസരിക്കാൻ’ വളരെ സന്നദ്ധരാണ്. ഉടനടി നമ്മുടെ പ്രയത്നങ്ങൾക്കു പ്രതിഫലവും കിട്ടുന്നു. എന്നാൽ അത് അസൗകര്യമായിരിക്കുമ്പോൾ, നമ്മുടെ പദ്ധതികൾക്ക് അനുസൃതമല്ലാതിരിക്കുമ്പോൾ, അതിൽ നമുക്കു വേണ്ടി ഒന്നുമില്ലെന്നു കാണുമ്പോൾ നമ്മുടെ പ്രതികരണമെന്താണ്? അപ്പോൾ നമ്മുടെ അനുസരണം എത്രമാത്രമാണ്? നാം നമ്മോടു തന്നെ ചോദിക്കേണ്ടുന്ന ചോദ്യങ്ങളാണിവ. കാരണം, നമ്മുടെ സമർപ്പണത്തെക്കുറിച്ചു സത്യസന്ധരായിരിക്കുന്നതു വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ് “ഞാൻ എല്ലാം സമർപ്പിക്കുന്നു”വെന്നു സഭായോഗത്തിൽ പാടാനെളുപ്പമാണ്. എന്നാൽ ഒരു പാട്ടിനെക്കാളുപരി, ആ സമർപ്പണം ഒരു യഥാർത്ഥ ആവശ്യമായിരിക്കുമ്പോൾ എന്താണു നാം ചെയ്യുന്നത്?

ദൈവമേ, ഇതത്ര നല്ല സമയമല്ല

ദൈവത്തെ അനുഗമിക്കുന്നത് അസൗകര്യമായതുകൊണ്ട്. അങ്ങനെ ചെയ്യാതിരുന്ന ഒരാളെക്കുറിച്ച് ബൈബിൾ പറയുന്നു. ഫേലിക്സ് എന്നു പേരായ ഈ മനുഷ്യൻ, പൗലൊസിനെ വരുത്തി പ്രസംഗിപ്പിച്ചു. പക്ഷേ ശരിയായ ജീവിതം, ജീവിതവിശുദ്ധി, വികാരനിയന്ത്രണം എന്നിവയെക്കുറിച്ച് പൗലൊസ് പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയപ്പോൾ, ഫേലിക്സ് ഭയപരവശനായി. ഇപ്പോൾ പോകുക, കൂടുതൽ സൗകര്യപ്രദമായ സമയത്തു വീണ്ടും വിളിപ്പിക്കാമെന്നു പൗലൊസിനോടു പറഞ്ഞു (അപ്പൊ. പ്രവൃത്തി. 24:25). ഇതു വളരെ രസകരമാണെന്നു ഞാൻ കാണുന്നു. അതു തമാശയായതുകൊണ്ടല്ല, നമ്മുടെ നില യഥാർത്ഥത്തിൽ ചിത്രീകരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്. ദൈവം നമ്മെ എത്രമാത്രം സ്നേഹിക്കുന്നു എന്നതിനെക്കുറിച്ചും, നമുക്കുവേണ്ടിയുള്ള അവന്റെ നല്ല പദ്ധതികളെക്കുറിച്ചും കേൾക്കുന്നതു നാം കാര്യമാക്കാറില്ല. എന്നാൽ അവൻ നമ്മെ ശിക്ഷിക്കുകയോ ഏതെങ്കിലും നിലയിൽ തിരുത്തുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ, “ഇപ്പോൾ” അത്ര നല്ല സമയമല്ലെന്ന് അവനോടു പറയുവാൻ നാം ശ്രമിക്കാറുണ്ട്. നാം പരിഗണിക്കുന്ന ഒരു സമയം എപ്പോഴെങ്കിലും അവൻ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നുണ്ടോയെന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. അതു ചെയ്യുന്നതിൽ അവനൊരു ഉദ്ദേശ്യമുണ്ടെന്നാണ് എന്റെ ചിന്ത.

യിസ്രായേൽ മക്കൾ മരുഭൂമിയിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ, പകൽ മേഘസ്തംഭവും രാത്രി അഗ്നിസ്തംഭവും അവരെ നയിച്ചു. മേഘം നീങ്ങുമ്പോൾ അവർ നീങ്ങും, മേഘം നിൽക്കുമ്പോൾ അവർ ആയിരിക്കുന്നിടത്ത് അവർ താമസിക്കും. മേഘം എപ്പോഴാണ് നീങ്ങേണ്ടത് എന്നതിനെപ്പറ്റി ഒരു ക്രമമോ പദ്ധതിയോ ഇല്ലായെന്നതായിരുന്നു രസകരമായ വസ്തുത. മേഘം നീങ്ങുമ്പോൾ അവരും നീങ്ങുകയെന്നേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ (സംഖ്യ.9:15-23). ചിലപ്പോൾ അതു രാത്രിയിൽ നീങ്ങി, ചിലപ്പോൾ പകൽ നീങ്ങിയെന്നു വചനം പറയുന്നു. ചിലപ്പോൾ അതു കുറെ ദിവസങ്ങൾ നിന്നു, ചിലപ്പോൾ ഒരു ദിവസം നിന്നു. അവർക്ക് അസൗകര്യമാണെന്നു ദൈവത്തെ അറിയിക്കുവാൻ വേണ്ടി എല്ലാവരും അവരവരുടെ കൂടാരങ്ങളുടെ വാതിൽക്കൽ, “ശല്യപ്പെടുത്തരുത്” എന്ന ബോർഡ് തൂക്കിയിട്ടു കാണുമെന്നു ഞാൻ കാര്യമായി സംശയിക്കുന്നു. ദൈവം തീരുമാനിച്ചപ്പോൾ മൂന്നാട്ടു പോകാനുള്ള സമയമായി. എല്ലാം കെട്ടിപ്പെറുക്കി അവർ ദൈവത്തെ അനുഗമിച്ചു. നമ്മുടെ യാത്രയുടെ അടുത്ത തലത്തിലേക്കുള്ള മുന്നേറ്റത്തിന്റെ സമയമായെന്ന് അവൻ തീരുമാനിക്കുമ്പോൾ “ഇതത്ര നല്ല സമയമല്ല”ന്നു നാമൊരിക്കലും പറയരുത്.

മുന്നോട്ടു പോകേണ്ടുന്ന ദിവസങ്ങൾ ഏതെല്ലാമെന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കലണ്ടർ ദൈവം നൽകിയിരുന്നെങ്കിൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു അല്ലേ? വൈകാരികമായും മാനസികമായും ശാരീരികമായും അവർക്ക് ഒരുങ്ങാമാ

യിരുന്നല്ലോ? അങ്ങനെയവൻ ചെയ്യാതിരുന്നതെന്തെന്നു ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെടുകയാണ്. നാം എങ്ങനെ പ്രതികരിക്കുമെന്നറിയാൻ വേണ്ടി മനഃപൂർവ്വമായിട്ടാണോ അവൻ തടസ്സമുണ്ടാക്കുന്നത്?

ദൈവത്തിനു നന്നായിട്ടറിയാം, അവന്റെ സമയമൊക്കെ തികച്ചും കൃത്യമാണെന്ന്. എന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏതെങ്കിലും കാര്യത്തിൽ ഇടപെടാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണെന്നു തോന്നുന്നില്ലായെന്ന വസ്തുതയുടെ അർത്ഥം, ഞാൻ തയ്യാറല്ലായെന്നതാണ്. “മാർഗ്ഗങ്ങളും രീതികളും” ആലോചിക്കുന്ന സമിതിയുടെ (ways and means committee) തലവൻ ദൈവമാണ്. അവന്റെ വഴികൾ നമ്മുടെ വഴികളല്ല, അവ നമ്മുടെ വഴികളെക്കാൾ നല്ലതും ഉന്നതവുമാണ് (യെശ. 55:9).

എന്തുകൊണ്ട് അത് എളുപ്പമല്ല?

നാം ആളുകളെ സഹായിക്കണമെന്നു ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നെങ്കിൽ, എന്തുകൊണ്ട് അത് എളുപ്പത്തിലും കുറഞ്ഞ ചെലവിലും അവൻ ചെയ്യുന്നില്ല? മറ്റൊരു ചോദ്യംകൊണ്ട് അതിനു ഞാൻ മറുപടി നൽകാം. പാപത്തിൽ നിന്നും ബന്ധനത്തിൽനിന്നുമുള്ള നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം വിലയ്ക്കു വാങ്ങാൻ യേശു ഏതെങ്കിലും ബലി കഴിച്ചോ? രക്ഷ എളുപ്പമാക്കാൻ ദൈവം എന്തുകൊണ്ടു പദ്ധതിയിട്ടില്ലായെന്നു ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെടാറുണ്ട്. കൂടാതെ, ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഏതു പദ്ധതിയും അവൻ ആവിഷ്കരിച്ചു നടപ്പാക്കാമായിരുന്നു. പിന്നെ ലാഘവമായി, “ഇതാണു ഫലിക്കാൻ പോകുന്നത്” എന്നു പറയാമായിരുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക ഭരണത്തിൽ വിലയില്ലാത്തതായി ഒന്നുമില്ലായെന്നു കാണുന്നു. ചെലവില്ലാതെ യാതൊന്നും ദൈവത്തിനു കൊടുക്കുകയില്ലെന്നു ദാവീദു രാജാവു പറയുന്നു (2 ശമ്യ. 24:24). കൊടുത്തു എന്നു തോന്നുന്നതുവരെ കൊടുക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അത് യഥാർത്ഥ കൊടുക്കലായില്ലായെന്നു ഞാൻ പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്റെ പഴയ തുണികളും വീട്ടുപകരണങ്ങളുമെല്ലാം കൊടുത്തു തീർക്കുന്നത് ഒരു നല്ല പണി ചെയ്തവസാനിപ്പിക്കുന്നതുപോലെയാണ്. എന്നാൽ അതൊരു യഥാർത്ഥ കൊടുക്കലിനു സമമാകുന്നില്ല. ഞാൻ സൂക്ഷിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരു വസ്തു ആർക്കെങ്കിലും കൊടുക്കുന്നതാണ് യഥാർത്ഥ കൊടുക്കൽ. നിങ്ങളിഷ്ടപ്പെടുന്ന ചിലതു കൊടുക്കുവാൻ ദൈവം നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞ പരിശോധനാവേളകളുണ്ടെന്ന് എനിക്കുറപ്പുണ്ട്. നമ്മെ സ്നേഹിച്ചതു നിമിത്തം തന്റെ ഏകജാതനെ നമുക്കു തന്നു. അങ്ങനെയെങ്കിൽ, ആ സ്നേഹം നമ്മെക്കൊണ്ട് എന്താണു ചെയ്യിക്കുക? അവശ്യത്തിലിരിക്കുന്ന ഒരാളെ സഹായിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി നാം കുറഞ്ഞപക്ഷം ഒരു അസൗകര്യമോ സുഖമില്ലായ്മയോ വല്ലപ്പോഴും സഹിക്കുമോ?

വിവാഹിതരാകുവാൻ പോകുന്ന ഒരു യുവാവിനെയും യുവതിയെയും കുറിച്ചുള്ള ഒരു കഥ അടുത്തിടെ ഞാൻ റെലിവിഷനിൽ കണ്ടു. വളരെ സ്നേഹത്തിലായിരുന്നു ആ യുവാവും യുവതിയും. എന്നാൽ കഷ്ടമെന്നു പറയട്ടെ, ഒരു കാഠപകടത്തിൽപ്പെട്ട് ആ യുവതി മാസങ്ങളോളമായി അർദ്ധബോധാവസ്ഥയിലാണ്. അവളെ വിവാഹം കഴിക്കേണ്ടയാൾ ഓരോ ദിവസവും അവളുടെയടുക്കലിരുന്നു. അവസാനം അവൾ എഴുന്നേറ്റു. എന്നാൽ അവളുടെ തലച്ചോറിനുണ്ടായ ഒരു കുഴപ്പം നിമിത്തം എന്നേക്കും അവളൊരു മുടന്തിയും, സ്വന്തമായ പല കാര്യങ്ങളും ചെയ്യാനാവാത്ത നിലയിലുമായിരുന്നു. വിവാഹം വേണ്ടെന്നുവയ്ക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് ആ യുവാവ് ആലോചിച്ചുപോലുമില്ല. വീൽചെയറിലിരുന്നാണ് അവൾ വിവാഹവേദിയിലേക്കു പോയത്. അവളുടെ പരിക്കുകൾ നിമിത്തം വ്യക്തമായി സംസാരിക്കാൻപോലും അവൾക്കായില്ല. എന്നാലവൾ അങ്ങേയറ്റം സന്തോഷവതിയായിരുന്നു. അവന്റെ ശിഷ്ടകാലം, ആ ചെറുപ്പക്കാരൻ അവളെ പരിചരിക്കുകയും ഒരുമിച്ചു ജീവിക്കാനും ആസ്വദിക്കുകയും ചെയ്തു. അയാളുടെ പ്രോത്സാഹനവും സഹായവും മൂലം, പ്രത്യേക ഒളിമ്പിക്സിൽ പങ്കെടുക്കാനും വിസ്മയകരമായ കാര്യങ്ങൾ നേടാനും അവൾക്കു കഴിഞ്ഞു.

ആ മനുഷ്യൻ ലാഘവമായി എഴുന്നേറ്റുപോയിരുന്നെങ്കിൽ നമ്മിൽ മിക്കവരും സംബന്ധിച്ചും അത് ഏറ്റവും എളുപ്പമുള്ളതായേനെ. കൂടാതെ, അവളോടൊപ്പം കഴിയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം, അസൗകര്യവും ത്യാഗവും ദിനംപ്രതി അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്നതാണ്. എന്നിരുന്നാലും, അനേകരും ചെയ്യുന്നതുപോലെ അയാൾ സ്ഥലം വിട്ടില്ല. സുഖകരമല്ലാത്ത സാഹചര്യങ്ങൾ നേരിടേണ്ടിവരുമ്പോൾ അതാണല്ലോ എല്ലാവരും ചെയ്യാറുള്ളത്. അയാൾ അവിടത്തന്നെ നിന്നു തീർച്ചയില്ലാത്ത സാഹചര്യങ്ങളിലെല്ലാം ജീവിതത്തിൽ വലിയ സന്തോഷമനുഭവിച്ചു. നമ്മിൽ മിക്കവർക്കും അത് അനുഭവമാണല്ലോ.

നിങ്ങൾ എന്നെപ്പോലെയൊന്നെങ്കിൽ, മറ്റുള്ളവരുടെ ഗുണത്തിനുവേണ്ടി ചിലർ ചെയ്ത ത്യാഗങ്ങൾ വായിച്ചു സന്തോഷിക്കുന്നവരായിരിക്കും. എന്നാൽ അവരുടെ കഥ വായിക്കുന്നതിനെക്കാൾ കൂടുതലായി ഞാനും നിങ്ങളും ചെയ്യണമെന്നു ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നാണ് ഞാൻ കരുതുന്നത്. നിങ്ങൾക്കു നിങ്ങളുടേതായ ഒരു കഥയുണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് അവനാഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടാകാം.

അസൗകര്യം - മറ്റു ചിലരുടെ സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി

ഒരു വ്യക്തിയെ ദൈവം തടസ്സപ്പെടുത്തിയിട്ട്, മറ്റൊരാളിന്റെ കൂടുതൽ സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി അസൗകര്യമുള്ള എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുവാൻ അവനോട്

അല്ലെങ്കിൽ അവളോട് ആവശ്യപ്പെടും. ദൈവവഴികൾ നാം മനസ്സിലാക്കണം അല്ലെങ്കിൽ നാം സ്വീകരിക്കേണ്ടതിനെ നാം ചെറുത്തുനിൽക്കും. ലളിതമായ സത്യമിതാണ്: സന്തോഷമായിരിക്കേണ്ടതിനു വേണ്ടി നാം കൊടുക്കണം. ത്യാഗപൂർവ്വമായി കൊടുത്തുവെന്നു നമുക്കു തോന്നുന്നില്ലെങ്കിൽ ആ കൊടുക്കൽ യഥാർത്ഥ കൊടുക്കലല്ല.

പത്രോസ്, അന്ത്രയോസ്, യാക്കോബ്, മറ്റ് അപ്പൊസ്തലന്മാരെല്ലാം വളരെ ബഹുമാനിക്കപ്പെട്ടവരാണ്. പന്ത്രണ്ട് അപ്പൊസ്തലന്മാരായിരിക്കുവാൻ അവർ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. കർത്താവിൽ നിന്നു പഠിച്ചിട്ട് സുവിശേഷവുമായി ലോകത്തിലേക്കു പോകാനുള്ളവരായിരുന്നു അവർ. യേശു അവരെ വിളിച്ചപ്പോൾ അവരെല്ലാം വളരെ തിരക്കിലായിരുന്നു. അവരുടെ ജീവിതം, കുടുംബം, തൊഴിൽ എന്നിവയൊക്കെ അവർക്കു ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടമായിരുന്നു. ഒരു മുന്നറിയിപ്പുമില്ലാതെ കർത്താവ് അങ്ങോട്ടു ചെന്നിട്ടു പറഞ്ഞു, “എന്നെ അനുഗമിക്ക.” യേശു വിളിച്ചപ്പോൾ, പത്രോസും അന്ത്രയോസുമെല്ലാം വല വീശുകയായിരുന്നു. അവർ വല ഉപേക്ഷിച്ച് അവനെ അനുഗമിച്ചുവെന്നു വചനം പറയുന്നു (മത്തായി 4:18-21). ഒരു തടസ്സത്തെ കുറിച്ചു സംസാരിക്കുക! അതിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കണമെന്നോ, അതു പരിഗണിക്കണമെന്നോ, വീട്ടിൽച്ചെന്നു ഭാര്യയോടും മക്കളോടും ആലോചിക്കണമെന്നോ അവൻ അവരോടു പറഞ്ഞില്ല. “എന്ന അനുഗമിക്കുക”യെന്നു പറഞ്ഞതേയുള്ളൂ.

തങ്ങൾ എത്ര ദൂരം വരണമെന്നോ ശമ്പളമെത്രയെന്നോ അവർ അവനോട് ചോദിച്ചില്ല. ആനുകൂല്യങ്ങളും യാത്രാബത്തയും അവശ്യപ്പെട്ടില്ല, ഏതു തരം ഹോട്ടലിലാണു തമസിക്കേണ്ടതെന്നും തിരക്കിയില്ല. അവർ ചെയ്യേണ്ടുന്ന ജോലി എന്തു തരമാണെന്നുപോലും അവർ അവനോട് അന്വേഷിച്ചില്ല. അവർ ലാഘവമായി എല്ലാം വിട്ട് അവനെ അനുഗമിച്ചു. ഇപ്പോൾ ഞാനതു വായിക്കുമ്പോൾപ്പോലും, അതല്പം കടന്ന കൈയായിപ്പോയെന്നു തോന്നുന്നു. അവസരം എത്രമാത്രം ശ്രേഷ്ഠമാകുന്നുവോ, ത്യാഗവും അത്രത്തോളം ശ്രേഷ്ഠമായിരിക്കും.

എന്നോടു ദൈവം ആവശ്യപ്പെടുന്നതായിത്തോന്നുന്ന ചിലതിനെക്കുറിച്ചു ഞാൻ പരാതിപ്പെട്ടിരുന്ന സന്ദർഭങ്ങൾ ഞാനോർക്കുന്നു. മറ്റുള്ളവരോടും അതേ കാര്യം ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ലെന്ന് എനിക്കു തോന്നിയതു നിമിത്തമാണത്. ദൈവം പറഞ്ഞു, “ജോയ്സ്, നീ എന്നോട് ഒരുപാടു ചോദിച്ചിട്ടുണ്ട്. നിനക്കതുവേണോ വേണ്ടയോ?” ലോകമെമ്പാടുമുള്ള ആളുകളെ സഹായിക്കാൻ എനിക്കു കഴിയണമെന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചിരുന്നു. അതിനായുള്ള പദവി തുടർച്ചയായി അസൗകര്യവും അസുഖകരവുമായിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ പഠിക്കുകയായിരുന്നു.

വിത്തു വിതയ്ക്കാതെ കൊയ്ത്ത് അസാധ്യമാണ്. വിതയ്ക്കുന്നതിനു മുൻപ്, എല്ലാ സാഹചര്യങ്ങളും അനുകൂലമായിരിക്കാൻ നാം കാത്തിരിക്കാൻ, ഒരിക്കലും നാം കൊയ്യാൻ പോകുന്നില്ലെന്നു ശലോമോൻ രാജാവു പറഞ്ഞു (സഭാ. 11:4). മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, സൗകര്യമില്ലാത്തപ്പോഴും ചെലവേറുമ്പോഴും നാം കൊടുക്കുകയും അനുസരിക്കുകയും വേണം. പന്ത്രണ്ട് അപ്പൊസ്തലന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുത്തതിനു കാരണം മറ്റുള്ളവർ ചെയ്യാൻ സന്നദ്ധമല്ലാത്തത് ചെയ്യുവാൻ ഇവർ സന്നദ്ധരായിരുന്നിരിക്കാം. തന്നെ നിരസിച്ചവരെ കർത്താവു വിളിച്ചതായി വചനം പറയുന്നില്ലെങ്കിലും, അവൻ വിളിച്ചിരിക്കാം. പന്ത്രണ്ടു പേരെ ലഭിക്കേണ്ടതിന് ആയിരങ്ങളോടു സംസാരിക്കേണ്ടിയിരുന്നിരിക്കാം. ഇന്നും കുറഞ്ഞപക്ഷം അതേ രീതിയൊക്കെയാണ്. ത്യാഗം സഹിക്കാനും അസൗകര്യം അനുഭവിക്കാനും സ്വന്തപദ്ധതികൾ തടസ്സപ്പെട്ടുപോകുവാനും സന്നദ്ധരായവർ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരാണ്. യേശുവിനോടുള്ള തങ്ങളുടെ സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ച് അനേകർ പാടുന്നുണ്ട് - അതു നല്ലതാണ്. പാട്ടു പാടുന്നതു രസകരമാണെങ്കിലും, അതിനു ത്യാഗം ആവശ്യമില്ലായെന്നുള്ളതു നാം ഓർക്കണം. യഥാർത്ഥ സ്നേഹത്തിനു ത്യാഗം ആവശ്യമാണ്.

യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള സ്നേഹം ലോകത്തിൽ അധികം കാണുന്നില്ല. കാരണം അതിനു പ്രയത്നവും ചെലവും എപ്പോഴുമുണ്ട്. സ്നേഹവിപ്ലവത്തിൽ പങ്കാളിയാകാൻ ഗൗരവമായി നിങ്ങൾ പോകുകയാണെങ്കിൽ ഈ യഥാർത്ഥ്യം നാമോർക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള സമർപ്പണം ചെയ്യുന്നതിനു മുൻപ് അതിനു കൊടുക്കേണ്ടുന്ന വില കണക്കുകൂട്ടുന്നതു ബുദ്ധിയാണ്. അല്ലെങ്കിൽ, തുടങ്ങിവെച്ചതു പൂർത്തിയാക്കാൻ നമുക്കു കഴിഞ്ഞെന്നുവരില്ല.

ദൈവം തടസ്സപ്പെടുത്തിയത്

“ശ്രേഷ്ഠരാ” എന്നു നാം കണക്കാക്കുന്ന തിരുവെഴുത്തിലുള്ള സ്ത്രീ പുരുഷന്മാരേക്കുറിച്ചു ഞാൻ പഠിക്കുന്നതോടും, അവരെല്ലാം വളരെ വലിയ ത്യാഗം അനുഭവിച്ചവരാണെന്നു കാണാം. ദൈവം അവരോടു ചെയ്യുവാനാവശ്യപ്പെട്ടതു ചെയ്യുന്നതിന് അവർക്കു യാതൊരു സൗകര്യവുമില്ലായിരുന്നു.

സ്വദേശം, ബന്ധുജനങ്ങൾ, ഭവനം എന്നിവ അബ്രാഹാമിനു വിടേണ്ടിവന്നു. അവൻ ചെന്നു ചേരുന്നതു വരെ അവൻ എന്തെങ്ങുന്ന സ്ഥലം ഏതെന്നുപോലും ദൈവം അവനോടു പറഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഒരു രാജാവോ മറ്റോ ആയി ഒരു കൊട്ടാരത്തിലെത്തുമെന്ന് അവൻ വിചാരിച്ചുകാണും. അതിനു പകരം ദേശം തോറും അവൻ അലഞ്ഞുനടന്നു. താല്ക്കാലികങ്ങളായ കൂടാരങ്ങളെ

ളിൽ താമസിച്ചു. “അടിച്ചമർത്തലിന്റെ” (ഉഗ്രതയും ദുഃഖവുമുള്ള) നാടായ മിസ്രയീമിൽ, ക്ഷാമത്തിന്റെ നടുവിൽ അവൻ അവസാനിച്ചു (ഉല്പ.12:10). ത്യാഗം വലിയതായിരുന്നെങ്കിലും, ദൈവം ഉടമ്പടി ചെയ്ത മനുഷ്യനെന്ന പദവി അബ്രാഹാമിനു ലഭിച്ചു. അവനിലൂടെ ഭൂമിയിലെ സകല കുടുംബങ്ങൾക്കും ദൈവത്താൽ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെടുവാനുള്ള അവസരമുണ്ടായി (ഉല്പ. 22:18). എന്തൊരത്ഭുതം!

ഒരു രാഷ്ട്രത്തെ പട്ടിണിയിൽ നിന്നു യോസേഫ് രക്ഷിച്ചു. തന്റെ സുഖപ്രദമായ വീട്ടിൽ നിന്നു ദൈവം അവനെ ക്രൂരമായി പുറത്താക്കുന്നതിനു മുൻപല്ലായിരുന്നു അത്. അവിടെയവൻ അവന്റെ പിതാവിന്റെ പ്രിയപുത്രനായിരുന്നു. ദൈവം അവനെ അവിടെനിന്ന്, സൗകര്യമില്ലാത്ത ഒരു സ്ഥലത്തു വർഷങ്ങളോളം ആക്കി. ശരിയായ സമയത്തു ശരിയായ സ്ഥാനത്തു യോസേഫിനെ ആക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണു ദൈവം അതു ചെയ്തത്. പക്ഷേ, സംഭവം കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണു യോസേഫ് അതു മനസ്സിലാക്കിയത്. എന്തിനാണു നാം ഇവിടെയായിരിക്കുന്നതെന്നു പലപ്പോഴും നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാനാവില്ല. “കർത്താവേ ഇവിടെ ഞാനെന്നാണു ചെയ്യുന്നത്” എന്നും നാം ചോദിക്കാറുണ്ട്. ഞാനായിരുന്ന ഓരോ സ്ഥലവും ഇന്നു ഞാനായിരിക്കുന്ന സ്ഥാനത്തിന്റെ ഭാഗങ്ങളായിരുന്നു എന്നു കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിലേക്കു തിരിഞ്ഞു നോക്കി എനിക്കു പറയുവാൻ കഴിയും.

യെഹൂദന്മാരെ എസ്തേർ നാശത്തിൽനിന്നു രക്ഷിച്ചു. എന്നാൽ അവൾ അതു ചെയ്യുന്നതിനുമുമ്പ്, അവളുടെ പദ്ധതി ദൈവം തടസ്സപ്പെടുത്തി. തന്റെ ഭാവിയിലേക്കുറിച്ചു യാതൊരു ആശങ്കയുമില്ലാതെയിരുന്ന ഒരു യുവതിയായിരുന്നു അവൾ. പെട്ടെന്ന്, യാതൊരു മുന്നറിയിപ്പുമില്ലാതെ രാജാവിന്റെ അന്തഃസ്തംഭത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കാനും രാജാവിന്റെ പ്രീതി നേടാനും അവളോടാവശ്യപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ, യെഹൂദന്മാരെ കശാപ്പു ചെയ്യാനൊരുമ്പെട്ട ദുഷ്ടനായ ഹാമാന്റെ പദ്ധതി വെളിപ്പെടുത്താൻ അവൾക്കു കഴിഞ്ഞു.

ജീവൻ നഷ്ടപ്പെടുമെന്നു ഭയപ്പെടേണ്ടുന്ന കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാനാണ് അവളോടാവശ്യപ്പെട്ടത്. എന്നാൽ അവളുടെ ചിറ്റപ്പൻ ബുദ്ധിപൂർവ്വം പറഞ്ഞു: “നീ ഈ സമയത്തു മിണ്ടാതിരുന്നാൽ യെഹൂദന്മാർക്കു മറ്റൊരു സ്ഥലത്തു നിന്ന് ഉദ്ധാരണവും രക്ഷയുമുണ്ടാകും; എന്നാൽ നീയും നിന്റെ പിതൃഭവനവും നശിച്ചുപോകും; ഇങ്ങനെയുള്ളൊരു കാലത്തേക്കാവാം നീ രാജസ്ഥാനത്ത് വന്നിരിക്കുന്നത്? ആർക്കറിയാം?” (എസ്തേർ 4:14).

ആ ത്യാഗം അവൾ അനുഷ്ഠിച്ചില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ, ദൈവത്തിനു മറ്റൊരാളെ കണ്ടെത്തേണ്ടിവരുമായിരുന്നു. എന്നാൽ സ്വന്തജനത്തെ രക്ഷിക്കുകയെന്നതായിരുന്നു അവളുടെ ഭാഗധേയം (destiny). അവളുടെ ജീവിതം

ദ്രേശ്യം അതായിരുന്നു. നിങ്ങളുടെ പദ്ധതികൾ ദൈവം തടസ്സപ്പെടുത്തുന്നതു നിങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കാത്തതുമൂലം, നിങ്ങളുടെ ജീവിതോദ്രേശ്യം നഷ്ടമാകരുത്.

ത്യാഗപൂർവ്വം അനുസരണം കാട്ടിയവരുടെ പട്ടിക നീണ്ടുപോകും. “ലോകം അവർക്കു യോഗ്യമായിരുന്നില്ലാ”യെന്നാണ് അവരെക്കുറിച്ചു വചനം പറയുന്നത് (എബ്രാ.11:38).

ഇവിടെപ്പറയുന്നവർ അസൗകര്യം അനുഭവിച്ചവരായിരുന്നു. അങ്ങനെ മറ്റു ചിലരുടെ ജീവിതം എളുപ്പമാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു. യേശു മരിച്ചതുകൊണ്ട് നമുക്കു ജീവനും, സമൃദ്ധിയായ ജീവനുമുണ്ടായി. പട്ടാളക്കാർ മരിക്കുന്നതുമൂലം ജനങ്ങൾക്ക് സുരക്ഷിതമായി വീടുകളിൽ കഴിയാം. പിതാക്കന്മാർ ജോലിക്കു പോകുന്നതിനാൽ കുടുംബാംഗങ്ങൾക്കു സുഖമായി ജീവിക്കാം. മറ്റൊരു ജീവൻ ഭൂമിയിലേക്കു കൊണ്ടുവരുന്നതിന് അമ്മമാർ പ്രസവവേദനയനുഭവിക്കുന്നു. ആരെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും നേടുന്നതിനു മറ്റു ചിലർ വേദനയും അസൗകര്യവുമൊക്കെ അനുഭവിക്കണമെന്നുള്ളതു തികച്ചും വ്യക്തമാണ്.

ഈ അദ്ധ്യായം വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്. കാരണം സ്നേഹവിപ്ലവത്തിന്റെ ഭാഗമാകുന്നത് ഒരു നല്ല കാര്യമാണെന്നുള്ള വെറും തോന്നലാണ് നിങ്ങൾക്കു നൽകുന്നതെങ്കിൽ, അതിന്റെ ഭാഗമായിരിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള നിങ്ങളുടെ മനോഭാവം മാറ്റണം. സ്നേഹത്തിൽ നടക്കുന്നതിനു ചെയ്യേണ്ടതില്ലെന്ന് നിങ്ങൾ കരുതുന്ന ചിലതു നിങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടിവരുമെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം ഗ്രഹിക്കുമ്പോഴാണ് അങ്ങനെയുണ്ടാകുന്നത്. അകന്നു നിൽക്കാൻ നിങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ചിലരോടു നിങ്ങൾ ചേർന്നു നിൽക്കേണ്ടിവരും. കാരണം, സ്നേഹം മറ്റുള്ളവരുടെ പരാജയങ്ങളും ബലഹീനതകളും സഹിക്കുന്നു. അത്ര രസകരമല്ലാത്ത സ്ഥലത്തു നിങ്ങൾ താമസിക്കേണ്ടിവരും. അന്ധകാരത്തിന്റെ വെളിച്ചം നിങ്ങൾ മാത്രമായതുകൊണ്ടാണ് അതു വേണ്ടിവരുന്നത്. സാഹചര്യങ്ങൾ നിങ്ങളെ പാപത്തിലേക്കു വശീകരിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, നിങ്ങൾക്ക് ഒരു സ്ഥലം വിട്ടുപോകേണ്ടിവരും. വാസ്തവത്തിൽ, തന്റെ കുടുംബാംഗങ്ങളുൾപ്പെടെയുള്ള വിഗ്രഹാരാധികളുടെ നടവിലാണ് അബ്രാഹാം ജീവിച്ചത്. അതിനാൽ, ആ സ്ഥലത്തെയും ആളുകളെയും വിട്ടു പോകുവാൻ ദൈവം പറഞ്ഞതിൽ അത്ഭുതമില്ല. നാം കാണേണ്ടുന്ന കാര്യം നമ്മെ കാണിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി നാം പരിചയിച്ചതിൽ നിന്നു ദൈവം നമ്മെ അകറ്റിയെന്നു വന്നേക്കാം.

ലോകത്തിൽ നിങ്ങൾക്കൊരു വ്യത്യാസം വരുത്തുവാൻ കഴിയും. എന്നാൽ, നിങ്ങളുടെ സ്വന്തസുഖത്തിൽ നിങ്ങൾ മുഴുകിയിരുന്നാൽ, ദൈവം

അസൗകര്യവും തടസ്സവും നിങ്ങൾ കാര്യമാക്കുകയില്ല
 എന്ന തീരുമാനം നിങ്ങളെടുത്താൽ, ദൈവത്തിനു
 നിങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുവാൻ കഴിയും

നിങ്ങളെക്കടന്നു, ജീവിതത്തിലെ കടുപ്പമേറിയ കാര്യങ്ങൾ സഹിക്കാൻ മനസ്സുള്ള മറ്റൊരാളുടെ അടുക്കലേക്കു പോകും.

സോദോ, ഗോമോറ

സോദോമിനെയും ഗോമോറയെയും, ആ പട്ടണങ്ങളിൽ നടമാടിയ ഭയങ്കരമായ ദുഷ്ടതയെക്കുറിച്ചും നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടാകും. എന്നാൽ ദൈവത്തിന് അത്രയധികം അനിഷ്ടമായ എന്തുകാര്യമാണ് അവർ യഥാർത്ഥത്തിൽ ചെയ്തത്? അവരുടെ ലൈംഗികവൈകൃതം കണ്ടു സഹിക്കെട്ട ദൈവം അവരെ നശിപ്പിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചുവെന്നാണു നാമെല്ലാം കരുതുന്നത്. എന്നാൽ, വാസ്തവത്തിൽ അവർക്കെതിരായ നടപടിക്കു കാരണമായതു തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ സ്ഥിതിവിശേഷമായിരുന്നു. അവരുടെ നാശത്തിനു പിന്നിലുള്ള സത്യം കണ്ടു ഞാൻ ഞെട്ടിപ്പോയി. ദരിദ്രർക്ക് ആഹാരം കൊടുക്കുന്നതു സൂചിപ്പിക്കുന്ന വാക്യങ്ങൾ തേടിയപ്പോഴാണ് ഞാനതു കണ്ടെത്തിയത്. “നിന്റെ സഹോദരിയായ സോദോമിന്റെ അകൃത്യമോ: ഗർഭവും തീൻപുളപ്പും നിർഭയസ്വൈരവും അവൾക്കും അവളുടെ പുത്രിമാർക്കും ഉണ്ടായിരുന്നു; എളിയവനെയും ദരിദ്രനെയും അവർ സഹായിച്ചു തുമില്ല. അവൾ അഹങ്കാരികളായി എന്റെ മുമ്പിൽ മ്ലേച്ഛത ചെയ്തു; അതു കൊണ്ട് എനിക്കു ബോധിച്ചതുപോലെ ഞാനവരെ നീക്കിക്കളഞ്ഞു” (യെഹെ.16:49-50, പ്രാധാന്യം കൊടുത്തെഴുതിയതു ഞാനാണ്).

സോദോമിനും ഗോമോറയ്ക്കും വളരെയേറെ സമ്പത്തുണ്ടായിരുന്നു. ആവശ്യക്കാർക്ക് അവരതു പങ്കുവെച്ചില്ലായെന്നതായിരുന്നു പ്രശ്നം. അവർ നിഷ്ക്രിയന്മാരും അങ്ങേയറ്റം സുഖലോലുപതയിൽ ജീവിതം നയിക്കുന്നവരുമായിരുന്നു. അതവരെ മ്ലേച്ഛകാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിലേക്കു നയിച്ചു. നിഷ്ക്രിയത്വവും ഒരു പാടു സൗകര്യങ്ങളും നമുക്ക് നല്ലതല്ലായെന്നതും, അതു നമ്മെ കൂടുതൽ കുഴപ്പത്തിലേക്കു നയിക്കുമെന്നതുമാണ് ഈ ഭാഗത്തുനിന്നു നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. നമുക്കുള്ളതു നമ്മെക്കാൾ കുറവുള്ളവരുമായി പങ്കുവെയ്ക്കുന്നതിൽ പരാജയപ്പെട്ടാൽ അതു വാസ്തവമായും അപകടമാണ്. കാരണം, ഇത്തരം സ്വാർഥതയുള്ള ജീവിതരീതി തീവ്ര വള

രാൻ വഴി തുറക്കും. ഇവ നമുക്കു നല്ലതല്ലെന്നു മാത്രമല്ല, ദൈവത്തിന് അപമാനകരവുമാണ്. ലഭിക്കുന്നതെല്ലാം നമുക്കുവേണ്ടി സംഭരിച്ചു വയ്ക്കുന്ന സംഭരണികളായി നാം മാറണമെന്നല്ല. മറിച്ച്, നാം അവനുവേണ്ടി ഒഴുകേണ്ടുന്ന നീർച്ചാലുകളാ(channels)യിരിക്കണമെന്ന് അവൻ നമ്മെക്കുറിച്ച് ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

ഇന്നു നമുക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന എല്ലാ സൗകര്യങ്ങളും നല്ലതാണ്. പക്ഷേ, ദൈവത്തെ അനുസരിക്കുന്നതിനോ ആവശ്യക്കാരെ സഹായിക്കുന്നതിനോ ഏതെങ്കിലും സുഖസൗകര്യങ്ങൾ വേണ്ടെന്നു വയ്ക്കുന്നതിനുള്ള സന്നദ്ധതയെ തകർക്കാൻ സാത്താൻ അവയെ ഉപയോഗിക്കുന്നുവെന്നാണ് എന്റെ ചിന്ത. നാം സുഖത്തിന് അടിമപ്പെട്ടുപോയിരിക്കുകയാണ്. നാം വളരെ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുമാണ്. മിക്കവരെയും പോലെ, നല്ല സുഖകരമായ കാര്യങ്ങൾ എനിക്കിഷ്ടമാണ്. സൗകര്യങ്ങളും എനിക്കിഷ്ടമാണ്, എന്നാൽ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്ന നിലയിൽ അവ ലഭിക്കാതിരിക്കുമ്പോൾ പരാതിപ്പെടാതിരിക്കാൻ ഞാൻ ശ്രമിക്കാറുണ്ട്. ആ അസൗകര്യം മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കുന്നതിന്റെ ഭാഗമാണു പലപ്പോഴുമെന്ന യഥാർത്ഥ്യം ഞാൻ ഗ്രഹിക്കാറുമുണ്ട്. ആളുകളെ സഹായിക്കുവാനാണ് എന്നെ ദൈവം വിളിച്ചതെന്നും, അതു നല്ല മനോഭാവത്തോടെ ചെയ്യണമെന്നും എനിക്കറിയാം.

എഴുതുവോൾ തടസ്സപ്പെടുത്തുന്നത് എനിക്കിഷ്ടമല്ല. അങ്ങനെ തടസ്സപ്പെടുത്തുന്നത് എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വളരെ അസൗകര്യപ്രദമാണ്. കാരണം, വീണ്ടും എഴുത്തിന്റെ ഒഴുക്കു തിരിച്ചു കിട്ടാൻ ഞാൻ പണിപ്പെടണം. കുറച്ചു നിമിഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് എനിക്കു പരിശോധനയുണ്ടായി. എന്റെ ഫോൺ ബെല്ലടിച്ചു. എനിക്കറിയാവുന്ന ഒരു സ്ത്രീയായിരുന്നു വിളിച്ചത്. കുറെ നേരം അവർ പറയുന്നതു ഞാൻ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടിവന്നു. അവളുടെ ദാമ്പത്യപ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചായിരുന്നു അവൾ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നത്. സംഭാഷണം നിർത്തണമെന്നു കാര്യമായി ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചില്ല. മറിച്ച്, ഞാനത് ശ്രദ്ധിക്കണമെന്ന തോന്നലാണ് എനിക്കുണ്ടായത്. കാരണം, ഈ സ്ത്രീ ലോകപ്രസിദ്ധയാണ്. വിശ്വസിച്ചു സംസാരിക്കാൻ അവർക്കാരുമില്ല. ഒരു വ്യക്തി ലോകപ്രസിദ്ധി നേടിയ ആളായതുകൊണ്ട്, അയാൾ ഏകാന്തതയനുഭവിക്കുന്നില്ലെന്ന് അർത്ഥമില്ല. അവൾ ഏകാന്തതയനുഭവിക്കുന്നവളാണ്; അന്തർദ്ദേശീയതലത്തിൽ അറിയപ്പെടുന്ന അവൾക്കൊരു പ്രശ്നമുണ്ട്. സ്നേഹം വാസ്തവത്തിൽ ഞാൻ പ്രായോഗികമാക്കാൻ എന്റെ എഴുത്തു തടസ്സപ്പെടുത്തണമെന്നു ദൈവം ആഗ്രഹിച്ചു! അതു ഭാവനകാണുക... നാം പറയുന്നതും വിശ്വസിക്കുന്നതും പ്രായോഗികമാക്കാൻ ദൈവം നമ്മെക്കുറിച്ച് ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

അദ്ധ്യായം

5

സ്നേഹം ഒരു വഴി കണ്ടെത്തുന്നു

വിജയിക്കാനുള്ള ദൃഢനിശ്ചയം എനിക്കുണ്ടെങ്കിൽ പരാ
ജയം ഒരിക്കലും എന്നെ ജയിക്കുകയില്ല.
- ഓഗ് മാൻഡിനോ

ആഗ്രഹം ശക്തിയേറിയ ഒരുത്തേജകനാണ്. എനിക്കു വാസ്തവമായി എന്തെങ്കിലും ചെയ്യണം എന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു ചെയ്യാനൊരു വഴി ഞാൻ കണ്ടെത്തും. ഞാൻ ചെയ്യുന്നതെല്ലാം എങ്ങനെയൊന്നു ചെയ്യുന്നതെന്ന് ആളുകൾ കൂടെക്കൂടെ എന്നോടു ചോദിക്കാറുണ്ട്. “എനിക്കാഗ്രഹമുള്ളതു കൊണ്ടെ”ന്നാണ് എന്റെ മറുപടി. ദൈവമെനിക്കു കൃപ നൽകിയിട്ടുണ്ട്, എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ആഗ്രഹങ്ങളും നൽകിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, എന്നെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുവാൻ എനിക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ടെന്നുള്ളതാണു വസ്തുത. ഞാൻ ചെയ്യണമെന്നു ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളാണു ഞാൻ ചെയ്യാനാഗ്രഹിക്കുന്നത്. ആളുകളെ സഹായിക്കുവാനും എന്റെ ഭാഗധേയം നിറവേറ്റുവാനും ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അഥവാ, അപ്പൊസ്തലനായ പൗലോസ് പറഞ്ഞതുപോലെ, “എന്റെ ഓട്ടം തികയ്ക്കുവാനാണ് എന്റെ ആഗ്രഹം.”

നിങ്ങൾ ചോദിച്ചേക്കാം, “എനിക്ക് ആ ആഗ്രഹമില്ലെങ്കിൽ എന്താണു ചെയ്യുക?” ദൈവത്തിന്റെ ഹിതം ചെയ്യണമെന്ന ആഗ്രഹം നിങ്ങൾക്കു തീർച്ചയായും ഉണ്ട്. ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ, ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ അദ്ധ്യായം വായിച്ചു തീർന്നപ്പോൾ ഇത് അടച്ചുവയ്ക്കുമായിരുന്നു. യേശു ക്രിസ്തുവിലൂടെ ദൈവവുമായി നിങ്ങൾക്കു ബന്ധമുണ്ടെങ്കിൽ, നന്മ ചെയ്യാനുള്ള ആഗ്രഹം നിങ്ങൾക്കുണ്ടാകും. കാരണം, അവന്റെ ഹൃദയവും ആത്മാവും അവൻ നിങ്ങൾക്കു നൽകിയിട്ടുണ്ട്. യെഹൂദ്യർക്കേൽ 11:19 ഈ വാഗ്ദത്തം നൽകുന്നു: “അവർ എന്റെ ചട്ടങ്ങളിൽ നടന്ന് എന്റെ വിധികളെ പ്രമാണിച്ച് ആചരിക്കേണ്ടതിന് ഞാൻ അവർക്കു വേറൊരു ഹൃദയത്തെ നൽകുകയും പുതിയൊരു ആത്മാവിനെ ഉള്ളിൽ ആക്കുകയും ചെയ്യും; കല്ലായുള്ള ഹൃദയം ഞാൻ അവരുടെ ജഡത്തിൽ നിന്നു നീക്കി മാംസമായുള്ള (ദൈവത്തിന്റെ സ്പർശനത്തിനു പ്രതികരിക്കുന്നതും ഗ്രഹണശേഷിയുള്ളതുമായ) ഹൃദയം അവർക്കു കൊടുക്കും.” നാം മടിയരോ നിഷ്ക്രിയരോ സ്വാർത്ഥരോ ആയിത്തീർന്നേക്കാം. ആ സന്ദർഭങ്ങളിൽ അവയുമായി ഇടപെടേണ്ടിയും വന്നേക്കാം. എന്നാൽ വിശ്വാസികളെന്ന നിലയിൽ, ദൈവത്തിന്റെ ഹൃദയമുണ്ടായിരിക്കുകയും, അവനെ അനുസരിക്കാതെയും ആളുകളെ സഹായിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് അസാധ്യമാണ്.

ചോദ്യം ഇതാണെന്നു ഞാനുഹിക്കുന്നു: നിങ്ങൾക്ക് എത്രത്തോളം അത് ആവശ്യമുണ്ട്? നിങ്ങളുടെ ഹിതം ചെയ്യുന്നതിനെക്കാൾ അവന്റെ ഹിതം ചെയ്യണമെന്നാണോ നിങ്ങളുടെ ആഗ്രഹം? മറ്റുള്ളവർ കാര്യങ്ങൾ നേടേണ്ടതിനു മതിയായ ത്യാഗം അനുഷ്ഠിക്കുവാൻ നിങ്ങൾക്കു മനസ്സുണ്ടോ?

അടുത്തിടെ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ എന്നോടു പറഞ്ഞത് എത്ര അസന്തുഷ്ടനാണ് അയാളെന്നായിരുന്നു. ദൈവം അദ്ദേഹത്തെ ഉന്നതമായ ഒരു സ്ഥാനത്തേക്കു വിളിക്കുകയാണെന്നും, എന്നാൽ അതിനാവശ്യമായ ത്യാഗമനുഷ്ഠിക്കാൻ അയാൾക്കു മനസ്സില്ലെന്നുമാണു പറഞ്ഞത്. എനിക്കദ്ദേഹത്തെ കുറിച്ച് സഹതാപം തോന്നി. കാരണം, ആ ത്യാഗത്തിന്റെ മറുവശത്തുള്ള ആനന്ദം അദ്ദേഹത്തിനു നഷ്ടമായിപ്പോകുവാൻ ഞാനാഗ്രഹിച്ചില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സു മാറുന്നതിനുവേണ്ടി ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുകയാണ്.

ഒരു കാര്യം ചെയ്യണമെന്നു വാസ്തവമായും നാം ആഗ്രഹിച്ചാൽ, അതിനൊരു വഴി നാം കണ്ടെത്തും. ഇതു നാം അംഗീകരിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, എന്തു കൊണ്ടു നമുക്കിതു ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നില്ലാ എന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഒഴികഴിവുകൾ മൂലം വഞ്ചിക്കപ്പെട്ടു നമ്മുടെ ജീവിതം നാം ചെലവഴിക്കും. ഒഴികഴിവുകൾ വളരെ അപകടകാരികളാണ്. നാം ആഗ്രഹിക്കുന്ന നിലയിലുള്ള വളർച്ച കൈവരിക്കാനാവാത്തതിന്റെ പ്രാധാന കാരണങ്ങളിലൊന്ന് അതാ

ണെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഒരു പക്ഷേ നിങ്ങൾക്കു പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള താല്പര്യം കാണും. എന്നാൽ എന്തുകൊണ്ടു നിങ്ങൾക്കു കഴിയുന്നില്ല എന്നതിനെക്കുറിച്ച് ഒഴികഴിവുകളും നിങ്ങൾ നിരത്തുന്നുണ്ടാകും. നിങ്ങളുടെ കുടുംബവുമായി കൂടുതൽ സമയം ചെലവിടണമെന്ന ആഗ്രഹം ഒരുപക്ഷേ നിങ്ങൾക്കുണ്ടാകും. എന്നാൽ എന്തുകൊണ്ട് നിങ്ങൾക്കതു കഴിയുന്നില്ല എന്നതിനു നിങ്ങൾ ഒഴികഴിവുകൾ കണ്ടെത്തുന്നു. മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കാൻ നിങ്ങളെ നിങ്ങൾ കൂടുതലായി കൊടുക്കണമെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം നിങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കണം. അതു ചെയ്യാനുള്ള ആഗ്രഹവും നിങ്ങൾക്കുണ്ടാകണം. എന്നാൽ, എന്തുകൊണ്ടു നിങ്ങൾക്കതു യാഥാർത്ഥ്യത്തിൽ ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നില്ലായെന്നതിന് എപ്പോഴും കാരണങ്ങൾ (ഒഴിവുകൾ) ഉണ്ട്. സാത്താനാണ് ഒഴികഴിവുകൾ നമുക്കു നൽകുന്നത്. ഒഴികഴിവുകൾ വഞ്ചനയിലും അനുസരണക്കേടിലും തുടരാൻ നമുക്കിടവരുത്തുമെന്നു നാം ഗ്രഹിക്കും വരെ അസന്തുഷ്ടമായും നിഷ്ഫലവുമായ ജീവിതമായിരിക്കും നയിക്കുക.

നല്ല അയൽക്കാരൻ

യേശു പറഞ്ഞു, “നിന്റെ ദൈവമായ കർത്താവിനെ നീ പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടും പൂർണ്ണാത്മാവോടും പൂർണ്ണശക്തിയോടും കൂടെ സ്നേഹിക്കണമെന്നു തന്നെ” (ലൂക്കോസ് 10:27). ആ ന്യായശാസ്ത്രിയോടു കർത്താവു തുടർന്നു പറഞ്ഞത്, അങ്ങനെ അവൻ ചെയ്താൽ അവൻ ജീവിക്കുമെന്നായിരുന്നു. അതിനർത്ഥം, സജീവവും അനുഗൃഹീതവും അന്തമില്ലാത്തതുമായ ജീവൻ ദൈവരാജ്യത്തിൽ അവൻ ആസ്വദിക്കുമെന്നാണ്. യാതൊരു കുറ്റവും ചെയ്യാത്തയാൾ എന്ന നാട്യത്തിൽ ആ ന്യായശാസ്ത്രീ ചോദിച്ചു, “എന്റെ അയൽക്കാരൻ ആര്?” താൻ സ്നേഹിക്കേണ്ടവർ ആരാണെന്നു കൃത്യമായി അറിയുവാൻ വേണ്ടിയാണ് ഇങ്ങനെ ആ മനുഷ്യൻ ചോദിച്ചത്. അതിന് ഒരു കഥയിലൂടെയാണു കർത്താവു പ്രതികരിച്ചത്.

യാത്ര ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു മനുഷ്യനെ കള്ളന്മാർ ആക്രമിച്ചു. അവന്റെ സാധനങ്ങളും മറ്റും അപഹരിച്ച അവർ അവനെ മർദ്ദിച്ച് അർദ്ധപ്രാണനായി വഴിയോരത്ത് ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടു പോയി. അതുവഴി ഒരു പുരോഹിതൻ (മതഭക്തിയുള്ളവൻ) വന്നു. സഹായം ആവശ്യമുള്ള ഈ മനുഷ്യനെക്കണ്ടു വഴിയുടെ മറുവശത്തുകൂടി കടന്നു പോയി. അയാൾ നേരത്തെ തന്നെ ആ വശത്തുകൂടിയാണോ പോയത് എന്നും അതോ ഈ പരിക്കുപറ്റിയ വ്യക്തി ‘സഹായിക്കണമേ’യെന്നു ചോദിക്കുമെന്നു കരുതി മറുവശം ചേർന്നു പോയതാണോയെന്നും എനിക്കറിയില്ല. എന്തായാലും, ആ മുറിവേറ്റു കിടക്കുന്ന മനുഷ്യന്റെയടുത്തു കൂടി നടന്നു പോകരുതെന്ന കാര്യം

അയാൾ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. മതഭക്തനായ വേറൊരുവനും (ലേവ്യൻ) ആ വഴി വന്നു. അവനും വഴിയുടെ മറുവശം ചേർന്നു കടന്നു പോയി. ഒരു പക്ഷേ ഈ ഭക്തന്മാർ പള്ളിയിലേക്കുള്ള തിരക്കു പിടിച്ച യാത്രയിലായിരുന്നിരിക്കാം. പള്ളി അവരെ പഠിപ്പിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ വാസ്തവത്തിൽ അവർക്കു നേരം കിട്ടിയില്ലായിരിക്കാം. മതഭക്തരായവർ ഭക്തിയുടെ വാക്കുകൾ കൊണ്ടാണു പലപ്പോഴും പ്രതികരിക്കുക. എന്നാൽ പ്രായോഗികമായി യാതൊരു സഹായവും അവർ നൽകുകയില്ല. ക്രിസ്ത്യാനിത്വത്തിൽ ഇന്നുള്ള ഏറ്റവും വലിയ പ്രശ്നം ഇതാണെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. നാം “അറിയില്ല” കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു നമുക്കു വളരെ അഭിമാനമുണ്ട്. എന്നാൽ, മിക്ക കാര്യങ്ങളിലും നമുക്കുള്ള അറിവുകൊണ്ടു നാം അധികമൊന്നും ചെയ്യാറില്ല. നാം ഒരുപാടു സംസാരിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ആളുകൾ കാണേണ്ട കാര്യങ്ങൾ പലപ്പോഴും നാം ചെയ്തു കാണിക്കാറില്ല. സ്നേഹം പ്രവൃത്തിയിലാകുന്നത് ഇതാണ്.

അങ്ങേയറ്റം സഹായം വേണ്ടിയ ഈ മനുഷ്യനെക്കണ്ട് ഈ രണ്ടു ഭക്തന്മാരും പോയതിനു ശേഷം, വലിയ ഭക്തനൊന്നുമല്ലാത്ത ഒരു ശമര്യക്കാരൻ ആ വഴി വന്നു. ഈ മനുഷ്യനെക്കണ്ടതും അയാൾ അനുകമ്പാർത്ഥനായി. അവന്റെയടുക്കൽച്ചെന്ന് അയാളുടെ മുറിവുകൾ വച്ചുകെട്ടി. അതിനുശേഷം ആ മനുഷ്യനെ തന്റെ വാഹന മൃഗത്തിന്മേൽ കയറ്റി ഒരു സ്ത്രീക്കാരനെ ഏല്പിച്ചു. താൻ മടങ്ങിവരുന്നതുവരെ ഈ മനുഷ്യനെ പരിചരിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞു രണ്ടു ദിവസത്തെ വേതനം സ്ത്രീക്കാരനെ ഏൽപ്പിച്ചു. അധികം വല്ലതും ചെലവായാൽ മടങ്ങി വരുമ്പോൾ തന്നുകൊള്ളാമെന്നും സ്ത്രീക്കാരനോടു പറഞ്ഞു. ഈ മുവരിൽ ആരാണു നല്ല അയൽക്കാരനെന്നു തെളിയിച്ചതെന്ന് യേശു ഈ ന്യായശാസ്ത്രിയോടു ചോദിച്ചു (ലൂക്കോസ് 10:27-37).

ഈ കഥയുടെ പല തലങ്ങൾ എന്റെ ശ്രദ്ധ പിടിച്ചു പറ്റിയിട്ടുണ്ട്. ഒന്നാമതായി, ഞാൻ മുൻപു പറഞ്ഞതുപോലെ, മതഭക്തരായവർ യാതൊന്നും ചെയ്തില്ല. ഒന്നും ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതു നാം നിരസിക്കണം! നമുക്കു ചെയ്യുവാൻ കഴിയുന്നത് ഒരു ചെറിയ കാര്യമാണെങ്കിൽപ്പോലും, നാം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടുന്ന ഒരാവശ്യം നിർവ്വഹിക്കേണ്ടുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുവാനുള്ള ഒരു വഴി നാം കണ്ടെത്തണം. പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ മാത്രം കഴിയുന്നതോ, ചില പ്രോത്സാഹനവാക്കുകൾ പറയുവാൻ കഴിയുന്നതോ ആയ സന്ദർഭങ്ങളുണ്ടെന്നുള്ളതു ഞാൻ അംഗീകരിക്കുന്നു. പക്ഷേ, കുറഞ്ഞപക്ഷം സഹായിക്കുവാനുള്ള ഒരു വഴി നാം നോക്കേണ്ടതുണ്ട്. നമുക്ക് ഒന്നും ചെയ്യുവാൻ കഴിയുകയില്ലെന്നു വെറുതെയങ്ങു ഊഹിക്കാതെ, തീരെ കുറഞ്ഞത് അതിനെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുകയെങ്കിലും വേണം. ബുദ്ധിമുട്ടു

ണ്ടാകരുതെന്നു കരുതി ഒന്നും ചെയ്യാതിരിക്കുവാൻ ഒഴികഴിവു കണ്ടെത്തു ന്നത് അങ്ങേയറ്റം നിന്ദ്യമാണ്.

അടുത്തതായി എന്നെ സ്പർശിച്ച കാര്യം, ആ ശമര്യക്കാരൻ ഈ മനു ഷ്യനെ സഹായിക്കുവാൻ കുറെയേറെ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ സഹിച്ചു. അയാളു ടെ യാത്രയ്ക്കു താമസം നേരിട്ടിട്ടുണ്ട്. ഏതോ ആവശ്യത്തിന് അദ്ദേഹം പോകുകയായിരുന്നു. കാരണം, മടങ്ങിവരുന്നതിനു മുൻപ് ഈ പരിക്കേറ്റ മനുഷ്യനെ പരിചരിക്കാനാവശ്യമായ സമയദൈർഘ്യമുണ്ടായിരുന്നു. സമ യവും പണവും അദ്ദേഹത്തിനു ചെലവിലേണ്ടി വന്നു. ആവശ്യത്തിലിരിക്കു ന്ന ഒരാളെ സഹായിക്കുന്നതിന് അസൗകര്യമനുഭവിക്കുവാൻ അയാൾ സന്ന ധനായിരുന്നു.

യഥാർത്ഥ ആവശ്യത്തിൽ നിന്നു വ്യതിചലിച്ചു പോകുവാൻ അടിയന്തി രാവശ്യത്തെ ശമര്യക്കാരൻ അനുവദിച്ചില്ലെന്നതും ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. ഇതും പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു കാര്യമാണ്. കാരണം, അനുകമ്പ മുർച്ഛിച്ച് വികാരാ വേശത്താൽ ചിലർക്കു ലക്ഷ്യത്തിൽ ദൃഷ്ടിയുന്നി അവ പൂർത്തീകരിക്കു വാൻ കഴിയുകയില്ല. എന്റെ മകൾ സാന്ദ്രയ്ക്ക് ആളുകളെ സഹായിക്കുവാൻ വളരെ വളരെ ഇഷ്ടമാണ്. അതൊരു നല്ല കാര്യവുമാണ്. എന്നാൽ ഇന്നലെ അവൾ എന്നെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു, ആരെ, എന്തളവു വരെ സഹായിക്കണ മെന്നതിനാവശ്യമായ സമചിത്തതയും വ്യക്തതയും അവൾക്കുണ്ടാകുവാൻ പ്രാർത്ഥിക്കണമെന്നായിരുന്നു അവൾ ആവശ്യപ്പെട്ടത്. അവളുടെ ഇരട്ടപ്പെ ണ് മക്കളെ അവൾ നോക്കണം, മാതാപിതാക്കൾക്കു വേണ്ടി സഭയിൽ ക്ലാ സ്സെടുക്കണം, കൂടാതെ മറ്റു ചില കടപ്പാടുകളും അവർക്കുണ്ട്. അതിലൊക്കെ വിശ്വസ്ത ആയിരിക്കണമെന്നാണ് അവളുടെയാഗ്രഹം. എന്നിട്ടും അവൾ സഹായിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു കേട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു, എപ്പോഴും സഹാ യിക്കുവാൻ അവൾക്ക് താത്പര്യവുമുണ്ട്! എന്താണതിന്റെ അർത്ഥമെന്നു പോലും ചിന്തിക്കാതെ, അവൾ സഹായിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ, മറ്റു മുൻഗ ണനകൾ അവഗണിക്കാതെ തന്നെ മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കുവാൻ അവൾ തയ്യാറാകുന്നു. തത്ഫലമായി, സഹായിക്കുവാനുള്ള അവളുടെ നല്ലയാഗ്ര ഹം ചിലപ്പോൾ അവളെ എത്തിക്കുന്നതു നിരാശയിലും ആശയക്കുഴപ്പത്തി ലുമായിരിക്കും. അതു ദൈവഹിതമേയല്ല!

യേശുവിന്റെ കഥയിലെ ശമര്യക്കാരൻ ചെയ്തതു പോലെ ചെയ്യുവാൻ പറഞ്ഞു ഞാൻ സാന്ദ്രയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. നിങ്ങളെയും അതുപോലെ ഞാൻ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ പദ്ധതികൾക്കു മാറ്റം വരുത്തു വാനും അസൗകര്യം അനുഭവിക്കുവാനും സന്നദ്ധരാകുക. മറ്റുള്ളവരുടെ ആവശ്യം നിറവേറ്റുവാൻ കുറച്ചു പണവും സമയവും ആവശ്യമാണെങ്കിൽ, അതു കൊടുക്കാൻ മനസ്സു കാണിക്കുക. എന്നാൽ സഹായിക്കുവാൻ കഴി

യുന്ന വേറെ ആളുകളുണ്ടെങ്കിൽ എല്ലാം നിങ്ങൾ തനിയെ ചെയ്യുവാൻ ശ്രമിക്കരുത്. ആവശ്യം നിറവേറ്റുവാൻ സുത്രക്കാരനെ ശമര്യാക്കാൻ ചുമതലപ്പെടുത്തി. അങ്ങനെ, തന്റെ യാത്ര എത്തിനായിരുന്നുവോ, അതിൽ ശ്രദ്ധിക്കുവാനും തനിക്കു കഴിഞ്ഞു.

നാം പാതയുടെ മദ്ധ്യത്തിലൂടെ പോകാത്തതിടത്തോളം കാലം, നമ്മുടെ വശത്തുള്ള കൃഷി ഏതാണെന്നു പിശാചു ഗൗനിക്കുകയില്ല. മറ്റൊരു വിധത്തിൽ, പറഞ്ഞാൽ ഒന്നുകിൽ ആളുകൾ ഒന്നും ചെയ്യുകയില്ല, അല്ലെങ്കിൽ എല്ലാം ചെയ്യുവാൻ ശ്രമിക്കും. പിന്നെ നിരാശപ്പെടുകയോ, മറ്റുള്ളവർ തങ്ങളെ മുതലെടുക്കുകയാണെന്ന തോന്നലിന് അടിമപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്നു. നമ്മുടെ ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ തലത്തിലും, മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കുന്നതിനു പോലും സന്തുലനം ആവശ്യമുണ്ട്. എനിക്ക് എല്ലാം ചെയ്യുവാനും, ഏതു കാര്യവും നന്നായിച്ചെയ്യുവാനും കഴിയില്ലെന്നുള്ള കഠിനപാഠം ഞാൻ പഠിച്ചു. നമ്മെ എല്ലാവരെയും സംബന്ധിച്ചും ഇതു ശരിയാണ്. എന്നാൽ, വളരെയധികം ഇടപെടുന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഭയം, ഇടപെടാതിരിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് എന്നെ തടയുവാൻ ഞാൻ അനുവദിക്കുകയില്ല.

ആവശ്യത്തിലിരിക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തിയെ സഹായിക്കുന്നതിനു താൻ സന്നദ്ധനായപ്പോൾ അതിന് എന്തു ചെലവു വരുമെന്നുള്ളതിന്മേൽ ശമര്യാക്കാൻ ഒരു പരിധി വച്ചില്ല. പരിക്കു പറ്റിയ വ്യക്തിക്കു വേണ്ടി എന്തു ചെലവായാലും താൻ മടങ്ങി വരുമ്പോൾ തന്നുകൊള്ളാമെന്നതായിരുന്നു വഴിയമ്പലക്കാരനോട് അവൻ പറഞ്ഞത്. ആവശ്യമായത് എന്തുവേണമെങ്കിലും ചെയ്യുവാൻ മനസ്സുള്ള ഒരാളെ നമുക്ക് അപൂർവ്വമായേ കണ്ടെത്താൻ കഴിയുകയുള്ളൂ.

ഞാൻ മുൻപു പറഞ്ഞതുപോലെ, നമ്മുടെ മറ്റു മുൻഗണനകൾ സംരക്ഷിക്കേണ്ടതിനു ചിലപ്പോൾ നമുക്കു പരിധികൾ വയ്ക്കണം. എന്നാൽ, ഇക്കഥയിലെ ശമര്യാക്കാർനു ധാരാളം പണമുണ്ടായിരുന്നെന്നു വ്യക്തമാണ്. അതുകൊണ്ട് അതിൽ അദ്ദേഹത്തിനു പരിധിയൊന്നും വയ്ക്കേണ്ടി വന്നില്ല. ഒരു ഭീരുവായിട്ടല്ല, ഉദാരമനസ്ക്കനായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം പ്രവർത്തിച്ചത്. ഒരു പ്രശ്നപരിഹാരത്തിനോ ഒരാവശ്യം നിറവേറ്റുന്നതിനോ ചെയ്യേണ്ടതെല്ലാം ചെയ്യുവാൻ നമ്മോടാരോടും ദൈവം ആവശ്യപ്പെടുകയില്ല. എന്നാൽ നമുക്കു ചെയ്യുവാൻ കഴിവുള്ളതു ചെയ്യുവാൻ അവൻ നാമോരോരുത്തരോടും ആവശ്യപ്പെടുന്നു. എല്ലാം നാം ചെയ്യണമെന്ന് അവൻ ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ, അതെല്ലാം നാം ചെയ്യുകയും വേണം! നമ്മുടേതെല്ലാം കൊടുക്കുന്നത് ഒരു വെല്ലുവിളിയും, പുതിയ തലങ്ങളിലേക്കു നമ്മുടെ വിശ്വാസം വലിച്ചു നീട്ടുന്നതുമാണ്. ലോകത്തിൽ യാതൊന്നിനും നമ്മെ പിടിച്ചു വയ്ക്കാൻ കഴിയുകയില്ലെന്ന അറിവിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യവും അതു കൈവരുത്തുന്നു.

എന്റെ സമ്മാനകുപ്പണുക്കൾ (gift certificates) ഉൾപ്പെടെ ഞാൻ വ്യക്തിപരമായി സമ്പാദിച്ച പണം മുഴുവൻ മറ്റുള്ളവർക്കു കൊടുക്കുവാൻ ദൈവം എന്നോടു പറഞ്ഞ സമയം ഞാനോർക്കുന്നു. എല്ലാം തൃജിക്കുന്ന ഈ പുതിയ തലം കഠിനമായിരുന്നു. കാരണം, ദീർഘകാലമായി ഞാൻ സ്വരൂപിച്ച ഈ പണംകൊണ്ടു സാധനങ്ങൾ വാങ്ങുവാൻ ഞാൻ പദ്ധതി തയ്യാറാക്കുകയായിരുന്നു. ആ സമ്മാനകുപ്പണുകളായിരുന്നു ഏറ്റവും ബുദ്ധിമുട്ടായിരുന്നത്. എന്റെ ജന്മദിനത്തിനു ലഭിച്ച വളരെ നല്ല സമ്മാനങ്ങളായിരുന്നു അവ. വളരെയെണ്ണമുണ്ടായിരുന്ന അവ തക്കതായ സമയത്ത് ഉപയോഗിക്കാമല്ലോയെന്നു ചിന്തിക്കുന്നതുതന്നെ ആസ്വാദ്യകരമായിരുന്നു. കൊടുക്കുവാൻ ഞാൻ ശീലിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ എല്ലാം കൊടുക്കുകയെന്നത് ഒരു പുതിയ തലമായിരുന്നു. ദൈവവുമായി കൂറേ നേരം തർക്കിച്ചതിനും, ചിന്തിക്കാവുന്ന ഒഴികഴിവുകളെല്ലാം ഉന്നയിച്ചതിനും ശേഷം, അവസാനം ഞാൻ അനുസരിച്ചു. സമ്പാദ്യം കൊടുത്തതിന്റെ വേദന നൈമിഷികമായിരുന്നു. എന്നാൽ അനുസരിച്ചതിന്റെയും, സമ്പാദ്യത്തിന് എന്റെ മേൽ യാതൊരു സ്വാധീനമില്ലാ എന്നതിന്റെയും സന്തോഷം നിലനിൽക്കുന്നതായിരുന്നു.

ആദ്യമായി ആ നിലയിൽ ഞാൻ പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടത് അന്നായിരുന്നു. എന്നാൽ അത് അവസാനത്തേതല്ലായിരുന്നു. പരീക്ഷിക്കുവാനുള്ള സമയം ദൈവമാണു തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നത്. നമ്മുടെ ഗുണത്തിന് അത് അത്യാവശ്യവുമാണ്. മറ്റു കാര്യങ്ങളുമായി ഒരുപാട് അടുപ്പം പുലർത്തുന്നതിൽ നിന്ന് അതു നമ്മെ തടയുന്നു. ദൈവം നമുക്കു നൽകുന്നതു നാം ആസ്വദിക്കണമെന്ന ആഗ്രഹം അവനുണ്ട്. അപ്പോൾത്തന്നെ, നാം ഉടമസ്ഥരല്ല കാര്യവിചാരകന്മാരാണെന്നുള്ള ഓർമ്മയും നമുക്കുണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് അവൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അവനാണു യജമാനൻ. സന്തോഷത്തോടും പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടും നമുക്കുള്ള സർവ്വസമ്പത്തോടും കൂടെ അവനെ സേവിക്കുകയെന്നതാണു നമ്മുടെ കർത്തവ്യം.

എന്റെ അയൽക്കാരൻ ആരാണ് ?

ആരെയാണു നിങ്ങൾ സഹായിക്കേണ്ടത്, ആരാണു നിങ്ങളുടെ അയൽക്കാരൻ? ആവശ്യവുമായി നിങ്ങളുടെ മുൻപിൽ ആരയാലും അതാണു നിങ്ങളുടെ അയൽക്കാരൻ. താൻ പറയുന്നതു നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കണമെന്നു ആവശ്യമുള്ളയാളാകാം, അഭിനന്ദനമോ പ്രോത്സാഹനമോ വേണ്ടുന്ന ആളാകാം. നിങ്ങളുടെ സമയത്തിൽ നിന്ന് അല്പം ആവശ്യമുള്ള ആളാകാം. സാമ്പത്തികമായ സഹായം വേണ്ടിയ ആളാകാം. ഏകാന്തതയനുഭവിക്കുന്ന നിങ്ങളുടെ അയൽക്കാരനു നിങ്ങളുടെ സൗഹൃദം ആവശ്യമായിരിക്കാം.

സൗഹൃദം കാട്ടുവാൻ സമയം കണ്ടെത്തണമെന്നു ദൈവം തന്നോടു പറഞ്ഞതായി ഡേവ് അടുത്തിടെ എന്നോടു പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം വളരെ സൗഹൃദമുള്ളയാളാണെന്നായിരുന്നു ഞാൻ കരുതിയത്. എന്നാൽ അതിലുമധികം സമയം സൗഹൃദത്തിനുവേണ്ടി ചെലവിലാണമെന്നു ദൈവം അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച് ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെന്നാണ് തന്റെ തോന്നൽ. ആളുകളെ വ്യക്തിപരമായിട്ടു കരുതുന്നതുകൊണ്ട്, എല്ലാത്തരം കാര്യങ്ങളും അദ്ദേഹം അവരോടു ചോദിക്കാറുണ്ട്. അദ്ദേഹവുമായി സമയം ചിലവഴിക്കുന്ന മിക്കവരെയും അദ്ദേഹത്തിനറിഞ്ഞുകൂടാ. ഒരുപക്ഷേ ഇനിയൊരിക്കലും അവരെ അദ്ദേഹം കാണുവാനും സാധ്യതയില്ല. ചിലപ്പോൾ മുതിർന്ന വ്യക്തികളായിരിക്കും. അതല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു രാജ്യത്തുനിന്നുള്ള ഇംഗ്ലീഷ് നന്നായി സംസാരിക്കാത്തവരായിരിക്കും. സ്ഥലം മാറിയതിന്റെ ഒരു ചെറിയ പ്രശ്നവും കണ്ടേക്കാം. മറ്റുള്ളവരൊക്കെ തുറിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു വികലാംഗനെ, ഒരു ചായക്കടയിൽ വെച്ചു കണ്ട കാര്യം അദ്ദേഹം അടുത്ത സമയത്ത് എന്നോടു പറഞ്ഞു. ആ മനുഷ്യനുമായി സംസാരിക്കുവാൻ ഡേവ് സമയം കണ്ടെത്തി. അംഗവൈകല്യം മൂലം ആ മനുഷ്യൻ പറഞ്ഞതൊക്കെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടായിരുന്നു. എന്നിരുന്നാലും ഡേവ് അദ്ദേഹവുമായി സമയംചെലവഴിച്ചു.

നമ്മിൽ നിന്നു ചില നിലയിൽ വ്യത്യസ്തരായവരെ നാം പലപ്പോഴും ഒഴിവാക്കാറുണ്ട്. അവർ നമുക്ക് അസാരസ്യമോ അസൗകര്യമോ ഉണ്ടാക്കിയേക്കുമെന്ന തോന്നലാണ് അതിനു കാരണം. നമുക്കു സൗകര്യപ്രദമായ കാര്യം നമുക്കുവേണ്ടി ചെയ്യുന്നതിനെക്കാൾ, അവരുടെ കാര്യം എങ്ങനെയാണെന്നാണു നാം ചിന്തിക്കേണ്ടത്.

നല്ല അയൽക്കാരായി നമ്മെത്തന്നെ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന കാര്യങ്ങളുടെ പട്ടിക അവസാനമില്ലാത്തതായിരിക്കും. എന്നാൽ ആളുകളെ സഹായിച്ച് ഒരനുഗ്രഹമായിരിക്കുവാനുള്ള യാഥാർത്ഥ്യമായ ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ നാമൊരു മാർഗ്ഗം കണ്ടെത്തും. ഓർക്കുക, അനാസ്ഥ ഒഴികഴിവാണുണ്ടാക്കുന്നത്. എന്നാൽ സ്നേഹം ഒരു മാർഗ്ഗമാണു കണ്ടെത്തുന്നത്.

വലുതായി സ്വാധീനിക്കുന്ന ചെറിയ കാര്യങ്ങൾ

കർത്താവു തന്റെ സമയമൊന്നും പാഴാക്കിയില്ല. അവൻ ചെയ്തതൊക്കെ അർത്ഥപൂർണ്ണമായിരുന്നു, മറ്റുള്ളവർ പഠിക്കേണ്ടുന്ന മഹത്തായ പാഠങ്ങൾ നിറഞ്ഞതുമായിരുന്നുവെന്നു നമുക്ക് അനുമാനിക്കാം. ശിഷ്യന്മാരുടെ കാലുകൾ കഴുകാൻ കർത്താവു തീരുമാനിച്ച സമയത്തെക്കുറിച്ച് നമുക്കു ചിന്തിക്കാം (യോഹന്നാൻ 13:1-17). അത് എന്തായിരുന്നു? ശിഷ്യന്മാരെ പഠിപ്പി

ക്കാനുള്ള നിരവധി പാഠങ്ങൾ കർത്താവിന്റെ മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്നു. പരസ്പരം സേവിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയായിരുന്നു അവയിലൊന്ന്. യേശു ദൈവപുത്രനായിരുന്നു, ദൈവപുത്രനാണ്. ത്രിത്വത്തിലെ രണ്ടാമനായ ദൈവം പ്രത്യക്ഷനായതാണ് അവൻ. അത്രമാത്രം ഉന്നതനായ അവൻ ആരുടെയും കാലുകൾ കഴുകേണ്ടയാവശ്യമില്ലായിരുന്നു, പ്രത്യേകിച്ച് അവന്റെ ശിഷ്യന്മാരുടെ. പക്ഷേ യേശുവതു ചെയ്തു. ശിഷ്യന്മാർക്ക് അധികാരമുള്ളപ്പോൾത്തന്നെ അവർ ദാസന്മാരാണെന്ന കാര്യം കൂടെ അവരെ പഠിപ്പിക്കണമെന്ന് അവനാഗ്രഹിച്ചു. ആ പ്രധാനപ്പെട്ട പാഠം പഠിക്കുന്നതിൽ അനേകരും ഇന്നു പരാജയപ്പെടുകയാണ്.

കർത്താവിന്റെ കാലത്തെ ആളുകളുടെ കാലുകൾ അഴുകു പിടിച്ചതായിരുന്നു. കുറച്ചു വാറുകളും പട്ടയുമുള്ള ചെരുപ്പുകൾ ധരിച്ച്, അഴുകുന്ന പാതയിലൂടെയാണ് ആളുകൾ നടന്നിരുന്നത്. അതിഥികൾ വീടിനുള്ളിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ അവരുടെ പാദങ്ങൾ കഴുകുന്നത് അന്നത്തെ സമ്പ്രദായമായിരുന്നു. ദാസന്മാരാണ് ആ ജോലി ചെയ്തിരുന്നത്; വീട്ടുടമസ്ഥനല്ല. വാസ്തവത്തിൽ തന്റെ വസ്ത്രമഴിച്ചു വെച്ചിട്ട്, ദാസന്റെ വസ്ത്രമാണു കർത്താവു ധരിച്ചത്. ഇതിൽ നിന്ന് ഒരു പാഠം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കാനുണ്ടായിരുന്നു. നമ്മുടെ “സ്ഥാനമാനങ്ങൾ” മാറ്റി വെച്ചിട്ടു വേണം ആരെങ്കിലും സഹായിക്കേണ്ടത്. അവ നഷ്ടമാകുന്നതിൽ നാം ഭയപ്പെടേണ്ടതില്ല.

ഏറ്റവുമധികം സംസാരിക്കുന്ന ശിഷ്യനായിരുന്നു പത്രോസ്, തന്റെ പാദങ്ങൾ കഴുകുന്നതിൽ നിന്ന് അവൻ യേശുവിനെ തടഞ്ഞു. എന്നാൽ പത്രോസിന്റെ പാദങ്ങൾ താൻ കഴുകുന്നില്ലെങ്കിൽ, അവർ രണ്ടു പേർക്കും യഥാർത്ഥ സ്നേഹിതന്മാരായിരിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ലെന്നാണ് യേശു പറഞ്ഞത്. മറ്റൊരു വീഡത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, അവരുടെ ബന്ധം ആരോഗ്യകരവും കരുത്തുള്ളതുമായിരിക്കുവാൻ അവർ പരസ്പരം കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രമാണം പ്രായോഗികമാക്കിയിരുന്നുവെങ്കിൽ എത്ര വിവാഹബന്ധങ്ങൾ തകരാതെ നോക്കാമായിരുന്നു, കുറഞ്ഞപക്ഷം എത്രയധികം മെച്ചപ്പെടുത്താമായിരുന്നു?

ഇനിമേൽ, ഒരു വശത്തേക്കു മാത്രമുള്ള ബന്ധം തുടരുവാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നില്ലെന്നു കുറച്ചു വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപു ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു - ഞാൻ കൊടുക്കുക, മറ്റെയാൾ വാങ്ങുക എന്നീ നിലയിലുള്ള ബന്ധങ്ങൾ, അത്തരം ബന്ധം ശരിയായ തരത്തിലുള്ള ബന്ധമല്ല. അതു ക്രമേണ കയ്പിലേക്കും മുഷിച്ചിലിലേക്കും നയിക്കും. നാം മറ്റുള്ളവർക്കു വേണ്ടി കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുക മാത്രമല്ല, പരസ്പരം കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടുന്ന ആവശ്യമുള്ളവരുമാണ്. നല്ല ബന്ധം നിലനിർത്തുന്നതിന്റെ ഭാഗമാണിത്.

നാം മറ്റുള്ളവർക്കു വേണ്ടികാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുക മാത്രമല്ല, പരസ്പരം കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടുന്ന ആവശ്യമുള്ളവരുമാണ്.

നാം കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഒരുപാടു കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാറുണ്ട്. എന്നാൽ അവരും നമുക്കുവേണ്ടി കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അവർ ചെയ്യുന്നതു നമുക്ക് എളുപ്പം ചെയ്യാവുന്നതായിരിക്കും. എന്നാൽ അവർ നമ്മിൽ നിന്നു സ്വീകരിക്കുന്നതുപോലെ തന്നെ അവർ നമുക്കും നൽകേണ്ടതുണ്ട്. അവർ അങ്ങനെ ചെയ്യണമെന്നു നാം ആവശ്യപ്പെടാറുമുണ്ട്.

വളരെ ആവശ്യത്തോടുള്ള ഒരു പ്രതികരണമായി കൊടുക്കലിനെ എപ്പോഴും കാണാനാവില്ല. ആളുകൾക്കുവേണ്ടി എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാനുള്ള ഒരു നിയോഗം നമുക്കുണ്ടായേക്കാം. നമുക്കു ചെയ്യുവാൻ കഴിയുന്നത് അവർക്ക് ഒരു പക്ഷേ ആവശ്യമാണെന്നു തോന്നുകയുമില്ല. ആവശ്യമില്ലെങ്കിൽ എന്തിനാണതു ചെയ്യുന്നത്? എന്തെങ്കിലും നൽകുന്നത് ആളുകളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും, അവരെ സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്ന തോന്നൽ അവരിൽ ഉളവാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നമുക്ക് എന്തെല്ലാം “കാര്യങ്ങളു”ണ്ടെങ്കിലും വിഷയമല്ല, നാമെല്ലാം സ്നേഹം അനുഭവിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവരാണ്. നിങ്ങൾ ഒരനുഗ്രഹമായിരിക്കുവാൻ നിങ്ങളുടെ വസ്തുവകകൾ ഉപയോഗിക്കുക. നിങ്ങൾക്കൊരിക്കലും വസ്തുവകകളുടെ കുറവുണ്ടാവുകയില്ല.

ദാസന്മാർക്കുവേണ്ടി നീക്കി വച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു തരംതാണ ജോലിയായിരുന്നു കാൽകഴുകൽ. എന്നാൽ അതിൽ മഹത്തായ ഒരു പാഠം അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. നിങ്ങളെത്തന്നെ എളിമപ്പെടുത്തുകയും, വലിയ സ്വാധീനം ചെലുത്താൻ കഴിവുള്ള ചെറിയ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാനും മനസ്സുള്ളവരാവുക.

**ചെറിയ കാര്യങ്ങളെന്നു പറഞ്ഞാൽ
ഒരുപാട് എന്നാണർത്ഥം**

‘ഡെലിറിവസ്’ സംഗീതസംഘവുമായി ഇൻഡ്യയിലേക്കു ഞങ്ങളൊരു മിഷൻ യാത്രപോയി. അന്നത്തെ ഡ്രം വായനക്കാരനായിരുന്ന സ്റ്റുവിന് ഒരു കൊച്ചുപെൺകുട്ടി ഒരു ചെറിയ തുകൽപ്പട്ട നൽകി. അവൾ അതൊരു വളയായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതായിരുന്നു. തീരെ ചെറിയ ഒരാളിൽ നിന്നു ലഭിച്ച ആ സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രതീകം, സ്റ്റുവിന്റെ ജീവിതത്തെ മാറ്റിമറിക്കുന്നതായിരുന്നു. ജീവനുള്ള കാലത്തോളം, അതിൽ നിന്നു പഠിച്ച പാഠം മറക്കുകയില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം പരസ്യമായിപ്പറഞ്ഞു. തീരെച്ചെറിയ ഒരാൾ കൊടു

ക്കുവാൻ മനസ്സുകാണിച്ചാൽ, എന്തായിരിക്കും അയാൾക്കു ചെയ്യുവാൻ കഴിയുക? അതെ, ചെറിയ കാര്യങ്ങൾക്കു വളരെ വലിയ സ്വാധീനശേഷിയുണ്ട്.

എന്തു ചെറിയ കാര്യമാണു താങ്കൾക്കു ചെയ്യാനാവുക? കാൽ കഴുകിയിട്ട് യേശു പറഞ്ഞു, ആ മാതൃക പിൻതുടർന്നാൽ നാം അനുഗൃഹീതരാകുമെന്ന്. തിരുവെഴുത്തു പറയുന്ന ചില കാര്യങ്ങളുടെ ഭാഗികമായ ഒരു പട്ടിക താഴെക്കൊടുക്കുന്നു. നമുക്കു ചെയ്യുവാൻ കഴിയുന്നതും, നാം പരസ്പരം ചെയ്യേണ്ടതുമാണ് ഇവ :

- അന്യോന്യം ശ്രദ്ധിക്കുക.
- അന്യോന്യം പ്രാർത്ഥിക്കുക.
- ഒരു അനുഗ്രഹമായിരിക്കുവാൻ ശ്രദ്ധിക്കുക.
- മറ്റുള്ളവരോടു ദയ കാട്ടുവാൻ നോക്കുക.
- സൗഹൃദവും ആത്മീയമനോഭാവവുമുള്ളവരായിരിക്കുക.
- അന്യോന്യം സഹിഷ്ണുത കാട്ടുക.
- മറ്റുള്ളവരുടെ കുറ്റങ്ങളും ബലഹീനതകളും സഹിക്കുക.
- സംശയത്തിന്റെ ആനുകൂല്യം മറ്റുള്ളവർക്കു നൽകുക.
- അന്യോന്യം ക്ഷമിക്കുക.
- അന്യോന്യം ആശ്വസിപ്പിക്കുക.
- വിശ്വസ്തരായിരിക്കുക.
- കീഴ്വഴക്കമുള്ളവരായിരിക്കുക.
- അന്യോന്യം പണിയുക - മറ്റുള്ളവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുക, അവർ ബലഹീനരാണെന്നു തോന്നുമ്പോൾ അവരുടെ ബലത്തെക്കുറിച്ച് അവരെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുക.
- മറ്റുള്ളവർക്ക് അനുഗ്രഹമുണ്ടാകുമ്പോൾ സന്തോഷിക്കുക.
- അന്യോന്യം നിർദ്ദേശിക്കുക (നമുക്കു മുൻപേ പോകുവാൻ ചിലരെ അനുവദിക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ, ചിലതിന്റെ ഏറ്റവും നല്ലത് അവർക്കു നൽകുക.)
- അന്യോന്യം പരിഗണിക്കുക.
- ആളുകളുടെ രഹസ്യങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കുകയും അവരുടെ കുറവുകൾ മറ്റുള്ളവരോടു പറയാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുക.
- അന്യോന്യം ഏറ്റവും നല്ലതു വിശ്വസിക്കുക.

ഞാൻ പറഞ്ഞതുപോലെ ഇതൊരു ചെറിയ പട്ടികയാണ്. സ്നേഹത്തിനു നിരവധി മുഖങ്ങളുണ്ട്, വഴികളുണ്ട്. അതു കാണാവുന്നതാണ്. ഈ പുസ്തകത്തിൽ അവയിൽ കുറേയധികം നാം ചർച്ച ചെയ്യും. ഇവിടെ ഞാൻ നിരത്തിയ കാര്യങ്ങൾ താരതമ്യേന ലഘുവാണ്. മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ നമുക്കെല്ലാവർക്കും അതു ചെയ്യുവാൻ കഴിയും. അവയിൽ മിക്കതിനുവേണ്ടിയും നാം പ്രത്യേക പദ്ധതികളൊന്നും നടപ്പാക്കേണ്ടതില്ല. എന്നാൽ സന്ദർഭോചിതമായി ദിവസം മുഴുവൻ നമുക്കവ ചെയ്യാൻ കഴിയും.

ആകയാൽ അവസരം കിട്ടും പോലെ നാം എല്ലാവർക്കും, വിശേഷാൽ സഹവിശ്വാസികൾക്കും നന്മ ചെയ്ക.

ഗലാത്യർ 6:10

സ്നേഹം അതിനെത്തന്നെ പ്രകടിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്

സ്നേഹം ഒരു വസ്തുവായിട്ടാണു നാം പലപ്പോഴും കരുതുന്നത്. എന്നാൽ അതൊരു ക്രിയയും കൂടെയാണ്. സ്നേഹം അതായിരിക്കുന്ന നിലയിൽ നിലനിൽക്കേണ്ടതിനു ചിലതു ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. സ്നേഹം പ്രകടിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നതാണ് അതിന്റെ സ്വഭാവത്തിന്റെ ഭാഗം. ഒരാവശ്യം കണ്ടിട്ടു ഹൃദയം അടച്ചുകളഞ്ഞാൽ ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹം നമ്മിൽ എങ്ങനെ വസിക്കുമെന്നു ദൈവവചനം ചോദിക്കുന്നു (1 യോഹന്നാൻ 3:17). സ്നേഹം പ്രദർശിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുന്നില്ലെങ്കിൽ അതു ക്ഷീണിച്ചു ക്ഷീണിച്ചു വരും. അതു തികച്ചും നിഷ്ക്രിയമായിരിക്കും. നാം മറ്റുള്ളവർക്കു വേണ്ടി കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുമ്പോൾ ലക്ഷ്യബോധത്തോടെ സജീവമാകുമെങ്കിൽ, സ്വാർത്ഥത, നിഷ്ക്രിയത്വം, ഫലമില്ലായ്മ എന്നിവയിൽ നിന്ന് ഒഴിഞ്ഞിരിക്കുവാൻ കഴിയും. യേശു സ്വന്തജീവൻ നമുക്കായിത്തന്നെ സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രകടനമായിരുന്നു. നാമും അന്യോന്യം ജീവൻ കൊടുക്കേണ്ടവരാണ്. ഈ ചിന്ത വളരെക്കടന്നുപോയെന്നു തോന്നുന്നു - അല്ലേ? ഭാഗ്യവശാൽ, നമ്മുടെ ശാരീരികജീവൻ മറ്റാർക്കെങ്കിലും വേണ്ടി വച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനു നമ്മിൽ ഭൂരിപക്ഷം പേരേയും ദൈവം ഒരിക്കലും വിളിക്കുകയില്ല. എന്നാൽ, നമ്മുടെ ജീവിതം അന്യോന്യം “വച്ചുകൊടുക്കാനുള്ള” അവസരം ദിനംപ്രതി നമുക്കുണ്ട്. ഓരോ തവണ നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ആഗ്രഹമോ ആവശ്യമോ മറ്റുള്ളവർക്കു വേണ്ടി സ്നേഹത്തോടെ മാറ്റിവയ്ക്കുമ്പോൾ, ഒരു നിമിഷത്തേക്കോ മണിക്കൂറിലേക്കോ ഒരു ദിവസത്തേക്കോ നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ജീവിതം മറ്റുള്ളവർക്കു കൊടുക്കുകയാണ്.

നാം വീണ്ടും ജനിക്കുമ്പോൾ പരിശുദ്ധാത്മാവു നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ സ്നേഹം നിറച്ചതിനാൽ, നമ്മിൽ ദൈവസ്നേഹം നിറഞ്ഞിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ സ്നേഹം നമ്മിൽ നിന്നു പുറത്തുപോകുവാൻ നാം അനുവദിക്കണം. നിഷ്ക്രിയത്വം മൂലം അതു നിർജ്ജീവമായിപ്പോയാൽ, അത് ഒന്നിനും കൊള്ളില്ല. ദൈവം ലോകത്തെ അത്രത്തോളം സ്നേഹിച്ചതിനാലാണു ഏകജാതനായ പുത്രനെ നൽകിയത് (യോഹന്നാൻ 3:16). നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാകുന്നുവോ? ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹമാണു തന്റെ പുത്രനെ നൽകുവാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചത്! ജനത്തിനു വേണ്ടി ഒന്നും ചെയ്യാതെ അവരെ നാം സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്നു പറയുന്നതിൽ അർത്ഥമില്ല. നിങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ പലയിടങ്ങളിലായി വലിയ ബോ(ർ)ഡുകൾ വയ്ക്കുക, “ഇന്നു മറ്റാരെയെങ്കിലും സഹായിക്കുവാൻ ഞാൻ എന്തു ചെയ്തു?” പുതിയ ചര്യകൾ രൂപപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ഒരു സ്നേഹ വിപ്ലവകാരിയായിത്തീരുമ്പോൾ, നിങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യത്തെ കുറിച്ച് അതു നിങ്ങളെ ഓർമ്മിപ്പിക്കും.

സ്നേഹമെന്നാൽ പ്രവൃത്തിയാണ്. അതു വെറും സിദ്ധാന്തമോ വാക്കുകളോ അല്ല. വാക്കുകൾക്കു പ്രാധാന്യമുണ്ട്. ആളുകളെ സ്നേഹിക്കുന്നതിന്റെ ഒരു രീതിയായി നമുക്കു നമ്മുടെ വാക്കുകൾ ഉപയോഗിക്കാം. എന്നാൽ നമ്മുടെയിടയിൽത്തന്നെ സ്നേഹം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിന്, സാധ്യമായ എല്ലാ മാർഗ്ഗങ്ങളും നാം ഉപയോഗിക്കേണ്ടതാണ്.

ഇന്നു മറ്റാരോടെങ്കിലും സ്നേഹം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിനു നിങ്ങൾക്ക് എന്താണ് ചെയ്യുവാൻ കഴിയുക? സമയമെടുത്ത് ഒരു പദ്ധതിയുണ്ടാക്കുക. മറ്റൊരാളുടെ സന്തോഷം വർദ്ധിപ്പിക്കാതെ ഈ ദിവസം ചെലവഴിക്കരുത്.

അദ്ധ്യായം

6

നന്മയാൽ തിന്മയെ ജയിക്കുക

തിന്മ ജയിക്കുവാൻ ഇത്രയും ചെയ്താൽ മതി -
നല്ല മനുഷ്യർ ഒന്നും ചെയ്യാതെയിരിക്കുക.
- എഡ്മണ്ട് ബർക്ക്

ഒന്നും ചെയ്യാതിരിക്കുന്നത് എളുപ്പമാണ്. എന്നാൽ അത് അങ്ങേയറ്റം അപകടകരവുമാണ്. തിന്മയ്ക്ക് എതിർപ്പില്ലാത്തതിടത്ത് അതു വർദ്ധിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലും സമൂഹത്തിലുമുള്ള തെറ്റുകളെക്കുറിച്ചു പരാതിപ്പെടുക എന്ന കെണിയിൽ നാമെല്ലാം മിക്കവാറും വീഴാറുണ്ട്. എന്നാൽ അതുകൊണ്ട് അധികം നിരാശയല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമുണ്ടാകുന്നില്ല. പരാതി യാതൊന്നിനും മാറ്റം വരുത്തുന്നില്ല. കാരണം, അതിൽ ഗുണപരമായ ശക്തിയില്ല.

ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചതെല്ലാം തെറ്റിപ്പോയതിനെക്കുറിച്ച് അന്നു മുതൽ ദൈവം പരാതിപ്പെടുവാൻ തുടങ്ങിയാൽ എന്തായിരിക്കും ലോകത്തിന്റെ സ്ഥിതിയെന്ന് ആലോചിച്ചു നോക്കുക. പക്ഷേ, ദൈവം പരാതിപ്പെടുന്നില്ല. അവൻ നല്ലവനായിത്തുടരുകയും നീതിക്കായി പ്രവർത്തിക്കുകയുമേ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. നന്മയാൽ തിന്മയെ ജയിക്കാനാവുമെന്നു ദൈവത്തിനറിയാം! തിന്മയ്ക്കു ശക്തിയുണ്ട്. എന്നാൽ നന്മയ്ക്കു കൂടുതൽ ശക്തിയുണ്ട്.

ദൈവം തന്റെ ജനത്തിലൂടെയാണു പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം നാം ചിന്തിക്കണം. അതെ, ദൈവം എപ്പോഴും നല്ലവനാണ്. തന്റെ മക്കളി

ലൂടെ ഭൂമിയിൽ പ്രവർത്തിക്കുവാനാണ് എന്നെയും നിങ്ങളെയും അവൻ തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നത്. സ്നേഹിക്കുവാനും എപ്പോഴും നന്മ ചെയ്യുവാനും നാം സമർപ്പിതരാണെങ്കിൽ, ദൈവത്തിന് എത്രയോ അധികം കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാനാവുമെന്നു താഴ്മയോടെ നാം ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാണ്. മത്തായി 5:16 ലെ യേശുവിന്റെ നിർദ്ദേശം നാം ഓർക്കണം: “അങ്ങനെ തന്നെ മനുഷ്യർ നിങ്ങളുടെ നല്ല പ്രവൃത്തികളെ കണ്ടു, സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ നിങ്ങളുടെ പിതാവിനെ മഹത്വപ്പെടുത്തേണ്ടതിന്നു നിങ്ങളുടെ വെളിച്ചം അവരുടെ മുമ്പിൽ പ്രകാശിക്കട്ടെ.”

നന്മയ്ക്കു ശക്തിയുണ്ട്

തിന്മയോടു തിന്മകൊണ്ടു നാം പ്രതികരിക്കുന്നിടത്തോളം അതു വർദ്ധിക്കുകയേ ഉള്ളൂ. ഏൽ സിഡ് എന്നു പേരായ ഒരു സിനിമ ഞാനോർക്കുന്നു. സ്പെയിനിനെ ഏകീകരിച്ച മനുഷ്യന്റെ കഥയാണിത്. ഞാൻ പറയുന്ന പ്രമാണം നടപ്പാക്കിയാണ് അദ്ദേഹം വീരനായകനായിത്തീർന്നത്. നൂറ്റാണ്ടുകളോളം ക്രിസ്ത്യാനികൾ മൂറുകളുമായി യുദ്ധം ചെയ്തു. അവർ പരസ്പരം വെറുക്കുകയും കൊല്ലുകയും ചെയ്തു. യുദ്ധത്തിൽ, ഏൽ സിഡ് അഞ്ചു മൂറുകളെ പിടികൂടി. എന്നാൽ അവരെ കൊല്ലുവാൻ അദ്ദേഹം മടികാണിച്ചു. കൊലപാതകം യാതൊരു നന്മയും ഇതുവരെ ഉളവാക്കിയിട്ടില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം ഗ്രഹിച്ചു. ശത്രുക്കളോടു കരുണ കാട്ടുന്നത് അവർക്കു മാനസാന്തരമുണ്ടാക്കുമെന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു. രണ്ടു കൂട്ടർക്കും സമാധാനത്തോടെ കഴിയാമല്ലോ. അദ്ദേഹത്തെ ഒരു രാജ്യദ്രോഹിയെന്ന് ഉടനടി മുദ്രകുത്തിയെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ നടപടികൾക്കു ക്രമേണ ഫലമുണ്ടായി. അദ്ദേഹം ഒരു വീരനായകനായി മാറിക്കപ്പെട്ടു.

അദ്ദേഹം പിടികൂടിയ മൂറുകളിലൊരാൾ പറഞ്ഞു. ‘ആർക്കു വേണമെങ്കിലും കൊല്ലാം, പക്ഷേ ഒരു യഥാർത്ഥ രാജാവിനു മാത്രമേ ശത്രുക്കളോടു ദയ കാട്ടാൻ കഴിയൂ.’ ഏൽ സിഡിന്റെ ദയാപ്രവൃത്തി മൂലം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശത്രുക്കൾ അന്നു മുതൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മിത്രങ്ങളും സഖ്യകക്ഷികളുമായി. കർത്താവ് യഥാർത്ഥ രാജാവാണ്, നല്ലവനും എല്ലാവരോടും ദയയും കരുണയും കാട്ടുന്നവനുമാണ്. അവന്റെ മാതൃകയിൽ കുറഞ്ഞ ഏതിനെ യെങ്കിലും നമുക്ക് അനുഗമിക്കുവാൻ കഴിയുമോ?

ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു കരുണ കാണിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന ഒരാളെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കാമോ? നിങ്ങൾ തെറ്റായി ഇടപെട്ട ഒരാളോടു നന്മ ചെയ്യുവാൻ നിങ്ങൾക്കു കഴിയുമോ? നിങ്ങളുടെ ശത്രുക്കളോടു കരുണ കാട്ടുന്നതാണു പ്രത്യേകിച്ചു നിങ്ങൾ ഇതുവരെ ചെയ്ത ഏറ്റവും ശക്തിയേറിയ കാര്യം.

പ്രാർത്ഥന ഫലിക്കുന്നു

കഴിഞ്ഞ നിരവധി വർഷങ്ങളായി റ്റെലിവിഷനിലും ചലച്ചിത്രങ്ങളിലും കാണിക്കുന്ന ദോഷകരമായ കാര്യങ്ങളിലൂടെ, തിന്മ അതിദ്രുതം വളർന്നിരിക്കുന്നുവെന്നു നാം കണ്ടു കഴിഞ്ഞു. വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപ് ആത്മീയവാദികൾ (psychics) റ്റെലിവിഷനിൽ പരിപാടികൾ അവതരിപ്പിച്ചു തുടങ്ങിയത് എന്നെ അലട്ടിയിരുന്നു. പണം കൊടുത്താൽ ഭാവി പറയാമെന്നായിരുന്നു അവരുടെ വാഗ്ദാനം. മിനിറ്റിനു കുറെയേറെ പണം നൽകിയാൽ ആർക്കു വേണമെങ്കിലും ഫോണിലൂടെ പ്രസിദ്ധിപെറ്റ “വായന” കേൾക്കാം. ഞാൻ കൂടെക്കൂടെ ഇതിനെക്കുറിച്ച് പരാതിപ്പെടാറുണ്ട്. “ഇതുപോലെയുള്ള കാര്യങ്ങൾ അവർ റ്റെലിവിഷനിൽ അനുവദിക്കുന്നതു ഭയങ്കരമാണ്. അനേകർ വഞ്ചിതരായി പണം നഷ്ടമാക്കുന്നു.” ഇങ്ങനെയൊക്കെ ഞാൻ അഭിപ്രായപ്പെടാറുണ്ട്. മറ്റനേകരും ഇതേ കാര്യങ്ങൾ പറയുന്നതും ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരു ദിവസം എന്റെ മനസ്സിൽ ദൈവം ഈ ചിന്ത കൊണ്ടുവന്നു. ഈ മന്ത്രവാദികളെക്കുറിച്ച് പരാതിപ്പെടുന്ന നീയും മറ്റുള്ളവരും ആ സമയം പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, ഞാൻ നേരത്തെ തന്നെ അതിനു വേണ്ടി ചിലതു ചെയ്യുമായിരുന്നു. അന്നുമുതൽ ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. മറ്റനേകരോടും പ്രാർത്ഥിക്കാനാവശ്യപ്പെട്ടു. അധികം കഴിയുന്നതിനു മുൻപേ, എല്ലാമല്ലെങ്കിലും, അത്തരം പരിപാടികളൊക്കെ തട്ടിപ്പാണെന്നു പറഞ്ഞു സംപ്രേക്ഷണം നിർത്തിച്ചു.

‘അവർ’ ചെയ്യുന്നതിനെക്കുറിച്ച് പരാതി പറയുവാനുള്ള ഒരു പ്രവണത പലപ്പോഴും നമുക്കുണ്ടാകാറുണ്ട്. ‘അവർ’ മന്ത്രവാദപരിപാടി സംപ്രേക്ഷണം ചെയ്യുവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഞാൻ ചെയ്തതും അതുപോലെയായിട്ടാണ്. എന്നിട്ടും സാഹചര്യം മെച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ യാതൊന്നും നാം ചെയ്യുന്നില്ല. പ്രാർത്ഥന തിന്മയെ ജയിക്കുവാൻ ശക്തിയുള്ള ഒരു നല്ല കാര്യമാണ്. അതുകൊണ്ട്, പരാതിപ്പെടുവാൻ പ്രലോഭനമുണ്ടാകുന്ന കാര്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുക. പരാതിപ്പെടലും പിറുപിറുക്കലും ദോഷമായി ദൈവം കണക്കാക്കുന്നു. എന്നാൽ വിശ്വാസം നിറഞ്ഞ പ്രാർത്ഥന ശക്തിയേറിയതും ഫലപ്രദവുമാണ്. നല്ലതു ചെയ്യുവാൻ ദൈവത്തിനു വഴി തുറക്കുന്നതാണു പ്രാർത്ഥന.

തിന്മയോടു വേണ്ടവിധം പ്രതികരിക്കുക

വാഗ്ദത്ത നാട്ടിലേക്കുള്ള മരുഭൂമി യാത്രയിൽ, യിസ്രായേലുകാർക്കു പരീക്ഷകളും ബുദ്ധിമുട്ടുകളും നേരിട്ടു. അവയോടെല്ലാം അവർ പ്രതികരിച്ചത് പരാ

തിപ്പെട്ടും പല്ലിറുമ്മിയും പിറുപിറുത്തുമായിരുന്നു. എല്ലാത്തരം അധർമ്മ കൃത്യങ്ങളും അവർ മുഴുകി. പരാതിപ്പെടലായിരുന്നു അവരുടെ ഒരു പാപം. അവർക്കു നേരെ സംഹാരകൻ വന്ന് ധാരാളം പേർ മരിക്കാൻ അതു നിമിത്തമായി (1 കൊരിന്ത്യർ 10:8-11). ദൈവത്തോടുള്ള നന്ദി നിലനിർത്തുന്നതിലൂടെയും, അവനെ സ്തുതിച്ച് ആരാധിക്കുന്നതിലൂടെയും പരസ്പരം നന്മ ചെയ്യുന്നതിലൂടെയും അവർക്കു പ്രതികരിക്കാമായിരുന്നു. അങ്ങനെയെങ്കിൽ വളരെക്കുറഞ്ഞ സമയത്തിനുള്ളിൽ അവർക്കു മരുഭൂമി തരണം ചെയ്യാമായിരുന്നു. അതിനു പകരം, അവരിൽ മിക്കവരും വഴിയരികിൽ വീണു മരിച്ചു, വാഗ്ദത്തദേശത്ത് എത്തിയതുമില്ല. നമ്മുടെ ആഗ്രഹം പോലെ കാര്യങ്ങൾ മിക്കപ്പോഴും നടക്കുന്നതായി നാമൊരിക്കലും കാണുന്നില്ല. അതിന്റെ കാരണം, തിന്മകളോടു നാം പ്രതികരിക്കുന്നതു പരാതിപ്പെടുന്നതിലൂടെയാണ്, പ്രാർത്ഥനയിലൂടെയും, സ്തുതി, നന്ദിയർപ്പണം, ആവശ്യത്തിലിരിക്കുന്നവരെ തുടർന്നും സഹായിക്കുക എന്നിവയിലൂടെയല്ല.

വിശ്വാസവും സ്നേഹവും

നിരവധി വർഷങ്ങളായി സഭയിലെ പ്രസംഗങ്ങളിൽ ഞാൻ കേട്ടതിലധികവും വിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. ഞാൻ വായിച്ച പുസ്തകങ്ങളും വിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. “ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിക്കുക, കാര്യങ്ങളെല്ലാം ശരിയായിക്കൊള്ളും” എന്നതാണു ക്രിസ്തീയ ലോകത്തെ പ്രധാന ഉപദേശ വിഷയമായിക്കണ്ടത്.

വിശ്വാസം കൂടാതെ നമുക്കു ദൈവത്തെ പ്രസാദിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല (എബ്രാ. 11:6). അതിനാൽ നാം അവനിൽ നമ്മുടെ വിശ്വാസമർപ്പിക്കുകയും അവനെ ആശ്രയിക്കുകയും വേണം. എന്നാൽ ചിത്രം മുഴുവനായി നാം കാണണമെങ്കിൽ, ദൈവവചനത്തിലെ ചിലതു കൂടി വേണമെന്നാണു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നത്. ഞാൻ നിങ്ങളുമായി അതു പങ്കുവയ്ക്കാം. ദൈവവുമായുള്ള എന്റെ യാത്രയുടെ ആദ്യകാലങ്ങളിലെ ചില അനുഭവങ്ങൾ ഞാൻ പറയട്ടെ.

ഒൻപതാമത്തെ വയസ്സിലാണു ഞാൻ യേശുവിനെ രക്ഷിതാവായി സ്വീകരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ അവനിൽ എനിക്കുള്ളത് എന്തായിരുന്നുവെന്നോ, അവനുമായുള്ള ബന്ധത്തിന് എന്റെ ജീവിതത്തെ എങ്ങനെ വ്യത്യസ്തപ്പെടുത്താൻ കഴിയുമെന്നോ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല. കാരണം, ആത്മീയ വിഷയങ്ങളിൽ എനിക്കു, “തുടർന്നുള്ള പഠനം” ഇല്ലായിരുന്നു. ഞാൻ വളർന്ന വീടു കൂത്തഴിഞ്ഞതായിരുന്നു. മദ്യപനായ പിതാവ് എന്റെ അമ്മയോടു വിശ്വസ്തത പുലർത്തിയിരുന്നില്ല. നിരവധി സ്ത്രീകളുമായി പിതാ

വിനു ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു, കോപിഷ്ഠനും ആക്രമണകാരിയുമായിരുന്നു. ഞാൻ നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ, എന്നെയും തുടർച്ചയായി മാനഭംഗപ്പെടുത്തി. ഈ പട്ടിക നീണ്ടു നീണ്ടു പോകും. പക്ഷേ, നിങ്ങൾക്കു ചിത്രം വ്യക്തമായെന്ന് എനിക്കുറപ്പുണ്ട്.

ഇനി എന്റെ ഇരുപത്തിമൂന്നാമത്തെ വയസ്സിലേക്ക് ഓടിച്ചെല്ലാം. ഞാൻ ഡേവുമായി വിവാഹിതയായി. അദ്ദേഹവുമായി സഭയിൽ പോകുവാൻ ആരംഭിച്ചു. ഞാൻ ദൈവത്തെ സ്നേഹിച്ചു. ദൈവവചനം പഠിക്കുവാനുള്ള എന്റെ ആഗ്രഹം, പിന്നീട് മറ്റുള്ളവരെ പഠിപ്പിക്കുവാനായി എന്നെ സഹായിച്ചു. ഈ പഠനം സഭയിൽ ഉറച്ചു നിൽക്കുവാനും തുടർച്ചയായി സഭയിൽ പോകുവാനും കാരണമായി. ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹത്തെയും കൃപയേയും കുറിച്ചു പഠിക്കുകയും എന്റെ വിശ്വാസപ്രമാണത്തെ ഉറപ്പിക്കുന്ന മറ്റു സഭാ ഉപദേശങ്ങളും ഞാൻ പഠിച്ചു.

എന്റെ മുപ്പത്തിരണ്ടാം വയസ്സിൽ, എന്റെ ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസം എന്റെ പ്രായോഗിക ദൈവദാനം ജീവിതത്തിൽ എനിക്കു സഹായകമായിത്തോന്നാത്തതിനാൽ ഞാൻ വളരെ നിരാശയായി. മരിച്ചാൽ സ്വർഗ്ഗത്തിലെത്തുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ഭൂമിയിലെ ഓരോ ദിവസവും സന്തോഷത്തോടെയും സമാധാനത്തോടെയും കഴിയേണ്ടതിനാവശ്യമായ ഒരു സഹായം എനിക്ക് അത്യാവശ്യമായിരുന്നു. ബാല്യത്തിൽ എനിക്കുണ്ടായ അപമാനം മൂലം എന്റെയുള്ളിൽ വേദന നിറഞ്ഞിരുന്നു. ദിനംപ്രതിയുള്ള എന്റെ പെരുമാറ്റത്തിലും ആ വേദന ഞാൻ പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു. നല്ല ബന്ധങ്ങൾ നിലനിർത്തുന്നതിനും എനിക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

താല്പര്യപൂർവ്വം ദൈവത്തെ നാം അന്വേഷിച്ചാൽ അവനെ നാം കണ്ടെത്തുമെന്നു വചനം പറയുന്നു. (സഭ്യ. 8:17). എനിക്കു നഷ്ടമായതെന്തായാലും അതിനു വേണ്ടി ഞാൻ സ്വയം ദൈവത്തെ അന്വേഷിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അവനുമായി ഞാൻ നിരന്തരം സംവദിച്ചു. അത് അവനോട് എന്നെ ഒരുപാട് അടുപ്പിച്ചു. പെട്ടെന്ന് എന്റെ ദൈവദാനജീവിതത്തിൽ അവൻ എന്നോട് ഏറ്റവും അടുത്തതായിത്തോന്നി. അവനെ നന്നായി അറിയുന്നതിനു വേണ്ടി താല്പര്യപൂർവ്വം ഞാൻ പഠിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. എവിടെ യൊക്കെ ഞാൻ തിരിഞ്ഞാ, അവിടെയെല്ലാം ഞാൻ കേട്ടതു വിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. ധാരാളം സാഹചര്യങ്ങളിൽ എന്റെ വിശ്വാസം പ്രായോഗികമാക്കുവാൻ എനിക്കു കഴിയുമെന്നു ഞാൻ പഠിച്ചു. അതു ദൈവത്തിന് ഇടപെടാനും എന്നെ സഹായിക്കുവാനും തുറക്കുന്ന ഒരു വാതിലായിരിക്കുമെന്നും ഞാനറിഞ്ഞു.

ഞാൻ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രമാണങ്ങളെല്ലാം ശരിയായിരുന്നെന്നു ഞാൻ പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടെ വിശ്വസിച്ചു. എന്നാൽ അപ്പോഴും ഞാൻ വള

രെയേറെ നിരാശയനുഭവിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതൊന്നും എനിക്കു വേണ്ടി ഫലപ്രദമാകുന്നില്ലയെന്നതാണ് അതിനു കാരണം. കുറഞ്ഞപക്ഷം എനിക്ക് അത്യന്താപേക്ഷിതമായ നിലയിലെങ്കിലും അതു പ്രവർത്തിക്കണം. ആ സമയത്തും കർത്താവ് എന്നെ ശുശ്രൂഷയിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മറ്റുള്ളവർക്കായുള്ള എന്റെ ശുശ്രൂഷ അൽപം വലുതുമായിരുന്നു. വലിയ പുരോഗതി എനിക്കു ശുശ്രൂഷയിലുണ്ടായി. എന്നിട്ടും എന്തോ നഷ്ടബോധം എന്നെ ഭരിച്ചു. അങ്ങനെ ഒരിക്കൽക്കൂടി ഗൗരവമായ നിലയിൽ ഞാൻ ദൈവത്തെ അന്വേഷിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. യേശു നമ്മെ പഠിപ്പിച്ച പ്രധാന പാഠമാണ് എനിക്കു നഷ്ടമായതെന്ന് എന്റെ ആഴമേറിയ പഠനത്തിൽ നിന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി : ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുക, നമ്മെത്തന്നെ സ്നേഹിക്കുക, മറ്റുള്ളവരെ സ്നേഹിക്കുക (മത്തായി 22:36-39). ദൈവത്തോടൊപ്പം ഞാൻ നടന്നപ്പോൾ വിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ച് ഒരുപാട് ഞാൻ പഠിച്ചു. എന്നാൽ സ്നേഹത്തിന്റെ ശക്തിയെക്കുറിച്ചു ഞാൻ പഠിച്ചിരുന്നില്ല.

ദൈവത്തിലാശ്രയിച്ചു നന്മ ചെയ്യുക

ഈ അത്ഭുതകരമായ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിലെ എന്റെ പഠനയാത്രയിൽ, ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയ കാര്യം സ്നേഹത്തിലൂടെ മാത്രമേ വിശ്വാസം പ്രവർത്തികമാകുകയുള്ളൂ എന്നാണ്. ഗലാത്യർ 5:6 പ്രകാരം, വിശ്വാസം സ്നേഹത്തിലൂടെ “സജീവമാകുകയും ഊർജ്ജം പ്രാപിക്കുകയും പ്രകടമാകുകയും” ചെയ്യുന്നു.

സങ്കീർത്തനം 37:3 പഠിക്കുവാൻ പരിശുദ്ധാത്മാവ് എന്നെ നയിച്ചു : “യഹോവയിൽ ആശ്രയിച്ചു (ചാരി ആത്മദൈവമുള്ളവരായിരിക്കുക) നന്മ ചെയ്യുക.” ദൈവവുമായി ശരിയായ ബന്ധം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു വേണ്ടുന്നതിന്റെ പകുതി മാത്രമേ എനിക്കുള്ളൂ എന്നു ഗ്രഹിച്ച ഞാൻ നടപ്പാക്കിപ്പോയി. എനിക്കു വിശ്വാസ(ആശ്രയം)ത്തിന്റെ ഭാഗമുണ്ടായിരുന്നു, എന്നാൽ “നന്മ ചെയ്യുക”യെന്ന ഭാഗം ഇല്ലായിരുന്നു. എനിക്കു നല്ല കാര്യങ്ങൾ സംഭവിക്കണമെന്നയാഗ്രഹം എനിക്കുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ മറ്റുള്ളവർക്കു നന്മ ചെയ്യുകയെന്നതിനെക്കുറിച്ച് അതിയായി ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നില്ല; പ്രത്യേകിച്ച് എനിക്കു വേദനിക്കുമ്പോഴും വ്യക്തിപരമായ പരിശോധനയിൽക്കൂടികടന്നുപോകുമ്പോഴും.

ഞാൻ ദൈവത്തിൽ ആശ്രയിക്കുന്നുവെന്നു കാണാൻ സങ്കീർത്തനം 37:3 എന്റെ കണ്ണു തുറന്നു. എന്നാൽ നന്മ ചെയ്യുന്ന കാര്യത്തിൽ ഞാൻ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തിയില്ല. ഈ മേഖലയിൽ ഞാൻ തനിയെ അല്ലായിരുന്നു, എനിക്കറിയാവുന്ന മിക്ക ക്രിസ്ത്യാനികളും ഇതേ അസ്ഥയിലായിരുന്നു. നമ്മുടെ

ആവശ്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടി നാമെല്ലാവരും ദൈവത്തിൽ “വിശ്വസിക്കും”. നാം ഒരുമിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ട്, നമ്മുടെ വിശ്വാസം പ്രാർത്ഥനയുടെ ഐക്യതയിലൂടെ പുറത്തേക്കു വിടുന്നു. എന്നാൽ നമ്മുടെ ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റുവാൻ നാം കാത്തിരിക്കുമ്പോൾ, മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടി നമുക്ക് എന്തു ചെയ്യാനാവുമെന്നു ചർച്ച ചെയ്യാൻ ഒരുമിച്ചു കൂടുന്നില്ല. നമുക്കു വിശ്വാസമുണ്ട്, പക്ഷേ അതിനു സ്നേഹം മൂലം ഊർജ്ജം പകരുന്നില്ല!

ഞാൻ തികച്ചും ഉൾവലിഞ്ഞവളാണെന്നു തോന്നിക്കുവാൻ എനിക്കാഗ്രഹമില്ല. കാരണം, വിഷയം അതായിരുന്നില്ല. ഞാൻ ശുശ്രൂഷിക്കുകയായിരുന്നു. ആളുകളെ സഹായിക്കുവാനും ഞാനാഗ്രഹിച്ചു. പക്ഷേ, സഹായിക്കാനുള്ള എന്റെയാഗ്രഹത്തോടൊപ്പം ഒരുപാട് അശുദ്ധലക്ഷ്യങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ശുശ്രൂഷയിലായിരിക്കുന്നത് എനിക്കു സ്വയമൊരു മതിപ്പും പ്രാധാന്യവും നൽകി. ഒരു സ്ഥാനവും അല്പം സ്വാധീനതയും കൂടെ അതു നൽകി. പക്ഷേ, ഞാൻ ചെയ്യുന്നതെല്ലാം ശുദ്ധമായ ലക്ഷ്യത്തോടെയായിരിക്കണമെന്നായിരുന്നു ദൈവത്തിന്റെയാഗ്രഹം. ഇപ്പോഴും ഞാൻ പഠിക്കേണ്ടുന്ന വലിയ കാര്യമുണ്ട്. ആളുകളെ സഹായിക്കുവാൻ ദയാപ്രവൃത്തികൾ ഞാൻ ചെയ്തിരുന്ന സമയങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കുന്നത് എന്റെ പ്രഥമ ഉദ്ദേശ്യമല്ലായിരുന്നു. മറ്റുള്ളവരെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ തീവ്രമായും നല്ല ഉദ്ദേശ്യത്തോടെയും ഞാൻ ആയിരിക്കേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. അത് എന്റെ ജീവിതത്തിലെ പ്രധാനകാര്യമാകണമായിരുന്നു; ഒരു രണ്ടാംകിട കാര്യമല്ല.

മറ്റൊന്നിനെക്കൊണ്ടും നിങ്ങളെ പ്രചോദിപ്പിക്കുന്നത് എന്താണെന്നു നിങ്ങളോടു തന്നെ ചോദിക്കുക, സത്യസന്ധമായി ഉത്തരവും നൽകുക. അതു സ്നേഹമാണോ? അല്ലെങ്കിൽ, ദൈവത്തിനു പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതിലേക്കു നിങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധ മാറ്റിപ്പിരിക്കുവാൻ നിങ്ങൾക്കു മനസ്സുണ്ടോ?

ഈ താളിൽ നിന്ന് ഈ വാക്കുകൾ നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിലേക്കു ചാടട്ടെയെന്നു ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുകയാണ്. സ്നേഹത്തിന്റെ ശക്തിയെപ്പറ്റിയുള്ള സത്യം പഠിച്ചത് എന്റെ ജീവിതത്തെ മാറ്റിമറിച്ചതായിരുന്നു. മറ്റുള്ളവരും അത് അറിയണമെന്നാണ് എന്റെയാഗ്രഹം. നിങ്ങൾക്കത് അറിയില്ലായെന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല. മറ്റുള്ളവരെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് എന്നെക്കാൾ അറിവു നിങ്ങൾക്കുണ്ടായിരിക്കാം. എന്നാൽ അറിയുന്നില്ലെങ്കിൽ, ഞാൻ നിങ്ങളുമായി പങ്കുവയ്ക്കുന്നതു നിങ്ങളിൽ ഒരു തീ കൊളുത്തുമെന്നും, സ്നേഹവിപ്ലവത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമാകുവാൻ നിങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുമെന്നും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുകയാണ്. സ്നേഹവിപ്ലവത്തിനു ലോകത്തെ മാറ്റുവാനുള്ള ശക്തിയുണ്ടെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു!

നിങ്ങളെയും മറ്റുള്ളവരെയും സജീവമാക്കി നിർത്തുക

ക്രിസ്തുവിനെ അറിയുന്നവരാണ് അവകാശപ്പെടുന്ന നാമോരോരുത്തരും ദിവസവും ഒരു ദയാപ്രവൃത്തി വീതം ആർക്കെങ്കിലും ചെയ്താൽ ലോകം എത്ര വ്യത്യസ്തമായിരിക്കുമെന്ന് ഒന്നു ഭാവന കാണുക. അതിന്റെ ഫലം അത്ഭുതാവഹമായിരിക്കും. ദിവസവും രണ്ടു സൽപ്രവൃത്തികൾ വീതം ആർക്കെങ്കിലും ചെയ്യുമെന്നു നിശ്ചയിച്ചാൽ എന്തായിരിക്കും സംഭവിക്കുകയെന്നു ഭാവന കാണുക. നിങ്ങൾക്കു ചിത്രം വ്യക്തമായെന്ന് എനിക്കുറപ്പുണ്ട്. ഇതിന്റെ ഫലം വിസ്മയകരമായിരിക്കും. ലോകത്തിനു പെട്ടെന്നു തന്നെ മാറ്റമുണ്ടാകും. കർത്താവു നമ്മോടു പറഞ്ഞ നിലയിൽ ജീവിക്കുവാൻ നാം വാസ്തവത്തിൽ സമർപ്പിതരായാൽ, നമുക്കു വാസ്തവമായും നന്മയാൽ തിന്മയെ ജയിക്കാനാവും.

“ഇതൊരിക്കലും നടക്കുകയില്ല, പിന്നെതിനാണു ശ്രമിക്കുന്നത്?” ഇങ്ങനെ ചോദിക്കുവാൻ നിങ്ങൾ പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടേക്കാം. തുടങ്ങുന്നതിനു പോലും മുൻപേ, നിഷേധചിന്തയാൽ നിങ്ങൾ പരാജയപ്പെടുവാൻ അനുവദിക്കരുത്. മറ്റുള്ളവർ അവരുടെ ഭാഗം ചെയ്യുവാൻ വേണ്ടി എന്റെ ഭാഗം ചെയ്യുവാനും പ്രാർത്ഥിക്കുവാനും ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു കഴിഞ്ഞു. മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടി സാദ്ധ്യമായതെല്ലാം ചെയ്യുവാൻ ആളുകളോടു പറഞ്ഞു ഞാനവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചും അവർക്കുവേണ്ടി ചെയ്യാവുന്ന ക്രിയാത്മകമായ ആശയങ്ങൾ കേന്ദ്രീകരിച്ചും കൂടുതലായി നാം സംസാരിച്ചാൽ അത് എത്രയോ ശ്രേഷ്ഠമായിരിക്കും!

ഈ അത്ഭുതാവഹമായ ജീവിതചര്യയുള്ള മൂന്നു സുഹൃത്തുക്കൾ എനിക്കുണ്ട്. ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ചു ഭക്ഷണം കഴിക്കുവാൻ പോകുമ്പോഴോ കാപ്പി കുടിക്കുമ്പോഴോ, മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടി ചെയ്യാൻ ദൈവം ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ നൽകിയ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും, അനുഗ്രഹമായിരിക്കുന്നതിന്റെ പുതിയ വഴികൾക്കായുള്ള ആശയങ്ങളെക്കുറിച്ചും സംസാരിക്കാറുണ്ട്. ഇത്തരം സംഭാഷണങ്ങൾ ദൈവത്തെ വളരെ പ്രസാദിപ്പിക്കുന്നതാണെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ലോകത്തിലെ കുഴപ്പങ്ങളെക്കുറിച്ചെല്ലാം കൂടിയിരുന്നു പരാതി പറയുന്നതിനേക്കാൾ എത്രയോ നല്ലതാണ്! സ്നേഹവിപ്ലവത്തിൽ ഒരു പ്രമുഖസ്ഥാനം വഹിക്കുവാൻ ഞാൻ നിങ്ങളെ വെല്ലുവിളിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. നിങ്ങൾക്കറിയാവുന്നവരുടെ ഒരു പട്ടിക തയ്യാറാക്കി, ആവശ്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുവാനുള്ള ഒരു കാര്യലോചനയിലേക്ക് അവരെ ക്ഷണിക്കുക. ഈ പുസ്തകത്തിലെ പ്രമാണങ്ങൾ അവരുമായി പങ്കു

വയ്ക്കുകയും ഒരു ലക്ഷ്യം കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്യുക. സഹായം ആവശ്യമുള്ള ചിലരെ കണ്ടെത്തുകയും അവരെ സഹായിക്കുവാൻ യത്നിക്കുകയും ചെയ്യുക.

നമ്മ ചെയ്യുവാൻ മറ്റുള്ളവരെ അതിയായി പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന ആശയം പുതിയതല്ല. എബ്രായലേഖനകർത്താവ് അതിനെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്: “അന്യോന്യം പ്രബോധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു സ്നേഹത്തിനും സൽപ്രവൃത്തികൾക്കും ഉത്സാഹം വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ അന്യോന്യം സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളുക. നാൾ സമീപിക്കുന്നു എന്നു കാണുംതോറും അത് അധികമധികമായി ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു” (എബ്രാ. 10:25).

അന്യോന്യം കരുതുന്നതിൽ (സൂക്ഷിക്കുന്നതിൽ) നാം തുടർമാനമായ ശ്രദ്ധചെലുത്തണമെന്ന് ഈ വാക്യം നമ്മോടു പറയുന്നതു ദയവായി ശ്രദ്ധിക്കുക. സൽപ്രവൃത്തികൾക്കായും, അന്യോന്യം സ്നേഹിക്കുകയും സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനും മറ്റുള്ളവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുവാൻ നമുക്ക് എങ്ങനെ കഴിയുമെന്നതിനെക്കുറിച്ച് പഠിക്കുവാനും ചിന്തിക്കുവാനും ഇതു സഹായിക്കുന്നു. ഇന്നു ഞാൻ നിങ്ങളെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന ഇതേ കാര്യം തന്നെയാണ് എബ്രായലേഖകനും അവർക്കു പ്രോത്സാഹനമായി എഴുതിയിട്ടുള്ളത്. നമ്മുടെ യഥാർത്ഥ കുടിവരവിൽ നാം അന്യോന്യം നമ്മ ചെയ്യുവാനുള്ള വഴികൾ ആരായുന്നതിനെ പിശാച് എങ്ങനെയാണ് തുച്ഛീകരിക്കുന്നതെന്നു നിങ്ങൾക്കു ഭാവന കാണാനാവുമോ? നാം വിധിക്കുന്നതും വിമർശിക്കുന്നതും, കുറ്റം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതും അപഖ്യാതി പറയുന്നതും പരാതിപ്പെടുന്നതുമൊക്കെയാണ് പിശാചിനു താല്പര്യം. അത്തരം ശരിയായ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതു പുതിയ സ്വഭാവങ്ങൾ രൂപപ്പെടുത്തുകയും സ്നേഹത്തിന്റെ തീവ്രമായ പ്രവൃത്തികൾ വികസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. അതിന്റെ ഫലം അത്ഭുതാവഹമായിരിക്കും.

സൽപ്രവൃത്തികളിൽ സമ്പന്നരായിരിക്കുക

യുവപ്രഭാഷകനായ തിമോഥെയോസിനു പൗലോസ് നിർദ്ദേശം നൽകിയപ്പോൾ, “നമ്മ ചെയ്യുവാനും സൽപ്രവൃത്തികളിൽ സമ്പന്നരായി ദാനശീലരും ഔദാര്യമുള്ളവരുമായിരിക്കുവാൻ വിശ്വാസികളോട് ആജ്ഞാപിക്കണമെന്നു പറയുന്നുണ്ട്. (1 തിമൊ. 6:18). ആളുകളെ ഇക്കാര്യം ഓർമ്മിപ്പിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണെന്നു പൗലോസിനു തോന്നിയെന്നുള്ളതു വ്യക്തമാണ്. സൽപ്രവൃത്തികളിൽ ശുഷ്കാന്തിയുള്ളവരായിരിക്കുകയെന്ന നിർദ്ദേശം ഇന്നത്തെ ആളുകൾക്കും വിലപ്പെട്ടതാണ്. മറ്റുള്ളവരെ മാത്രമല്ല, നിങ്ങളെത്തന്നെയും ഇത് ഓർമ്മപ്പെടുത്തുവാൻ ഞാൻ നിങ്ങളെ പ്രോ

സാഹിപ്പിക്കുകയാണ്. സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പുസ്തകങ്ങളും സന്ദേശങ്ങളുമുള്ള ഒരു ലൈബ്രറിയുണ്ടാക്കുക. കൂടെക്കൂടെ അതു വായിക്കുവാനും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുക. ദൈവത്തിനു പരമപ്രധാനമായ കാര്യം നിങ്ങൾ മറക്കുന്നില്ലെന്നുറപ്പു വരുത്തുവാൻ നിങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടുന്നതെല്ലാം ചെയ്യുക.

ലോകം ക്രിസ്ത്യാനികളെ ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അതുകൊണ്ടാണു നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികൾ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണെന്നു പറയുന്നത്. അന്നത്തെ അവിശ്വാസികളായ ജാതികളുടെയിടയിൽ ശരിയായും മാന്യമായും പെരുമാറണമെന്നു പത്രോസ് വിശ്വാസികളെ പ്രബോധിപ്പിച്ചു. വിശ്വാസികളെ ദുഷിക്കുവാൻ തല്പരരായ അവിശ്വാസികൾ പോലും, അവരുടെ സൽപ്രവൃത്തികൾ കണ്ടു ദൈവത്തെ ക്രമേണ മഹത്വപ്പെടുത്താൻ ഇടവരുമെന്ന് അവർ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് (1 പത്രോസ് 2:12).

നിങ്ങൾ ഞായറാഴ്ച തോറും സഭായോഗത്തിനു പോകുന്നതു നിങ്ങളുടെ അയൽക്കാർ അറിയുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അദ്ദേഹം നിങ്ങളുടെ പെരുമാറ്റവും ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ഞാനുറപ്പു നൽകാം. ഞാൻ വളർന്നുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ, ഞങ്ങളുടെ അയൽക്കാർ ഉത്സാഹത്തോടെ സഭായോഗങ്ങളിൽ പോയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ ആഴ്ചയിൽ പല തവണ അവർ സഭയിൽ പോയിരുന്നു. അതേസമയം തന്നെ, ചെയ്യുവാൻ പാടില്ലാത്ത വളരെക്കാര്യങ്ങളും അവർ ചെയ്തിരുന്നു. എന്റെ പിതാവു കൂടെക്കൂടെ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരുന്നതു ഞാനോർക്കുന്നു. “അവർ എന്നെക്കാൾ നല്ലവരൊന്നുമല്ല. അവർ മദ്യപിക്കുന്നു, മോശമായ ഭാഷ ഉപയോഗിക്കുന്നു, വൃത്തികെട്ട ഫലിതങ്ങൾ പറയുന്നു, പെട്ടെന്നു കോപിക്കുന്നു, ഒരു കൂട്ടം കപടഭക്തന്മാരാണവർ.” എന്റെ പിതാവിന് ഒരു ഒഴികഴിവു വേണമായിരുന്നു. അവരുടെ പെരുമാറ്റം ആ തീയ്ക്ക് എണ്ണ പകർന്നെന്നേയുള്ളൂ.

ക്രിസ്ത്യാനികളെന്ന നിലയിൽ നാം ശരിയായി പെരുമാറുന്നില്ലെങ്കിൽ, യേശുവിൽ വിശ്വസിക്കാത്തതിനും ക്രിസ്ത്യാനിത്വം പ്രായോഗികമാക്കാതിരിക്കുന്നതിനും ഒഴികഴിവാഗ്രഹിക്കുന്നവർ എപ്പോഴും നമ്മെ വീക്ഷിക്കുകയും വിമർശിക്കുകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ നമ്മെ വിധിക്കുന്നതിന് ഒരു കാരണവും അവർക്കു കൊടുക്കാതിരിക്കുവാൻ കഴിയുന്നത്ര നന്നായി നാം പ്രവർത്തിക്കണം.

അനുഗ്രഹത്തിന്റെ വഴികൾക്കായി നോക്കുക

ഞാൻ ചെയ്യണമെന്നു ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നതെന്തായാലും അത് എന്നെ കാണിച്ചു തരണമേയെന്നു ഞാൻ ദൈവത്തോടു തുറന്നു പറയാറുണ്ട്. അതു

മറ്റുള്ളവർക്ക് ഒരു സാക്ഷ്യമോ ചിലർക്ക് ഒരനുഗ്രഹമോ ആകാം. കുറച്ചു ദിവസങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഞാൻ എന്റെ നഖങ്ങൾ പോളിഷ് ചെയ്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. ആദ്യകൃത്തിനെ ഗർഭം ധരിച്ച ഒരു പെൺകുട്ടി ആ കടയിലുണ്ടായിരുന്നു. നേരത്തെയുണ്ടായ വേദന നിമിത്തം അവൾ രണ്ടു മാസമായി കിടക്കയിൽ വിശ്രമത്തിലായിരുന്നു. നഖം പോളിഷ് ചെയ്യുന്ന സ്ഥാപനത്തിലേക്കുള്ള ഈ യാത്ര, കുറെ നാളുകൾക്കു ശേഷം വീടിനു പുറത്തിറങ്ങാൻ ലഭിച്ച ആദ്യത്തെ അവസരമായിരുന്നു. ഒരാഴ്ചയ്ക്കുള്ളിൽ അവൾ പ്രസവിക്കും. കൈനഖങ്ങളും കാൽനഖങ്ങളും അവൾ പോളിഷ് ചെയ്യിച്ചു. ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ കുറച്ചു നേരം സംസാരിച്ചു. അവൾക്കു ചാർജായ തുക ഞാൻ കൊടുക്കുന്നതു മൂലമുണ്ടായ അനുഗ്രഹം എനിക്കനുഭവപ്പെടുവാൻ തുടങ്ങി. അന്ന് അതൊരു നല്ല അടയാളമായിരിക്കുമെന്നും എനിക്കനുഭവമായി. അതിനായുള്ള ആഗ്രഹം എന്നിൽ സ്ഥിരമായിട്ടുണ്ടോയെന്നു കാണുവാൻ ഞാനല്പം കാത്തിരുന്നു. അങ്ങനെയുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ, എന്റെ പണം കൊടുത്തപ്പോൾ അവൾക്കുള്ള പണവും ഞാൻ കൊടുത്തു. അവൾക്കൊക്കെ അതിശയമായി, എന്നാൽ അനുഗൃഹീതയുമായി. ഞാനൊരു വലിയ കാര്യമൊന്നും അതിൽ നിന്നു സാധിച്ചില്ല. ഞാനതു ചെയ്തുവെന്നു മാത്രം. ഒരു ദിവസം എന്നെ റെലിവിഷനിലോ എന്റെ പുസ്തകത്തിലോ കാണുമ്പോൾ, ഞാൻ വിശ്വിക്കുന്നതു ഞാൻ ചെയ്തത് അവൾ ഓർക്കാനിടയുണ്ട്.

മറ്റുള്ളവർ കാണുവാൻ വേണ്ടി ഞാൻ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാറില്ല. എന്നാൽ ആളുകൾ ഉച്ചത്തിൽ കേൾക്കുന്നതു വാക്കുകൾ മാത്രമാണ്. ഞാനൊരു വേദാധ്യാപികയും ശുശ്രൂഷകയുമാണെന്ന് ആ കടയിലെ എല്ലാവർക്കുമറിയാം. എന്നെക്കുറിച്ചു യാതൊന്നും ആ കൊച്ചുപെൺകുട്ടിയോടു ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലെങ്കിലും, ഞാൻ പോയ ശേഷം മറ്റുള്ളവർ അവളോടു പറഞ്ഞു കാണുമെന്ന് എനിക്കുറപ്പുണ്ട്. അങ്ങനെ ദയാപരമായ ഒരു പ്രവൃത്തി ഒരു പാട് ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റി. എന്നെ അതു സന്തോഷിപ്പിച്ചു; അവളെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു; കണ്ടു നിന്ന മറ്റുള്ളവർക്കൊക്കെ അതൊരു ദൃഷ്ടാന്തമായിരുന്നു; ദൈവത്തിനു മഹത്വം നൽകിയ ഒരു സാക്ഷ്യവുമായിരുന്നു അത്. എനിക്കു വേറൊരു കാര്യം ചെയ്യാമായിരുന്നു. എന്റെ പണം സൂക്ഷിച്ചുവെച്ച് ഒന്നും ചെയ്യാതെയിരിക്കാമായിരുന്നു. അത് എളുപ്പവുമാണ്. എന്നാൽ എന്റെ ഉള്ളത്തെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനോളം വരുകയില്ല.

ആളുകൾ എന്തു വിചാരിക്കുമെന്നു കരുതി വിഷമിക്കേണ്ട

നിങ്ങൾ ചിന്തിച്ചേക്കാം, ജോയ്സ്, ഞാനറിയുകപോലുമില്ലാത്ത ഒരാളുടെ ബിൽ കൊടുക്കുന്നതു വളരെ ഒറ്റപ്പെട്ട ഒന്നായി എനിക്കു തോന്നുന്നു.

നിങ്ങൾക്കങ്ങനെ തോന്നുന്നത് എനിക്കു പൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാകുന്നുണ്ട്. എനിക്കും അങ്ങനെ തോന്നുന്നുണ്ട്. അവർ എന്തു വിചാരിക്കുമെന്നും എങ്ങനെ പ്രതികരിക്കുമെന്നുമോർത്തു ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെടാറുണ്ട്. പിന്നെ ഞാനോർക്കും, ഇതൊന്നും ഞാൻ പരിഗണിക്കേണ്ടതില്ല. ക്രിസ്തുവിന്റെ ഒരു സ്ഥാനപതിയായിരിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് മാത്രം ഞാൻ ചിന്തിച്ചാൽ മതി.

ഒരിക്കൽ എന്റെ പിന്നിലായി ക്യൂവിൽ നിന്ന ഒരു സ്ത്രീക്കു വേണ്ടി ഒരു കപ്പു കാപ്പി 'സ്റ്റാർ ബെക്സിൽ' വച്ചു ഞാൻ വാങ്ങിച്ചു. ആ സ്ത്രീ ആ കാപ്പി പാടേ നിരസിച്ചു. എന്നെ നാണം കെടുത്തുന്ന ഒരു കാഴ്ചയായിരുന്നു ആ സ്ത്രീ ചെയ്തത്. ആദ്യം ഞാൻ വിചാരിച്ചു, *ഇനി ഞാനിതു ചെയ്യുകയില്ല*. ഡേവും എന്നോടൊപ്പമുണ്ടായിരുന്നു. പിശാചിന് ഇതു തന്നെയാണാവശ്യമെന്നു ഡേവ് എന്നെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തി. അങ്ങനെ ഞാനെന്റെ മനസ്സു മാറ്റി. അത്തരം സന്ദർഭങ്ങൾ അത്രയെളുപ്പമല്ല. അനുഗ്രഹങ്ങൾ പ്രാപിക്കുന്നതെങ്ങനെയെന്ന് എത്ര പേരറിയുന്നുവെന്ന ദുഃഖകരമായ കാര്യത്തിലേക്ക് ആ സംഭവം എന്നെ ഉണർത്തി - ഒരു പക്ഷേ ഒരിക്കലും അവർക്കതു സംഭവിക്കുകയില്ലായിരിക്കും.

ചിലപ്പോൾ പേരു വെളിപ്പെടുത്താതെ ഞാൻ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാറുണ്ട്. പക്ഷേ പലപ്പോഴും ഞാൻ ചെയ്യുന്നതു മറച്ചുവയ്ക്കുവാൻ എനിക്കു കഴിയാറില്ല. എന്നാൽ എന്റെ ഹൃദയം ശരിയായിരിക്കുന്നിടത്തോളം അതിൽ കാര്യമില്ലെന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. എന്റെ ഓരോ ദയാപ്രവൃത്തിയും ദൈവത്തെ അനുസരിക്കുന്നതും ലോകത്തിലെ തിന്മയെ ജയിക്കുന്നതുമാണ്. ഏതുവിധത്തിലുള്ള ദോഷകരമായ കാര്യങ്ങളാണ് ആളുകൾക്കു സംഭവിക്കുന്നതെന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ഒരു പക്ഷേ എന്റെ ദയാപ്രവൃത്തികൾ അവരുടെ ഉള്ളങ്ങളിലെ മുറിവുകളെ സൗഖ്യമാക്കിയെന്നു വരാം. എന്റെ ജീവിതത്തിലെ വേദനയ്ക്കു കാരണമായ പിശാചിനെ പിന്നിലാക്കുവാൻ, മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടിയുള്ള എന്റെ ദയാപ്രവൃത്തികൾ ഒരു മാർഗ്ഗമാണെന്നും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. പിശാച് തിന്മയുടെ മുർത്തീഭാവമാണ്, ലോകത്തിൻ നാം അനുഭവിക്കുന്ന ദോഷം മുഴുവൻ നടപ്പാക്കുന്നത് അവനാണ്. അതുകൊണ്ടു സ്നേഹത്തിന്റെ എല്ലാ പ്രവൃത്തിയും നന്മയും, അവന്റെ ദുഷ്ടഹൃദയത്തിലേക്കു കത്തി കുത്തിയിറക്കുന്നതു പോലെയാണ്.

നിങ്ങൾ മോശമായി കൈകാര്യം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ട്, നിങ്ങളുടെ വേദനയ്ക്കു കാരണമായ പിശാചിനെ പുറകോട്ടോടിക്കുവാൻ ശക്തമായി ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, കഴിയുന്നത്രയും എല്ലാവരോടും നല്ലവരായിരിക്കുക. അതു ദൈവത്തിന്റെ മാർഗ്ഗമാണ്. അതു ഫലിക്കും. സ്നേഹം ഒരിക്കലും പരാജയപ്പെടുന്നില്ല. അതാണതിന്റെ കാരണം!

സ്നേഹം കൊണ്ട് ഒരാത്മാവിനെ ഞാൻ വിലയ്ക്കു വാങ്ങി

ദൈവം തന്റെ പുത്രനായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ വിലയേറിയ രക്തം കൊണ്ടു നമ്മെ വിലയ്ക്കു വാങ്ങിയെന്നു വചനം പറയുന്നു (1 കൊരി. 6:20, 1 പത്രോ. 1:19, വെളി. 5:9). ഈ വിസ്മയകരമായ നന്മ പ്രവൃത്തി പിശാചു ചെയ്ത തിന്മയെ തിരിച്ചോടിച്ചു. എല്ലാവരുടെയും പാപങ്ങൾ പൊറുക്കുവാനും, ദൈവ വുമായുള്ള ഒരു വ്യക്തിപരമായ ബന്ധം ആസ്വദിക്കുവാനും അതു വഴി തുറന്നു.

ഞാൻ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ, എന്റെ പിതാവ് അനേക വർഷങ്ങളായി എന്നെ മാനഭംഗപ്പെടുത്തി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആ ദോഷപ്രവൃത്തി എന്റെയുള്ളത്തെ തകർത്തു. കർത്താവ് എന്നെ സൗഖ്യമാക്കും വരെ ഞാൻ മുറിവേറ്റവളായിരുന്നു, സാധാരണ നിലയിൽ പ്രവൃത്തിക്കുവാൻ കഴിയാത്തവളുമായിരുന്നു. പിതാവ് എന്നോടു ചെയ്തതിനെ അതിജീവിക്കുന്നതും അദ്ദേഹത്തോടു പൂർണ്ണമായി ക്ഷമിക്കുന്നതും ഒരു പ്രക്രിയയായിരുന്നു. ഇനി യൊരിക്കലും അദ്ദേഹത്തെ വെറുക്കുകയില്ലെന്നു ഞാൻ ആദ്യം തന്നെ തീരുമാനിച്ചു. കാരണം, ദൈവത്തോടുള്ള സ്നേഹത്തിനും പിതാവിനോടുള്ള വെറുപ്പിനും ഒരുമിച്ച് ഒരു ഹൃദയത്തിൽ വസിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ലായെന്നു ദൈവം എന്നെ ബോധ്യപ്പെടുത്തി. എന്നെ സഹായിക്കണമേയെന്നു ഞാൻ ദൈവത്തോടു പറഞ്ഞു. അവൻ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ നിന്ന് ആ വെറുപ്പ് എടുത്തുമാറ്റി. എങ്കിലും, എന്റെ പിതാവുമായി തീരെക്കുറച്ച് ഇടപെട്ടാൽ മതിയെന്നായിരുന്നു അപ്പോഴത്തെ എന്റെയാഗ്രഹം. കഴിയുന്നത്ര അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്ന് അകന്നുമാറിയാണു ഞാൻ കഴിഞ്ഞതും.

വർഷങ്ങളായി എന്റെ അമ്മയുടെ മാനസികാരോഗ്യം അധഃപതിക്കുകയായിരുന്നു. ഞാൻ ഡേവിനെ വിവാഹം കഴിച്ചവർഷം അമ്മയ്ക്കു നാഡീ സംബന്ധമായ (nervous) തകരാറുണ്ടായി. എന്റെ പിതാവ് എന്നോടു ചെയ്തത് അറിഞ്ഞതിന്റെയും, എങ്ങനെയതു കൈകാര്യം ചെയ്യണമെന്ന് അറിയാത്തതിന്റെയും ഫലമായാണ് അങ്ങനെ സംഭവിച്ചത്. എനിക്ക് പതിനാലു വയസ്സുള്ളപ്പോൾ, പിതാവ് എന്നെ അപമാനിക്കുന്നത് അമ്മ കണ്ടെത്തി. എന്നാൽ ഞാൻ പറഞ്ഞതുപോലെ, എന്തു ചെയ്യണമെന്ന് അമ്മയ്ക്ക് അറിയില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അമ്മ ഒന്നും ചെയ്തില്ല. ഒന്നും ചെയ്യാതിരുന്നതു ഞങ്ങൾക്കെല്ലാവർക്കും ദോഷകരമായ ഒരു തീരുമാനമായി മാറി. രണ്ടു വർഷത്തോളം അമ്മയ്ക്കു ‘ഷോക്ക് ട്രീറ്റ്മെന്റ്’ നൽകി. മാനഭംഗത്തിന്റെ ഓർമ്മകൾ മുഴുവൻ അമ്മയിൽ നിന്നു മാറ്റിച്ചുകളഞ്ഞു. അമ്മയെ അക്കാര്യം ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്ന യാതൊന്നും തന്നെ ചെയ്യുവാൻ ഞാനാഗ്രഹി

ച്ചില്ല. എന്റെ പിതാവിന്റെ കൂടെ നിൽക്കുന്നത് എന്നെ സംബന്ധിച്ചു വളരെ പ്രയാസമായിരുന്നുവെങ്കിലും, അവധി ദിവസങ്ങളിൽ ഞങ്ങളുടെ സന്ദർശനം അനിവാര്യമായിരുന്നപ്പോൾ മാത്രം ഞങ്ങൾ കൂടുംബമായി സന്ദർശിച്ചു.

ക്രമേണ എന്റെ മാതാപിതാക്കൾ പട്ടണം വിട്ട് അവർ വളർന്ന ചെറിയ പട്ടണത്തിലേക്കു തിരിച്ചു പോയി. ഞാൻ താമസിച്ചിരുന്നിടത്തു നിന്ന് ഏക ദേശം മൂന്നുറു കി.മീ. ദൂരത്തായിരുന്നു അത്. അവരുടെ സ്ഥലം മാറ്റത്തിൽ എനിക്ക് അതിയായ ആനന്ദമുണ്ടായി; കാരണം എനിക്കവരെ വളരെക്കുറച്ചു കണ്ടാൽ മതിയല്ലോ. ആ വർഷങ്ങളിൽ എന്റെ പിതാവിനോടു ക്ഷമിക്കുവാൻ ഞാൻ കുറെയൊക്കെ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ *പരിപൂർണ്ണമായി* അദ്ദേഹത്തോടു ക്ഷമിക്കുവാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല.

എന്റെ മാതാപിതാക്കൾ വൃദ്ധരായി ആരോഗ്യവും പണവുമൊക്കെ ക്ഷയിച്ചപ്പോൾ, ഞങ്ങൾ താമസിക്കുന്ന പട്ടണമായ സെന്റ് ലൂയിസ് മിസ്സോറിയിലേക്ക് അവരെ മടക്കിക്കൊണ്ടു വരുന്നതിനു ദൈവം എന്നോട് ഇടപെടുവാൻ തുടങ്ങി. അവരുടെ മരണം വരെ അവരെ പരിചരിക്കണമെന്നും ദൈവം ഇടപെട്ടു. അതിനർത്ഥം, അവർക്കായി ഒരു വീട്, കാർ, വീട്ടുപകരണങ്ങൾ എന്നിവ വാങ്ങുക, വീടു വൃത്തിയാക്കാൻ ഒരാളെ ഏർപ്പാടു ചെയ്യുക, പലചരക്കു സാധനങ്ങൾ വാങ്ങിക്കൊടുക്കുക, പുല്ലു വെട്ടിക്കുക, വീട്ടിലെ അറ്റകുറ്റപ്പണികളൊക്കെ ചെയ്യിക്കുകയെന്നൊക്കെയാണ്. എന്നെ കഷ്ടപ്പെടുത്തുവാനുള്ള പിശാചിന്റെ ശ്രമമാണ് ഈ ആശയമെന്ന് ആദ്യം ഞാൻ ചിന്തിച്ചു. എന്നാൽ അതു ദൈവത്തിന്റെ പദ്ധതിയാണെന്നു ഞാൻ ക്രമേണ ഗ്രഹിച്ചു. സത്യസന്ധമായിപ്പറയട്ടെ, എന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഇന്നുവരെ ഞാൻ ചെയ്തതിൽ വച്ച് ഏറ്റവും ദുഷ്കരമായ ഒറ്റക്കാര്യം അതായിരുന്നു.

ശത്രുവിനെ സ്നേഹിക്കുകയെന്നും, അവരോടു ദയ കാണിച്ച് അവർക്ക് ഉപകാരങ്ങൾ ചെയ്തു കൊടുക്കണമെന്നുമുള്ള വാക്യങ്ങൾ കഴിയുന്നത്ര കണ്ടെത്തി ഞാൻ വായിച്ചു. അതിലൊന്ന് എന്നെ വാസ്തവമായും സ്വാധീനിച്ചു :

നിങ്ങളോ ശത്രുക്കളെ സ്നേഹിപ്പിൻ; അവർക്കു നന്മ ചെയ്യുവിൻ. (ഉപകാരം ചെയ്യുക, അങ്ങനെ ചിലർക്കു പ്രയോജമുണ്ടാകുന്നു); ഒന്നും പകരം ഇച്ഛിക്കാതെ കടം കൊടുപ്പിൻ; എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ പ്രതിഫലം വളരെ (സമ്പന്നമായ, ഉറപ്പുള്ള, സമൃദ്ധിയായ) ആകും; നിങ്ങൾ അത്യന്തന്റെ മക്കളാകും; അവൻ നന്ദികെട്ടവരോടും ദുഷ്ടന്മാരോടും ദയാലുവല്ലോ

(ലൂക്കോസ് 6:35).

യാതൊന്നും തന്നെ നഷ്ടമായിട്ടു കണക്കാക്കരുതെന്നും അതിന്മേൽ നിരാശപ്പെടരുതെന്നും ഈ വാക്യം പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഈ പ്രമാണം ഞാൻ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു മുൻപ്, എന്റെ ബാല്യകാലത്തെ നഷ്ടമായ വർഷങ്ങളോ യാണു ഞാൻ കണ്ടിരുന്നത്. ഇപ്പോൾ മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കുവാൻ എനിക്കു കഴിയുന്നതിന് അതിനെ ഒരനുഭവമായി ദൈവം ഉപയോഗിക്കുന്നു. നമ്മെ ദുഷിക്കുന്നവരുടെ അനുഗ്രഹത്തിനുവേണ്ടിയും പ്രാർത്ഥിക്കണമെന്നു ലൂക്കോസ് 6:28 പറയുന്നു. ഇത് അങ്ങേയറ്റം അസുഖകരമായിത്തോന്നാറുണ്ട്. എന്നാൽ ഞാൻ ക്ഷമിക്കുമ്പോൾ എനിക്കു തന്നെ ഉപകാരം ചെയ്യുകയാണെന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. ഞാൻ ക്ഷമിക്കുമ്പോൾ, എന്നോടു ചെയ്ത തെറ്റുകളുടെ എല്ലാ ഫലത്തിൽ നിന്നും ഞാൻ സ്വതന്ത്രയാകുകയാണ്. പിന്നെ ആ മുഴുസാഹചര്യവുമായും ദൈവത്തിന് ഇടപെടുവാൻ കഴിയും. എന്റെ ശത്രു രക്ഷിക്കപ്പെട്ടയാളല്ലെങ്കിൽ, എനിക്ക് ഒരാത്മാവിനെ നേടുവാനും കഴിഞ്ഞേക്കാം.

ഞാനും ഡേവും നൽകിയ വാഗ്ദാനം എന്റെ പിതാവിനെ പിടിച്ചു കൂലുകിക്കളഞ്ഞു, യാതൊന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞില്ലെങ്കിലും, എന്നോട് ഇത്രയധികം പ്രവർത്തിച്ചിട്ടും എന്തുകൊണ്ടാണ് ഈ ലോകത്തിൽ ഞങ്ങൾ ഇത്രയധികം അദ്ദേഹത്തിനുവേണ്ടി ചെയ്യുന്നതെന്ന് അദ്ദേഹത്തെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തിയെന്ന് എനിക്കറിയാം.

മൂന്നു വർഷം കഴിഞ്ഞിട്ടും അദ്ദേഹത്തിനു മാറ്റമൊന്നും ഉണ്ടായതായി ഞാൻ കണ്ടില്ല. അപ്പോഴും ക്ഷിപ്രകോപിയും തികച്ചും സ്വാർത്ഥനുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കോപം കണക്കാക്കിയാൽ, കൂടുതൽ വഷളായി വരുന്നുവെന്നേ തോന്നുകയുള്ളൂ. ദൈവം അദ്ദേഹത്തോടു സദാ ഇടപെടുകയായിരുന്നുവെന്ന് ഇപ്പോൾ എനിക്കു മനസ്സിലായി. ദൈവം ഞങ്ങളോടു പറഞ്ഞതു ഞങ്ങൾ ചെയ്തതിനു മൂന്നു വർഷത്തിനു ശേഷം, എന്റെ പിതാവു കണ്ണുനീരൊഴുക്കി മാനസ്സാന്തരപ്പെടുകയും യേശുവിനെ രക്ഷിതാവായി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. അതൊരു അത്ഭുതകരമായ അനുഭവമായിരുന്നു. മുഴുവൻ കാര്യത്തിനും അദ്ദേഹമാണു മുൻകൈയെടുത്തത്. ഞങ്ങളോട്, വീട്ടിലേക്കു ചെല്ലുവാൻ അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെടുകയും ക്ഷമാപണം നടത്തുകയും ചെയ്തു. ഞാനും ഡേവും അദ്ദേഹത്തോടു ക്ഷമിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഞങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തോട് എത്ര നന്നായി പെരുമാറിയെന്നും അദ്ദേഹം സൂചിപ്പിച്ചു. യേശുവിനെ സ്വന്തജീവിതത്തിലേക്കു ക്ഷണിക്കുവാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടോയെന്നു ഞങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തോടു ചോദിച്ചു. അദ്ദേഹം അങ്ങനെ ചെയ്തതു കൂടാതെ, ഡേവും ഞാനും അദ്ദേഹത്തെ സ്നാനപ്പെടുത്താമോയെന്നു ചോദിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നെ മാനഭംഗപ്പെടുത്തിയ എന്റെ പിതാവു കർത്താവിലേക്കു വരുന്നതു കാണാ

വാനുള്ള പദവി എനിക്കുണ്ടായി. ഒരു വീടും കാര്യം കുറച്ചു വീട്ടുപകരണങ്ങളും ഞാൻ വാങ്ങിച്ചുവെന്നായിരുന്നു നേരത്തെ ഞാൻ കരുതിയിരുന്നത്. എന്നാൽ, അർഹിക്കാത്ത ദയ കൊണ്ടു ഞാനൊരു ആത്മാവിനെയാണു വാസ്തവത്തിൽ വാങ്ങിയത്.

ഇക്കാലയളവിൽ ഞങ്ങളുടെ ശുശ്രൂഷയ്ക്ക് അഭൂതപൂർവ്വമായ വളർച്ചയുണ്ടായെന്ന് എനിക്കും ഡേവിനും കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞു. കൂടുതൽ പേരെ സഹായിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾക്ക് ഇടവന്നു. ഞങ്ങൾ വിതച്ച അനുസരണത്തിന്റെ വിത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമാണ് ഈ വളർച്ചയെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുവാൻ ദൈവം നമ്മോടാവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ, നമ്മുടെ ഗുണത്തിനും അവന്റെ രാജ്യത്തിന്റെ ഗുണത്തിനും വേണ്ടിയാണ് അവനങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത്. വാസ്തവമായും നമുക്കു നന്മയാൽ തിന്മയെ ജയിക്കുവാൻ കഴിയും. ജോൺ വെസ്ലി പറഞ്ഞതുപോലെ : “നിങ്ങൾക്കു കഴിയുന്ന എല്ലാ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെയും, കഴിയുന്ന എല്ലാ നിലയിലും, കഴിയുന്ന എല്ലായിടത്തും, കഴിയുന്ന എല്ലാ സന്ദർഭങ്ങളിലും, കഴിയുന്നത്ര എല്ലാവർക്കും, കഴിയുന്നിടത്തോളം നിങ്ങൾക്കു കഴിയാവുന്ന എല്ലാ നന്മയും ചെയ്യുക.”

യുദ്ധത്തിന്റെ വിധവകൾ

കുട്ടികളുടെ കരച്ചിൽ കേട്ട് അവരെ രക്ഷിക്കുവാൻ ജെനിഫർ ഓടിയെത്തി. നേരത്തെ നിരവധി തവണ അവൾ ചെയ്തതുപോലെ, എല്ലാം നന്നായിരിക്കുമെന്ന് അവൾ അവരോടു പറയുകയാണ്. അവർ വിശ്വസിക്കുന്നതുവരെ, അവരുടെ മാതാവെന്ന നിലയിൽ അവളതു പറഞ്ഞു കൊണ്ടിരിക്കും.

ഭയപ്പെടുന്നതും തട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതും മാനം കെടുത്തുന്നതും എങ്ങനെയാണെന്ന് അവൾക്കറിയാം. കാരണം അവൾക്കു പന്ത്രണ്ടു വയസ്സുള്ളപ്പോൾ, അവളെ ബലാത്കാരേണ വീട്ടിൽ നിന്നു തട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി. കുടുംബത്തിൽ നിന്നും ഗ്രാമത്തിൽ നിന്നും അവളെ വിമതസേനാംഗങ്ങൾ അടർത്തി മാറ്റിക്കളഞ്ഞു. ആഫ്രിക്കയിലെ ദൈർഘ്യമേറിയ യുദ്ധത്തിൽ പങ്കുള്ളവരായിരുന്നു അവർ. തുടർച്ചയായ മർദ്ദനം, ബലാത്സംഗം, തീവ്രമായ അധാനം എന്നിവയ്ക്കു ശേഷം, രക്ഷപ്പെടുവാനുള്ള ധൈര്യം ജനിഫറിനുണ്ടായി. അവൾക്കൊപ്പം മറ്റുള്ളവരെയും അവൾ രക്ഷപ്പെടുത്തി.

എന്നാൽ ഭവനത്തിലേക്കു മടങ്ങിവന്നപ്പോഴേക്കും, അവളുടെ കുടുംബാംഗങ്ങൾ സ്ഥലം വിട്ടിരുന്നു. ഏകാന്തതയും, പുതിയൊരു ജീവിത

ത്തിനായുള്ള അദൃശ്യമായ ആഗ്രഹവും സ്വന്തമായ തീരുമാനമെടുക്കുവാൻ അവൾക്കിടവരുത്തി. ഒരു ഭാര്യയുള്ള വ്യക്തിയെ അവർ വിവാഹം കഴിച്ചു. അവളുടെ വിവാഹ ദിവസം തന്നെ അയാളുടെ സുഹൃത്തുക്കളുടെ മുന്നിൽ വെച്ച് അയാൾ അവളെ മർദ്ദിക്കുകയും മുറിവേൽപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ, ക്രൂരതയേറിയ മർദ്ദനം ഇനി വരാതിരിക്കുന്നതേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. രാജകുമാരിയെപ്പോലെ അവൾ തോന്നേണ്ടിയിരുന്ന ആ വിശേഷ ദിനത്തിൽ, സ്നേഹം ലഭിക്കേണ്ടിയിരുന്നപ്പോൾ, അവിടെ കൂടിയിരുന്നവരോടൊന്നുമായി അയാൾ പറഞ്ഞത് അവളെ കൊണ്ട് ഒരു ഗുണവുമില്ലെന്നും അവളൊരു അപമാനവുമാണെന്നാണ്. തുടർന്നു ലഭിച്ച ശാരീരികമർദ്ദനങ്ങളെക്കാൾ ആ വാക്കുകൾ അവൾക്ക് ഏറ്റവും വേദനാജനകമായിരുന്നു.

ക്രമേണ, അവളുടെ ഭർത്താവ് എയ്ഡ്സ് രോഗിയായി മരിച്ചു. വീണ്ടും അവൾ തനിച്ചായി. രണ്ടു കുട്ടികളുടെ അമ്മയായ ആ വിധവ ദൈവത്തോടു ചോദിച്ചു, “ദൈവമേ, നീയുണ്ടോ? എന്റെ ജീവിതം പീഡനവും കഷ്ടതയും ലജ്ജയുമായിരിക്കുമോ?” സമ്പൂർണ്ണമായ യഥാസ്ഥാനപ്രക്രിയയിൽ, ദൈവം ജനിഹരിനു തന്റെ വിശ്വസ്തത തെളിയിച്ചുകൊടുത്തു.

ഇന്ന്, വാടോടോ മിനിസ്ട്രീസ്, ജോയ്സ് മേയർ മിനിസ്ട്രീസുമായുള്ള സഹകരണത്തിൽ നൽകിയ പുതിയൊരു ഗ്രാമത്തിൽ ജനിഹർ സുരക്ഷിതമായി ജീവിക്കുന്നു. യഥാസ്ഥാനപ്പെട്ട അന്തസ്സും ജീവിതത്തിൽ ലക്ഷ്യമുള്ളവളുമായി, യുദ്ധത്തിൽ അനാഥരാക്കപ്പെട്ട കുട്ടികളെ അവൾ പഠിപ്പിക്കുകയാണ്. നിർഭാഗ്യവശാൽ, ഇതുപോലെ സൗഖ്യത്തിനും പുനരധിവാസവും ആവശ്യമായ മറ്റു നിരവധിയാളുകളുണ്ട്.

വിധവമാരെയും അനാഥരെയും കരുതണമെന്നു ദൈവവചനം നമ്മോട് ആവർത്തിച്ചു പറയുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അവർക്കായി സവിശേഷമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ട്, നാമും അങ്ങനെയായിരിക്കണമെന്നു കാണുന്നു.

കണക്കുകൾ കാണിക്കുന്നത് :

- മിക്ക രാജ്യങ്ങളിലും എയ്ഡ്സ് ബാധിച്ചു മരിച്ചവരുടെ വിധവമാരെ വീടുകളിൽ നിന്നു പുറന്തള്ളുകയും അതിഹീനമായ ക്രൂരതകൾക്ക് ഇരയാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.
- വിധവകൾ നയിക്കുന്ന ഭവനങ്ങൾ ആഫ്രിക്കയിലെ ഏറ്റവും ദരിദ്രമായ വിഭാഗങ്ങളാണ്.

അദ്ധ്യായം

7

അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവർക്കു ന്യായം

തെറ്റിനും ശരിക്കുമിടയിൽ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടുമില്ലാതെ നിൽക്കുന്നതിലല്ല ന്യായം നിലകൊള്ളുന്നത്. മറിച്ച്, തെറ്റിനെതിരെ ശരി എവിടെക്കൊണ്ടുവോ, അതിനെ കണ്ടെത്തുന്നതിലും ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നതിലുമാണ്.

- തിയഡോർ റൂസ്‌വെൽറ്റ്

ദൈവം ന്യായത്തിന്റെ ദൈവമാണ്. എനിക്കു പ്രിയപ്പെട്ട ദൈവികഗുണങ്ങളിലൊന്നാണിത്. ലളിതമായിപ്പറഞ്ഞാൽ, അവൻ തെറ്റായ കാര്യങ്ങൾ ശരിയാക്കുന്നു. നീതിയും ന്യായവും അവന്റെ സിംഹാസനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനങ്ങളാകുന്നുവെന്നു വചനം പറയുന്നു (സങ്കീർത്തനം 89:14). അടിസ്ഥാനത്തിന്മേലാണു കെട്ടിടം നിൽക്കുന്നത്. ദൈവം നീതിയും ന്യായവുമുള്ളവനാണെന്ന വസ്തുതയന്മേലാണു ഭൂമിയിലെ ദൈവികപ്രവൃത്തികളെല്ലാം നിലകൊള്ളുന്നതെന്നു നമുക്കു പറയാം. ദൈവദാസന്മാരെന്ന നിലയിൽ, നീതിയെയും ന്യായത്തെയും നാം സ്നേഹിക്കുകയും, അതു ഭൂമിയിൽ സ്ഥാപിക്കുവാൻ പ്രവർത്തിക്കുകയും വേണം.

നീതിയില്ലാത്ത ഒരു സമൂഹം കുഴപ്പത്തിലേക്കൊന്നു പോകുന്നത്. 1789 മുതൽ 1799 വരെ ഫ്രാൻസ് ഒരു വിപ്ലവം അനുഭവിച്ചു. രക്തരൂക്ഷിതമായ ആ വിപ്ലവത്തിൽ, കർഷകർ അന്നത്തെ പ്രഭുക്കന്മാർക്കും മതനേതാക്കൾക്കു

മെതിരെ എഴുന്നേറ്റു. രാജാവും രാജനിയും നീതിയോടും ന്യായത്തോടും കൂടി ജനത്തെ ഭരിച്ചപ്പോൾ അവരുടെ രാജ്യം വളർന്നു. എങ്കിലും, വ്യാപകമായ പോഷകാഹാരമില്ലായ്മ, പട്ടിണി, രോഗം എന്നിവയ്ക്കിടയിൽ ജനത്തിന്മേൽ നികുതി ചുമത്തുകയും സുഖലോലുപരായി ജീവിക്കുവാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്തപ്പോൾ, രാജാവിനും രാജനിക്കുമെതിരെ ജനം വിപ്ലവമുണ്ടാക്കി. പൗരന്മാരെ അന്യായമായി കൈകാര്യം ചെയ്തപ്പോൾ, അവരുടെ സിംഹാസനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിനു വിള്ളൽ വീഴുകയും ക്രമേണ അതു തകരുകയും ചെയ്തു. ന്യായമില്ലാതെ കാര്യങ്ങൾ ശരിയായി നടക്കുകയില്ലെന്നതു സത്യമായ കാര്യമാണ്. നമ്മുടെ സമൂഹത്തിലെ അന്യായത്തിനെതിരെ ചിലർ കഠിനമായി പോരാടുന്നുണ്ടെങ്കിലും, അതിൽ അന്യായം നിറഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. ഭൂരിപക്ഷം പേരും ഇതു കാര്യമാക്കുന്നില്ല. കാര്യമാക്കുന്നെങ്കിൽ, എന്തു ചെയ്യണമെന്ന് അവർക്കറിഞ്ഞുകൂടാ.

ഇതു നമ്മുടെ കർത്തവ്യമാണ്

അനാഥരെയും വിധവമാരെയും, ദരിദ്രരെയും അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവരെയും ആരു കരുതുന്നു ? ദൈവം കരുതുന്നുണ്ട്, എന്നാൽ നമ്മളോ? ജനം അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവന്മാർ, അകാരണമായ ഒരു ഭാരം അവർക്കുണ്ട്. അത് അവരെ കീഴടക്കുന്നു, അവരുടെ മേൽ ശക്തി ചെലുത്തുന്നു, അവരെയതു ഞെരുക്കുന്നു. അടിക്കടി അവരെ അതു പ്രത്യാശയില്ലാത്തവരാക്കുന്നു. ദൈവം

അനാഥരെയും വിധവമാരെയും, ദരിദ്രരെയും അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവരെയും ആരു കരുതുന്നു?

പിതാവില്ലാത്തവർക്കു പിതാവും വിധവമാർക്കു ന്യായം പാലിച്ചുകൊടുക്കുന്നവനുമാണ് (സങ്കീ. 68:5). വേദനിക്കുന്ന ഈ ജനത്തെ ദൈവം സഹായിക്കുന്നുവെന്നതിൽ നിങ്ങൾക്കു സന്തോഷമുണ്ടെന്ന് എനിക്കറിയാം. എന്നാൽ സമർപ്പിതരായ തന്റെ ജനത്തിലൂടെയാണ് ദൈവം ഇക്കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതെന്നതു നിങ്ങൾ ഓർക്കണം. അവർക്കുവേണ്ടി നിങ്ങൾ വ്യക്തിപരമായി എന്താണു ചെയ്യുന്നതെന്നു സ്വയം ചോദിക്കുക.

ഞാൻ മുൻപു സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ, ദരിദ്രരെയും ആവശ്യക്കാരെയും സഹായിക്കണമെന്നു പറയുന്ന രണ്ടായിരത്തിലധികം വാക്യങ്ങൾ ബൈബിളിലുണ്ട്. അത്രത്തോളം വാക്യങ്ങളുള്ളതിനാൽ, നാം ഗ്രഹിക്കണമെന്നു ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരു സന്ദേശം അതിലടങ്ങിയിരിക്കണം. കഷ്ടത്തിലായിരിക്കുന്നവരെ ഏതു നിലയിലെങ്കിലും സഹായിക്കുന്നതിൽ നാമോ

രോരുത്തരും ഇടപെടുന്നത് എത്ര സുപ്രധാനമായ കാര്യമാണ്? നമ്മിൽ പലരും മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നതിനെക്കാൾ കൂടുതൽ പ്രധാനപ്പെട്ടതായിരിക്കാം.

യഥാർത്ഥ ഭക്തി

“അനാഥരെയും വീധവമാരെയും അവരുടെ സങ്കടത്തിൽ ചെന്നു കാണുന്നതും കരുതുന്നതും” (യാക്കോബ് 1:27) യഥാർത്ഥ ഭക്തിയുടെ ബാഹ്യ പ്രവർത്തനങ്ങളാണെന്നാണ് അപ്പോസ്തലനായ യാക്കോബ് പറയുന്നത്. അതിനർത്ഥം, നമ്മുടെ ഭക്തി യഥാർത്ഥമാണെങ്കിൽ, സാഹചര്യങ്ങൾ അടിച്ചമർത്തുന്നവരെ സഹായിക്കുവാൻ നാം ഇടപെടുമെന്നാണ്. ഇവരെ ഞാൻ സഹായിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, എന്റെ ഭക്തി ശരിയായതല്ലെന്ന നിഗമനത്തിലെത്തുവാൻ എനിക്കു കഴിയും. അതു ഭക്തിയുടെ ഒരു രൂപമായിരിക്കാം. എന്നാൽ ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്ന നിലയിൽ ഇതു പൂർണ്ണമായിരിക്കുകയില്ല.

ഞായറാഴ്ച സഭായോഗത്തിനു പോയി അവിടെയിരിക്കുന്നവരെല്ലാം ദൈവത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം യഥാർത്ഥ ക്രിസ്ത്യാനികളല്ല. നിയമങ്ങളും നടപടിക്രമങ്ങളും അനുസരിക്കുന്നതും ഉപദേശങ്ങൾ പിന്തുടരുന്നതും ഒരാളെ യേശുക്രിസ്തുവിൽ സത്യവിശ്വാസിയാക്കുകയില്ല. എങ്ങനെയാണ് എനിക്കതു പറയുവാൻ കഴിയുന്നത്? നാം ക്രിസ്തുവിനെ രക്ഷിതാവായി സ്വീകരിക്കുമ്പോൾ ദൈവത്തിന്റെ ഹൃദയവും ആത്മാവുമാണു നമുക്കു ലഭിക്കുന്നത് (യെഹെ.11:19). അങ്ങനെയിരിക്കെ, ദൈവം കരുതുന്നതിനെക്കുറിച്ച് നാമും കരുതലുള്ളരായിരിക്കണം-വേദനിക്കുന്നവരെ സഹായിക്കുന്നതിലാണ് അവനു കരുതലുള്ളത്.

ജോയ്സ് മേയർ ശുശ്രൂഷയുടെ ദൈവനാദിന കാര്യങ്ങൾ നോക്കി നടത്തുന്ന എന്റെ ആൺമക്കൾക്ക് എന്തായിരിക്കും ഗുണം? ഒരു സാഹചര്യത്തിൽ ഞാൻ ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങൾ അവർ ചെയ്യുന്നില്ലെങ്കിൽ എന്റെ ഹൃദയമാണ് അവർക്കുള്ളതെന്ന് എനിക്കു പറയാനാവുമോ? ഞങ്ങളുടെ ആൺമക്കൾ ആ സ്ഥാനത്തിരിക്കുന്നതിന്റെ കാരണം തന്നെ അവർ ഞങ്ങളെ അടുത്തറിയുന്നുവെന്നതും, ആളുകളെ സഹായിക്കുന്നതിൽ ഞങ്ങൾക്കുള്ള അതേ മനസ്സാണ് അവർക്കുമുള്ളതെന്നും ഞങ്ങൾ അറിയുന്നതുകൊണ്ടാണ്.

അന്യോന്യം സ്നേഹിക്കുക

നാം അന്യോന്യം സ്നേഹിക്കണമെന്ന് ഉറപ്പായി ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. വ്യക്തിപരമായ ജീവിതത്തിൽ നാം ബന്ധപ്പെടുന്നവരെയും, ഒരിക്കലും നാം

കണ്ടുമുട്ടിയിട്ടില്ലാത്ത, ദുരദേശങ്ങളിൽ താമസിക്കുന്നവരെയും നാം സ്നേഹിക്കണം (പ്രവൃത്തികൾ 2:44-45; 4:31-32; 2 കൊരി. 8:1-4). ഈ പുസ്തകം തുടർന്നു വായിക്കുമ്പോൾ, ഈ രണ്ടു വിഭാഗത്തിലുള്ള ആളുകളെയും നിങ്ങൾ മനസ്സിൽ സൂക്ഷിക്കണം. ഉദാഹരണത്തിന്, മൂന്നാം ലോകരാജ്യത്തെ ഒരു അനാഥക്കുട്ടിയെ നിങ്ങൾക്കു സാമ്പത്തികമായി സഹായിക്കാം. അവർക്കുവേണ്ടി കരുതുന്ന ഒരു ശുശ്രൂഷയിലൂടെ അതു നിങ്ങൾക്കു ചെയ്യാവുന്നതാണ്. നിങ്ങളുടെ സഭയിലെ ഒരു വിധവയെ ഒരു നേരത്തെ ആഹാരത്തിനു ക്ഷണിച്ചിട്ട്, അവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾ വേണ്ടവിധം സാധിക്കുന്നുണ്ടോയെന്നു ചോദിച്ച് ഉറപ്പാക്കുക. അവൾക്കൊരു ആവശ്യമുണ്ടെന്നു സൂചിപ്പിച്ചാൽ, സന്തോഷത്തോടെ നിങ്ങൾക്കതു സാധിച്ചുകൊടുക്കാമല്ലോ. കാരണം, സന്തോഷത്തോടെ കൊടുക്കുന്നവനെ ദൈവം സ്നേഹിക്കുന്നു (2 കൊരി. 9:7).

നമുക്ക് അടുത്തറിയാവുന്ന കുടുംബങ്ങളെയും ആളുകളെയും, ആവശ്യമെങ്കിൽ നമ്മിൽ മിക്കവരും സഹായിക്കുന്നവരാണ്. എന്നാൽ നമ്മിൽ നിന്ന് അകലെക്കഴിയുന്നവരെക്കുറിച്ച് അത്ര കരുതൽ നമുക്കില്ല. അല്ലെങ്കിൽ, അവരെ സഹായിക്കുന്നതിൽ ഉൾപ്പെടുവാൻ മനസ്സില്ല. അതു മാറണമെന്നു ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെന്നാണു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നത്. ഒരു വ്യക്തിയെന്ന നിലയിൽ, ഞാൻ കേൾക്കുന്ന ആവശ്യങ്ങളെല്ലാം എനിക്കു നിറവേറ്റാനാവില്ല. എന്നാൽ എനിക്കു ചെയ്യുവാൻ കഴിയുന്നതെന്തെങ്കിലുമുണ്ടെങ്കിൽ അത് എനിക്കു കാണിച്ചു തരുന്നതിനു ദൈവത്തോടു പറയുവാൻ എനിക്കാവും. എനിക്കറിയാവുന്ന ഒരാവശ്യം നിറവേറ്റുന്നതിന് ഒന്നും ചെയ്യാനാവില്ലെന്നു വിചാരിക്കുകയില്ലെന്നു ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആവശ്യങ്ങളെ നിഷ്ക്രിയമായി നോക്കിയിരിക്കാനുള്ള ഒരു ഉപാധിയാണതെന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ആ ആവശ്യങ്ങളെ സമീപിക്കേണ്ടുന്ന രീതി ദൈവമാഗ്രഹിക്കുന്നതു പോലെയാണെന്നു ഞാൻ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സഭ സഭയായിരിക്കുന്നതാണു ലോകത്തിന്റെ ആവശ്യം

യേശു പത്രോസിനോട്, തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നുവോയെന്നു മൂന്നു പ്രാവശ്യം ചോദിച്ചു. മൂന്നു പ്രാവശ്യവും പത്രോസ് “ഉവ്വ്” എന്നു പറഞ്ഞു. അതിനു കർത്താവു നൽകിയ മറുപടി, “എന്റെ ആടുകളെ മേയിക്കുക” അഥവാ “എന്റെ കുഞ്ഞാടുകളെ മേയിക്കുക”യെന്നതായിരുന്നു (യോഹ. 21:15-17). മൃഗങ്ങളെ മേയിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചല്ല കർത്താവു പറഞ്ഞത്. തന്റെ ജനത്തെ സഹായിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റിയാണ് അവൻ പറഞ്ഞത്. പല സന്ദർഭ

ങ്ങളിലും അവൻ തന്നെക്കുറിച്ചു തന്നെ ഇടയനെന്ന നിലയിലും, തന്റെ ജനത്തെ ആടുകളെന്ന നിലയിലും പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ, കർത്താവ് എന്താണ് അർത്ഥമാക്കുന്നതെന്നു പത്രോസിനു നന്നായിട്ടറിയാമായിരുന്നു.

ഈ വാക്യങ്ങളിലൂടെ കർത്താവു പറയുന്ന കാര്യം, നാം അവനെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ജനത്തെ സഹായിക്കും എന്നാണ്. അല്ലാതെ ഞായറാഴ്ച രാവിലെ ഹാളുകളിൽ വന്നുകൂടിയിട്ട് ചില ചട്ടങ്ങളും പ്രമാണങ്ങളും അനുസരിക്കുന്നതു മാത്രമല്ല. തീർച്ചയായും നമുക്കു കൂട്ടായ്മ ആവശ്യമാണ്. സഭായോഗങ്ങളിൽ നാം ആരാധിക്കുകയും പഠിക്കുകയും വേണം. എന്നാൽ മറ്റുള്ളവരെ നാം സഹായിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു സ്ഥലം കൂടിയായിരിക്കണം സഭാമന്ദിരങ്ങൾ. ലോകമെമ്പാടുമായി നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയവരെ സന്ധിക്കുന്നതിലും, അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവരെ സഹായിക്കുന്നതിലും സഭ ഉൾപ്പെടുന്നില്ലെങ്കിൽ (വിധവമാർ, അനാഥർ, ദരിദ്രർ, ആവശ്യക്കാർ എന്നിവരുൾപ്പെടെയുള്ളവരെ) ഒരു സഭയെന്നു വിളിക്കപ്പെടാനുള്ള അവകാശം അവർക്കില്ലായെന്നു ഞാനുറപ്പു പറയാം.

പതിനായിരക്കണക്കിനാളുകൾ പള്ളികളിൽ പോകുന്നതു നിർത്തിക്കഴിഞ്ഞു. സഭകളിലെ ഹാജർ നിലയിൽ വന്ന കുറവു ലോകമെമ്പാടുമുള്ള സഭാ നേതാക്കൾ കണക്കിലെടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഈ അധഃപതനത്തിന്റെ കാരണമായി ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നത് അനേക സഭകളും ജീവനില്ലാത്ത മത കേന്ദ്രങ്ങളായിത്തീർന്നുവെന്നതാണ്. നാം മരണം വിട്ടു ജീവനിലേക്കു കടന്നിരിക്കുന്നുവെന്നു സഹോദരങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനാൽ അറിയാം. സ്നേഹിക്കാത്തവൻ മരണത്തിൽ വസിക്കുന്നുവെന്ന് അപ്പോസ്തലനായ യോഹന്നാൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് (1 യോഹ. 3:14). യഥാർത്ഥ ദൈവസ്നേഹം സഭയിൽ കവിഞ്ഞൊഴുകുന്നില്ലെങ്കിൽ, അതിലെങ്ങനെ ജീവൻ നിറയും?

യൂറോപ്പിൽ ഓരോ ആഴ്ചയിലും ഒരു കത്തീഡ്രലോ പള്ളിയോ അടയ്ക്കപ്പെടുകയാണെന്നും, അവയിൽ മിക്കതും മുസ്ലീങ്ങൾ വാങ്ങുകയാണെന്നും ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയുടെ ഭാവി അതാണെന്നു ദൈവം നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ല. സഭ ചെയ്യേണ്ടുന്ന കാര്യങ്ങൾ അതുപോലെ തന്നെ ചെയ്യുന്ന ഒരുപാടു വലിയ സഭകളുണ്ട്. അക്കാലത്താൽ അവ വളരുകയും ജീവസ്സുറ്റതുമായിരിക്കുന്നു. ഭൂരിപക്ഷം സഭകളും അങ്ങനെയല്ല. ഇപ്പറഞ്ഞവ ഒഴികഴിവുള്ളവയാണെന്നു പറയുന്നതാണു സുരക്ഷിതത്വം.

പ്രവൃത്തികളുടെ പുസ്തകത്തിൽ നാം വായിക്കുന്ന ആദിമ സഭ വളരെ ശക്തിയുള്ളതായിരുന്നു. അന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ലോകത്തെ അതു പിടിച്ചു കൂലുകൊണ്ടു. ലോകമെമ്പാടും ഇന്നും അതിന്റെ സ്വാധീനത അനുഭവപ്പെട്ടു

ന്നു. അതിന് ഐക്യമുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നവർ അവർക്കറിയാവുന്ന ആവശ്യക്കാരെ സഹായിക്കുന്നവരിൽ ഉത്സാഹികളായിരുന്നു. വ്യക്തിപരമായി അവർക്കറിയാവുന്നവരെയും, അവർക്കറിയാത്ത വിദൂരപട്ടണങ്ങളിലും നഗരങ്ങളിലുമുള്ളവരെയും അവർ സഹായിച്ചു. അവരെ സന്ദർശിച്ചു പഠിപ്പിച്ച അപ്പോസ്തലന്മാരിയുടെയാണ് അവർ അങ്ങനെ ചെയ്തത്.

ആദിമസഭ അതിവേഗം വളർന്നു. അവർക്ക് അഭൂതപൂർവ്വമായ മതിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അന്യോന്യം യഥാർത്ഥമായി സ്നേഹിക്കുന്നവരെക്കൊണ്ടു സഭ നിറഞ്ഞിരുന്നു എന്നതായിരുന്നു ഇതിനു കാരണം. ലോകത്തിനാവശ്യം സ്നേഹമാണ്. ഭക്തി(മതം)യല്ല! ലോകത്തിനു ദൈവത്തെ ആവശ്യമാണ്. നാം യോജിച്ച് ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുമെങ്കിൽ നമുക്കു സ്നേഹവിപ്ലവം തുടങ്ങുവാൻ കഴിയും. ദൈവമഹത്വത്തിനായി ലോകത്തെ ഒന്നു കൂടി പിടിച്ചു കൂലുകുന്ന ഒരു നീക്കം!

ശരി (നന്മ) ചെയ്യുവാൻ പഠിക്കുക

ആരുടെയെങ്കിലും ആവശ്യം ഓർക്കുകയോ കാണുകയോ ചെയ്തിട്ടും ഒന്നും ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതു തെറ്റു തന്നെയാണെന്നു യേശുയും പ്രവാചകൻ പറഞ്ഞു: “നന്മ ചെയ്യുവാൻ പഠിക്കുവിൻ; ന്യായം അന്വേഷിപ്പിൻ; പീഡിപ്പിക്കുന്നവനെ നേർവഴിക്കാക്കുവിൻ; അനാഥനു ന്യായം നടത്തിക്കൊടുക്കുവിൻ; വിധവയ്ക്കു വേണ്ടി വ്യവഹരിക്കുവിൻ” (യെശയാവ് 1:17).

ഉപദേശനിർദ്ദേശങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യം നന്മ ചെയ്യുവാൻ പഠിക്കുന്നതിനു നമ്മെ സഹായിക്കുകയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുകയെന്നതാണ്. അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവർക്കു ന്യായം നടത്തിക്കൊടുക്കുന്നതിനുള്ള എന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ച് എത്ര ശക്തമായ തോന്നലാണു ദൈവത്തിനുള്ളതെന്നു കുറച്ചു വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപ് എനിക്കറിയാതെ ഇല്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ ഒരിക്കൽ ഞാനതു പഠിച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ഞാനതു ചെയ്യുവാൻ തുടങ്ങി.

അനാഥരെയും വിധവമാരെയും പീഡനമനുഭവിക്കുന്നവരെയും ദരിദ്രരെയും എങ്ങനെ സഹായിക്കണമെന്ന്, ന്യായപ്രമാണം നൽകിയ പഴയനിയമകാലം മുതൽക്കേ ദൈവം നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നു. മോശെയോടു ദൈവം പറഞ്ഞു, “അനാഥനെയും വിധവയെയും നിങ്ങൾ ക്ലേശിപ്പിക്കരുത്.” (പുറപ്പാട് 22:22). ദൈവം പക്ഷം പിടിക്കുന്നവനല്ല, “അവൻ അനാഥർക്കും വിധ

വമാർക്കും ന്യായം നടത്തിക്കൊടുക്കുന്നു; പരദേശിയെ സ്നേഹിച്ച് അവൻ ആഹാരവും വസ്ത്രവും നൽകുന്നു.” (ആവർത്തനം 10:18). പരദേശിയ്ക്ക് (താൽക്കാലിക താമസക്കാരൻ) ആഹാരം നൽകിയാൽ, അനാഥർക്കും വിധവമാർക്കും ഭക്ഷണം കൊടുത്താൽ, ജനത്തിന്റെ കൈകളുടെ പ്രവൃത്തിയെ ദൈവം അനുഗ്രഹിക്കുമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് (ആവ. 14:29). ഈ വിഭാഗക്കാരെല്ലാം (വിധവമാർ, അനാഥർ, പരദേശികൾ) മിക്കവാറും വളരെ ഏകാന്തതയനുഭവിക്കുന്നവർ ആകുമെന്നതു ശ്രദ്ധിക്കുക. ദൈവം ഏകാകികളെക്കുറിച്ച് കരുതലുള്ളവനാണ്!

ഏകാകികളും വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടവരും

ജീവിക്കുവാൻവേണ്ടി വേശ്യാവൃത്തിക്കു നിർബന്ധിതയായ ഒരു അനാഥപ്പെൺകുട്ടി, എത്രമാത്രം ഏകാകിനിയും വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടവളുമാണെന്ന് എനിക്ക് ഊഹിക്കുവാനേ കഴിയില്ല.

കണക്കുകൾ പറയുന്നത് :

- ഓരോ വർഷവും ലൈംഗിക വ്യാപാരത്തിനായി അഞ്ചിനും പതിനഞ്ചിനും ഇടയ്ക്കു പ്രായമുള്ള രണ്ടു ദശലക്ഷം പെൺകുട്ടികളെ രംഗത്തിറക്കുന്നു.
- എൺപത്തൊൻപതു ശതമാനം ലൈംഗികത്തൊഴിലാളികൾക്കും രക്ഷപ്പെടണമെന്നുണ്ട്.
- തായ്‌ലാൻഡിൽ, കുറഞ്ഞത് രണ്ടു ലക്ഷം സ്ത്രീകളും കുട്ടികളും വ്യഭിചാരവേല ചെയ്യുന്നു. അതിൽ മൂന്നിലൊന്നു പേരും പതിനെട്ടു വയസ്സിൽ താഴെയുള്ളവരാണ്. ആറു വയസ്സു പ്രായമുള്ള പെൺകുട്ടികളും വേശ്യാവൃത്തി ചെയ്യുന്നുണ്ട്.
- ഒരു മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ മുപ്പത്തഞ്ചുപേർ ഒരു പെൺകുട്ടിയെ ഉപയോഗിച്ചതായി ഒരിക്കലൊരു ഡോക്ടർ കണ്ടെത്തി.

ഈ പെൺകുട്ടികളെല്ലാം അനാഥരാണോ? അല്ല. മാതാപിതാക്കളില്ലാത്തതിനാൽ ഇവരെല്ലാം അനാഥരായതല്ല. എന്നാൽ ദൈവത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഇവരെല്ലാം അനാഥരാണ്. കാരണം, അവർക്കു മാതാപിതാക്കളില്ല. അല്ലെങ്കിൽ അവരെ സംരക്ഷിക്കുവാൻ മാതാപിതാക്കൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല.

കൗമാര വേശ്യാവൃത്തി

ദുഷ്ടന്മാരുടെ ശാരീരിക സുഖത്തിനുവേണ്ടി നിങ്ങളുടെ ശരീരം വിൽക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ പട്ടിണി കിടന്നു മരിക്കുക. ആരുമൊരിക്കലും ചെയ്യുവാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു ഭയങ്കര തിരഞ്ഞെടുപ്പാണത്. ബിർട്ടുകാനു പതിനെട്ടു വയസ്സുണ്ടെങ്കിലും, പതിനാലാമത്തെ വയസ്സിലാണ് അവൾ ഈ തിരഞ്ഞെടുപ്പു നടത്തിയത്. ഓരോ തിരഞ്ഞെടുപ്പിലും അവളുടെ ഹൃദയവും ആത്മാവും അല്പം കൂടി പൊട്ടിത്തകർന്നു. ഇതെല്ലാമനുഭവിച്ചിട്ടും അവൾക്കു യാതൊന്നും തോന്നുന്നില്ല എന്നത് അത്ഭുതകരമാണ്.

ഏഴുമാസം പ്രായമുള്ള അവളുടെ മകൾ ആമിനയുടെ കണ്ണുകളിലേക്ക് നോക്കുമ്പോൾ അവൾക്കു ബലം കിട്ടുന്നു. “എന്റെ മകൾ ഈ ജോലി ചെയ്യാതിരിക്കാനാണ് ഞാൻ ഈ തിരഞ്ഞെടുപ്പു നടത്തിയത്.” ആമിനയെന്ന എത്യോപ്യൻ പേരിന്റെയർത്ഥം “സുരക്ഷിതം” എന്നാണ്. മകളോടുള്ള വാഗ്ദത്തം നിറവേറ്റുവാൻ എന്തും ചെയ്യുമെന്നു ബിർട്ടുകാൻ തീരുമാനിച്ചു.

പണക്കൊതി കൊണ്ടോ, ശാരീരിക സുഖത്തിനു വേണ്ടിയോ അവൾ ശരീരം വിൽക്കുന്നില്ല. ജീവിക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണ് അവൾ അതു ചെയ്യുന്നത്. 9X4 അടി മുറിയിലാണ് അവൾ ജീവിക്കുന്നതും ഈ പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നതും. ഒഴിവുദിവസമോ അവധിയോ വിശ്രമമോ ഇല്ലാതെ അവൾ അഞ്ചുവർഷക്കാലം ഈ പ്രവൃത്തി ചെയ്തു. കണ്ണുകളടച്ച് അവൾ ആമിനയെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കും. ദിവസവും പതിനഞ്ചു പേരെങ്കിലും അവരുടെ കാമപൂരണത്തിനായി അവളെ അപ്പോൾ ഉപയോഗിക്കുകയായിരിക്കും. അതിന്റെ വേദന ഊഹിക്കാവുന്നതല്ല. പക്ഷേ, ഭക്ഷണത്തിനും താമസത്തിനും അവൾക്ക് ആ ഒരു മാർഗ്ഗമേയുള്ളൂ. ആമിനയെ താൻ എത്രമാത്രം സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്നോർക്കുമ്പോൾ, അഞ്ചു വയസ്സിൽ തന്നെ ഉപക്ഷിച്ചിട്ടു പോയ അമ്മയെ അവൾക്ക് ഉൾക്കൊള്ളുവാനേ കഴിയുന്നില്ല.

ആഡിസ് അബാബയിലെ ചുവന്ന തെരുവിലേക്ക് അവൾ വരുന്നതിനു മുൻപ്, പട്ടിണി കിടന്നു ചാവുകയായിരുന്നു. “എനിക്കു പ്രതീക്ഷയുണ്ട്, എന്നാൽ അത് എനിക്ക് നിന്ന് അകലേയാണെന്നു തോന്നുന്നു. ദൈവം എന്നോടു കൂടെയുണ്ടെന്നും എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നും എനിക്കറിയാം. എന്നാൽ എനിക്കു ജീവിക്കുവാൻ വേറെ മാർഗ്ഗമില്ല.” അവളുടെ ഹൃദയത്തിന്റെയും ആത്മാവിന്റെയും തകർച്ചയ്ക്കും മുറിവേറ്റ ശരീരത്തിനും ജീവിതം വില നൽകാതിരിക്കുമ്പോൾ, പ്രത്യാശയുടെ ഒരു മങ്ങിയ വെളിച്ചം ഒരു ദിവസത്തേക്കു കാണുന്നു.

ഇന്ന് ആ പ്രത്യാശയ്ക്ക് അധികം ആയുസ്സില്ല. അവളുടെ അടുത്ത ഇടപാടുകാരൻ ഇതാ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു.

കണക്കുകൾ പറയുന്നത് :

- വേശ്യാവൃത്തിയിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നതിനു ലോകമെമ്പാടുമുള്ള ശരാശരി പ്രായം 13-14 വയസ്സാണ്.
- 75 ശതമാനം വേശ്യാസ്ത്രീകളും 25 വയസ്സിൽ താഴെയുള്ളവരാണ്.

തരംതാഴ്ത്തലിന്റെ പുതിയ ഒരു തലം കണ്ടിട്ട് അതിനായി ചിലതു ചെയ്യുക

ഇൻഡ്യയിലേക്കു ഞാൻ പോയപ്പോൾ, ഒരു ചേരിയിലുള്ള വ്യഭിചാരമേഖല ഞാൻ കണ്ടു. അവിടെ തരം താഴ്ത്തലിന്റെ പുതിയ ഒരു തലമാണ് എനിക്കു കാണിച്ചു തന്നത്. വിവരിക്കുവാൻ കഴിയാത്തത്ര വൃത്തികേടായിരുന്നു ആ പ്രദേശം മുഴുവനും. എന്നു മാത്രമല്ല, അവിടമെല്ലാം വ്യഭിചാരശാലകളെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരുന്നു. മൂന്നു മുറികളുള്ള ഒരു സ്ഥലത്തേക്ക് എന്നെ കുട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. ഓരോ മുറിയിലും മൂന്നു കിടക്കകൾ വീതമുണ്ടായിരുന്നു. ഇവിടെങ്ങും യാതൊരു സ്വകാര്യതയുമില്ല. ഇവിടെ വരുന്ന പുരുഷന്മാരെ സ്ത്രീകളും പെൺകുട്ടികളും സന്തോഷിപ്പിച്ചിരുന്നതു പ്രധാനമായും രാത്രിയിലായിരുന്നു. ഭക്ഷണം കഴിക്കുവാനും, കുട്ടികളുണ്ടെങ്കിൽ അവരെ പോറ്റുന്നതിനും മതിയായ പണം കിട്ടുമോയെന്ന പ്രതീക്ഷയായിരുന്നു അവർക്ക്. മിക്കവർക്കും കുട്ടികളുണ്ട്. അമ്മമാർ ഈ തൊഴിലെടുക്കുമ്പോൾ അവരുടെ മക്കൾ എവിടെയാണ്? ഇടനാഴിയിൽ അവർ കളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, മുറികളിൽ അവരുടെ അമ്മമാർ ഈ പ്രവൃത്തി ചെയ്യുകയാണ്. ആ മുറികളിൽ കുട്ടികൾക്ക് എളുപ്പം പ്രവേശിക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ ഈ കുട്ടികളെ ചാരായം കൊടുത്ത് മയക്കി കിടക്കും. പിന്നെയവർ അമ്മമാരെ ശല്യപ്പെടുത്തുകയില്ല. ഞങ്ങളുടെ ഭക്ഷണം കൊടുക്കലിനെക്കുറിച്ചും വിദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്നതിനെക്കുറിച്ചും ഈ കുട്ടികളിൽ കുറച്ചുപേർ കേട്ടു. ഈ വ്യഭിചാരവേളയിൽ ഞങ്ങൾ ആ കുട്ടികളെ പരിചരിച്ചു. അതിനാൽ, അവരുടെ വീടുകളിൽ നടക്കുന്ന കാര്യത്തിന് അവർ സാക്ഷി നിൽക്കേണ്ടി വന്നില്ല. വീടുകൾ! ഈ കൊച്ചു കുട്ടികൾ ജീവിക്കുന്നതു വ്യഭിചാരശാലകളിലാണ്!

നിസ്സഹായരായ മിക്ക പെൺമക്കളും-കൊച്ചു പെൺകുട്ടികൾ- പ്രായപൂർത്തിയായാലുടൻ വേശ്യാവൃത്തിയിലേക്കു മാറ്റപ്പെടുന്നു. താല്പര്യമു

ണ്ടായിട്ടല്ല ഇവർ ഈ നിലയിൽ ജീവിക്കുന്നത്; മറ്റു മാർഗ്ഗമൊന്നും ഇല്ലാത്തതിനാലാണ്. അവർക്കു വിദ്യാഭ്യാസമില്ല, ദാരിദ്ര്യത്തിലാണ് അവർ വളർന്നത്. അതു നമ്മിൽ മിക്കവരും ഗ്രഹിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതു പോലുമില്ല. അവരിൽ ചിലരുടെ ഉടമസ്ഥർ ദല്ലാളന്മാരാണ്. അവർ ഈ സ്ത്രീകളെ തടവുകാരായിട്ടാണു കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത്. വേണ്ടത്ര പണമുണ്ടാക്കിയില്ലെങ്കിൽ അവർ ഇവരെ മർദ്ദിക്കും.

ഈ സ്ത്രീകളെ രക്ഷപ്പെടുത്തുവാനുള്ള ഒരു പദ്ധതിക്കു ഞങ്ങൾ മുൻകൈയെടുത്തുവെന്നു പറയുന്നതിൽ എനിക്കു സന്തോഷമുണ്ട്. ചില പ്രാദേശിക ശുശ്രൂഷകൾക്കൊപ്പം ഞങ്ങളും കഴിഞ്ഞ മൂന്നു വർഷമായി ഈ മേഖലയിൽ പ്രവർത്തിച്ചു വരുന്നു. വേശ്യാവൃത്തി ചെയ്തിരുന്നവരുടെ എണ്ണം മൂവായിരത്തിൽ നിന്നു മൂന്നുറിലേക്കു താണിട്ടുണ്ട്. ചിലർക്ക് ഒരു സഹായം, അഥവാ ഒരു പ്രതീക്ഷയേ വേണ്ടൂ. അവർക്കു വ്യത്യാസം വരുത്താൻ കഴിയുമെന്ന് ആരെങ്കിലും അവരോടു പറയണം, എങ്ങനെ അതു സാധിക്കുമെന്ന് അവർക്കു കാട്ടിക്കൊടുക്കുകയും വേണം - ഇതാണ് അവരുടെ ആവശ്യം.

ചുവന്ന തെരുവിൽ നിന്ന് ഏകദേശം മൂന്നു മണിക്കൂർ കൊണ്ടു ചെന്നെത്താവുന്ന ഒരു സ്ഥലത്തായി നൂറുകണക്കിന് ഏക്കർ സ്ഥലം ഞങ്ങൾ വാങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. അവിടെ ഞങ്ങൾ സമ്പൂർണ്ണമായ ഒരു ഗ്രാമം നിർമ്മിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അവിടെയൊരു തൊഴിൽ പരിശീലനശാലയും നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. വേശ്യാവൃത്തിയിലേർപ്പെടാതെ അവർക്കും കുടുംബാംഗങ്ങൾക്കും ജീവിക്കുവാനാവശ്യമായ ഒരു തൊഴിൽ ഈ സ്ത്രീകളെ അവിടെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ആദ്യത്തെ നൂറു സ്ത്രീകളെയും കുട്ടികളെയും 2008 ഫെബ്രുവരിയിൽ ഈ പുനരധിവാസ കേന്ദ്രത്തിലേക്കു ഞങ്ങൾ മാറ്റി. ഒരു വ്യത്യാസം വരണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്ന എല്ലാവരെയും ഇവിടേക്കു മാറ്റുകയെന്നതാണു ഞങ്ങളുടെ താൽപര്യം.

അവിടെ അവർക്കുള്ള കക്കൂസ്, കുളിമുറി സൗകര്യങ്ങൾ ഞാനവർക്കു കാട്ടിക്കൊടുത്തപ്പോൾ, കൊച്ചുപെൺകുട്ടികളും പ്രത്യേകിച്ച് കൗമാരക്കാരായവരും സന്തോഷിച്ചു ചിരിക്കുന്നത് എന്റെ ഹൃദയത്തെ ചൂടുപിടിപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നു. എവിടെയെങ്കിലും ഒരു കെട്ടിടത്തിന്റെ പിന്നിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ഒരു തൊട്ടിവെള്ളം തലയിലൂടെ ഒഴിക്കുന്നതല്ലാതെ യാതൊരു സൗകര്യവും അവർക്കില്ലായിരുന്നു. അവരുടെ മുഖങ്ങളിൽ പുഞ്ചിരി വരുത്തുവാനും, അവർക്കു പ്രത്യാശ നൽകുവാനും ഉള്ള ഈ ഉദ്യമത്തിൽ പങ്കു വഹിക്കുവാൻ ഇടവന്നതും വിസ്മയകരമായ അനുഭൂതിയായിരുന്നു. സ്വാർത്ഥതയെക്കാൾ എത്രയോ നല്ലതാണിതെന്ന് ഉറപ്പായിപ്പറയട്ടെ. ഒരിക്കൽ ഞാൻ ആ നിലയിൽ സ്വന്തം കാര്യം മാത്രം നോക്കി ജീവിച്ചതാണ്. ഇൻഡ്യയിലെ

ഞങ്ങളുടെ ഈ പ്രവർത്തനത്തിൽ ഞങ്ങളുടെ ശുശ്രൂഷാ പങ്കാളികൾക്കുള്ള പങ്കു വളരെ വലുതാണ്. അവർ വിശ്വസ്തതയോടെ പണം കൊടുത്തതു കൊണ്ടാണ് അതു സാധിച്ചത്. ഞാനവരെ ഹൃദയംഗമമായി അഭിനന്ദിക്കുന്നു.

വിയവമാരായ ചില പ്രായം ചെന്ന സ്ത്രീകളെയും ഇങ്ങനെ കെണിയിൽപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ ഭർത്താക്കന്മാർ മരിക്കുകയോ ചില സംഭവങ്ങളിൽ കൊല്ലപ്പെടുകയോ ചെയ്തതാണ്. അവർക്കു യാതൊരു വരുമാന മാർഗ്ഗവുമില്ലാതെ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടവരായിത്തീർന്നു. പിന്നെ പണമുണ്ടാക്കാൻ അവർക്ക് ഈ വഴിയല്ലാതെ മറ്റൊന്നില്ലായിരുന്നു.

ലോകത്തിൽ അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവരെ സഹായിക്കുവാൻ, നമുക്കു നന്മ ചെയ്യുവാൻ പഠിക്കുവാനാവും. അതിനുള്ള വിവരങ്ങളും നിശ്ചയവും മാത്രമേ നമുക്കു വേണ്ടൂ. അനേകരുടെ ജീവിതത്തിൽ നല്ല നിലയിലുള്ള വ്യത്യാസം വരുത്താൻ നമുക്കു കഴിയും. നാമോരോരുത്തരും നമ്മുടെ ഭാഗം ചെയ്യുമെങ്കിൽ നമുക്കു സ്നേഹത്തിന്റെ വിപ്ലവം ആരംഭിക്കാൻ കഴിയും.

എങ്ങും അന്യായം

അന്യായം മൂന്നാം ലോകരാജ്യങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല, നമ്മുടെ അടുത്തുള്ള സ്ഥലങ്ങളിലും പട്ടണങ്ങളിലുമെല്ലാമുണ്ട്. നമ്മോടൊപ്പം ജോലി ചെയ്യുന്നവർക്കു വളരെ ആവശ്യങ്ങളുണ്ട്. അവർക്കരികിലൂടെയാണു നാം തെരുവുകളിൽ നടക്കുന്നത്. വ്യാപാരസ്ഥലങ്ങളിൽ അവരെ നാം കണ്ടു മുട്ടുന്നുണ്ട്. അന്യായത്തിനു പല മുഖങ്ങളുണ്ട്. ഒരു സ്ത്രീയുടെ മുഖത്ത് അതു നമുക്കു കാണാം. അവളുടെ ഭർത്താവ് അവളെയും മൂന്നു പിഞ്ചു കുഞ്ഞുങ്ങളേയും ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട് മറ്റൊരു സ്ത്രീയുടെ പിന്നാലെ പോയതാണ്. മാതാപിതാക്കളോ മറ്റു മുതിർന്നവരോ, ശാരീരികമായോ ലൈംഗികമായോ പീഡിപ്പിച്ച ബാലന്റെ, അല്ലെങ്കിൽ ബാലികയുടെ മുഖത്ത് അതു കാണാം. ചേരിയിൽ വളർന്ന ഒരു പിതാവിന്റെ മുഖത്ത് അതു ദർശിക്കാം. സർക്കാരിന്റെ സഹായനം (welfare) മൂലം ജീവിക്കുന്ന കുടുംബത്തിലെ മൂന്നാം തലമുറക്കാരനാണ് അയാൾ. നന്നായി ജീവിക്കുവാനുള്ള ആഗ്രഹം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ട്. പക്ഷേ, എന്തു ചെയ്തു തുടങ്ങണമെന്നു പോലും അദ്ദേഹത്തിനറിയില്ല. വളരെക്കുറച്ചു വിദ്യാഭ്യാസമേ അദ്ദേഹത്തിനുള്ളൂ. തന്നെക്കാൾ വ്യത്യാസപ്പെട്ട നിലയിൽ ജീവിക്കുന്ന ആരെയും അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും കണ്ടിട്ടില്ല. റെലിവിഷനിൽ കണ്ടിട്ടുള്ളത് ഒഴികെ.

ചിലയാളുകൾ അന്യായത്തിന്റെ ദുരന്തത്തെ അതിജീവിച്ച് ഉയരാറുണ്ട്. എന്നാൽ മിക്കവരും അങ്ങനെയല്ല. എന്നെയോ, നിങ്ങളെയോ നമുക്കറിയാ

വന്ന മറ്റാരെങ്കിലുമോ അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ ചില കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. പട്ടണത്തിലെ ഞങ്ങളുടെ ശുശ്രൂഷകർ, സർക്കാർ (Public) സ്കൂളുകളിലെ കുട്ടികളെ എഴുതുവാനും വായിക്കുവാനും പഠിപ്പിക്കുന്നു. കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കുവാൻ സന്നദ്ധസേവകരെ (tutors) ആവശ്യമുണ്ടെന്നു ഞങ്ങൾ അറിയിച്ചപ്പോൾ, കുറച്ചുപേർ മാത്രമാണു വന്നതെന്നുള്ളതു നിരാശാജനകമായിരുന്നു. ആഴ്ചയിൽ ഒരു മണിക്കൂറോ മറ്റോ ഇക്കാര്യത്തിനു വേണ്ടി ചെലവഴിക്കുവാൻ ആളുകൾക്കു മനസ്സില്ല. അതെ, “ആരെങ്കിലും” ഈ കുട്ടികളെ സഹായിക്കണമെന്നു നാം കരുതാറുണ്ട്. പക്ഷേ നാം മുന്നിട്ടിറങ്ങി സഹായിക്കുമെന്നു കരുതേണ്ട! നമുക്കു നമ്മുടേതായ ഒഴികഴിവുകളുണ്ട്. അതു നമ്മുടെ മനഃസാക്ഷിയെ സാന്ത്വനിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഒഴികഴിവുകൾ ദൈവത്തിനു സ്വീകാര്യമാണോ? എനിക്കു ചെയ്യുവാൻ താത്പര്യമില്ലാത്ത കാര്യങ്ങൾക്കെല്ലാം വേണ്ടി വർഷങ്ങളായി ഞാൻ ഒഴികഴിവുകൾ നിരത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ ഞാനൊരു സത്യം കണ്ടെത്തി. അത് എനിക്കു പ്രിയപ്പെട്ട ഒരു പറച്ചിലായി മാറി:

“താത്പര്യമില്ലായ്മ ഒഴികഴിവുണ്ടാക്കുന്നു; സ്നേഹം ഒരു വഴി കണ്ടെത്തുന്നു.”

“താത്പര്യമില്ലായ്മ ഒഴികഴിവുണ്ടാക്കുന്നു; സ്നേഹം ഒരു വഴി കണ്ടെത്തുന്നു.”

നീതിയുടെ നിലവാരം

ദരിദ്രരെയും ആവശ്യക്കാരെയും സഹായിക്കുന്നവരെക്കുറിച്ച് ഒന്നിനു പിറകെ മറ്റൊന്നായി ബൈബിളിന്റെ തുടക്കം മുതൽ നാം കാണുന്നുണ്ട്. ഇയ്യോബ് അവരിലൊരാളായിരുന്നു. കുരുടനു കണ്ണും മുടന്തനു കാലും, ദരിദ്രന് ആവശ്യക്കാരനും അപ്പനുമായി അവൻ നീതി ധരിച്ചിരുന്നുവെന്ന് അവൻ പറഞ്ഞു (ഇയ്യോബ് 29:14-16). “ധരിച്ചു” എന്ന പ്രയോഗത്തിനു സവിശേഷമായ അർത്ഥമുണ്ടെന്നുള്ളതു നാം മറന്നു പോകരുത്. ഈ നിലയിൽ അതിനെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുക: ഞാൻ വസ്ത്രം ധരിക്കുമ്പോൾ അതിനൊരു ഉദ്ദേശ്യമുണ്ട്. എന്റെ മുറിയിൽക്കയറി വെറുതെ നിന്നാൽ, വസ്ത്രങ്ങൾ ചാടി എന്റെ മേൽ വീഴുകയില്ല. ശ്രദ്ധയോടെ ഓരോ വസ്ത്രവും ഞാൻ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും, എനിക്കവ ചേരുന്നതാണോയെന്ന് ഉറപ്പാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇയ്യോബു നീതിമാനായിരുന്നുവെന്നു ദൈവം പറഞ്ഞു. അവൻ നീതി “ധരിച്ചു” എന്ന് അവൻ തന്നെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മറ്റൊരു വിധത്തിൽ, അവ

നതു ചെയ്തതിന് ഉദ്ദേശ്യമുണ്ടായിരുന്നു. വിധവമാരെയും അനാഥരെയും ദരിദ്രരെയും ആവശ്യക്കാരെയും ഞെരുക്കമനുഭവിക്കുന്നവരെയും സഹായിക്കുകയെന്നതായിരുന്നു ഇയ്യോബിന്റെ കാലത്തെ നീതിയുടെ നിലവാരം ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നത്.

ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ സമൂഹത്തിൽ നമുക്കൊരുപാടു നിലവാരങ്ങൾ വച്ചിട്ടില്ല. ഭൂരിപക്ഷം പേരും തങ്ങൾക്ക് ഇഷ്ടമുള്ളതു ചെയ്യുന്നു. സ്വാർത്ഥതയാണ് അവിടെ ഭരിക്കുന്നത്. സത്യസന്ധരും വിശ്വസ്തരും മാന്യരും വേദനിക്കുന്നവരെ ശരിയായ നിലയിൽ കരുതുന്നവരുമായവരെ ഉളവാക്കുന്ന നിലവാരമാണു നമുക്കാവശ്യം. കൂടുതലാളുകൾക്ക് അത്തരം ഗുണങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ നമ്മുടെ ലോകം തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായിരുന്നേനെ. “അതെ, ഇന്ന് അതു ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ എന്നു ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു”- ഇങ്ങനെ നിങ്ങൾ പ്രതികരിച്ചേക്കാം. പക്ഷേ, വെറുമൊരു ആഗ്രഹം ഒരു നന്മയുമുണ്ടാക്കുന്നില്ലെന്നുള്ളതു മറക്കരുത്. നാം പ്രവൃത്തിക്കണം. ലോകത്തിലുള്ളവർക്കു മാറ്റം വന്നാലേ ലോകത്തിനും മാറ്റം വരു-ആ മാറ്റം നമ്മിൽ തുടങ്ങണം. നാമെല്ലാവരും ദീപശിഖയേതിക്കൊണ്ട് ‘ഞാനാണു സ്നേഹവിപ്ലവ’മെന്നു പറയണം.

എസേമർ എന്നു പേരായ യെഹൂദയുവതി രാജ്ഞിയായിത്തീർന്നതു നാലാമദ്ധ്യായത്തിൽ നാം വായിക്കുന്നു. അവളും സ്വന്തജനവും സ്വാതന്ത്ര്യമാഹ്ലോഷിച്ചപ്പോൾ, ദരിദ്രർക്കു സമ്മാനങ്ങൾ കൊടുക്കുവാൻ അവൾ കല്പിച്ചു. നമുക്കു ദൈവം തന്ന കാര്യങ്ങൾ നാം ആഹ്ലോഷിക്കുമ്പോൾ, ഇപ്പോഴും ആവശ്യത്തിലിരിക്കുന്നവരെ സഹായിക്കുവാൻ ഓർക്കേണ്ടുന്ന സന്ദർഭം കൂടെയാണ്. ക്രിസ്തസ് സമയത്ത്, ഭവനരഹിതരെ സന്ധിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു കമ്മിറ്റിയിൽ എന്റെയൊരു സുഹൃത്തുണ്ടായിരുന്നു. അഭയകേന്ദ്രത്തിലുള്ള കുട്ടികളുടെ ഒരു പട്ടിക സഭയ്ക്കു കിട്ടി. അതിൽ ആ കുട്ടികളുടെ വയസ്സും അവരുടെ വസ്ത്രങ്ങളുടെ സൈസും (size) രേഖപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. സഭാംഗങ്ങൾ ഒരു കുട്ടിയുടെ പേരു തിരഞ്ഞെടുത്ത്, ആ കുട്ടിക്കാവശ്യമായ ഒരു സമ്മാനം വാങ്ങി. ഡിസംബറിൽ ആ അഭയകേന്ദ്രത്തിൽ ധാരാളം ഭക്ഷണമുണ്ടായിരുന്നു. സംഗീതവും കർത്താവിന്റെ ജനനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കഥകളും ഓരോ കുട്ടിയോടുമുള്ള യേശുവിന്റെ സ്നേഹവും അവിടെ പ്രകടമായി. ഓരോ കുട്ടിക്കുമുള്ള സമ്മാനങ്ങളും നൽകി.

ഭവനരഹിതരായ കുഞ്ഞുങ്ങളെ സഹായിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞതിനെക്കുറിച്ച്, പാർട്ടിക്കു ശേഷം സഭാംഗങ്ങൾക്കു നല്ല മതിപ്പുതോന്നി. പാർട്ടി കഴിഞ്ഞു ഭവനത്തിലേക്കു പോയപ്പോൾ അനേകരും പറഞ്ഞു, അവരുടെ

ഭവനങ്ങളെക്കുറിച്ചും മറ്റനുഗ്രഹങ്ങളെക്കുറിച്ചും അപ്പോഴാണ് അവർ കൂടുതൽ കൃതജ്ഞരായതെന്ന്.

മറ്റുള്ളവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾ ആദ്യമേ കണ്ടറിയുന്നതു വളരെ നല്ലതാണ്. കാരണം, നാം എത്രമാത്രം അനുഗൃഹീതരാണെന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരവബോധം നമുക്കതു പുതുതായി നൽകുന്നു. പരിശ്രമിച്ചാൽ നമുക്ക് എത്രയധികം കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാമെന്ന യാഥാർത്ഥ്യവും നമുക്കു ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയും. ക്രിസ്തസ് വേളയിൽ കൂടുതൽ ഔദാര്യം കാണിക്കാനുള്ള പ്രവണത ആളുകൾക്കുണ്ട്. ചിലരെയൊക്കെ സഹായിക്കുവാൻ അവർ ശ്രമിക്കുന്നുമുണ്ട്, എന്നാൽ നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടുന്ന ഒരു കാര്യമുണ്ട്; ദരിദ്രരും ആവശ്യത്തിലിരിക്കുന്നവരും എപ്പോഴുമുണ്ട്, ആണ്ടിലൊരിക്കൽ ക്രിസ്തസിനു മാത്രമല്ല.

ഇന്നു ഞാനിതെഴുതുവോൾ, ഞാനും ധേവവും ഒരു ഹോട്ടലിലാണ്. ആ ഹോട്ടൽ മുറിയുടെ കുള്ളിമുറി അങ്ങേയറ്റം ചെറുതാണ്. ധേവ് അതിൽ നിൽക്കുമ്പോൾ, തല മച്ചിൽ മുട്ടുന്നുണ്ട്. ആ അസൗകര്യത്തിൽ ആദ്യമൊക്കെ അല്പം മുറുമുറുത്തു. പിന്നെയദ്ദേഹത്തിനു ഞങ്ങൾ കണ്ട ആളുകളെ ഓർമ്മ വന്നു. വീട്ടാവശ്യങ്ങൾക്കായുള്ള വെള്ളം കൊണ്ടുവരുവാൻ തന്നെ മണിക്കൂറുകൾ അവർ അദ്ധ്വാനിക്കണം-അതു തന്നെ വൃത്തികെട്ട വെള്ളമാണ്. അപൂർവ്വമായേ ഇവർ കുള്ളിക്കാറുള്ളൂ. കുള്ളിച്ചാൽ തന്നെ അതു കുള്ളിമുറിയിൽ ഷവറിന്റെ കീഴിലൊന്നുമില്ല. ആവശ്യക്കാരെ സന്ധിക്കുന്നതു വാസ്തവത്തിൽ ഞങ്ങൾക്ക് അനുഗ്രഹമാണെന്നു ഞങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി. പിറുപിറുക്കാതിരിക്കുവാനും പരാതിപ്പെടാതിരിക്കുവാനും ഞങ്ങൾ ചെയ്യണമെന്നു ദൈവമാഗ്രഹിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളിലെല്ലാം നന്ദിയിർപ്പിക്കുവാൻ അതു ഞങ്ങളെ സഹായിക്കുന്നു.

സമൂഹത്തിലെ ഒരു ധനികനും പ്രമാണിയുമായിരുന്ന ബോവസ്, തന്റെ വയലിലെ “കാലാ പെറുക്കാതെ” അവ മാറ്റിയിട്ടു (രൂത്ത് 2:16). രൂത്തിനും അവളുടെ അമ്മാവിയമ്മയ്ക്കും ഭക്ഷിക്കുന്നതിന് അവൾക്കു പെറുക്കാൻ വേണ്ടിയായിരുന്നു അവൻ വയലിൽ അങ്ങനെ ചെയ്തത്. രൂത്തും നവോമിയും വിധവമാരും ദരിദ്രരുമായിരുന്നു. വയലിലെ കതിരെല്ലാം തീർത്തു കൊയ്യരുതെന്നായിരുന്നു ന്യായപ്രമാണത്തിൽ ദൈവം കല്പിച്ചിരുന്നത്. ദരിദ്രർക്കു ഭക്ഷിക്കുവാൻ പെറുക്കിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതിനു വേണ്ടിയായിരുന്നു അത്. ദൈവം ദരിദ്രരെ എപ്പോഴും സഹായിക്കുന്നതായി നാം കൂടെക്കൂടെ കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അവന്റെ ദാനമെന്നത് ആകാശത്തു നിന്നു പൊഴിഞ്ഞു വീഴുന്നതോ അത്ഭുതകരമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതോ അല്ല. ആളുകൾ മുഖാന്തരമാണ് അവൻ നൽകുന്നത്.

സ്നേഹം പ്രവൃത്തിയിൽ

ജോയ്സ് മേയർ മിനിസ്ട്രിയിൽ ഞങ്ങൾക്കൊരു അക്കൗണ്ടുണ്ട്. “സ്നേഹം പ്രവൃത്തിയിൽ” (Love in Action) എന്നാണിതിന്റെ പേര്. ഈ മിനിസ്ട്രിക്കും അതിലെ ജോലിക്കാർക്കും ഈ അക്കൗണ്ടിലേക്കു പ്രത്യേകമായി പണമടയ്ക്കാം. സഹപ്രവർത്തകരുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കായി ഈ തുക വിനിയോഗിക്കുന്നു. ഏതെങ്കിലും കാരണത്താൽ സാമ്പത്തിക വിഷമം അനുഭവിക്കുന്നവർ, രോഗം ബാധിച്ചു കഷ്ടത്തിലായവർ, തൊഴിൽത്തിൽ ആയിരിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടായ ഒരു കുടി, ഇതൊക്കെ പ്രത്യേകിച്ചുള്ള ആവശ്യങ്ങളാകാം. ഞങ്ങളുടെയിടയിലുള്ളവരെ സഹായിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾ ഒരുങ്ങിയിരിക്കണമെന്നു ഞങ്ങൾ തീരുമാനിച്ചു. തക്കതായ ആവശ്യങ്ങളിൽ നിസ്സഹായരായിക്കുന്ന ആളുകളാണവർ.

നിങ്ങൾക്കൊരു വേദപഠനക്ലാസ്സുണ്ടെങ്കിൽ, സ്നേഹവിപ്ലവത്തിൽ പങ്കാളികളാകുവാൻ താല്പര്യമുള്ള കുറച്ചു സുഹൃത്തുക്കളുണ്ടെങ്കിൽ, അവരിൽ നിന്ന് ഒരാളെ വെള്ളംകൊടുത്തായി നിയമിക്കുക. ഒരു ബാങ്ക് അക്കൗണ്ട് തുടങ്ങുക. മാസം തോറുമോ ആഴ്ചയിലൊരിക്കലോ ഓരോരുത്തരും കുറച്ചു രൂപ ആ അക്കൗണ്ടിലേക്കു സംഭാവനയായി നൽകുക. അതിനെ നിങ്ങൾക്കു “സ്നേഹം പ്രവൃത്തിയിൽ” എന്നു വിളിക്കാം. വേണമെങ്കിൽ അതിനു നിങ്ങളുടെ പേരിടാം. പക്ഷേ, അപ്പപ്പോഴുണ്ടാകുന്ന ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റുവാൻ വേണം അതുപയോഗിക്കാൻ. ആവശ്യങ്ങൾ കേൾക്കുമ്പോൾ, കൂടുതൽ പണമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലെന്നു നാമാഗ്രഹിക്കാറുണ്ട്. ആ സമയത്തേക്ക് ഒരുങ്ങിയിരിക്കുവാൻ എന്തുകൊണ്ടു നിങ്ങൾക്കു പണം സ്വരൂപിച്ചു കൂടാ? താല്പര്യമുള്ള ഒരു കൂട്ടത്തെ നിങ്ങൾക്കു കണ്ടെത്താൻ കഴിയുന്നില്ലെങ്കിൽ, ഒന്നോ രണ്ടോ പേരെ കണ്ടെത്തുക, അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ തന്നെ ചെയ്യുക. പക്ഷേ ഒരു കാര്യം, ഒന്നും ചെയ്യാതിരിക്കരുത്!

മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കുവാൻ എന്റെ കരം ഞാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ എനിക്കത് എന്തിനാണ്?

ദരിദ്രരോടുള്ള ഇയ്യോബിന്റെ പ്രതികരണത്തെക്കുറിച്ചു ഞാൻ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ, നടക്കുന്ന ഒരു പ്രസ്താവന ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. വേദനിക്കുന്നവരെ സഹായിക്കുവാൻ തന്റെ കരം ഉപയോഗിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, ആരെങ്കിലും അതു പിഴുതെടുക്കട്ടെയെന്നായിരുന്നു അത് (ഇയ്യോബ് 31:21-22). ആളുകളെ സഹായിക്കുന്നതിൽ അവൻ എത്ര ഗൗരവമുള്ളവനായിരുന്നുവെന്ന് ഗ്രഹിക്കുവാൻ എന്നെ ഇതു സഹായിച്ചു. അത്രത്തോളം ഗൗരവം കാട്ടാനുള്ള മനസ്സ് എനിക്കും നിങ്ങൾക്കുമുണ്ടോ?

ഓരോ ദിവസവും രാവിലെ എഴുന്നേറ്റു നമുക്കുവേണ്ടിത്തന്നെ നാം ജീവിച്ചാൽ, ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ എന്തെങ്കിലും ശരിയായ ഉദ്ദേശ്യമുണ്ടോ? എന്നെ അതു ശൂന്യമായവളായും അപൂർണ്ണയായും (unfulfilled) വിട്ടുവെന്നു ഞാൻ പരീക്ഷിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ദൈവത്തിനു നമ്മെക്കുറിച്ചുള്ള ഹിതം അതാണെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നില്ല. നാം ഭൂമിയിൽ അവന്റെ പ്രതിനിധികളാണല്ലോ.

മറ്റുള്ളവരെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള വേദഭാഗങ്ങൾ ഒന്നുകൂടി വായിക്കുവാൻ വേണ്ടി, ഈ പുസ്തക രചന ഞാൻ കുറെ നേരത്തേക്കു നിർത്തിവെച്ചു. ജീവിക്കുന്നതിന്റെ യഥാർത്ഥ ഉദ്ദേശ്യമാണതെന്ന് ഇപ്പോൾ എനിക്ക് അധികം ബോധ്യമായിട്ടുണ്ട്. നിങ്ങൾ മുഴുവനായും നമ്മെ ചെയ്യുവാൻ സമർപ്പിക്കുന്നതിനു ഞാൻ നിങ്ങളെ നിർബന്ധിക്കുകയാണ്. മറ്റാരുടെയെങ്കിലും ജീവിതം നന്നാക്കുവാൻ, നിങ്ങളുടെ കൈകളും വായും കാലും കാതും കണ്ണുമെല്ലാം ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കുക. വിശന്നും വേദനപ്പെട്ടും ഏകാന്തതയനുഭവിച്ചു. കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആർക്കെങ്കിലും, പ്രത്യേക ശയ്യുടെ ഒരു കരം നീട്ടേണ്ടതിന്, നിങ്ങളുടെ കരങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുക.

സ്നേഹത്തിന്റെ കൊയ്ത്ത്

നിസാർത്ഥമായി നൽകുന്നതും ജീവിക്കുന്നതും നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ ഒരു കൊയ്ത്തുളവാക്കുന്നതാണ്. ഒരു കൊയ്ത്ത് ആഗ്രഹിക്കുന്നതിലും പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതിലും തെറ്റൊന്നുമില്ല. മറ്റുള്ളവരെ നാം സഹായിക്കുമ്പോൾ നമുക്ക് എന്തെങ്കിലും കിട്ടണമെന്നായിരിക്കരുതു നമ്മുടെ ലക്ഷ്യം. എന്നാൽ, നാം വിതയ്ക്കുന്നതു തന്നെ കൊയ്യുമെന്നാണു ദൈവം നമ്മോടു പറയുന്നതു്. ആ പ്രയോജനത്തിനായി നമുക്കു മുന്നോട്ടു നോക്കാം. ഈ സത്യം മനോഹരമായി പ്രകടമാക്കുന്ന ഒരു വേദഭാഗമുണ്ട് : “കൊടുപ്പിൻ; എന്നാൽ നിങ്ങൾക്കു കിട്ടും; അമർത്തിക്കൂലുക്കി കവിയുന്നൊരു അളവു നിങ്ങളുടെ മടിയിൽ തരും; നിങ്ങൾ അളക്കുന്ന അളവിനാൽ നിങ്ങൾക്കും അളന്നു കിട്ടും” (ലൂക്കോസ് 6:38).

ദൈവത്തെ താത്പര്യപൂർവ്വം അന്വേഷിക്കുന്നവർക്ക് അവൻ പ്രതിഫലം കൊടുക്കുന്നവനാണെന്ന വാഗ്ദത്തമുണ്ട്. (എബ്രാ. 11:6). *പ്രതിഫലം* എന്ന വാക്കിനു ഗ്രീക്കിലുള്ള പദത്തിന്റെയർത്ഥം “ഈ ജീവിതത്തിൽ പ്രാപിക്കുന്ന കൂലി” അഥവാ, “നഷ്ടപരിഹാരം” എന്നാണ്. പഴയനിയമമെഴുതിയ എബ്രായ ഭാഷയിൽ *പ്രതിഫലം* എന്നതിന്റെയർത്ഥം, ‘ഫലം (fruit), സമ്പാദ്യം, ഉല്പന്നം, വില, ഫലം (result)’ എന്നൊക്കെയാണ്. ആംപ്ലിഫൈഡ് വേദപുസ്തകപരിഭാഷയിൽ, 68 തവണ *പ്രതിഫലമെന്ന* വാക്കുപയോഗി

ച്ചിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ അനുസരണത്തിനും നല്ല തിരഞ്ഞെടുപ്പുകൾക്കുമായുള്ള പ്രതിഫലങ്ങളിലേക്കു നാം നോക്കണമെന്നു ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

ദരിദ്രരെയും ഞെരുക്കമനുഭവിക്കുന്നവരെയും നാം കരുതിയാൽ, നമുക്കു മുട്ടുണ്ടാകുകയില്ലെന്നു ദൈവം വാഗ്ദത്തം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ നാം കണ്ണടച്ചു കളഞ്ഞാൽ ജീവിതത്തിൽ “ഏറിയൊരു ശാപമുണ്ടാകും” എന്നും പറയുന്നു (സദൃ. 28:27). നാം ദരിദ്രനു കൊടുക്കുമ്പോൾ, ദൈവത്തിനു വായ്പ കൊടുക്കുന്നുവെന്നു സദൃശവാക്യത്തിന്റെ രചയിതാവു പറയുന്നു (സദൃ. 19:17). വായ്പ വാങ്ങിയിട്ട് അതിനു നല്ല പലിശ കൊടുക്കാതിരിക്കുന്ന ദൈവത്തെക്കുറിച്ച് എനിക്കു സങ്കല്പിക്കാനാവുന്നില്ല.

ഞെരുക്കപ്പെടുന്നവർക്കു ന്യായം നടത്തിക്കൊടുക്കുവാൻ ഞാൻ നിങ്ങളെ നിർബന്ധിക്കട്ടെ. നിങ്ങൾക്കറിയാവുന്ന എന്തെങ്കിലും കാര്യം നിങ്ങൾ കാണുന്നതുകൊണ്ട് അതു ശരിയാകണമെന്ന് അർത്ഥമില്ല. അതു ശരിയാക്കുവാൻ നിങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കണം.

വെളിച്ചത്തിൽ ജീവിക്കുക

മിക്കവാറും നമുക്കെല്ലാം കൂടുതൽ വെളിച്ചം ജീവിതത്തിൽ ആവശ്യമാണ്. കൂടുതൽ വ്യക്തത, നല്ല ധാരണ, കുറച്ച് ആശയക്കുഴപ്പം എന്നൊക്കെയാണ് അതിനർത്ഥം. വിശക്കുന്നവനുമായി നമ്മുടെ അപ്പം പങ്കു വയ്ക്കുക. ഭവന രഹിതനെ നമ്മുടെ ഭവനത്തിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വരിക, നഗ്നനെ ഉടുപ്പിക്കുക, നമുക്കു ചുറ്റുമുള്ള ആവശ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്നതു നിർത്തുക; അങ്ങനെയെങ്കിൽ നമ്മുടെ വെളിച്ചം പ്രകാശിക്കുമെന്ന് യേശുയാ പ്രവാചകൻ പറയുന്നു. (58:7-8). നമ്മുടെ സൗഖ്യവും യഥാസ്ഥാപനവും പുതുജീവന്റെ ശക്തിയും പെട്ടെന്നു പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുമെന്നും അവൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എനിക്കതു നന്നായിത്തോന്നുന്നു, നിങ്ങൾക്കും അങ്ങനെ തന്നെയായിരിക്കുമെന്ന് എനിക്കുറപ്പുണ്ട്.

ന്യായം നമുക്കു മുമ്പായി പോകുമെന്നും, നമ്മെ സമാധാനത്തിലും സമൃദ്ധിയിലും നടത്തുമെന്നും ദൈവമഹത്വം നമ്മുടെ പിൻപട (rear guard) ആയിരിക്കുമെന്നും യേശുതീ. ഞെരുങ്ങുന്നവരെ നാം സജീവമായി സഹായിച്ചാൽ, ദൈവം നമുക്കു മുന്നിലും പിന്നിലുമായി നടക്കും. ആ സുരക്ഷിതത്വത്തിന്റെയും ഉറപ്പിന്റെയും അനുഭവം എനിക്കിഷ്ടമാണ്.

വിശപ്പുള്ളവനോടു നാം താത്പര്യം കാണിക്കുകയും കഷ്ടത്തിൽ ഇരിക്കുന്നവനു തൃപ്തി വരുത്തുകയും ചെയ്യുമെങ്കിൽ നമ്മുടെ പ്രകാശം ഇരുളിൽ ഉദിക്കും; നമ്മുടെ അന്ധകാരം മദ്ധ്യാഹ്നം പോലെയാകുമെന്നും യേശു

യ്യാവു തുടർന്നു പറയുന്നു (യെശ. 58:10). ഉച്ചയ്ക്കു സൂര്യനു വളരെ ശോഭയുണ്ട്. അതിനാൽ, ആളുകളെ സഹായിക്കുന്നതു വെളിച്ചത്തിൽ ജീവിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗമാണ്.

ദൈവം നമ്മെ തുടർന്നും വഴി നടത്തും. വരണ്ട സമയത്തും അവൻ നമുക്കു തൃപ്തി നൽകും. നമ്മുടെ അസ്ഥികളെ അവൻ ബലപ്പെടുത്തുകയും, നമ്മുടെ ജീവിതം നനഞ്ഞ ഉദ്യാനം പോലെയും ആകും (യെശ. 58:11). ഇതെല്ലാം സംഭവിക്കുന്നത്, തൈരുകമനൂഭവിക്കുന്നവർക്കു ന്യായം നടത്തിക്കൊടുക്കുമ്പോഴാണ്.

ഈ വാഗ്ദാനങ്ങളിലൂടെ ഞാൻ കാണുന്നതു നിങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ടെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. ദൈവം നമ്മോടാവശ്യപ്പെടുന്നതു നാം ചെയ്താൽ ലഭ്യമാകുന്ന ദൈവിക അനുഗ്രഹങ്ങൾക്കുവേണ്ടി മറ്റു പലതും ചെയ്യുവാൻ പരിശ്രമിച്ചു നമ്മിൽ പലരും ജീവിതം പാഴാക്കുകയാണെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. ദരിദ്രരെയും വിശക്കുന്നവരെയും അഗതികളെയും അനാഥരെയും വിധവമാരെയും തൈരുകമനൂഭവിക്കുന്നവരെയും ആവശ്യക്കാരെയും കരുതുക. മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കുവാൻ വേണ്ടി ജീവിക്കുക. സാധ്യമായ എല്ലാ വഴികളിലും ദൈവം നിങ്ങളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തും.

സ്നേഹവിപ്ലവകാരി മാർട്ടിൻ സ്മിത്ത്

നമ്മുടെ സ്നേഹം എന്തിനു ചുറ്റുമാണു തിരിയുന്നത് ?

അതു ഞാൻ വളരെ വ്യക്തമായി ഓർക്കുന്നു. 2008 ജനുവരി 10-ാം തീയതിയായിരുന്നു അത്. നടപ്പാതകളില്ലാത്ത തെരുവായിരുന്നു അത്. ഞങ്ങളുടെ ബസ്സിനു ഞെരുങ്ങിപ്പോകാനുള്ള വഴി മാത്രമേയുള്ളൂ. ചുടേറിയ ആ പാഴ്ഭൂമിയിലേക്കു ഞങ്ങളിറങ്ങിയതും, നൂറുകണക്കിനു ടയറുകളും വില കുറഞ്ഞ ഇന്ധനവും കഴിഞ്ഞ മാസത്തെ കുപ്പയും കൂടി എരിയുന്ന ഗന്ധം അനുഭവപ്പെട്ടു. പെട്ടിക്കടകളും വർക്ക്ഷോപ്പുകളും അടുത്തടുത്തുള്ള വീടുകളും അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. സാരിയടുത്തവരും ചെരിപ്പിട്ടവരും നഗ്നപദരും അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. കാതടപ്പിക്കുന്ന ഒച്ച അവിടെ മുഴങ്ങി.

പക്ഷേ, ഇതൊന്നും അടുത്തതായി സംഭവിക്കാൻ പോകുന്നതിനോടു താരതമ്യം ചെയ്യാനാവുന്നതല്ലായിരുന്നു.

ഇതു ഇൻഡ്യയിലെ മുംബൈ ആണ്. ഞങ്ങളൊരു ചേരിയിലായിരുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, ചേരിയിലെ ഒരു ചുവന്ന തെരുവിൽ. അതുപോലെ ഒരുപാടു ചേരികൾ ആ നഗരത്തിനുണ്ട്. ചുവന്ന ലൈറ്റുകളൊന്നും അവിടെക്കാണാനില്ലായിരുന്നു. എല്ലാവരും ഏതെങ്കിലും നിലയിലുള്ള തൊഴിലുകൾ ചെയ്യുന്നവരാണ് - നിർമ്മിക്കുന്നു, വിൽക്കുന്നു, അടിച്ചുവാരുന്നു, ചുമടു ചുമക്കുന്നു.

‘പ്രേം കിരൺ’ എന്ന പദ്ധതി കാണാനാണു ഞങ്ങളിവിടെ വന്നത്. വേശ്യാസ്ത്രീകളുടെ കുട്ടികൾക്കും അവരുടെ കുടുംബാംഗങ്ങൾക്കും വേണ്ടി സമർപ്പിതമായ ഒരു പദ്ധതിയാണിത്. ഡേവും ജോയ്സും ഞങ്ങളെ ക്ഷണിച്ചിരുന്നു. നാം കണ്ടിരിക്കേണ്ട ഒരു പദ്ധതിയാണെന്ന് അവർ ഞങ്ങളോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

ഒറ്റമുറിയിൽ ഇത്രയധികം പേർ ജീവിക്കുന്നത് ഇതുവരെ കണ്ടിട്ടുള്ളതായി ഞാനോർക്കുന്നില്ല. എല്ലാവരെയും ഒതുക്കി നിർത്തുവാൻ അതിന്റെ ഭിത്തികൾക്കു കഴിയാത്തുപോലെ തോന്നി. പൂഞ്ചിരിക്കുന്ന 70 മുഖങ്ങൾ. സായാഹ്നസൂര്യനെ നോക്കുന്ന സൂര്യകാന്തിപ്പൂക്കളെപ്പോലെ അവയെല്ലാം സന്ദർശകർക്കു നേരെ തിരിഞ്ഞു. തെരുവും ചേരിയും, വേദനയും, കഷ്ടപ്പാടും, മരണവും ഒതുക്കി നിർത്തുന്ന ഇടുക്കു വഴികളും പുറത്തു ഞാൻ കണ്ടു. എന്നാൽ മുറിക്കുള്ളിലായിരിക്കുന്നത്, ഞാൻ മുന്വൊരിക്കലും മനസ്സിലാക്കിയില്ലാത്തത് അനുഭവിക്കുവാൻ ഇടയായി.

എനിക്കു വിട്ടുപിരിയാൻ കഴിയാതിരുന്ന ഒരു കുഞ്ഞ് അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. ഫാരിൻ എന്നായിരുന്നു അവളുടെ പേര്. അവളെക്കുറിച്ചു ഞാൻ കേട്ട കാര്യമായിരുന്നു അവളിൽ നിന്ന് അകലാതിരിക്കാൻ എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്.

അടുത്ത ഒരു മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ ഞാൻ കൂടുതൽ കാര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചു. മറ്റുള്ള മിക്കവരെയും പോലെ ഫാരിന്റെ അമ്മയും വേശ്യാവൃത്തി ചെയ്യുന്നവളായിരുന്നു. ‘പ്രേംകിരൺ’ അവളുടെ ജീവിതം കൂടുതൽ മെച്ചമാക്കാൻ മുന്നോട്ടു വന്നു. ആഹാരം, വസ്ത്രം, വിദ്യാഭ്യാസം, സ്നേഹം എന്നിവ സമർപ്പിതരായ ക്രിസ്ത്യാനികൾ അവർക്കു നൽകി. എന്നിട്ടും എന്റെ മനസ്സിൽ നിരവധി ചോദ്യങ്ങൾ നിറഞ്ഞു.

ഫാരിന്റെ അമ്മ വേശ്യാവൃത്തി ചെയ്യുമ്പോൾ എത്ര തവണ അവൾ അമ്മയുടെ കിടക്കയിൽ ഒളിച്ചിരുന്നുകാണും?

ഇരുട്ടു വീണതിനുശേഷം ചേരിയിലെ തെരുവുകളിൽ എത്രമാത്രം അപായം അവൾ നേരിട്ടു കാണും?

ഇപ്പോൾ അവൾ പുറത്തു വന്നില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ അവളുടെ ജീവിതത്തിലെ പ്രത്യാശ എത്രമാത്രം വ്യത്യസ്തമായിരുന്നേനെ?

എങ്ങനെയാണ് എനിക്കു വിട്ടുപോകുവാൻ കഴിയുക?

എനിക്ക് എങ്ങനെ കഴിയും?

മുറമ്പെയിലെ ഒരു സാധാഹനം എല്ലാറ്റിനെയും മാറ്റിക്കളഞ്ഞു.

പിറ്റേന്നു വൈകുന്നേരം ഞങ്ങൾ നഗരത്തിലൊരു സംഗീതപരിപാടി നടത്തുകയായിരുന്നു. ആ കുട്ടികളെയും അവരുടെ അമ്മമാരെയും ഞങ്ങൾ വേദിയിലേക്കു വരുത്തുവാനാഗ്രഹിച്ചു. അല്ലാതെത്താണു ചെയ്യുക? അങ്ങനെ അവർ വന്നു. ഞങ്ങളോടൊപ്പം അവർ വന്നതു വലിയ ഒരു കാര്യമായിരുന്നു. പുഞ്ചിരികൾ വീടർന്നു. സംസ്കാരത്തിന് ആഘാതമുണ്ടായി. പിന്നെയൊരു വലിയ കാര്യം സംഭവിച്ചു. ഞങ്ങൾ സംഗീതോപകരണങ്ങൾ വാങ്ങി. ഈ അമ്മമാർ നൃത്തം ചെയ്യുവാൻ തുടങ്ങി. രാത്രിയുടെ അമ്മമാർ, നിറം മങ്ങിയ സാരി ധരിച്ച് ചുണ്ടിൽ ചായം പൂശിയ ലൈംഗികത്തൊഴിലാളികൾ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടും സന്തോഷത്തോടും കൃപയോടും കൂടെ ആയിരങ്ങളുടെ മുന്നിൽ നൃത്തം ചെയ്തു. തുവലുകൾ വീഴുന്നതു പോലെ അവർ വട്ടം കറങ്ങി. കഥ പറയുന്ന കൈകൾ, ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പതിക്കുന്ന പാദങ്ങൾ, മുഖൊരിക്കലും ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത നിലയിൽ അവരുടെ നൃത്തം എന്നെ പിടിച്ചെടുത്തു.

എന്നെ അതു സ്പർശിച്ചപ്പോൾ: ന്യായം എവിടെയായിരിക്കുമെന്ന ചോദ്യം എന്നിൽ മുഴങ്ങി. എവിടെയാണു പുറന്തള്ളപ്പെട്ടവർക്കു സ്വാഗതം? ദാരിദ്ര്യത്താൽ മെതിക്കപ്പെട്ടവരുടെ ജീവിതങ്ങൾക്ക് എവിടെയാണു സ്വാതന്ത്ര്യവും പ്രത്യാശയും കണ്ടെത്താനാവുക?

ഞാൻ സഭയിലാണു വളർന്നത്. പക്ഷേ, ചില പാഠങ്ങൾ ഞാൻ വഴിയിലെവിടെയോ മറന്നുപോയി. ദാരിദ്ര്യത്തോടും അന്യായത്തോടുമുള്ള നമ്മുടെ പ്രതികരണത്തിലേക്ക് അതു വരുമ്പോൾ - ക്രിസ്ത്യാനികളും ആരാധിക്കുന്നവരുമെന്ന നിലയിൽ നമ്മുടെ പങ്ക് - വ്യത്തിയായി കാര്യങ്ങൾ വിഭാഗിക്കണമെന്നു ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ലെന്ന പാഠം ഞാൻ പഠിച്ചിട്ടില്ല. വേശ്യാവൃത്തിക്കു നിർബന്ധിതരായ ഒരു കുട്ടം സ്ത്രീകൾ വേദിയിൽ നൃത്തം ചെയ്ത സമയം. അപ്പോൾ ഞങ്ങൾ ആരാധിക്കുകയായിരുന്നു. വർഷങ്ങൾക്കു പിന്നിൽ, അങ്ങനെ വേണമെന്ന ഒരു നിർദ്ദേശത്തിൽ നിന്ന് ഒരു മൈൽ ദൂരം ഞാനോടേണ്ടതുണ്ട്. കാലങ്ങളുടെ ഒരു അടയാളം പോലെ അതു കാണപ്പെടുന്നു. മുമ്പത്തെക്കാളും ദൈവം സഭയെ ഇളക്കുന്നതായിക്കാണുന്നു. ഇത്തരം ആളുകളെ നാം സ്വീകരിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്ന് ഇതു നമ്മെ അറിയിക്കുന്നു.

സ്നേഹവിപ്ലവത്തിൽ നാം എങ്ങനെയാണ് ഇടപെടുന്നതെന്ന ആശയത്തിലേക്കു വരുമ്പോൾ, ഒരു ചോദ്യം ഞാൻ ചോദിക്കട്ടെ: 'നമ്മുടെ സ്നേഹം എന്തിനു ചുറ്റുമാണ്?'

മുംബൈയിൽ നിന്നു ഞാൻ മടങ്ങി വീട്ടിലെത്തി. എല്ലാം കുഴഞ്ഞു മറിഞ്ഞ നിലയിലായിപ്പോയി. എന്റെ ബുദ്ധി സാധാരണ നിലയിൽ പ്രവർത്തിക്കാതായി. ആകെ കുഴങ്ങിയ അവസ്ഥ. ഫാരീനെക്കുറിച്ചുവരുമ്പോൾ എനിക്ക് അതിയായ ഭാരമുണ്ടായി. നാം എന്തെങ്കിലും ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ കഷ്ടപ്പാട്, ദാരിദ്ര്യം, മാനക്കേട്, രോഗം എന്നിവയിലേക്ക് അവരുടെ ഭാവി ചെന്നെത്തും. ഞങ്ങളുടെ മറ്റൊരു മകളെപ്പോലെ അവളെക്കുറിച്ച് എനിക്കു തോന്നി. അവളില്ലാതെയുള്ള ഞങ്ങളുടെ കുടുംബം അപൂർണ്ണമാണെന്നും അനുഭവപ്പെട്ടു.

ദൈവത്തിന്റെ പദ്ധതി എന്റേതിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു.

ഒരു വർഷവും ചില മാസങ്ങളും കഴിഞ്ഞ് ഈ അനുഭവത്തെക്കുറിച്ചു ഞാനെഴുതുമ്പോൾ, ഞാൻ വിചാരിച്ചതു പോലെയല്ല കാര്യങ്ങൾ നടക്കുന്നത്. ഫാരീൻ നഗരം വിട്ടു പോയിട്ടില്ല. അവൾ കുടുംബത്തോടൊപ്പം തന്നെയാണ്. പക്ഷേ, അവളുടെ അമ്മ ഇപ്പോൾ വേശ്യാവൃത്തി ചെയ്യുന്നില്ല. മുംബൈയിൽ നിന്നു ചില മണിക്കൂറുകൾ യാത്ര ചെയ്ത് എത്താവുന്ന ഒരു സ്ഥലത്തേക്ക് അവർ പോകാനായിരിക്കുകയാണ്. അവരെപ്പോലെ തന്നെ

യുള്ളവരുമൊത്തു ജീവിക്കുന്ന ഒരു സമൂഹത്തിൽ ജീവിക്കുവാൻ. ഭൂതകാലത്തിലെ ശൂന്യതയിൽ നിന്നും അപകടത്തിൽ നിന്നും അകന്നു മാറി പുതിയൊരു ജീവിതം കണ്ടെത്താനാഗ്രഹിക്കുന്ന ലൈംഗികത്തൊഴിലാളികളാണ് അവിടെയുള്ളത്. ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചതിനെക്കാൾ പൂർണ്ണമായ നിലയിലാണു ഫാരിന്റെ ജീവിതം.

എന്റേതോ?

ഒരു തരത്തിൽ, ഞാൻ വീണ്ടുമൊരു പിതാവുകുവാൻ പോകുകയാണ്. ഫാരിന്റെ പിതാവായല്ല. ഈ വർഷം തന്നെ ഞാനും എന്റെ ഭാര്യ അന്നയും മറ്റൊരു കുഞ്ഞിനു ജന്മം നൽകി - 'അനുകമ്പയുടെ കല' (Compassion Art) എന്ന ആതുര സേവനം.

കലാസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങൾ (പാട്ടുകൾ, പുസ്തകങ്ങൾ) വിറ്റു കിട്ടുന്ന പണം സ്വരൂപിച്ച്, എല്ലാ നിലകളിലുമുള്ള ദാരിദ്ര്യത്തോടു പൊരുതുക. ജീവനുള്ള ആളുകളെ കൊള്ളയടിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു തീവ്രമായ രീതിയാണിത്. അതു കണ്ടെത്താൻ പ്രയാസമായിരിക്കാം. പക്ഷേ പ്രത്യാശയുള്ളവരെ അതു കൊള്ളയടിക്കും. ജോയ്സിനോടും ഡേവിനോടും ഇതിനെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുന്നതു ഞങ്ങൾ ഓർക്കുന്നുണ്ട്. അത് അവരെ 'കമ്പാഷൻ ആർട്ടിന്റെ' വലുപ്പവും വലുത്തയുമാക്കുന്നുവെന്നാണു ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നത്. അവരുടെ ദർശനവും ജ്ഞാനവുമാണു ഞങ്ങളെ അതിനുവേണ്ടിയുള്ള ആദ്യ ചുവടുകൾ വയ്ക്കാൻ സഹായിച്ചത്.

എന്നാൽ അതിനെക്കാളുപരിയായി, ഈ ഫോർമുലയുടെ പുനഃപ്രവർത്തനത്തെക്കുറിച്ചാണു 'കമ്പാഷൻ ആർട്ട്'. അതു കൊയ്ത്തിനുള്ള ഒരു വെല്ലുവിളിയാണ്. മറ്റുള്ളവരെ നാം കരുതുന്വോൾ, നമ്മുടെ വിശ്വാസം അതിന്റെ പാതയിൽ നിലകൊള്ളുന്നു. അത് അങ്ങനെയല്ല. അതെല്ലാം ബലഹീനമാകുന്നുവെന്നതാണു സത്യം. നമ്മുടെ സ്വന്തം കാര്യപരിപാടിക്കു ചുറ്റും നമ്മുടെ സ്നേഹവും ഉദ്ദേശ്യവും ചുറ്റിക്കറങ്ങുന്വോൾ, നാമതിനെ തെറ്റായിട്ടാണ് എടുത്തിരിക്കുന്നത്.

നമുക്ക് അപ്പുറമായി നമ്മുടെ സ്നേഹമെത്തുന്വോൾ, ദൈവത്തിന്റെ പാതയുമായി നാം കൂടുതൽ ഇഴുകിച്ചേരുന്നുവെന്നു കാണുന്നു.

ഒരു മൈക്കുമായി ഒരു വേദിയിൽ, ഒരു ജനക്കൂട്ടത്തിനു മുമ്പിൽ ഞാൻ നിൽക്കുന്വോൾ അടുത്തതായി എന്താണു സംഭവിക്കാൻ പോകുന്നതെന്നോർത്ത് അത്ഭുതപ്പെടാറുണ്ട്. യേശു. 58 മുതൽ വായിക്കണമെന്നൊരു ബോധം എന്നെ ഭരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ വാക്കുകളുടെ ലാളിത്യവും ശക്തിയും ചെറുക്കാൻ എനിക്കു കഴിയുന്നില്ല. മുവായിരത്തോളം വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് അത് യിസ്രായേൽ മക്കൾക്കു കൊടുത്തതാണെങ്കിലും, ഇന്നത്തെക്കാലത്തിനും യോജിക്കുന്ന നിത്യസത്യങ്ങളാണ് അതിൽ കാണുന്നത്.

ആരംഭത്തിലെ വാക്യങ്ങളിലെ തീവ്രതയാൽ ഞാൻ പിടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. “ഉറക്കെ വിളിക്ക, അടങ്ങിയിക്കരുത്; കാഹളം പോലെ നിന്റെ ശബ്ദം ഉയർത്തുക” (യെശ. 58:1).

താഴെപ്പറയുന്നത് അലറിവിളിച്ചു പറയാനുള്ളതാണ്. മന്ത്രിക്കാനോ പിന്നത്തേക്കു മാറ്റിവയ്ക്കാനോ അല്ല. എല്ലായിടത്തുമുള്ള എല്ലാവരുടെയും ശ്രദ്ധ പിടിച്ചെടുക്കുവാനുള്ള ഒരു സമകാലികപ്രശ്നമാണിത് : ‘അവർ എന്നെ ദിനം പ്രതി അന്വേഷിച്ച് എന്റെ വഴികളെ അറിവാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നു; നീതി പ്രവർത്തിക്കുകയും തങ്ങളുടെ ദൈവത്തിന്റെ ന്യായം ഉപേക്ഷിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്തൊരു ജാതിയെപ്പോലെ അവർ നീതിയുള്ള ചട്ടങ്ങളെ എന്നോടു ചോദിച്ചു ദൈവത്തോട് അടുക്കാൻ വാഞ്ചരിക്കുന്നു’ (വാ.2, ഊന്നൽ എന്റേത്). പോലെ/തോന്നുന്നു എന്ന വാക്കാണ് പ്രശ്നം. ഇവിടെ ഹൃദയം ശരിയല്ലെന്നും വ്യക്തമാണ്. അത് ഒരു വീഴ്ചയിലേക്കുള്ള പോക്കിലുമാണ്.

അവരുടെ ശ്രേഷ്ഠമായ മതകർമ്മങ്ങളെല്ലാം ദൈവം എന്തുകൊണ്ട് അവഗണിച്ചുവെന്ന ചോദ്യത്തിനു ദൈവം ഉത്തരം നൽകുന്നു : “നിങ്ങൾ നോമ്പു നോൽക്കുന്ന ദിവസത്തിൽത്തന്നെ നിങ്ങളുടെ കാര്യദികളെ നോക്കുകയും നിങ്ങളുടെ എല്ലാ വേലക്കാരെയും കൊണ്ട് അദ്ധ്വാനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നിങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥന ഉയരത്തിൽ കേൾക്കാൻ തക്കവിധമല്ല നിങ്ങൾ ഇന്നു നോമ്പു നോൽക്കുന്നത്” (വാ. 3-4).

ഈ പാഠം പിന്നിൽ തളളിക്കളയുന്നവർക്കു പോലും അവസാനം ഇതു ഗ്രഹിക്കുവാൻ വേണ്ടി, ഒരിക്കൽക്കൂടെ നൽകി അരക്കിട്ടുറപ്പിക്കുകയാണ്. “അന്യായ ബന്ധനങ്ങളെ അഴിക്കുക; നുകത്തിന്റെ അമിക്കയറുകളെ അഴിക്കുക; പീഡിതരെ സ്വതന്ത്രരായി വിട്ടയയ്ക്കുക; വിശപ്പുള്ളവനുമായി നിന്റെ ആഹാരം പങ്കുവയ്ക്കുക. അലഞ്ഞു നടക്കുന്നവനു പാർപ്പിടം കൊടുക്കുക. നഗ്നനെ വസ്ത്രം ധരിപ്പിക്കുക., നിന്റെ മാംസരക്തങ്ങൾക്കു നിന്നെത്തന്നെ മറയ്ക്കാതിരിക്കുക.- ഇതല്ലയോ എനിക്ക് ഇഷ്ടമുള്ള ഉപവാസം?” (വാ. 6-8). അതത്ര വ്യക്തമല്ല, അല്ലേ? പീഡിതർ, മാനക്കേടുള്ളവർ, വിശപ്പുള്ളവർ, ഭവനരഹിതർ, ദരിദ്രർ-നമുക്കു ചുറ്റുമല്ല, നമ്മുടെ ഭക്തി പ്രകടനത്തിന്റെ പരാജയപ്പെട്ട ആശങ്ങൾക്കു ചുറ്റുമല്ല; ഇവർക്കു ചുറ്റുമാണ് നമ്മുടെ സ്നേഹം തിരിയേണ്ടത്.

ഇതിന്റെ ഫലത്തെക്കുറിച്ചു ദൈവം വ്യക്തമാക്കുന്നു: “അപ്പോൾ നിന്റെ വെളിച്ചം ഉഷ്ണപ്പോലെ പ്രകാശിക്കും; നിന്റെ മുറിവുകൾക്കു വേഗത്തിൽ പൊറുതി വരും.... അപ്പോൾ നീ വിളിക്കും; യഹോവ ഉത്തരമരുളും; നീ നിലവിളിക്കും; ഇതാ ഞാൻ എന്ന് അവൻ അരുളിച്ചെയ്യും.” (വാ. 8-9).

നമ്മുടെ ആരാധനയിലെ ആത്മാർത്ഥത(അടുപ്പം)യ്ക്കായി വർഷങ്ങളോളം ഞങ്ങൾ അന്വേഷണം നടത്തി. ദൈവം അടുത്തിരിക്കുന്നവനും നമ്മുടെ ജീവിതം അവന്റേതാണെന്നുള്ള പാട്ടുകൾ ഞങ്ങൾ പാടുകയും സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തു. ദൈവം അടുത്തിരിക്കുന്ന നിമിഷങ്ങളാണതെന്നു മനസ്സിലാക്കിയപ്പോൾ ഞങ്ങൾ അതിനെ പിൻഗമിക്കുകയും ചെയ്തു. ഞങ്ങൾ അവന്റെ ശബ്ദത്തിനു പിന്നാലെ ചെന്നു, അവന്റെ പദ്ധതികൾ ആരാഞ്ഞു. എന്നാൽ യഥാർത്ഥ അടുപ്പത്തിന്റെ താക്കോൽ ഞങ്ങൾക്ക് കൈമോശം വന്നു: “നുകവും വിരൽ ചൂണ്ടുന്നതും വഷളതാ സംസാരിക്കുന്നതും നിന്റെ നടവിൽ നിന്നു നീക്കിക്കളയുകയും വിശപ്പുള്ളവനോടു നീ താല്പര്യം കാണിക്കുകയും കഷ്ടത്തിൽ ഇരിക്കുന്നവനു തൃപ്തി വരുത്തുകയും ചെയ്യുമെങ്കിൽ നിന്റെ പ്രകാശം ഇരുളിൽ ഉദിക്കും; നിന്റെ അന്ധകാരം മദ്ധ്യഹ്നം പോലെയാകും. യഹോവ നിന്നെ എല്ലായ്പ്പോഴും നടത്തുകയും വരണ്ട നിലത്തിലും നിന്റെ വിശപ്പടക്കി, നിന്റെ അസ്ഥികളെ ബലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യും; നീ നനവുള്ള തോട്ടം പോലെയും വെള്ളം വറ്റിപ്പോകാത്ത നീരുറവ പോലെയും ആകും” (വാ. 9-11).

നാം പ്രവർത്തിച്ചാൽ, ദൈവശബ്ദം കേൾക്കുന്നതിനും ആവശ്യക്കാരിലേക്ക് അവന്റെ സ്നേഹം പകരുന്നതിന്റേയും സൽഫലത്തെക്കാൾ, ജീവനിൽ കൂതിർന്ന നനവുള്ള തോട്ടത്തിന്റെ അത്ഭുതചിത്രത്തെക്കാൾ, ദൈവജനം ചരിത്രത്തിൽ സ്ഥാനം പിടിക്കാൻ തുടങ്ങണമെന്ന് യേശുയാവു വ്യക്തമാക്കുന്നു: “നിന്റെ സന്തതി പുരാതനശൂന്യങ്ങളെ പണിയും; തലമുറതലമുറയായിക്കിടക്കുന്ന അടിസ്ഥാനങ്ങളെ നീ കെട്ടിപ്പൊക്കും; കേട്ടു തീർക്കുന്നവനെന്നും കൂടിയിരിക്കാൻ തക്കവിധം പാതകളെ യഥാസ്ഥാനപ്പെടുത്തുന്നവനെന്നും നിനക്കു പേരു പറയും” (വാ. 12).

ഇനിയുമുണ്ട്. “ഞാൻ നിന്നെ ദേശത്തിലെ ഉന്നതങ്ങളിൽ വാഹനമേറ്റി ഓടുമാറാക്കുകയും നിന്റെ പിതാവായ യാക്കോബിന്റെ അവകാശം കൊണ്ടു നിന്നെ പോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും” (വാ. 14).

ദൈവത്തെ നമ്മുടെ “ആത്മീയത” ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നതു നിർത്തുക. നമുക്കു ചുറ്റുമുള്ളവർക്കു മതിപ്പുള്ളവാക്കുന്ന സേവനങ്ങൾ ചെയ്യുക. അതിൽ നിന്നാണ് ഇതെല്ലാമുണ്ടാകുന്നത്. വിശക്കുന്നവന് ആഹാരം നൽകുക, നഗ്നനെ (ദരിദ്രനെ) ഉടുപ്പിക്കുക, ബലഹീനർക്കു സംരക്ഷണം നൽകുക, ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്നവനുവേണ്ടി സംസാരിക്കുക - ഇതെല്ലാം അതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളാണ്. ഇവയെല്ലാം - ഈ ചരിത്രമെല്ലാം - ലളിതമായ പ്രവൃത്തികളിൽ നിന്നാണ് ഉണ്ടാകുന്നത്. നമ്മെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനെക്കാൾ സ്നേഹിക്കുവാൻ പഠിക്കുന്നതു മൂലമേ ഇതെല്ലാം നടക്കുകയുള്ളൂ.

ഇതിന്റെയെല്ലാം പിന്നിൽ മറ്റൊരു സത്യമുണ്ട്. പുറത്തേക്കു നോക്കിയിട്ട്, നമ്മുടെ സ്നേഹം മറ്റുള്ളവർക്കു ചുറ്റും ഭ്രമണം ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു കഠിനമായിരിക്കും. നമുക്കു ചുറ്റുമാണെങ്കിൽ അത് എളുപ്പമാണ്. എന്തു കൊണ്ട്? ഭാഗികമായി എപ്പോഴും അത് ഈ വഴിയേ ആണ് - വിലക്കപ്പെട്ട കനി ഭക്ഷിച്ച ദമ്പതികൾ മുതൽ, താമസിയാതെ വിധവകളാകാൻ പോകുന്നവരെ മേൽക്കൂരയിൽ നിന്നു വീക്ഷിക്കുന്ന രാജാക്കന്മാർ വരെയും, സ്പെയിനിലേക്കു പോകുന്ന മോശം മനോഭാവമുള്ള പ്രവാചകന്മാരും അതിലുണ്ട്. കാരണം, ദൈവജനത്തോടല്ലാതെ മറ്റാരോടും ദൈവം തന്റെ കരുണ വ്യാപിക്കുന്നതു കാണാനുള്ള ദൂരക്കാഴ്ച അവർക്കില്ല. എപ്പോഴും നമ്മുടെ രീതി ഇതാണ്. ദൈവത്തെയും, ജീവിതത്തോടുള്ള അവന്റെ സമീപനത്തെയും സിംഹാസനത്തിൽ വയ്ക്കുന്നതിനു പകരം നമ്മെത്തന്നെ അവിടെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുമ്പോഴാണു തുടർമാനമായ പ്രശ്നങ്ങളുണ്ടാകുന്നത്.

മുമ്പത്തെക്കാളും ഈ നാളുകളിൽ അതല്പം കഠിനമായിരിക്കുകയാണെന്നു തോന്നുന്നു. നമ്മുടെ ആഗ്രഹത്തെ അനുസരിക്കാൻ നമുക്കു ചുറ്റുമുള്ള ശക്തികൾ നമ്മെ സമ്മർദ്ദം ചെലുത്തുകയാണ്. നമ്മുടെ പ്രേരണയ്ക്കു വശംവദരാകുവാൻ ഉദ്യമിപ്പിക്കുകയാണ്. കാരണം, “നാം അതിനു യോഗ്യരാണു്.” ജീവൻ മുറുകെപ്പിടിച്ചു നമ്മുടെ രൂപത്തിലാക്കുക. നാം ആവശ്യക്കാരാണ്. എല്ലാം സ്വന്തമാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരുമാണ്: നോട്ടം, വസ്ത്രങ്ങൾ, വരുമാനം, വീട്, ബന്ധങ്ങൾ, തൊഴിൽ എല്ലാം. എല്ലാം നമ്മെ നന്നാക്കാനും നമ്മുടെ ജീവിതം കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെടുത്താനുമുള്ളതാണ്.

പക്ഷേ നമുക്കു ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സത്യമറിയാം, ഇല്ലേ? അനുരൂപപ്പാനുള്ള സമ്മർദ്ദമുണ്ടെങ്കിലും നമുക്കു ചുറ്റും തിരിയുന്ന ഒരു ജീവിതത്തിനു നമ്മെ യഥാർത്ഥ സന്തോഷത്തിലേക്കു നയിക്കാനാവില്ലെന്നും നമുക്കറിയാം.

ഞങ്ങളൊരു വാദ്യം വായിക്കുമ്പോൾ ‘ഒരു ചരിത്രം സൃഷ്ടിക്കുന്നവനായിരിക്കുക’യെന്ന പാട്ടു പാടുന്നത് എനിക്ക് എപ്പോഴും ഇഷ്ടമാണ്. കഴിഞ്ഞ വർഷങ്ങളിൽ ഈ പാട്ടു നൂറു കണക്കിനു തവണ ഞങ്ങൾ പാടിയിട്ടുണ്ട്. പ്രചോദിതരായി കുതിച്ചുകൊണ്ട് ചരിത്രം സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഒരു ജീവിതം നയിക്കാനുള്ള ഒരു തരം ശക്തി ആ വരികൾക്കുണ്ട്. എന്നാൽ കൂടുതലുണ്ട്; കൂടുതൽ ഉണ്ടായിരിക്കണം.

നാം ചരിത്രമുണ്ടാക്കാൻ പോകുന്നവരാണെങ്കിൽ - നമ്മെപ്പോലെ കൂടുതൽ കൂടുതലാളുകളെ ആശ്രയിച്ചാണു കോടിക്കണക്കിനാളുകളുടെ ഭാവി നിലകൊള്ളുന്നത് - പിന്നെ നമുക്കു മിക്കവർക്കും അതു സവിശേഷമായ നല്ല കാരണങ്ങളായിരിക്കും. നിസ്വാർത്ഥമായ ജീവിതത്തിന്റെ കൊച്ചു പ്രവൃ

ത്തികളുടെ ഒരു പരമ്പരപോലെ ജീവിക്കുന്നതിലൂടെ നാം ചരിത്രം സൃഷ്ടിക്കും. മദർ തെരേസ പഠഞ്ഞതുപോലെ, 'മഹത്തായ കാര്യങ്ങളൊന്നുമില്ല; മഹത്തായ സ്നേഹത്തിനൊപ്പമുള്ള ചെറിയ കാര്യങ്ങൾ മാത്രം.' അതു നമ്മുടെ ഭാഗമാകുമെങ്കിൽ, 200 കോടി ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക്, ലോകത്തിലെ ദാരിദ്ര്യം ആഴ്ചകൾക്കുള്ളിൽ അവസാനിപ്പിക്കാം. അത്തരമൊരു ചരിത്രം സൃഷ്ടിക്കുന്നതു കാണുവാനാണു ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നത്. അകത്തേക്കുള്ള ശ്രദ്ധ മറക്കാം, യേശുവാവ് 58-ലെ പൗരാണികമായ വാഗ്ദത്തം പോലെ, നാം ദൈവത്തെ കൂടുതൽ വ്യക്തമായി കേൾക്കും, അവന്റെ ശക്തിയിലും ഉദ്ദേശ്യത്തിലും അവനോടടുത്തു നടക്കും. നമ്മുടെ കാര്യം മാത്രം നോക്കി നടക്കുന്നതു നിർത്തിയിട്ട്, നമുക്കു ചുറ്റുമുള്ള മറ്റുമുള്ളവരുടെ പ്രശ്നങ്ങളും ആവശ്യങ്ങളും പരിഹരിക്കാൻ നാം തുടങ്ങിയാൽ അതു സംഭവിക്കും. അതത്ര ലളിതമാണ്.

എനിക്കു തീർച്ചയായും അറിയാവുന്ന കാര്യം; വലിയ ഇച്ഛ എപ്പോഴും ശക്തമായിരിക്കും. എന്നാൽ ചെറുത് അങ്ങേയറ്റം മനോഹരമായിരിക്കും. ഈ സ്നേഹവിപ്ലവത്തിന്റെ ശക്തി അപാരമായിരിക്കും. പക്ഷേ, അതു ത്യാഗ പൂർവ്വവും നിസ്വാർത്ഥവുമായ ചെറിയ പ്രവൃത്തികൾ കൊണ്ടു മാത്രമേ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളൂ. അങ്ങനെ ഞങ്ങളുടെ വലിയ വേദികളും വമ്പിച്ച സിഡി വിൽപ്പനയും നല്ലതാണ്. മികച്ചതാണ്. എന്നാൽ ഒഴുക്കിനെതിരെ നീന്തു നന്നു പോലെ അത് ആനന്ദിപ്പിക്കുന്നതേയല്ല.

അവസാനമായി ഒരു കാര്യം. ഇതിലെല്ലാം സംഗീതം എങ്ങനെയാണു പൊരുത്തപ്പെടുന്നത്? സൃഷ്ടിപരമായ എല്ലാറ്റിനെയും പിന്നിലെറിഞ്ഞിട്ട്, ഒരു കടലാസു പെട്ടിയിൽ ജീവിക്കാൻ പോകാനുള്ള പ്രലോഭനത്തിനു കരുത്തുണ്ട്. നമ്മുടെ ജീവിതം കൊണ്ട് "യഥാർത്ഥമായ"തെന്തെങ്കിലും അവസാനമായിച്ചെയ്യാനുള്ള ഒരു വഴിയാണ് ഈ ലോകമെന്നപോലെ എനിക്കു തോന്നുന്നു. എന്നാൽ ഈ കഥയൊരിക്കലും പൂർണ്ണമല്ല. മനുഷ്യന്റെ സൗഖ്യം, ദേഹം, ദേഹി, ആത്മാവ് എന്നിവയോടു മുഴുവനുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഒന്നാമതു ഞാൻ സംഗീതത്തിന്റെ ശക്തി കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അതു ദൈവത്തിന്റെ രഹസ്യായുധമാണെന്ന ബോധ്യവും എനിക്കുണ്ട്. യുദ്ധമുള്ളിടത്ത് ഐക്യതയുണ്ടാക്കാൻ സംഗീതത്തിനു കഴിയും, തകർച്ചയുടെ വേദനയ്ക്ക് ആശ്വാസം നൽകാൻ അതിനാകും, കാഠിന്യമേറിയ ഹൃദയത്തെ അതിനു തകർക്കാനാവും - അങ്ങേയറ്റം തകർന്ന ഹൃദയത്തെ സാന്ത്വനിപ്പിക്കാനും കഴിയും - റുവാണ്ടൻ കൂട്ടക്കൊലയുടെ ഇരകളെ മുതൽ, ഇരട്ടക്കെട്ടിടങ്ങളിൽ കുടുംബാംഗങ്ങളെ നഷ്ടമായ ന്യൂയോർക്ക് നിവാസികളെ വരെ. അതു പോലെ തന്നെ വെറുപ്പിന്റെ ജാലയിൽ ഒരുപാടു വേദനിച്ചവരെയും.

ദൈവത്തെ തുല്യനിലയിലേക്കു കൊണ്ടുവരിക-നിങ്ങൾക്ക് അവനെ ഒരിക്കലും പുറത്താക്കാനാവില്ലാ എന്നല്ല. എന്നാൽ ഞാനർത്ഥമാക്കിയതു നിങ്ങൾക്കറിയാമല്ലോ? ഇൻഡ്യയുടെ ആകാശത്തിനു കീഴെ ഒരു ജനക്കൂട്ടം “ദൈവ”ഗീതങ്ങൾ പാടുന്നതും, ദൂതന്മാരോടൊപ്പം സർവ്വശക്തനായ ദൈവത്തെ ആരാധിക്കുന്നതും നിങ്ങൾ കാണുന്നു. കണ്ണുകൾ തുറക്കുക, നിങ്ങൾ സൗഖ്യം ദർശിക്കും. ഒരുപക്ഷേ നിരാശരായ കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ വായിലേക്ക് അതു പെട്ടെന്ന് ആഹാരം ഇട്ടുകൊടുത്തെന്നു വരില്ല. എന്നാൽ അതു സ്വർഗ്ഗം ഭൂമിയെ സ്പർശിക്കുന്ന നിമിഷമാണ്. അപ്പോഴാണു യഥാസ്ഥാനം നടക്കുന്നത്. അപ്പോഴാണു നമുക്കൊരു ബന്ധം അനുഭവപ്പെടുന്നത്, നാം തനിച്ചല്ലായെന്ന തോന്നലുളവാകുന്നത്. ദൈവം നമ്മെ തള്ളിക്കളഞ്ഞിട്ടില്ലായെന്ന് അവിശ്വസനീയമായി നമുക്കനുഭവപ്പെടും.

സംഗീതത്തിന് ഇതു ചെയ്യാനാവും. അതു മാറ്റിവെച്ചിട്ട് ഒരു കടലാസു പെട്ടിയിൽ ജീവിക്കാൻ ദൈവം നമ്മെ വിളിക്കുന്നില്ല. നമ്മുടെ സംഗീതം ഉപയോഗിക്കാനാണ് അവൻ നമ്മെ വിളിക്കുന്നത്. ദുഷ്കരമായ സാഹചര്യങ്ങളിൽ ജീവിക്കുന്ന പാവപ്പെട്ടവരെ സഹായിക്കാൻ വേണ്ടി ദൈവം നമ്മുടെയുള്ളിൽ വെച്ചിരിക്കുന്ന ദാനമാണത്. യേശുവിൽ വ്യക്തമാക്കിയ പാഠങ്ങൾ നാം ഉൾക്കൊണ്ടാൽ, ഒരു ചരണം പാടുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ നാം വലിയ അത്ഭുതങ്ങൾ വരും നാളുകളിൽ കാണുമെന്ന് എനിക്കു ബോധ്യമുണ്ട്.

അതൊരു സംഗീതസന്ദേശവിപ്ലവമാണ്

ഗാനരചയിതാവും ആരാധന നയിക്കുന്നയാളുമായ സ്റ്റീഫൻ കർട്ടിസ് ചാപ്മാൻ ഓരോ ശ്ലോകവും കൊണ്ടും പ്രചോദിപ്പിക്കുന്ന വ്യക്തിയാണ്. താഴ്മയോടു കൂടിയോടും കൂടെയാണ് അദ്ദേഹം പാട്ടു നയിക്കുന്നത്. ഒരിക്കൽ എനിക്കുവേണ്ടി വലിയ വീക്ഷണത്തോടെ അദ്ദേഹം കാര്യങ്ങൾ ചെയ്തു. കോടിക്കണക്കിന് ആൽബങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റേതായുണ്ടാകാം. അവർഡ് ഷോകളിൽ അസംഖ്യം അവസാനിക്കാത്ത ഹസ്തദാനങ്ങൾ അദ്ദേഹം സ്വീകരിക്കുന്നുണ്ടാവാം. എന്നാൽ, എന്തിലാണ് അദ്ദേഹം കൂടുതലായി അഭിമാനിക്കുന്നതെന്നോ, എന്തിലാണ് ഏറ്റവും എളിമപ്പെടുന്നതെന്നോ അദ്ദേഹത്തോടു ചോദിക്കുക. അദ്ദേഹം പറയുന്നത് ഇതാണ്. വീടില്ലാത്ത കുഞ്ഞുങ്ങളെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബം ദത്തെടുക്കുന്ന രീതി. “എന്റെ ജീവിതത്തിൽ ദൈവം പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന്റെ വ്യക്തമായ ചിത്രമാണത്,” അദ്ദേഹം പറയുന്നു.

നമുക്കപ്പുറത്തേക്കു നാം നോക്കുമ്പോൾ, മറ്റുള്ളവർക്കായുള്ള സന്ദേശം, സൗകര്യത്തിനപ്പുറത്തേക്കു നമ്മെ തള്ളുമ്പോൾ, ജീവിതങ്ങളെ

പുനർനിർമ്മിക്കുന്നതിനു നമ്മുടെ സമ്പാദ്യം വയ്ക്കുമ്പോൾ, നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ ദൈവം പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന്റെ അടയാളങ്ങൾ അപ്പോൾ കാണാം.

റെലിവിഷനിൽ കാണിക്കാത്ത ഒരു സ്നേഹവിപ്ലവമാണിത്. നാമതു ശരിയായിട്ടു ചെയ്താൽ അതിന്റെയാവശ്യമില്ല. പ്രവൃത്തിയിലുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെ തെളിവു നമ്മുടെ ജീവിതമാകമാനം തിളങ്ങും. നമ്മുടെ അയൽപക്കങ്ങളെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുകയും പ്രത്യാശാനിശാസം അന്തരീക്ഷത്തിലേക്ക് ഉതിർക്കുകയും ചെയ്യും.

അതത്ര ലളിതമാണ്.

അദ്ധ്യായം

8

സ്നേഹം ആന്തരികമാണ്, ബാഹ്യമല്ല

നിങ്ങൾ ആളുകളെ വിധിക്കുന്നെങ്കിൽ,
നിങ്ങൾക്ക് അവരെ സ്നേഹിക്കാൻ നേരമില്ല.
- മദർ തെരേസ

ഹാർബർ ഇലിനോയിസിലെ സ്പ്രൂസ് അവെന്യൂവിൽ, ഇരുപത്തി മൂന്നാം തെരുവിന്റെ മൂലയിലുള്ള സഭാ ഹാളിലേക്കു ജെയ്മി ചെന്നു. സഹായത്തിനായി അവൾ ദാഹിക്കുകയായിരുന്നു. ദീർഘനാളുകളായി അവൾ ആ സഭാഹാൾ കാണുന്നുണ്ട്. ആഴ്ചയിൽ രണ്ടുമൂന്നു പ്രാവശ്യം ആളുകൾ അവിടെക്കൂടുന്നതും അവൾ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. സഭാമന്ദിരത്തിന് എതിരെയുള്ള ഒരു കാപ്പിക്കടയിൽ ജെയ്മി കൂടെക്കൂടെച്ചെല്ലാറുണ്ട്. അവിടെയിരുന്നു കാപ്പി കുടിക്കുമ്പോൾ, താൻ അവിടുത്തെ സഭായോഗത്തിൽ സംബന്ധിച്ചാൽ അവിടെയുള്ളവർക്ക് അതു സ്വീകാര്യമാകുമോയെന്നോർത്ത് അത്ഭുതപ്പെടാറുണ്ടായിരുന്നു.

കുഞ്ഞായിരുന്നപ്പോൾ, അവിടുത്തെ സൺഡേസ്കൂളിൽ ഒരു അയൽക്കാരിയുമൊത്ത് അവൾ സംബന്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, സഭായോഗങ്ങളുടെ ക്രമീകരണത്തെക്കുറിച്ച് അവൾക്ക് അല്പം അറിവു മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അവൾ അവിടെ സ്വീകരിക്കപ്പെടുവാൻ യോഗ്യയാണോയെന്ന

ഉറപ്പ് അവൾക്കില്ലായിരുന്നു. അതിനാൽ അവൾ കാപ്പി കുടിച്ചുകൊണ്ട് അവിടെയ്ക്കു ശ്രദ്ധിച്ചുവെന്നു മാത്രം. സഭാംഗങ്ങൾ അകത്തേക്കു പോയതിനെക്കാൾ സന്തോഷത്തോടെയാണോ പുറത്തേക്കു വരുന്നതെന്നു കാണുവാനും അവൾ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ അവരെല്ലാം പെട്ടെന്നു സ്ഥലം വിട്ടതുകൊണ്ട് അവൾക്കതു വ്യക്തമായിക്കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. വല്ലപ്പോഴുമൊക്കെ, യോഗാനന്തരം സഭാംഗങ്ങളിൽ ചിലർ ആ കാപ്പിക്കടയിൽ വരാറുണ്ട്. ചിലർ തനിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. അവളെപ്പോലെ അവരും ഏകാന്തതയനുഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നി. ചിലർ മറ്റുള്ളവരോടൊപ്പമാണു വന്നത്. ചിരിക്കുന്ന അവർ സന്തോഷമുള്ളവരാണെന്നു തോന്നി. അതു കണ്ടപ്പോൾ, ഒരു ദിവസം സഭായോഗത്തിൽ സംബന്ധിക്കണമെന്നുള്ള ധൈര്യം അവൾക്കുണ്ടായി.

വളരെക്കുറച്ചുമാത്രം സ്നേഹം ലഭിച്ച ഒരു വീട്ടിലാണു ജെയ്മി വളർന്നത്. അവളുടെ മാതാപിതാക്കൾ മദ്യപിക്കുന്നവരായിരുന്നു. അവളെ അവർ അപമാനിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിലും, അവളെ വിമർശിച്ചും അവളിൽ കുറ്റം കണ്ടുപിടിച്ചും അവളുടെ പ്രതിച്ഛായയ്ക്കു വലിയ ക്ഷതമേല്പിച്ചു. അവളെക്കാൾ മിടുക്കും കഴിവുമുണ്ടെന്നു തോന്നിയ അവളുടെ സഹോദരനുമായി അവളെ അവർ എപ്പോഴും താരതമ്യം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അവളെ ആരും സ്നേഹിക്കുന്നില്ലെന്നും, അവർ ഭംഗിയില്ലാത്തവളും ബുദ്ധിഹീനയുമാണെന്നും എപ്പോഴും അവൾക്കു തോന്നി. അവൾക്കു തന്നെക്കുറിച്ചു തന്നെയാതൊരു മതിപ്പുമില്ലായിരുന്നു.

ജെയ്മിക്കു പതിമൂന്നു വയസ്സായപ്പോൾ, അവൾ തെറ്റായ കൂട്ടുകെട്ടിലകപ്പെട്ടിട്ടു മദ്യപിക്കുവാനും മയക്കുമരുന്ന് ഉപയോഗിക്കുവാനും തുടങ്ങി. അവളുടെ വൈകാരികമായ വേദന വളരെ ആഴമുള്ളതായിരുന്നു. ഉപരിപ്പുവമായ നിന്ദ കൊണ്ട് അവളതു മരവിപ്പിച്ചു. ക്രമരഹിതമായി ഭക്ഷിച്ച് അവൾക്ക് അമിതവിശപ്പു (bulimia) ഉണ്ടായി. അവൾ സാധാരണ അളവിലുള്ള ആഹാരം കഴിച്ചു. വല്ലപ്പോഴും ആവശ്യംപോലെ മദ്യപിച്ചു. എന്നാൽ തടിക്കാതിരിക്കാൻ, ഭക്ഷണത്തിനു ശേഷം അവൾ ഛർദ്ദിച്ചു കളയുമായിരുന്നു.

അവളുടെ പന്ത്രണ്ടാം ജന്മദിനം അവളൊരിക്കലും മറന്നിട്ടില്ല. വെറുപ്പോടെ അവളുടെ അമ്മ അവളെ നോക്കിപ്പറഞ്ഞു, ‘ജന്മദിനത്തിനു നിനക്കു കേക്കുണ്ടാക്കിത്തരാണെന്നും എനിക്കു നേരമില്ല. നിനക്കത് ആവശ്യവുമില്ല. ഇപ്പോൾത്തന്നെ നിനക്ക് ആവശ്യത്തിനു തടിയിട്ടുണ്ട്!’ അന്നുവരെ അവൾ വിചാരിച്ചില്ല അവൾ തടിച്ചിയാണെന്ന്. പക്ഷേ അന്നു മുതൽ ഓരോ ദിവസവും അവൾ കണ്ണാടിയിൽ നോക്കിയിട്ട്, വാസ്തവത്തിൽ അവൾക്കുള്ളതിലും പതിനഞ്ചു കിലോ തൂക്കകൂടുതലുണ്ടെന്നു തോന്നി. അമ്മ അവ

ളോട് അനിഷ്ടമായിപ്പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾമൂലം, അവളുടെ പ്രതിച്ഛായ അവൾക്കു വികൃതമായിത്തോന്നി.

സ്കൂളിൽ ജെയ്മിയുടെ മാർക്കുകൾ അത്ര മെച്ചമൊന്നുമല്ലായിരുന്നു. കോളജിൽ പോകുവാനുള്ള യോഗ്യത തനിക്കുണ്ടെന്ന് അവൾക്കു തോന്നി യതുമില്ല. അതിനാൽ സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞയുടനെ, നാട്ടിലുള്ള ഒരു പലചരക്കു കടയിൽ അവൾക്കു ജോലി കിട്ടി. ഷെൽഫുകളിൽ സാധനങ്ങൾ അടുക്കിവയ്ക്കുന്നതും പായ്ക്കു ചെയ്യുന്നതുമാകെയായിരുന്നു ജോലി. അവളുടെ വീട്ടിൽ നിന്നു സ്വന്തമായതിലേക്കു മാറുവാനുള്ള പണം ഒരിക്കലും അവളുണ്ടാക്കുകയില്ല. എന്നാൽ വസ്ത്രം, മദ്യം, എല്ലാം മറക്കണമെന്നു തോന്നുമ്പോൾ അല്പം മയക്കുമരുന്നെന്ന് എന്നിവയൊക്കെ അവൾക്കു വാങ്ങുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ബാക്കിയുള്ള സമയമാകെ അവൾ വീട്ടിലിരിക്കാതെ ആ കാപ്പിക്കടയിലിരിക്കുകയോ, അടുത്തൊക്കെ ചുറ്റിക്കറങ്ങുകയോ ചെയ്യും. അവിടെ താമസിക്കുന്ന മറ്റു കുടുംബങ്ങൾ എങ്ങനെയൊക്കെയായിരിക്കുമെന്ന് അവൾ ചിന്തിച്ചു. അവൾക്കു നല്ല കൂട്ടുകാരില്ലായിരുന്നു. ആരെയും വിശ്വസിക്കാൻ അവൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. അവളുടെ ജീവിതത്തിലെ ആളുകളെല്ലാം ഉപയോഗിക്കുന്നവരായിരുന്നു, കൊടുക്കുന്നവരല്ലായിരുന്നു. അവരിൽ മിക്കവരെയും അവൾ ഭയപ്പെട്ടിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം ആളുകൾ സഭാഹാളിലേക്കു തിങ്ങിക്കയറുന്നതിനിടയിൽ, ഒപ്പം കയറിക്കൂടാൻ അവൾ ധൈര്യപ്പെട്ടു. ആൾക്കൂട്ടത്തിലൊരാളായി അവളും കൂടി. അവളെ ആരും ശ്രദ്ധിക്കുകയില്ലെന്ന ഭാഗികമായ വിശ്വാസം അവൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ “ഇവിടേക്കു വന്നതിൽ സന്തോഷം” എന്ന് ആരെങ്കിലും അവളോടു പറഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ എന്നുള്ള പ്രതീക്ഷ അവൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. ആളുകൾ അവളെ തുറിച്ചു നോക്കുന്നതും ചിലർ മന്ത്രിക്കുന്നതും അവൾ ശ്രദ്ധിച്ചു. എന്നാൽ ആരും സൗഹൃദം കാട്ടിയില്ല. മിക്കവർക്കും ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത ഒരു വേഷമായിരുന്നു അവളുടേത്. മൂന്നു നിറങ്ങളായിരുന്നു അവളുടെ മുടിക്ക്. കറുത്ത മുടിയിൽ ചുവപ്പും, ചെമ്പൻ നിറവും ഇടകലർന്നു കാണപ്പെട്ടു. ഒരു അയഞ്ഞ ജീൻസും ഷർട്ടുമാണ് അവൾ ധരിച്ചിരുന്നത്. അത് സൗകര്യത്തിനു വേണ്ടി ധരിച്ചതല്ല; അമിത വണ്ണമുണ്ടെന്ന് അവൾ കരുതിയ അവളുടെ ശരീരം ഒളിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയായിരുന്നു അത്. സഭാഹാളിൽ ആരും ധരിക്കാത്ത വളളിച്ചെരുപ്പായിരുന്നു അവൾ ധരിച്ചിരുന്നത്-പ്രത്യേകിച്ച് ആ സഭയിൽ ആരുമതു ധരിക്കുകയില്ലായിരുന്നു!

അവസാനത്തെ വരിയിൽ ജെയ്മി ഇരുന്നു അവിടെ നടക്കുന്നതൊന്നും അവൾക്കു മനസ്സിലായില്ല. ആളുകൾ എഴുന്നേൽക്കുന്നു, മുമ്പിലുള്ള ഇരിപ്പിടത്തിന്റെ പിന്നിലെ തട്ടിൽ വച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു പുസ്തകത്തിൽ നിന്നുള്ള ഭാഗം വായിക്കുന്നു; പിന്നെയും ഇരിക്കുന്നു. ചിലർ പാടുന്നു, ഓർഗൻ വായി

ക്കുന്നു, പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. സ്തോത്രക്കാഴ്ച പാത്രം മൂന്നിൽ വരുമ്പോൾ ചിലർ അതിലേക്കു പണമിടുന്നു. അസന്തുഷ്ടനും അല്പം കുപിതനുമായിത്തോന്നിക്കുന്ന ഒരാൾ ഒരു ഇരുപതു മിനിറ്റു നേരം പ്രസംഗിച്ചു. അവൾക്കു മനസ്സിലായതേയില്ല. അത് പാസ്റ്ററാണോയെന്ന് അവൾക്കു തീർച്ചയില്ലായിരുന്നു. അവസാനം, സഭാശുശ്രൂഷയുടെ സമാപനമായെന്നു തോന്നി. കാരണം, എല്ലാവരുമെഴുന്നേറ്റ് ഒരു പാട്ടു കൂടി പാടി.

പുറത്തേക്കു പോകുമ്പോൾ ആരെങ്കിലും അവളോട് എന്തെങ്കിലും പറയുമെന്ന് അവൾ വിചാരിച്ചു. അതെ, തീർച്ചയായും ആരെങ്കിലും സംസാരിക്കും! ആളുകൾ പുറത്തേക്കു പോകുമ്പോൾ, പാസ്റ്റർ വാതിൽക്കൽ നിന്ന് അവർക്കു കൈ കൊടുക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ജെയ്മി അടുത്തെത്തിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഒന്നു പുഞ്ചിരിക്കുകയോ, എന്തിന് ഒന്നു നോക്കുക പോലുമോ ചെയ്തില്ല. അയാൾ വെറുതെ ഒരു ജോലി ചെയ്യുന്നുവെന്നുള്ളു എന്നു ജെയ്മിക്കു തോന്നി. അതു തീരുവാൻ വേണ്ടി അയാൾ കാത്തുനിന്നതു മില്ല.

അവൾ പടികളിറങ്ങി താഴേക്കു ചെന്നപ്പോൾ, ഒരു സ്ത്രീ അവളെ കാത്തുനിൽക്കുന്നതായിത്തോന്നി. അവസാനം ഒരാൾ തന്നെ ശ്രദ്ധിക്കാനുണ്ടായല്ലോയെന്ന് അവൾ സന്തോഷത്തോടെ കരുതി. ആ സ്ത്രീ അവളെ ശ്രദ്ധിച്ചു. പക്ഷേ, ജെയ്മി കണ്ടതിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായിട്ടായിരുന്നു ആ സ്ത്രീ ചിന്തിച്ചത്. അവർ പറഞ്ഞു “എന്റെ പേരു മാർഗരറ്റ് ബ്രൗൺ എന്നാണ്. എന്താ നിന്റെ പേര്?” ജെയ്മി പേരു പറഞ്ഞു. മാർഗരറ്റ് തുടർന്നു, “ഇവിടെ നിനക്ക് എപ്പോഴും സ്വാഗതമുണ്ട്. പക്ഷേ, ഈ ‘വിശുദ്ധകൂടാര’ സഭയിൽ (Holiness Tabernacle) നമ്മൾ വരുമ്പോൾ ധരിക്കേണ്ടുന്ന വസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ചു ഞാൻ പറഞ്ഞു തരാം. ജീൻസും വള്ളിച്ചെരുപ്പുമൊന്നും പാടില്ല. ആളുകൾ അധികം ശ്രദ്ധിക്കാത്ത രീതിയിലുള്ള മുടിയൊക്കെയായിരിക്കണം. നാം എളിമയുള്ളവരായിരിക്കണമെന്നല്ലേ യേശു പഠിപ്പിച്ചത്. മറ്റുള്ളവരുടെ ശ്രദ്ധ ആകർഷിക്കുന്ന നിലയിലാകരുത് - കേട്ടോ മോളേ.” ഒരു മഞ്ഞച്ചിരി ചിരിച്ചിട്ട് അവർ ആവർത്തിച്ചു, “നിനക്ക് ഏതു സമയത്തും ഇവിടെ വരാം.”

അന്നു കാപ്പിക്കടയിൽ ജെയ്മിക്കു പോകാനേ കഴിഞ്ഞില്ല. എവിടെയെങ്കിലും പോയി തനിച്ചിരുന്ന് ഒന്നു കരയണമെന്ന് അവൾക്കു തോന്നി. ദൈവവും അവളെ തള്ളിക്കളഞ്ഞുവെന്ന് അവൾക്ക് തോന്നി. ആത്മഹത്യ ചെയ്യുന്നതിനെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ചുകൊണ്ട് അവൾ ശേഷിക്കുന്ന ദിവസം ചെലവഴിച്ചു. അഗാധഗർത്തിലാണ്ട അവൾക്കു ജീവിക്കുവാനേ അർഹതയില്ലെന്നു തോന്നി.

ഈ പേരുകൾ സാങ്കല്പികമാണ്. എന്നാൽ ഈ ലോകം ജെയ്മിമാരെ കൊണ്ടും വിശുദ്ധ കുടാരങ്ങളെക്കൊണ്ടും മിസിസ് ബ്രൗണിനെപ്പോലെയുള്ള പള്ളിഭക്തരെക്കൊണ്ടും നിറഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. ഓരോ ആഴ്ചയിലും പള്ളികളിൽ തിങ്ങിക്കയറുകയും ഇറങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നവരെക്കൊണ്ട് അതു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അനേകർക്കും അവിടെപ്പോകുവാൻ ഭയമാണ്, യോഗം തീരുന്നതുവരെ കാത്തിരിക്കുവാനുള്ള ക്ഷമയുമില്ല. വിമർശിക്കുന്നവരും വിധിക്കുന്നവരും ബാഹ്യപ്രകടനക്കാരുമാണ് അവർ!

ദൈവം എല്ലാവരെയും ഒരുപോലെ സ്നേഹിക്കുന്നു

വിശുദ്ധകുടാര സഭയിൽ ജെയ്മി പോയ ദിവസം യേശു അവിടെയില്ലായിരുന്നു. കാരണം, അവനും അവിടെ സുഖമായി തോന്നിയിരിക്കില്ല. പക്ഷേ, അവനവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ, അവിടെ ജെയ്മിമാർ വരുന്നതും നോക്കിയിരിക്കുമായിരുന്നു. അവളുടെയടുത്ത് അവൻ ഇരുന്നേനെ, അവളൊരു സന്ദർശകയാണോയെന്ന് അവൻ ചോദിച്ചേനെ. ആദ്യമായിട്ടാണ് അവൾ അവിടെ വരുന്നതെന്ന് അവനറിഞ്ഞു കഴിയുമ്പോൾ, അവൾക്കു മനസ്സിലാകാത്തതു വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിൽ അവനതു വിശദീകരിച്ചു കൊടുക്കുമായിരുന്നു. അവനെ അറിഞ്ഞു കഴിയുമ്പോൾ, അവളുടെ അതുല്യമായ തലമുടിയെ അവൻ അഭിനന്ദിക്കുമായിരുന്നു. കാരണം അവനു വ്യത്യസ്തത ഇഷ്ടമാണല്ലോ! തന്നോടൊപ്പം സാധാരണയായി വരുന്നവരോടു കൂടെ കാപ്പി കുടിക്കുവാൻ അവൻ അവളെയും ക്ഷണിക്കുമായിരുന്നു. അവൾ പോയിക്കഴിഞ്ഞാൽ, അവൾ അടുത്തയാഴ്ച മടങ്ങിവരുന്നതും കാത്ത് അവൻ നിൽക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ അവരാരും യേശു പെരുമാറുന്നതുപോലെ പെരുമാറാത്തതിനാൽ അവനവിടെ ഇല്ലെന്നുള്ളതു തീർച്ചയായിരുന്നു. ആരും ശരിയായി അവനെ പ്രതിനിധീകരിച്ചില്ല; ആരും ദൈവത്തെ അനുകരിച്ചതുമില്ല.

മുഖം നോക്കാത്തവൻ

ദൈവം മനുഷ്യന്റെ മുഖം നോക്കാത്തവനാണെന്നു ദൈവവചനം പറയുന്നു. (പ്രവൃത്തികൾ 10:34; റോമർ 2:11; എഫെ. 6:9). മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, മറ്റുള്ളവരെക്കാൾ കാര്യമായി അവൻ ചിലരെ കരുതുന്നില്ല. അവരുടെ വേഷം, വരുമാനം, പദവി എന്നിവയൊന്നും അവൻ കണക്കിലെടുക്കുന്നില്ല. എല്ലാവരെയും അവൻ ഒരുപോലെ കരുതുന്നുവെന്നു മാത്രമേ

ല്ല, നന്നായി വേദനിക്കുന്നവരെ പരിചരിക്കുന്നതിന് അവൻ വഴിമാറിപ്പോകുന്നുവെന്നും കാണുന്നുണ്ട്. യിസ്രായേൽമക്കളുടെ നടുവിൽ താമസിക്കുന്ന പരദേശികളോട് എങ്ങനെ ഇടപെടണമെന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ ദൈവം മോശയ്ക്കു നൽകി. അടിസ്ഥാനപരമായി ദൈവം നൽകിയ നിർദ്ദേശം, “നിങ്ങളുടെ ഇടയിൽ അവർ (പരദേശികൾ) സുഖമായിരിക്കുവാൻ നിങ്ങൾ ഇടവരുത്തണം. അവരുമായി സൗഹൃദം പുലർത്തണം. യാതൊരു നിലയിലും അവരെ ഞെരുക്കരുത്” (പുറ.22:21; 23:9; ലേവ്യ. 19:13). അപ്പൊസ്തലനായ പത്രോസ് പറയുന്നത് :

പിറുപിറുപ്പു കൂടാതെ (പരാതിപ്പെടാതെ,
 ഉപചാരത്തോടും അലിവോടും കൂടെ കർത്താവിന്റെ
 പ്രതിനിധികളെന്ന നിലയിൽ) തമ്മിൽ (വിശ്വാസികളുമൊത്ത്)
 അതിഥിസൽക്കാരം (ആതിഥ്യ മനോഭാവമുള്ളവരും അപരിചിതരെയും
 അറിയാത്ത അതിഥികളെയും പരദേശികളെയും ദരിദ്രരെയും ക്രിസ്തു
 വിന്റെ ശരീരത്തിന്റെ അവയവങ്ങളായി നിങ്ങളുടെയടുക്കൽ വരുന്ന
 എല്ലാവരെയും) ആചരിക്കുവിൻ.

1 പത്രോസ് 4:9

ഈ ഭാഗം വായിച്ചുവിടുന്നതിന് മുൻപ്, നിങ്ങൾ തന്നെയൊരു അന്വേഷണം നടത്തുക. നിങ്ങൾക്കറിയാത്തവരുമായി, പ്രത്യേകിച്ചു നിങ്ങളിൽ നിന്നു തികച്ചും വ്യത്യസ്തത പുലർത്തുന്നവരുമായി നിങ്ങൾ എത്ര സൗഹാർദ്ദമായിരിക്കുന്നു? ചിലർക്കു സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ സൗഹൃദമുണ്ട്. എന്നാൽ ‘സൗഹാർദ്ദഗുണം’ ലഭിച്ചിട്ടില്ലെന്നു തോന്നിക്കുന്ന നമ്മിൽ ചിലർ അങ്ങനെ പെരുമാറുമെന്ന തീരുമാനമെടുക്കണം. കാരണം, വചനം അങ്ങനെയൊന്നു പറയുന്നത്.

മോടിയായി അണിഞ്ഞൊരുങ്ങിവരുന്നവർക്കു പ്രത്യേക കരുതലും ഇരിപ്പിടവും സഭയിൽ നൽകരുതെന്ന് അപ്പൊസ്തലനായ യാക്കോബ് സഭയെ പ്രബോധിപ്പിക്കുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള പെരുമാറ്റം വേണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നെങ്കിൽ, അവർ വിവേചനം കാട്ടുന്നവരും ദുരുദ്ദേശ്യങ്ങൾ ഉള്ളവരുമാണ്. കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തുവിലുള്ള നമ്മുടെ വിശ്വാസത്തോട് ഈ ഡംഭം കൂടി കൂട്ടിച്ചേർക്കുവാൻ നാം ശ്രമിച്ചു പോകരുതെന്നും യാക്കോബു പറയുന്നു (യാക്കോബ് 2:1-4). മറ്റൊരു നിലയിൽ, നാം എല്ലാവരെയും ഒരേപോലെ ആദരിക്കേണ്ടവരാണ്.

ആളുകൾക്കിടയിലെ എല്ലാ വിവേചനത്തിനും കർത്താവ് അറുതി വരുത്തുകയും, നാമെല്ലാവരും ക്രിസ്തുവിൽ ഒന്നാണെന്നു പറയുകയും

ചെയ്തു (ഗലാ. 3:28). ആളുകളെ നാം വിലയുള്ളവരായിക്കണ്ടാൽ മതി. കറുപ്പോ ചുവപ്പോ വെളുപ്പോ എന്നു കാണരുത്. വസ്ത്രധാരണമോ കേശാലങ്കാരമോ കാരോ ജോലിയോ പദവിയോ നോക്കരുത് - യേശു അവർക്കു വേണ്ടിയാണു മരിച്ചതെന്ന നിലയിൽ കാണുക.

കാപ്പിക്കട നൽകുന്ന പാഠം

നാമെല്ലാവരും നമ്മുടെ ബന്ധങ്ങൾ വിശാലമാക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. എല്ലാത്തരം ആളുകളെയും ഉൾപ്പെടുത്തത്തക്ക വിശാലത അതിനുണ്ടായിരിക്കണം. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ബേമിങ്ഹാമിലുള്ള പാസ്റ്റർ പോൾ സ്കാൻലനോടൊപ്പം അടുത്ത സമയത്തു ഞാനുണ്ടായിരുന്നു. കുറേയധികം പേരുമൊത്ത് ഞങ്ങൾ ഒരു കാപ്പിക്കടയിലിരുന്നു കാപ്പി കുടിക്കുകയായിരുന്നു. അവിടെ കാപ്പി കൊണ്ടുത്തരുന്ന പെൺകുട്ടിയുടെ മുടി ഞാൻ നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നത് ഓർക്കുന്നു. ഇന്നുവരെ ഇങ്ങനെയൊരു കാഴ്ച ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ലെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു സത്യമാണ്. നടഭാഗം മാത്രം വരമ്പുപോലെ നിർത്തി ബാക്കിയെല്ലാം വടിച്ചുകളഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. അതിൽ കറുപ്പ്, നീല, ചുവപ്പ്, വെള്ള നിറങ്ങൾ പുശിയിരിക്കുകയാണ്. അവളുടെ മുക്കും നാക്കും ചുണ്ടും ചെവിയിൽ പലയിടങ്ങളും തുളച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഞാനുമായി അല്പം പോലും അവൾക്കു സാമ്യമില്ലെന്നതുകൊണ്ട്, എനിക്ക് അല്പം ബുദ്ധിമുട്ടു തോന്നി. അവളെ എന്തിനോടെങ്കിലും ബന്ധപ്പെടുത്തുന്നതു ചിന്തിക്കുവാൻ പോലുമായില്ല. ആ നിലയിൽ ഞങ്ങൾ വളരെ വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. കാപ്പിക്കു പറഞ്ഞിട്ട്, തുറിച്ചു നോക്കാതിരിക്കാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചുവെന്നേയുള്ളൂ.

എങ്കിലും പാസ്റ്റർ പോൾ അവളോടു സംഭാഷണമാരംഭിച്ചു. ആദ്യമായി അദ്ദേഹം പറഞ്ഞകാര്യം, “നിന്റെ തലമുടി എനിക്കിഷ്ടപ്പെട്ടു. എങ്ങനെയാണു നീയിതു വടിപോലെ നിർത്തുന്നത്?” അവളുമായി അദ്ദേഹം സംഭാഷണം തുടർന്നു. അവിടെയനുഭവപ്പെട്ട സംഘർഷം പെട്ടെന്നു ലഘൂകരിച്ചതായി തോന്നി. ഞങ്ങളെല്ലാവരും ആ സംഭാഷണത്തിൽ പങ്കെടുത്തു തുടങ്ങി. അവൾ ഞങ്ങളുടെ വലയത്തിലുമായി. ഒരു വലിയ പാഠം അന്നു ഞാൻ പഠിച്ചത്. ഞാൻ ചിന്തിക്കുന്ന നിലയിൽ ഞാനൊരു ‘മോഡേൺ’ ഒന്നുമല്ല. എനിക്കും ചില മോശം ഭക്തിചിന്തയൊക്കെയുണ്ട്. അല്പം വ്യത്യസ്തതയൊക്കെയുള്ള ആളുകളെയും ഉൾക്കൊള്ളേണ്ടതിന് പുതിയ ഒരു തലത്തിലേക്കു ഞാനല്പം വളരേണ്ടതുണ്ട്.

ആ കാപ്പിക്കടയിലെ പെൺകുട്ടിയെ സംബന്ധിച്ച്, ഞാനായിരിക്കും അസാധാരണതവുമു വ്യത്യസ്തതയുള്ള വ്യക്തി. അംഗീകാരത്തിനുള്ള നില

വാരത്തിന്റെ അളവുകോലായി നമ്മെത്തന്നെ വെച്ചിട്ട്, അതിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായിട്ടുള്ളവർക്ക് എന്തോ കാര്യമായ കുഴപ്പമുണ്ടെന്ന് ഊഹിക്കുന്നതും എന്തിനാണ്? ഏതാണ് ശരിയായ കോശാലങ്കാരം, അഥവാ വസ്ത്രധാരണം? സീനായ് മലയിൽ നാല്പതു ദിവസം ചെലവഴിച്ചിട്ട്, ദൈവത്തിൽ നിന്നു ലഭിച്ച പത്തു കല്പനകളുമായി മടങ്ങി വന്നപ്പോൾ എന്തായിരുന്നിരിക്കും മോശെയുടെ പ്രകൃതമെന്നു ഞാൻ ചിന്തിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അവന്റെ മുടി ഉഴപ്പിക്കാണും, താടിമീശ അടിയന്തിരമായി കത്രിക്കേണ്ടിയിരുന്നുകാണും, അങ്കിയും ചെരുപ്പുകളും ആകെ വൃത്തികേടായിരുന്നു എന്നു ഞാൻ പതയം വയ്ക്കാം.

യോഹന്നാൻ സ്നാപകൻ അല്പം വേറിട്ടയാളായിരുന്നു. മരുഭൂമിയിൽ ഏകാന്തവാസം ചെയ്ത അവൻ, മൃഗത്തിന്റെ രോമം കൊണ്ടുള്ള വസ്ത്രം ധരിച്ച്, തേനും വെട്ടുക്കിളിയും ഭക്ഷണമാക്കിയിരുന്നു. അവൻ പുറത്തു വന്നിട്ട് ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു, “ദൈവരാജ്യം സമീപിച്ചിരിക്കയാൽ മാനസ്സാന്തരപ്പെടുവിൻ!”

അപരിചിതനെ സൽക്കരിക്കുന്നതിൽ നാം എത്രമാത്രം ശ്രദ്ധ ചെലുത്തണമെന്നു ബൈബിൾ പറയുന്നു. അറിയാതെ ദൂതന്മാരെ സൽക്കരിച്ചവരെക്കുറിച്ചും ബൈബിൾ പരാമർശിക്കുന്നു (എബ്ര. 13:2). നാം ദയയുള്ളവരും സഹൃദയരും സൗഹൃദം പുലർത്തുന്നവരും കൃപയോടെ നമ്മുടെ സൗകര്യങ്ങൾ അന്യരുമായി പങ്കു വയ്ക്കുന്നവരുമായിരിക്കണം. സമൂഹത്തിലെ മിക്കവരും അപരിചിതരോടു സംസാരിക്കുക പോലുമില്ല; തനിയെ സൗഹൃദം കാട്ടുകയാണ്.

നിങ്ങൾ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞേക്കാം, “ജോയ്സ്, നാം വ്യത്യസ്തമായ ഒരു ലോകത്തിലാണ് ഇന്നു ജീവിക്കുന്നത്! ആരോടാണു നിങ്ങൾ സംസാരിക്കുന്നതെന്നു നിങ്ങൾ അറിയുന്നേയില്ല!” എനിക്കു കാര്യം മനസ്സിലാകുന്നുണ്ട്. നിങ്ങൾ ജ്ഞാനം പ്രയോഗിക്കണം. നിങ്ങളുടെ സൗഹൃദം കെടുത്തിക്കളയാൻ ഭയത്തിനു നിങ്ങൾ ഇടം കൊടുക്കരുത്. സഭയിൽ, ജോലിസ്ഥലത്ത്, സ്കൂളിൽ, അയൽപക്കത്ത് പുതിയ ഒരു വ്യക്തിയെക്കണ്ട് “എന്തുണ്ടു വിശേഷം”മെന്നു ചോദിക്കുവാൻ നിങ്ങൾക്കാവും!

ഡോക്ടറെക്കാണുവാൻ നിങ്ങൾ മുറിക്കു പുറത്തിരിക്കുമ്പോൾ, അടുത്തിരിക്കുന്ന പ്രായം ചെന്ന സ്ത്രീയോടു നിങ്ങൾക്കു സംസാരിക്കാം. അവർ ഏകയായിക്കാണപ്പെടുന്നു. ഒരു പത്തു മിനിറ്റ് അവർക്കു വേണ്ടി ഒന്നു മാറ്റിവെച്ചുകൂടെ? അവരെക്കുറിച്ചുള്ളതെല്ലാം അവർ പറയട്ടെ. നിങ്ങൾ അതു ശ്രദ്ധിക്കുക. ഒരു പക്ഷേ ഇനിയൊരിക്കലും അവരെ നിങ്ങൾ കണ്ടെന്നു വരികയില്ല. പക്ഷേ, നിങ്ങളെ അവർ ഓർക്കും. ഞാൻ പറയട്ടെ, അവരോടു

നിങ്ങൾ ചെയ്തതിനു ദൈവം നിങ്ങളെ അഭിനന്ദിക്കും. അതെ, അതൊരു കൊച്ചു കാര്യമാണ്. പക്ഷേ, അവരെ നിങ്ങൾ ഉൾക്കൊണ്ടു!

ഈ അദ്ധ്യായത്തിനു ശേഷം പാസ്റ്റർ പോൾ സ്കാൻലൺ എഴുതിയ ഒരദ്ധ്യായം നിങ്ങൾക്കു വായിക്കാം. നിർജീവവും ഭക്തി പ്രകടനം കാട്ടിയിരുന്നതുമായ ഒരു സഭയെ, ഉണർവ്വുള്ളതും സ്നേഹം നിറഞ്ഞതുമായ ഒരു സഭയാക്കി മാറ്റുവാനുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഭവത്തിൽ നിന്നു പറയുകയാണ്. അത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥയിൽ നിന്നു നമുക്കു ധാരാളം പഠിക്കുവാനുണ്ട്. ഉത്തരം പറയാൻ പ്രയാസമുള്ള ചില കഠിനചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കാൻ അതു നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. യഥാർത്ഥ ഉണർവ്വ് നിങ്ങളുടെ സഭയിൽ വന്നാൽ, നിങ്ങൾക്കു ശരിയായ സന്തോഷമുണ്ടാകുമോ? അതോ ജെയ്മിയെപ്പോലെ, അല്ലെങ്കിൽ, അവളെക്കാളേറെ വഷളായവർ നിമിത്തം നിങ്ങൾ സഭ വിട്ടു പോകുമോ? അവർ വരുന്നതു ചില അടയകേന്ദ്രങ്ങളിൽ നിന്നാകാം - നല്ല ഗന്ധമൊന്നും ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. ചാരായത്തിന്റെയോ അതുപോലെ എന്തെങ്കിലും വസ്തുവിന്റെയോ രുക്ഷഗന്ധമായിരിക്കാം അവരിൽ നിന്നു പ്രസരിക്കുന്നത്. ലോകത്തിൽ വേദനിക്കുന്ന ആളുകൾ നല്ല പ്രകടനം കാഴ്ചവയ്ക്കുകയോ സുഗന്ധം പരത്തുകയോ ചെയ്യാറില്ല. ചിലപ്പോൾ അവർ അങ്ങനെ ചെയ്തേക്കാം. പക്ഷേ എപ്പോഴുമില്ല. പുസ്തകത്തിന്റെ പുറംചട്ട കണ്ടു നാം വിധിക്കരുത്. അതു വായിക്കാനുള്ള മനസ്സു നമുക്കുണ്ടാകണം. ആളുകൾ പുറംകാഴ്ചയ്ക്ക് എങ്ങനെയാണ് എന്നതിനപ്പുറമായി നോക്കുവാൻ നാം മനസ്സു വയ്ക്കണം. യഥാർത്ഥത്തിൽ അവർ ആരാണെന്നു കണ്ടെത്തുകയും വേണം.

നിങ്ങളുടെ സുഖവാസമേഖലയ്ക്കു പുറത്തേക്കു കാൽ വയ്ക്കുക

മറ്റൊരാളുടെ സുഖത്തിനുവേണ്ടി നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ സുഖവാസമേഖലയ്ക്ക് പുറത്തേയ്ക്ക് വരുന്നത് മറ്റുള്ളവരോട് ദൈവസ്നേഹം പ്രദർശിപ്പിക്കുവാനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമാണ്. അനേക വിശ്വാസികളും ഉണർവിനു വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ താല്പര്യമുള്ളവരാണ്. “നഷ്ടപ്പെട്ട ആത്മാക്കൾ”ക്കെല്ലാം വേണ്ടി അവർ കരഞ്ഞു പ്രാർത്ഥിക്കാ

മറ്റൊരാളുടെ സുഖത്തിനുവേണ്ടി നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ സുഖവാസമേഖലയ്ക്ക് പുറത്തേയ്ക്ക് വരുന്നത് മറ്റുള്ളവരോട് ദൈവസ്നേഹം പ്രദർശിപ്പിക്കുവാനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമാണ്.

റുണ്ട്. എന്നാൽ സത്യസന്ധമായിപ്പറയട്ടെ, യഥാർത്ഥ ഉണർവ് അവരുടെ സഭയിലുണ്ടായാൽ അവരിൽ ചിലർ സഭ വിട്ടുപോകും. അത് അവരുടെ സാധാരണ ജീവിതരീതിയുമായി കൂടിക്കൂഴയും - അവർക്കത് ഇഷ്ടവുമായിരിക്കുകയില്ല.

അടുത്തിടെ ഞാനൊരു സഭയിൽ പ്രസംഗിച്ചു. സ്ഥലത്തെ ഒരു നഴ്സിങ് ഹോമിൽ നിന്നുള്ള രോഗികൾ വീൽചെയറിൽ മുന്നിൽ നിരന്നിരുന്നു. വീൽ ചെയറുകളെല്ലാം മുന്നിലുള്ള വരിയുടെ മുൻവശത്തായിട്ടായിരുന്നു. പ്രസംഗിക്കുന്നയാളെന്ന നിലയിൽ ഞാൻ മുന്നിലുള്ള വരിയിലാണിരുന്നത്. എനിക്കു നേരെ മുൻപിലിരുന്നയാൾക്കു വല്ലാത്ത ദുർഗന്ധമായിരുന്നു. ദുർഗന്ധം അനുഭവപ്പെടുമ്പോൾ ഉദരത്തിന് വല്ലാത്ത അസ്വസ്ഥത ഉണ്ടാകാറുണ്ട് (ഞങ്ങളുടെ മക്കൾ കുഞ്ഞുങ്ങളായിരുന്നപ്പോൾ, മുഷിഞ്ഞ ഡയപ്പറുകൾ മാറുന്നതു ഡേവായിരുന്നു - അദ്ദേഹം വീട്ടിലുള്ളപ്പോൾ).

അവിടെയിരുന്നുകൊണ്ടു ദൈവത്തിന്റെ നർമ്മബോധം ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. ഞാൻ ഇരിക്കണമെന്ന് അവനാഗ്രഹിക്കുന്നിടത്തു തന്നെ അവനെ ഇരുത്തി. സ്നേഹത്തെയും ഉൾക്കൊള്ളലിനെക്കുറിച്ചും സഭയിൽ പ്രസംഗിക്കുവാൻ ഞാൻ തയ്യാറാകുകയായിരുന്നു! പ്രസംഗിക്കുന്നതിനു മുൻപ് ഞാനൊരുപാടു പ്രാർത്ഥിക്കണമായിരുന്നു. മൂക്കു കഴിയുന്നത്ര ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചിരുന്നതിനാൽ, എനിക്കണ്ടവർക്കു ഞാൻ വലിയ ആത്മീയയാണെന്നു തോന്നിക്കാണം. കാരണം, ഞാൻ സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു നോക്കുന്നതുപോലെയാണിരുന്ന ആ കാഴ്ച. ഞാൻ അവിടെയിരിക്കുവാൻ ഏർപ്പാടു ചെയ്തതു ദൈവമായിരുന്നുവെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലായി. ഞാനവിടെ ഇരിക്കേണ്ടതും ആവശ്യമായിരുന്നു. മറ്റുള്ളവർ ചെയ്യണമെന്നു ഞാൻ അവരോടു പറയാൻ പോകുന്ന കാര്യം, അതിനു മുമ്പും ഞാൻ ചെയ്തു പരിചയിക്കുന്നത് എനിക്കു നല്ലതായിരുന്നു. നാം പോകുന്നിടത്തെല്ലാം എപ്പോഴും സുഖസൗകര്യങ്ങൾ ലഭിച്ചെന്നു വരുകയില്ല. ഒരുപക്ഷേ ആ മനുഷ്യനെ എന്നും കുളിപ്പിക്കാൻ ആരുമുണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. ആ ദുർഗന്ധത്തിനു പരിഹാരമൊന്നും വരുത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞുമില്ലായിരിക്കും. താത്പര്യമുള്ളവരുണ്ടെങ്കിൽ അതൊരു നല്ല ശുശ്രൂഷയായിരിക്കും. നാട്ടിലെ ഏതെങ്കിലുമൊരു ആതുരശുശ്രൂഷാകേന്ദ്രത്തിൽച്ചെന്ന്, അവിടെയുള്ള രോഗികളെ കുളിപ്പിക്കുവാൻ നിങ്ങൾക്ക് കഴിയുമോ?

ജയ്മി വീണ്ടും ശ്രമിക്കുന്നു

ഈ അദ്ധ്യായം നാം അവസാനിപ്പിക്കുമ്പോൾ, ജയ്മിയുടെ കഥയോടെ ഞാൻ നിർത്തട്ടെ. ദുഃഖകരമായ ആ അനുഭവത്തിനു ശേഷം, ഇനിയൊരി

ക്കലും സഭയിൽ പോകുകയില്ലെന്ന് അവൾ ശപഥം ചെയ്തു. തിങ്കളാഴ്ച, ആകെ നിരാശയായി അവർ ജോലിക്കു പോയി. അവളുടെ ഒരു സഹപ്രവർത്തക ഇതു ശ്രദ്ധിച്ചിട്ട്, എന്തു പറിയെന്നു തിരക്കി. ജെയ്മി സാധാരണയായി എല്ലാം അടക്കിവയ്ക്കുകയാണു പതിവ്. എന്നാൽ വളരെയധികം വേദനയുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അവൾ കരയാൻ തുടങ്ങി. അവളുടെ സഹപ്രവർത്തകയായ സാമന്ത വിശ്രമവേള അല്പം നേരത്തെ ഉപയോഗിക്കാനുള്ള അനുവാദം മാനേജരിൽ നിന്നു വാങ്ങി. ജോലിക്കാരുടെ വിശ്രമസ്ഥലത്തേക്കു കൊണ്ടുപോയി അവളെ ആശ്വസിപ്പിക്കാൻ സാമന്ത ശ്രമിച്ചു. സാമന്തയ്ക്കു മുന്നിൽ ജെയ്മി തന്റെ ഹൃദയം തുറന്നു. സഭയിൽ ചെന്നപ്പോഴുണ്ടായ കയ്പേറിയ അനുഭവവും അവൾ പങ്കിട്ടു. സാമന്ത അവളെ വീട്ടിലേക്ക് അത്താഴത്തിനു ക്ഷണിച്ചു അവർക്കു തുടർന്നു സംസാരിക്കാൻ വേണ്ടി. അന്നു വൈകുന്നേരം ജെയ്മിയുടെ ജീവിതത്തിനു മാറ്റം വന്നതായിത്തെളിഞ്ഞു.

സാമന്ത ഒരു യഥാർത്ഥ ക്രിസ്ത്യാനിയായിരുന്നു - കരുതുവാനും സഹായിക്കുവാനും മനസ്സുള്ള ക്രിസ്ത്യാനി. ആഴ്ചയിൽ രണ്ടു പ്രാവശ്യം അവൾ ജെയ്മിയെ കാണുകയും അവളെ കരുതുകയും ചെയ്തു. കൂടാതെ, യേശു വിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഉപദേശവും നൽകുവാൻ തുടങ്ങി. യേശു എത്രമാത്രം ജെയ്മിയെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നും അവൾ പറഞ്ഞു കൊടുത്തു. ഏകദേശം മൂന്നുമാസത്തിനു ശേഷം സാമന്ത ജെയ്മിയോടു ചോദിച്ചു, ഒന്നു കൂടി സഭയിൽ വരാമോയെന്ന്. ജെയ്മിക്ക് അത്ര ഉത്സാഹമൊന്നും തോന്നിയില്ല. എന്നാൽ സാമന്തയോടൊപ്പം ഇത്രയും നാൾ ചെലവഴിച്ചതോർക്കുമ്പോൾ സാമന്തയോടു തനിക്കൊരു കടപ്പാടുണ്ടെന്ന് അവൾക്കു തോന്നി.

‘പുനരുത്ഥാനസഭ’യിൽ (Resurrecton Church) ജെയ്മി പോയപ്പോൾ, നേരത്തെ സംബന്ധിച്ച സഭയിലേതിൽ നിന്നു തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ ഒരനുഭവമാണ് അവൾക്കുണ്ടായത്. ഹൃദയമായ അഭിവാദനവും മുൻനിരയിൽ പ്രത്യേക ഇരിപ്പിടവും അവിടെ അവൾക്കു ലഭിച്ചു. അവൾ ഒരു അതിഥിയായിട്ടാണല്ലോ അവിടെ വന്നത്. അവിടുത്തെ ശുശ്രൂഷകളെല്ലാം അവൾക്കുവേണ്ടിയാണെന്നു തോന്നി. യഥാർത്ഥ ജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതായിരുന്നതിനാൽ അവൾക്ക് എല്ലാം മനസ്സിലായി. അവിടെ പാടിയ ഗാനങ്ങളെല്ലാം അർത്ഥപൂർണ്ണമായിരുന്നു. ഓരോന്നും അവൾക്കു നല്ല അനുഭവമാണു നൽകിയത്. യോഗത്തിനു ശേഷം അവളെ കാപ്പി കുടിക്കുവാൻ ക്ഷണിച്ചു. വളരെപ്പേർ അവളുടെ അടുത്ത സുഹൃത്തുക്കളായി മാറി. പലപ്രായത്തിലും സംസ്കാരങ്ങളിലുമുള്ള അനേകർ ആ സഭയിലുണ്ടായിരുന്നു. ചിലർ റെറയും കോട്ടുമൊക്കെ ധരിച്ചു വന്നപ്പോൾ, മറ്റുള്ളവർ ജീൻസും റ്റി ഷർട്ടുകളുമാണ് ധരിച്ചിരുന്നത്. എല്ലാവർക്കും ഇഷ്ടാനുസരണം വരമായിരുന്നു.

ജെയ്മി അവളുടെ ജീവിതം കർത്താവിനു സമർപ്പിച്ചു. സഭായോഗം ഇപ്പോൾ അവൾ മുടക്കാറേയില്ല. വിവാഹിതയും രണ്ടു കുട്ടികളുടെ മാതാവുമാണവൾ. തെരുവിൽ ജീവിക്കുന്നവരെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്ന പ്രവർത്തനത്തിൽ അവൾ കൂടുംബമായി പങ്കെടുക്കുന്നു. അതു ചെയ്യുവാൻ അവൾക്കിഷ്ടമാണ്. കാരണം അവൾക്ക് അവരുടെയിടയിൽ ഒരാളാകുവാൻ വളരെയെളുപ്പമാണെന്ന് അവൾ മനസ്സിലാക്കി.

ആദ്യം പോയ സഭയിൽ നിന്നുണ്ടായ തിക്താനുഭവം നിമിത്തം, ജെയ്മി അവളുടെ ജീവിതം അവസാനിപ്പിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അതേത്ര ദുരന്തപൂർണ്ണമായേനേ? സഭയിൽ പോയി നോക്കുന്നതു ദൈവത്തെ അറിയുന്നതു പോലെയാണെന്ന് ആളുകൾ കരുതാറുണ്ട്. അതു കേൾക്കുമ്പോൾ എനിക്കു വെറുപ്പു തോന്നാറുണ്ട്. അങ്ങനെ അവർ ദൈവത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു കളയുകയാണ്. കാരണം, അവർ അറിയാൻ ശ്രമിച്ച സഭ ദൈവത്തെ വേണ്ടവണ്ണം പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നതല്ല. നമ്മുടെ ബന്ധത്തിലുള്ള എല്ലാത്തരം ആളുകളെയും നാം ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ടെന്നു നമുക്ക് ഉറപ്പു വരുത്താം. നിങ്ങളെപ്പോലെ അല്ലാത്തതിന്റെ പേരിൽ ആരെയും തള്ളിക്കളയരുത്. നമുക്കെല്ലാം ഉറ്റ സുഹൃത്തുക്കളുണ്ട്. അതു തെറ്റല്ല. കർത്താവു പോലും പന്തിരുവരിൽ മൂന്നു പേരുമൊത്ത് അധിക സമയം ചെലവഴിച്ചിരുന്നു. മറ്റുള്ളവർക്കൊപ്പം അത്രയും സമയം ചെലവിട്ടിരുന്നില്ല. പക്ഷേ അവൻ ആരെയും വില കുറച്ചു കാണുകയോ, അവർക്ക് അങ്ങനെ തോന്നലുള്ളവർക്കുകയോ ചെയ്തില്ല.

സ്നേഹവിപ്ലവകാരി പാസ്റ്റർ പോൾ സ്കാൻലൺ

ദൈവത്തിന് ഇന്നുവരെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതിൽവെച്ചു ഏറ്റവും മികച്ച ആശയമാണു പ്രാദേശികസഭ! “ചെലവിടേണ്ടുന്ന” ദൈവസമൂഹമാണു നാം, അവന്റെ കവിഞ്ഞൊഴുകാണു നമ്മൾ, അവന്റെ ഭാവപ്രകടനം, അവന്റെ പുഞ്ചിരി, പട്ടണത്തിലെ അവന്റെ മേൽവിലാസം! ദുഃഖമെന്നു പറയട്ടെ, പല സഭകളും ഈ യാഥാർത്ഥ്യം ഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. തൽഫലമായി, ദൈവഭവനത്തിലെത്താൻ സാധ്യതയുള്ള കോടിക്കണക്കിനാളുകൾ സ്വഭവനത്തിൽവെച്ചു ദുഃഖത്തിൽ മരിക്കുന്നു. മതത്തിന്റെ വേഷപ്പകർച്ച മൂലവും, പല സഭകളും പ്രസംഗിക്കുന്നതു പ്രായോഗികമാക്കാത്തതു മൂലവും യേശുവിനെ ഒരിക്കലും തിരിച്ചറിയുന്നില്ല.

മറികടക്കൽ

പത്തു വർഷത്തിനു മുമ്പ്, അങ്ങേയറ്റത്തെ നന്നാക്കലിലൂടെ ഞങ്ങളുടെ സഭ കടന്നുപോയി. അതിന്റെ വേദന അതികഠിനമായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ “മറികടക്കലേ”ന്നാണു ഞങ്ങൾ അതിനെ വിളിക്കുന്നത്. ആ പ്രക്രിയയുടെ കഥ അതേ പേരിൽ ഇപ്പോൾ പുസ്തകമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ഞങ്ങളുടെ കഥയുടെ വിശദീകരണമാണത്. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ സഭയിലെ ശരാശരി അംഗസംഖ്യ ഇരുപതാണ്. ജനസംഖ്യയുടെ തൊണ്ണൂറ്റെട്ടു ശതമാനം പേർ പള്ളിയിൽ പോകുന്നുമില്ല. വാസ്തവത്തിൽ അവർ പള്ളിക്കെതിരാണ്. അങ്ങനെ, ബ്രിട്ടീഷ് നിലവാരം വെച്ചു നോക്കിയാൽ ഞങ്ങളുടെ സഭ കുറെ വലുതാണ്. അന്നു 450 ൽ അധികം ആളുകളുണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ കെട്ടിടത്തിന്റെ വില മിക്കവാറും ഞങ്ങൾ കൊടുത്തു തീർത്തിരുന്നു. ഞങ്ങൾ അടുപ്പമുള്ളവരും സന്തുഷ്ടരും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുന്നവരുമായിരുന്നു. നല്ല പ്രസംഗവും പാട്ടുമൊക്കെയുള്ള അവിടെ സൃഷ്ടിപരമായ മികവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും, എന്തോ വലിയ ഒരു കാര്യം അവിടെ കൈമോശം വന്നിരുന്നു. ആഴമേറിയ അടിസ്ഥാനപരമായതെന്തോ അവിടെയില്ലായിരുന്നു. പക്ഷേ, ആരും അതു ശ്രദ്ധിക്കുന്നതായിത്തോന്നിയില്ല.

നോട്ടത്തിന്റെ അന്തമില്ലാത്ത ചക്രങ്ങളിൽ ഞങ്ങൾ കൂടുങ്ങിയതായിത്തോന്നി. അതിനെത്തുടർന്ന് “ഉയർന്ന അറ്റകുറ്റപ്പണി ആവശ്യമായ, അമി

തമായി പോഷിപ്പിച്ചു, വ്യായാമമില്ലാത്ത” ക്രിസ്ത്യാനികളെന്നു മാത്രമേ അതിനെ വിവരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. ഉയർന്ന അറ്റകുറ്റപ്പണി വേണ്ടുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികൾ. സഭയെ നിശ്ചേതാവസ്ഥയാലാക്കാൻ പിശാചിന്റെ പദ്ധതിയിൽ ഏറ്റവും നന്നായി സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു രഹസ്യമാണ് അങ്ങനെയുള്ളവർ. നിങ്ങൾ കണ്ടുമുട്ടുന്ന ഏറ്റവും നല്ല ചില ആളുകളാണ് ഇവർ. അവിടെയാണു പ്രശ്നത്തിന്റെ കിടപ്പ്! ഇവരിലാരും തന്നെ അസന്തുഷ്ടരോ മോശം മനോഭാവമുള്ളവരോ അല്ല. തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ, എനിക്ക് അതു നിർദ്ദേശിക്കാമായിരുന്നു. കാരണം, ഞങ്ങളുടെ പുനർകണ്ടുപിടിത്തത്തിന്റെ ആവശ്യകത അത് ഉളവാക്കിയേനേ. അതു വിൽക്കാൻ എളുപ്പമാണ്.

തങ്ങളുടെ ശുശ്രൂഷയിലും സഭയിലും നഷ്ടമായിരിക്കുന്നത് എന്താണെന്നു വിവരിക്കാൻ ലോകമെമ്പാടുംമുള്ള പാസ്റ്റർമാർക്കു കഴിയുന്നില്ല. അതു പറയുന്നതിലൂടെ വിശ്രമരഹിതമായി കാണപ്പെടാനോ നിഷേധാത്മകമായി നിലകൊള്ളാനോ അവർക്കാഗ്രഹമില്ല! ‘രാജാവു നഗ്നനാണെ’ന്നു വിളിച്ചുപറഞ്ഞ ബാലനെപ്പോലെ ചുറ്റുമുള്ള എല്ലാവർക്കും വ്യക്തമായ കാര്യമാണ് അവൻ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയത്.

എല്ലാവരും സന്തോഷിച്ചും സ്നേഹിച്ചും സൗഹൃദം പുലർത്തിയും അനുഗൃഹീതരായും കഴിയുമ്പോൾ, നാം മരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നു വിളിച്ചുപറയാൻ ആരാണാഗ്രഹിക്കുന്നത്? എന്നാൽ 1998 ന്റെ അവസാനം ഞാൻ ആ ബാലനായിത്തീർന്നു. ഇരുപതു വർഷങ്ങളിൽ ആദ്യമായാണ് അങ്ങനെയുണ്ടായത്. എന്റെ സഭയ്ക്കു നേരെ ഞാൻ വിരൽ ചൂണ്ടിപ്പറഞ്ഞു, “നാം നഗ്നരാണ്, സുഖമനുഭവിക്കുന്നവരാണ്, തീക്ഷ്ണതയുള്ളവരാണ്, സുരക്ഷിതരും, ഔചിത്യമില്ലാത്തവരുമാണ്.” അതിൽ ഞാനും ഉൾപ്പെടുന്നു. നമ്മെ സംബന്ധിച്ച് ഇതു കാണുന്നത് അത്രയെളുപ്പമല്ല. കാരണം, മറ്റു പല സഭകളെയും പോലെ, നഷ്ടപ്പെട്ടവരെ സന്ധിക്കുന്നതിനു ഞങ്ങൾക്ക് ഒരു ദൈവശാസ്ത്രവും ഭാഷയുമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, വാസ്തവത്തിൽ ഞങ്ങൾ ആരെയും സന്ധിച്ചിരുന്നില്ല. നഷ്ടപ്പെട്ടവർക്കു വേണ്ടി ഞങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിച്ചു, അവരെക്കുറിച്ചു പ്രസംഗിച്ചു, പാടി, അവരെച്ചൊല്ലി കണ്ണീരൊഴുക്കുകപോലും ചെയ്തു. പക്ഷേ നഷ്ടപ്പെട്ട ഒറ്റയൊരാളും രക്ഷിക്കപ്പെട്ടില്ല. ഞങ്ങൾ ഞങ്ങളിലേക്കു തന്നെ നോക്കുന്ന ഒരു മതപരമായ ക്ലബ്ബായിത്തീർന്നു. ഞങ്ങളുടെ സുഖത്തിലും അനുഗ്രഹത്തിലും, മറ്റുള്ളവർക്കായുള്ള ദൈവത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ കാഴ്ച ഞങ്ങൾക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയി. അപ്പോഴും അവർ കാണാതെപോയവരും വേദനിക്കുന്നവരും മായിരുന്നു.

1999 ജനുവരിയിൽ, “99 ൽ 99 നെ നാം വിട്ടിട്ടുപോവുകയാണ്” എന്ന പേരിൽ ഞാനൊരു സന്ദേശം നൽകി. ഒന്നിനുവേണ്ടി ഭൂരിപക്ഷത്തെ (99

നെ) വിട്ടേച്ചു പോകുന്ന ഇടയനായി തന്നെത്താൻ വിവരിക്കുന്ന യേശുവിനെയാണ് അതു പരാമർശിക്കുന്നത്. സഭയ്ക്കുള്ളിൽ വന്നുകഴിഞ്ഞവരല്ല നമ്മുടെ മുൻഗണന. നമ്മുടെ മുൻഗണന മറ്റുള്ളവരായിരിക്കണമെന്നാണ് ഇതിനർത്ഥമെന്നു ഞാൻ വിശദീകരിച്ചു. അവഗണിക്കപ്പെട്ട ക്രിസ്ത്യാനിയെപ്പോലെയുള്ള കോപം നരകത്തിനില്ലെന്നു ഞാൻ കണ്ടെത്തിയപ്പോഴായിരുന്നു അത്! നല്ലവരും ആത്മാവിൽ നിറഞ്ഞവരുമായ ആളുകളുടെ പ്രതികരണം കണ്ടു ഞാൻ സ്മയമായിപ്പോയി. വൃത്തികെട്ട പാപികളുടെ കുത്തൊഴുക്കുമൂലം ഞങ്ങളുടെ മനോഹരമായ സഭാമന്ദിരം അഴുക്കാകുന്നതു പലർക്കും ദഹിച്ചില്ല.

സുഖലോലുപരും ആഭിജാത്യമുള്ളവരുമായ അംഗങ്ങളെ, ജീവരക്ഷയ്ക്കായുള്ള പ്രവർത്തനപദ്ധതിയിലേക്കു തിരിക്കാനുള്ള എന്റെ തുടർമാനമായുള്ള യത്നങ്ങളിൽ ഞാനൊരു ബസ് ശുശ്രൂഷ 1999 ൽ ആവിഷ്കരിച്ചു. ഇതു ചെയ്യാൻ ദൈവം എന്നോടു പറഞ്ഞത് എങ്ങനെയെന്നതു തന്നെ ഒരു കഥയാണ്. എന്നാൽ അതു 'ദൈവത്തിന്റെ ഒരു ആശയ' മായിരുന്നു എന്നതു തന്നെ എന്നെ ബോധ്യമാക്കാൻ പര്യാപ്തമല്ലായിരുന്നു. അവസാനമായി എനിക്കാവശ്യമായിരുന്നത് ഒരു നല്ല ആശയമായിരുന്നു.

ആഴ്ചകൾക്കുള്ളിൽ നൂറുകണക്കിനു വൃത്തികെട്ട പാപികളെ ഞങ്ങൾ ബസിൽ കൊണ്ടുവന്നു. പള്ളിയിൽ പോയിട്ടില്ലാത്ത, പരക്കന്മാരും മുഷ്കന്മാരുമായ, എന്തു ചെയ്യുമെന്നു മുൻകൂട്ടിപ്പറയാനാവാത്ത ഇവർ ഞങ്ങളുടെ മനോഹരമായ ക്ലബ്ബിനെ നശിപ്പിച്ചു. ഞങ്ങളുടെ ബഹുമാന്യരായ അംഗങ്ങൾ അവരെ "ബസുകാർ" (bus people) എന്നു വിളിച്ചു. ഞങ്ങളുടെ സ്ഥിരതയ്ക്കും സുരക്ഷിതത്വത്തിനും അവർ ഒരു ഭീക്ഷണിയായിട്ടാണ് അങ്ങനെ വിളിച്ചവർ കരുതിയത്. ഞാൻ സ്നേഹിച്ചവരിൽ നിന്നു ദിവസംതോറും വൃത്തികെട്ട ഭീഷണിക്കത്തുകളും ഫോൺവിളികളും എനിക്കു ലഭിച്ചു. അവർ എന്നെ സ്നേഹിച്ചവർ തന്നെയാണെന്ന് എനിക്കുറപ്പുണ്ട്. പക്ഷേ, അവർക്കതു മനസ്സിലായില്ല. ബസുകളിൽ വന്ന കുട്ടികളെ ഞങ്ങളുടെ സൺഡേ സ്കൂൾ നശിപ്പിച്ചുവെന്നതിനു കുറ്റപ്പെടുത്തി. പ്രധാനശുശ്രൂഷയെ നശിപ്പിച്ചതിന് അവരുടെ മാതാപിതാക്കളെയും കുറ്റം ചുമത്തി. അതിനിടയിലായിരുന്നു പുകവലിച്ചതിനും ആണയിട്ടതിനും പിന്നെ എല്ലാറ്റിനും മോശമായ കാര്യം - ദീർഘനേരം നിന്ന അംഗങ്ങളുടെ കസേരകളിൽ ഇരുന്നതിനുമായിരുന്നു അത്.

മുപ്പന്മാർ ഓരോരുത്തരായി എന്നെ കാണാൻ വന്നിട്ട്, എന്നോടു നിർത്താൻ നിർബ്ബന്ധമായിപ്പറഞ്ഞു. പക്ഷേ, അപ്പോഴേക്കും അതു വളരെ വൈകിപ്പോയിരുന്നു. നഷ്ടപ്പെട്ടവർക്കായുള്ള ദൈവത്തിന്റെ ഹൃദയം എന്റെ ഹൃദയത്തെ കണ്ടെത്തി. തികച്ചും കാരണമൊന്നുമില്ലാത്ത സ്ഥിതിയിൽ

ഞാനായിത്തീർന്നു. രണ്ടു വർഷത്തോളം കൊടിയ ഏകാന്തതയും ഒറ്റപ്പെടലും വ്യക്തിപരമായ ആക്രമണങ്ങളും ഞാൻ അനുഭവിച്ചു. അന്നുവരെ ഞാനൊരിക്കലും അത് അനുഭവിച്ചിരുന്നില്ല. സഹിക്കാൻ പറ്റാതിരുന്ന ഒരുകാര്യം, ഒരിക്കൽ കടലിൽ മുങ്ങിത്താഴുകയായിരുന്ന ആളുകളിൽ നിന്നുള്ള സൗഹൃദത്തിന്റെ തീയാണ് അതെന്നായിരുന്നു. അവരെ അന്വേഷിച്ചും ആരെങ്കിലും വരേണ്ടിയിരുന്നുവെന്ന് അവർ മറന്നുകളഞ്ഞു.

ഇവയ്ക്കൊന്നിനും എന്തെങ്കിലും നിരുത്സാഹപ്പെടുത്താൻ കഴിയാതിരുന്നപ്പോൾ, “പ്രവാചകക്കൂട്ടം” (prophesy crowd) വന്നു. ഞങ്ങളുടെയിടയിലെ പേരുകേട്ട പ്രവാചകരായിരുന്നു അവർ. എന്തെങ്കിലും കാര്യങ്ങളെ സമയം അവർ തിരക്കാൻ തുടങ്ങി. പലപ്പോഴും കൂട്ടമായിട്ടാണു വന്നത്. ദൈവം അവരോടു പറഞ്ഞതു ഞാനുമായി പങ്കു വയ്ക്കാനാണ് അവർ വന്നത്. ഇങ്ങനെയായിരുന്നു അവരുടെ സന്ദേശത്തിന്റെ ആകെത്തുക: “നിങ്ങൾ ഇതു നിർത്തിയില്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ സഭ പിളരും, നിങ്ങളും കുടുംബവും കഷ്ടപ്പെടും, മുപ്പതാർ വിട്ടുപോകും, സാമ്പത്തികനില അധഃപതിക്കും, രാജ്യത്തെ നമ്മുടെ സാക്ഷ്യത്തിനു ഹാനി സംഭവിക്കും.” എന്നാൽ, എന്തെങ്കിലും സംഭവം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടോളം ഞാൻ കൊടുത്ത വില ഉയർന്നുപോയിരിക്കുന്നതിനാൽ “ഇതു ചെയ്യരുതെ”ന്നു ദൈവം പറഞ്ഞതായിത്തോന്നിയില്ല. അവൻ സന്ദേശം അയയ്ക്കുകയായിരുന്നെങ്കിൽ അവൻ ഇങ്ങനെ പറയുകയേ ഉള്ളൂ. “നീയതു ചെയ്തെങ്കിൽ ചെയ്യുക.” അത്ര ഉയർന്ന ചെലവായിരുന്ന അത് എന്റെ മറുപടി എനിക്കു സമ്മതമാണെന്നു മാത്രമായിരിക്കും. കാരണം, അതിൽ മിക്കവയും നേരത്തെ തന്നെ നടന്നു കഴിഞ്ഞു. പലരും വിട്ടുപോയി. അവരുടെ സ്തോത്രക്കാഴ്ചയില്ലാതെ വന്നപ്പോൾ, മാസത്തിൽ പതിനായിരക്കണക്കിനു ഡോളർ ഞങ്ങൾക്കു കുറവു വന്നു. പതുക്കെ ഞങ്ങളുടെ വളർച്ച പിന്നോട്ടായി, ആളുകൾ ഞങ്ങളെ വിട്ടുപോകുന്നതിലല്ല, മറിച്ച് പാവപ്പെട്ടവരുടെ കൂടെ. അവർക്കു പണമില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അവരെ സന്ധിക്കാനും നിലനിർത്താനും പണച്ചെലവുണ്ടായിരുന്നു.

ലോകവ്യാപകമായി സഭയിൽ നാം അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന ഏറ്റവും വലിയ യുദ്ധമെന്തെന്ന്, പ്രാദേശികസഭയെ അതിന്റെ സമൂഹങ്ങളെ സന്ധിക്കാൻ സജ്ജമാക്കുന്നതാണ്. അതു സത്യമാണെങ്കിൽ, സഭയെ പിടിച്ചു കൂലിക്കുന്ന ഏറ്റവും വലിയ കാര്യം ഇനി വരാനിരിക്കുന്നതേയുള്ളൂ. പാസ്റ്റർമാരെ നിലയിൽ ആയിരങ്ങളെ നേടേണ്ടതിനു, നൂറുകണക്കിനുള്ളുകളെയും, ദശലക്ഷങ്ങളെ നേടേണ്ടതിന് ആയിരങ്ങളെയും നഷ്ടമാക്കാൻ മനസ്സുള്ളവരായിക്കേണ്ടിവരും.

ഞാൻ പ്രാദേശികസഭയെ സ്നേഹിക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞ മുപ്പതിലധികം വർഷമായി ഞാൻ അതേ നിലയിലാണ്. അതിൽ ഇരുപത്തിയാറു വർഷ

മായി ഞാൻ പൂർണ്ണസമയ ശുശ്രൂഷയിലാണ്. എന്നാൽ ഞാൻ സഭയെ എത്രത്തോളം സ്നേഹിക്കുന്നുവോ, മൃദുല ക്രിസ്ത്യാനിത്വത്തിന്റെ സുഖത്തിൽ മരിക്കാൻ എനിക്കു താല്പര്യമില്ല. നിറഞ്ഞ ജീവിതവും ഒഴിഞ്ഞ മരണവുമാണു ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നത്. പ്രാദേശികസഭയുടെ നാലു ചുവരുകൾക്കുള്ളിൽ എനിക്കതു ചെയ്യാൻ കഴിയില്ല. നിങ്ങൾക്കും അതു സാധ്യമല്ല.

യേശുവിന്റെ ശുശ്രൂഷയുടെ പ്രാരംഭനാളുകളിൽ, അവൻ കഫർന്നഹും എന്ന പട്ടണത്തിലേക്കു പോയി. ആളുകൾ അവനെ സ്നേഹിച്ചു. അവന്റെ ഉപദേശത്തിലും, ഭൃതങ്ങളുടെ മേലും രോഗങ്ങളുടെ മേലും അവനുള്ള അധികാരത്തിലും അവർ വിസ്മയിച്ചു. അവർ അവനെ വളരെയധികം സ്നേഹിച്ചു. അവൻ ആ പട്ടണം വിട്ടുപോകാനായ ദിവസം, അവനെ വിടാതിരിക്കാൻ ആളുകൾ ശ്രമിച്ചതായി ലൂക്കോസ് എഴുതിയിട്ടുണ്ട് (ലൂക്കോസ്. 4:42).

അവനെ തടഞ്ഞുനിർത്താനുള്ള അവരുടെ നിസംശയമായ ശ്രമങ്ങൾ ശ്രേഷ്ഠവും മനോഹരവുമായിരുന്നു. അതിന്റെ ലാളിത്യത്തിലായിരുന്നു മനോഹരത്വം. അവന്റെ മുൻഗണനകളിലും മുന്നോട്ടു നയിക്കുന്ന ശക്തിയിലേക്കും ഉൾക്കാഴ്ച നൽകുന്നതിലായിരുന്നു അതിന്റെ ശ്രേഷ്ഠം. അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടവരുടെയെല്ലാം കണ്ണുകളിലേക്കു നോക്കിയിട്ട് യേശു ലളിതമായിപ്പറഞ്ഞു: “എനിക്കു നിങ്ങളോടൊപ്പം ഇനിയും കൂടുതൽ സമയം ചെലവഴിക്കാനാവില്ല. കാരണം, മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിലുള്ള ആളുകളുടെ അടുക്കലേക്കും കൂടെ എന്നെ അയച്ചിരിക്കുകയാണ്. അവരോടു ഞാൻ സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കണം. നിങ്ങൾക്കതു മനസ്സിലായോ? മറ്റുള്ളവരുടെ, മറ്റുള്ളവരുടെ, മറ്റുള്ളവരുടെ അടുക്കലേക്കാണ് എന്നെ അയച്ചിരിക്കുന്നത്! (ലൂക്കോസ്. 4:44). എല്ലാം മറ്റുള്ളവരെക്കുറിച്ചാണ്.

നിങ്ങൾക്കു ദൈവത്തെ മുറിവേല്പിക്കാമെങ്കിൽ, അവൻ മറ്റുള്ളവരുടെ രക്തമൊഴുക്കും. എന്നാൽ നാം സഭയെ മുറിവേല്പിച്ചാൽ ദുഃഖമെന്നു പറയട്ടെ, നാം നമ്മുടെതന്നെ രക്തമൊഴുക്കിക്കും. നമ്മുടെ അനുഗ്രഹത്തിന്റെയും സുഖത്തിന്റെയും സന്തോഷത്തിന്റെയും രക്തം നാമൊഴുക്കും. തീർച്ചയായും ഇതിന് ഒഴികഴിവുകളുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ ഒഴികഴിവുകൾ അപൂർവ്വമായേ വിശ്വസിക്കാനാവൂ. മറ്റുള്ളവരുടെ പ്രീതിയിൽ നാം അതിന്റെ ബാക്കി കൊടുക്കുകയാണ്. തലമുറകളായി, കഫർന്നഹുമിലെ ആളുകളെപ്പോലെ യേശുവിനെ അതിൽത്തന്നെ പിടിച്ചുനിർത്താൻ നാം ശ്രമിക്കുകയാണ്. സുഖപ്രദമായ ക്രിസ്ത്യാനിത്വത്തെ വിട്ടിട്ട്, മറ്റുള്ളവരെ തുടർന്നും സന്ധിക്കാൻ തലമുറകളായി യേശു ശ്രമിക്കുകയുമാണ്. ദൈവം വില മതിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള അടിസ്ഥാനപരമായ തെറ്റിദ്ധാരണയെന്നത്, വേദ

നിക്കുന്ന ലോകത്തെ സ്വാധീനിക്കുന്നതിൽ പരാജയപ്പെട്ട സഭയുടെ ഹൃദയത്തിലാണ്.

നാം അനുഗ്രഹിക്കുവാൻ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടവരാണ്. നാം രക്ഷിക്കപ്പെട്ടതു മറ്റുള്ളവരെ തേടി രക്ഷിക്കാനാണ്. നാം സൗഖ്യം പ്രാപിച്ചതു സൗഖ്യമാക്കാനാണ്, നമുക്കു ക്ഷമ കിട്ടിയതു ക്ഷമിക്കാനാണ്, ദൈവത്തിന്റെ മഹത്തായ സ്നേഹവിപ്ലവത്തോടു ചേരാനാണു നമ്മെ സ്നേഹിച്ചത്. അത് എന്നെക്കുറിച്ചോ, നമ്മെക്കുറിച്ചോ, നമ്മുടേതിനെക്കുറിച്ചോ എന്റേതിനെക്കുറിച്ചോ അല്ല. അത് എപ്പോഴും മറ്റുള്ളവരെക്കുറിച്ചാണ്.

ദൈവത്തിൽ നിന്നു നാം പ്രാപിക്കുന്ന സുഖസൗകര്യം പോലും നമുക്കു മാത്രമുള്ളതല്ലായെന്ന് അപ്പോസ്തലനായ പൗലോസ് പറയുന്നു: “മനസ്സലിവുള്ള പിതാവും സർവ്വശ്വാസവും നൽകുന്ന ദൈവവുമായി നമ്മുടെ കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ പിതാവായ ദൈവം വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവൻ. ദൈവം ഞങ്ങളെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്ന ആശ്വാസം കൊണ്ടു ഞങ്ങൾ യാതൊരു കഷ്ടത്തിലുമുള്ളവരെ ആശ്വസിപ്പിപ്പാൻ ശക്തരാകേണ്ടതിനു ഞങ്ങൾക്കുള്ള കഷ്ടത്തിലൊക്കെയും അവൻ ഞങ്ങളെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ കഷ്ടങ്ങൾ ഞങ്ങളിൽ പെരുകുന്നതുപോലെ തന്നെ ക്രിസ്തുവിനാൽ ഞങ്ങളുടെ ആശ്വാസവും പെരുകുന്നു (2 കൊരി. 1:35).

നമ്മുടെ കൃഷ്ടങ്ങൾ പോലും നമ്മുടേതല്ല; അതിനുള്ളിൽ മറ്റൊരാളുടെ സുഖത്തിന്റെയും പ്രത്യാശയുടെയും പ്രചോദനത്തിന്റെയും വിത്തുണ്ട്. എന്റെ അനുഗ്രഹം എന്റെ അനുഗ്രഹമല്ല; എന്റെ കരുണ എന്റെ കരുണയല്ല; എന്റെ കൃപ എന്റെ കൃപയല്ല; അന്തിമമായി, എന്റെ ജീവിതം എന്റെ ജീവിതമല്ല. അതെല്ലാം മറ്റുള്ളവരുടേതാണ്. ആ മറ്റുള്ളവർ ഒരിക്കൽ ഞാനും നിങ്ങളുമായിരുന്നു.

നിങ്ങൾ സ്നേഹിക്കുന്ന നല്ലയാളുകളെ കാണുന്നതും, കഴിഞ്ഞ ഇരുപതു വർഷമായി അവരോടൊപ്പം സമയം ചെലവഴിച്ച സഭ വിടുന്നതും വളരെയധികം വേദനാജനകമാണ്. അവരിൽ നിന്നുള്ള വേർപാടും ഒരു പ്രസവവേദനയാണ്. വളരെ മോശമായ ഒരു കാര്യത്തിൽ എന്തെങ്കിലും നന്മ കാണുന്നതും ചിലപ്പോൾ പ്രയാസമായിരിക്കും. പക്ഷേ എന്തായാലും നാം നിർത്തുന്നയിടത്തുനിന്നു നമുക്കു വിട്ടുപോകാൻ കഴിയില്ല. നാം നിർത്തിയാൽ, നമുക്ക് എന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയുമായിരുന്നെന്നു നാം ഒരിക്കലും അറിയില്ല. വൈമനസ്യമുള്ളവരെ ഒരിക്കലും ദൈവം മുന്നോട്ടു നീക്കുകയില്ല. നാം തന്നെ മുന്നോട്ടു പോകാൻ തീരുമാനിക്കണം. ഓരോ ദുഃഖത്തിലും ഒരു വിത്തുണ്ട്. ജീവൻ രക്ഷിക്കുന്ന ഒരു പുതിയ സഭയായി ഞങ്ങൾ തീരുന്നതാണ് എന്റെ വിത്ത്.

1998 ന്റെ അവസാനം, ഞങ്ങൾ ഇതുവരെ ഉദ്യമിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ വച്ച് ഏറ്റവും വലിയ കെട്ടിട നിർമ്മാണപദ്ധതിയിലേക്ക് എന്റെ സഭയെ ഞാൻ നയിച്ചു. ഞങ്ങളുടെ രാജ്യത്തിന്റെ സമീപകാലചരിത്രത്തിൽ മറ്റാരും അതു ചെയ്തിട്ടുണ്ടാവില്ല. രണ്ടായിരം പേർക്കിരിക്കാവുന്ന ഒരു കെട്ടിടമായിരുന്നു അത്. ഞങ്ങൾ അതു പണിതാൽ, നഷ്ടപ്പെട്ടവർ വരുമെന്നുള്ള വർദ്ധമാനമായ ബോധ്യത്തിൽ നിന്നാണു ഞാനതു ചെയ്തത്. പെട്ടെന്ന് അവർ വന്നിറുന്നെങ്കിലെന്നു ഞാനാഗ്രഹിച്ചു. കാരണം, അപ്പോഴേക്കും പുതിയ കെട്ടിടത്തിലെ ഞങ്ങളുടെ ആദ്യത്തെ കുടിവരവിലെ അംഗസംഖ്യ മൂന്നുനിലേക്കു ചുരുങ്ങിയിരുന്നു. ഞാൻ പറയട്ടെ, കസേരകളുമായി നിങ്ങൾ എത്രതന്നെ സൃഷ്ടിപരത കാട്ടിയാലും, അവ തമ്മിലുള്ള അകലം കൂട്ടാനേ അതു കൊണ്ടു കഴിയൂ. അവർ ഒരേ മുറിയിലല്ലായെന്ന തോന്നൽ ആളുകൾക്കുള്ള വാക്കാതിരിക്കാൻ കഴിയും! രണ്ടായിരം പേർ ഇരിക്കേണ്ടുന്നയിടത്തു മൂന്നുപേർ ഇരിക്കുന്നത് അത്ര പന്തിയല്ല. പ്രത്യേകിച്ച്, പാർക്കിങ് സ്ഥലത്തിനെതിരെയുള്ള അറുനൂറു പേരുടെ ഇരിപ്പിടങ്ങളുള്ളപ്പോൾ.

ഇതു 2000 ജനുവരിയിലായിരുന്നു. പിതാവിന്റെ കിണർ യിസ്ഹാക്ക് വീണ്ടും കുഴിച്ച കഥയിൽ നിന്നു ദൈവം എനിക്കൊരു വാക്കു തന്നു (ഉല്പത്തി 26). ഫെലിസ്ത്യർ മണ്ണിട്ടു നികത്തിയ ആദ്യത്തെ രണ്ടു കിണറുകളിൽനിന്ന് യിസ്ഹാക്ക് മുന്നോട്ടുപോയി. അവൻ അവയ്ക്ക് ഏശെക്ക് എന്നും സിത്നാ എന്നും പേരിട്ടു. യഥാക്രമം അവയുടെ അർത്ഥം ‘ശബ്ബാത്ത്’ ‘പ്രതിരോധം’ എന്നിങ്ങനെയാണ്. അവൻ അവ വീട്ടു മൂന്നാമത്തെ കിണർ കുഴിച്ചു. അതിനെക്കുറിച്ചു ശബ്ബാത്ത്യുണ്ടായില്ല, അതു മണ്ണിട്ടു നികത്തിയ മില്ല. മൂന്നാമത്തെ കിണറിനു റെഹോബോത്ത് എന്നു പേരു നൽകി. അർത്ഥം ‘ഇടം’ (room). ഇപ്പോൾ ദൈവം എനിക്ക് ഒരു ഇടമൊരുക്കിയിരിക്കുന്നു “വെന്നാണ് അതിന്റെ ആശയം. രണ്ടായിരം പേർക്കിരിക്കാവുന്ന ഓഡിറ്റോറിയത്തിലിരിക്കുന്ന, മുഷിഞ്ഞ വസ്ത്രധാരികളെ നോക്കി ഞാൻ പ്രസംഗിച്ച വിഷയം “മൂന്നാമത്തെ കിണർ ഒരു അരുവിയായി (ജലധാര)ത്തീരാൻ പോവുകയാണെ”ന്നതായിരുന്നു. ഏകദേശം രണ്ടു വർഷത്തെ ശബ്ബാത്ത്യ്ക്കും എതിർപ്പിനുംശേഷം, ഞങ്ങളുടെ റെഹോബോത്തിന്റെ സമയമായി എന്നു ഞാൻ വിശ്വസിച്ചു. ഇപ്പോൾ, വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം, ആയിരക്കണക്കിന് ആളുകളുള്ള ഞങ്ങളുടെ സഭയായ റെഹോബോത്ത് വാസ്തവത്തിൽ വന്നുകഴിഞ്ഞു.

യേശുവിന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ അന്ത്യനാഴികകളിൽ, പീലാത്തോസിന്റെ കോടതിയിൽ നിൽക്കുന്ന സമയം, ബറാബ്ബാസിനു പകരം യേശുവിനെ സ്വതന്ത്രനാക്കാമെന്ന വാഗ്ദാനം യേശുവിനു ലഭിച്ചു. ആളുകൾ ആവശ്യപ്പെടുന്ന ഒരു തടവുകാരനെ ഉത്സവത്തിനു വിട്ടയയ്ക്കുന്ന ഒരു പതിവ് അന്നു

ണ്ടായിരുന്നു. ബറാബ്ബാസ് ഒരു കൊലയാളിയും വിമതനേതാവുമായിരുന്നു. യേശുവിനെ യാതൊരു കുറ്റവും ചുമത്തിയിരുന്നില്ല. അവൻ ചെയ്തത് ആളുകളെ സഹായിക്കുക മാത്രമായിരുന്നു. എന്നിട്ടും യേശുവിനെ ക്രൂശിക്കാനും ബറാബ്ബാസിനെ വിട്ടയയ്ക്കാനുമാണ് ആളുകൾ ശബ്ദമുയർത്തിയത്. ഒരു വിപ്ലവകാരിക്ക് എതിരായി മാത്രമേ ലോകം എപ്പോഴും നിൽക്കൂ എന്നതാണു സത്യം. “ഒരു ഭരണകൂടത്തിനോ ഭരണാധികാരിക്കോ എതിരായ ആൾ” എന്നാണ് ഒരു വിമതനു നിഘണ്ടു നൽകുന്ന നിർവ്വചനം. എന്നാൽ ഒരു വിപ്ലവകാരി, “ഒരു ഭരണകൂടത്തെയോ ഒരു സാമൂഹ്യക്രമത്തെയോ പുതിയ ഒരു വ്യവസ്ഥിതിക്കായി അട്ടിമറിക്കുന്നവനാണ്.”

ഈ പുസ്തകം ഒരു സ്നേഹവിപ്ലവത്തെക്കുറിച്ചുള്ളതാണ്, ഒരു സ്നേഹ മത്സരത്തെക്കുറിച്ചുള്ളതല്ല. നാം ഈ ലോകത്തിനെതിരെ വിമതരാകാനുള്ളവരല്ല. അതിനെ വിപ്ലവവൽക്കരിക്കാനാണു നാം നോക്കുന്നത്. ദൈവം ലോകത്തെ അത്രത്തോളം സ്നേഹിച്ചതുകൊണ്ട് നമ്മെ (അന്തിമമായല്ല) പകരക്കാരായി അയച്ചിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ നായകനായ യേശു ഒരു (വിമതനല്ല) വിപ്ലവകാരിയാണ്. പകരം വച്ചാണ് (കുറ്റം വിധിച്ചല്ല) അവൻ ജയിക്കുന്നത്. ഇതു നമുക്കു വെല്ലുവിളിയായിത്തീരുന്നു. സഭ ലോകത്തെ സ്നേഹിക്കണമെങ്കിൽ, സ്നേഹിക്കാത്തവരെ സ്നേഹിക്കാനുള്ള പുതുവഴികൾ നാം കണ്ടെത്തണം, പുറംതള്ളപ്പെട്ടവരെ വിധിക്കാതെ ഉൾപ്പെടുത്തണം. “ശത്രുവേദകൾക്കു” പിന്നിലായി നാം ജീവിക്കണം, അത് എതിർക്കുന്ന മുന്നേറ്റമായിട്ടല്ല, മറിച്ച് പകരം വയ്ക്കുന്ന നീക്കമായിട്ടാണ്. നാം ദൈവത്തിന്റെ പകരമായ സമൂഹമാണ്.

അടുത്തിടെ ഒരു യാത്രയ്ക്കിടയിൽ, അമേരിക്കയിലെ ഒരു വിമാനത്താവളത്തിൽവെച്ച് ഒരു സംഭവമുണ്ടായി. പ്രായം ചെന്ന ഒരു സ്ത്രീ ഒരു വടിയുമുന്നിക്കൊണ്ട്, അവരുടെ സാധനങ്ങൾ എക്സറേ പരിശോധനാ ബെൽറ്റിൽ എടുത്തുവയ്ക്കാൻ ബദ്ധപ്പെടുന്നതു കണ്ടു. അവരുടെ ബദ്ധപ്പാടു കണ്ടിട്ടും ആ സെക്യൂരിറ്റി ഉദ്യോഗസ്ഥൻ അവരെ ഒന്നു സഹായിച്ചതേയില്ല. ഞാൻ പെട്ടെന്നു തന്നെ അവരുടെ സാധനങ്ങളെടുത്ത് ആ കണ്ടവേയർ ബെൽറ്റിന്മേൽ വെച്ചു. മറുവശത്തുചെന്ന് ആ സാധനങ്ങളെല്ലാം ഞാൻ ബെൽറ്റിൽ നിന്ന് എടുത്തു മാറ്റുകയും ചെയ്തു. പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അവർ എന്നോടു പറഞ്ഞ കാര്യം ഞാനൊരിക്കലും മറക്കുകയില്ല. “വളരെ നന്ദിയുണ്ട്. നിങ്ങൾ കാണിച്ച ദയ, ആ മനുഷ്യന്റെ ദയയില്ലായ്മയ്ക്കു നഷ്ടപരിഹാരമായി.” അവരുടെ വാക്കുകൾ സഭയെക്കുറിച്ചുള്ള എന്റെ ആഴമേറിയ കുറ്റബോധത്തിനിടയാക്കി. വേദനിക്കുന്ന ലോകത്തിനുള്ള ദൈവത്തിന്റെ നഷ്ടപരിഹാരമാണു സഭ.

നഷ്ടപരിഹാരമെന്നതു “മടക്കിക്കൊടുക്കുക, കുറയ്ക്കുക, നഷ്ടത്തിന്റെ മോശമായ സ്വാധീനത്തെ സന്തുലനപ്പെടുത്തുക, വിപരീതശക്തി പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതുമൂലം കഷ്ടതയനുഭവിക്കുകയോ മുറിവേൽക്കുകയോ ചെയ്യുക” എന്നൊക്കെയാണ് അർത്ഥം. നാം ദൈവത്തിന്റെ എതിർദിശയിലുള്ള ശക്തിയാണ്. നമ്മുടെ സമൂഹത്തിലെ വേദനയെയും കഷ്ടപ്പാടിനെയും നാം സന്തുലനപ്പെടുത്തുന്നു. സ്ഥാനപതികളും, സ്നേഹത്തിന്റെയും പ്രത്യാശയുടെയും വ്യാപാരികളുമെന്ന നിലയിൽ, കഷ്ടപ്പെടുന്ന ലോകത്തെ നാം പുഞ്ചിരിപ്പിക്കുന്നു. സംഭവിച്ചതിനു നഷ്ടപരിഹാരം മാറ്റം വരുത്തുന്നില്ല. എന്നാൽ സംഭവിച്ചതിന്റെ പ്രത്യാഘാതത്തെ കുറയ്ക്കാൻ അതിനു കഴിയും. പുഞ്ചിരിക്കാൻ മറന്നുപോയ ഒരു ലോകത്തിന്, വലിയ നഷ്ടപരിഹാരം കൊടുക്കാനുള്ള ദൈവത്തിന്റെ പദ്ധതിയുടെ ഭാഗമാണു സ്നേഹവിപ്ലവം.

നമ്മുടെ സ്വദേശികമായ പരിസ്ഥിതി സഭയല്ല; അതു ലോകമാണ്. സുഖലോലുപരമായ ക്ലബ്ബ്ല; മരിച്ച്, അപകടകരമായ സമുദ്രമാണ്. തകർന്ന ലോകത്തിന്റെ കഷ്ടതയിലും എതിർപ്പിലും വളരാനാണു നാം ജനിച്ചിരിക്കുന്നത്. മത്സ്യം വെള്ളത്തിൽ നന്നായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതുപോലെ, നഷ്ടപ്പെട്ട ഒരു ലോകത്തിൽ നാമും നല്ല പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നു. ആ സ്വദേശികപരിസ്ഥിതിയിൽ സദാ നിലകൊള്ളുന്നതിനുവേണ്ടിയാണു നമ്മെ രൂപകല്പന ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ഒരു മീനിനെ വെള്ളത്തിൽ നിന്നു മാറ്റുമ്പോൾ അതു ചത്തുപോകുന്നു. ഒരു പൂവു പഠിച്ചെടുക്കുമ്പോൾ അതു നിർജീവമാകുന്നു. സഭയെ ലോകത്തിൽ നിന്നു നീക്കുമ്പോൾ നാം മരിക്കുന്നു. മീനിന്റെ വീടു വെള്ളമായതുകൊണ്ട് അതിനൊരിക്കലും നനഞ്ഞതായിത്തോന്നുന്നില്ല. എന്നിട്ടും അനേക ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കും തങ്ങളുടെ സ്വദേശികമായ പരിസ്ഥിതിയോട് അലർജിയാണുള്ളത്. കരയിൽക്കയറി തന്നെത്താൻ തുവർത്തി ഉണക്കുന്ന മത്സ്യങ്ങളെപ്പോലെയാണു നാം! അപഹാസ്യമായ ഒരു ചിത്രമാണതെന്ന് എനിക്കറിയാം. എന്നിരുന്നാലും അത് അനുയോജ്യമായ ഒരു ചിത്രമാണ്.

വിരുദ്ധമായ ഒരു പരിസ്ഥിതിയിലെ സഭയെ, വചനം കൂടെക്കൂടെ ചിത്രീകരിക്കാറുണ്ട്. ചീഞ്ഞ ലോകത്തിലെ ഉപ്പായും, അന്ധകാരത്തിലെ വെളിച്ചമായും ചെന്നായ്ക്കളുടെയിടയിലെ ആടുകളായും അന്യരും പരദേശികളുമായും നമ്മെ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. വൈരുദ്ധ്യത്തിന്റെ നടുവിലായിരിക്കാനാണു നമ്മെ രൂപകല്പന ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. നാമാണു സഭ. നരകത്താൽ വിഷലിപ്തമായ ഒരു ലോകത്തിൽ വർദ്ധിച്ചുവരാൻ, സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ ഏക ഭാഗം. ഒരു സ്നേഹവിപ്ലവം ആരംഭിക്കാൻ അയച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു വിപ്ലവസേനയാണു നാം. ആ വിപ്ലവം എന്നിലും നിങ്ങളിലും ഇന്ന് ആരംഭിക്കണം!

അദ്ധ്യായം

9

ആളുകൾക്കു വിലയുണ്ടെന്നു തോന്നിപ്പിക്കുക

ആകയാൽ നാം സമാധാനത്തിനും അന്യോന്യം ആത്മീയ വർദ്ധനയ്ക്കും ഉള്ളതിനു ശ്രമിച്ചുകൊള്ളുക.

- റോമർ 14:19

സ്നേഹവിപ്ലവത്തിന് ഇന്ധനം പകരാനുള്ള ഒരു എളുപ്പവഴി, ആളുകൾക്കു വിലയുണ്ടെന്നു തോന്നിപ്പിക്കുക എന്നതാണ്. മദർ തെരേസ പഠഞ്ഞു, “ആവശ്യമില്ലാത്ത, സ്നേഹം ലഭിക്കാത്ത, കരുതൽ കിട്ടാത്ത, എല്ലാവരും മറന്ന നിലയിലിരിക്കുന്നത് ഏറ്റവും വലിയ വിശപ്പാണെന്നു ഞാൻ കരുതു ന്നു. ഒന്നും ഭക്ഷിക്കുവാനില്ലാത്ത വ്യക്തിയേക്കാൾ വലിയ ദാരിദ്ര്യമാണ ത്.” നാം കണ്ടുമുട്ടുന്ന മിക്കവരും, അഥവാ നിത്യജീവിതത്തിൽ നാം ബന്ധം പുലർത്തുന്നവരുമായവർക്ക്, ദൈവമക്കളെന്ന നിലയിൽ അവർക്കുള്ള വില യെക്കുറിച്ചു ബോധമില്ലെന്നു ഞാൻ കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്. ആളുകളെ വില യില്ലാത്തവരായും പ്രയോജനമില്ലാത്തവരായും തോന്നിപ്പിക്കുന്നതിനു പിശാചു കഠിനാദ്ധ്യാനം ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നാണു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ, അവന്റെ നുണകളേയും കുത്തിപ്പറച്ചിലിനെയും ബലഹീനമാക്കാ നുള്ള മാർഗ്ഗം ആളുകളെ പണിയുന്നതിലൂടെയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതി ലൂടെയും ബലപ്പെടുത്തുന്നതിലൂടെയുമാണ്. ഉള്ളു തുറന്ന ഒരു അഭിനന്ദനം

ഇതിനുള്ള നല്ലൊരു മാർഗ്ഗമാണ്. ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വിലയുള്ള വരങ്ങളിലൊന്നാണിത്.

സ്നേഹവിപ്ലവത്തിന് ഇന്ധനം പകരാനുള്ള ഒരു എളുപ്പവഴി, ആളുകൾക്കു വിലയുണ്ടെന്നു തോന്നിപ്പിക്കുക എന്നതാണ്.

തങ്ങളെ മറ്റുള്ളവരുമായി താമരതമ്യപ്പെടുത്തുവാൻ ആളുകൾക്കു വലിയ മിടുക്കാണ്. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിലൂടെ, അവർക്കു തങ്ങളുടെ കഴിവുകളും വിലയും കാണുവാൻ കഴിയാതെ പോകുന്നു. മറ്റൊരു വ്യക്തിക്കു വിലയുള്ളതായിക്കാണിക്കുന്നതിനു പണച്ചെലവുമില്ല സമയനഷ്ടവുമില്ല. നമ്മുടെ സ്വയത്തെ ഒന്നു കെടുത്തിയിട്ട് ചിലരെക്കുറിച്ചൊക്കെ മതിയായ സമയം ഒന്നു ചിന്തിക്കുകയും, പ്രോത്സാഹനമായി ചിലതു പറയുകയുമാണ് ആകെക്കൂടി ചെയ്യേണ്ടത്. ആളുകൾക്കു വിലയുണ്ടെന്നു തോന്നിപ്പിക്കുവാൻ നയാപ്പെസ ചെലവാക്കേണ്ടതില്ല. എന്നാൽ പണം കൊടുത്തു വാങ്ങാവുന്നതിനപ്പുറമായ ഒന്നാണതു നൽകുന്നത്. ഒരു തുറന്ന അനുഭവമോദനം കൊച്ചു കാര്യമായിത്തോന്നാം. പക്ഷേ അപാരമായ കരുത്താണ് അതു നൽകുന്നത്.

ലക്ഷ്യങ്ങളുണ്ടായിരിക്കുക എന്നതിൽ ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. മറ്റുള്ളവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന സ്വഭാവം വളർത്തിയെടുക്കുവാൻ ദൈവത്തോടൊപ്പം ഞാൻ പ്രവർത്തിച്ചപ്പോൾ, ദിവസവും മൂന്നു പേരെയെങ്കിലും ഞാൻ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുമെന്നതു വെല്ലുവിളിയായിട്ടെടുത്തു. ഒരു നല്ല പ്രോത്സാഹക/പ്രോത്സാഹകൻ ആയിത്തീരുന്നതിന് ഇതുപോലെ എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുവാൻ ഞാൻ നിങ്ങളെ വെല്ലുവിളിക്കുന്നു.

മരന്നുകളഞ്ഞവരെ മറക്കരുത്

ആളുകൾ പലപ്പോഴും ഏകാകികളും മറക്കപ്പെട്ടവരും (Forgotten) എന്ന തോന്നലുള്ളവരാണ്. അവർ കുറിനാധാനം ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതാരും ശ്രദ്ധിക്കുകയോ കരുതുകയോ ചെയ്യുന്നില്ലെന്ന തോന്നലാണ് അവർക്ക്. ജീവിതത്തിന്റെ സിംഹഭാഗവും താൻ അഭ്യശ്യയായിരുന്നുവെന്ന തോന്നലായിരുന്നു ഉണ്ടായിരുന്നതെന്ന് ഒരു സ്ത്രീ എന്നോടു പറഞ്ഞതായി ഓർക്കുന്നു. അവളുടെ മാതാപിതാക്കൾ അവളെ അവഗണിച്ചതിന്റെ വേദന അവളുടെ മുഖത്തു കണ്ടതു ഞാനോർക്കുന്നു. ഒറ്റപ്പെട്ടവളും ഭയാനകമായ ഏകാന്തതയനുഭവിക്കുന്നവളുമായി അവൾക്കു തോന്നി. അവളൊരു ആവശ്യമി

ല്ലാത്ത വ്യക്തിയാണെന്ന തോന്നലും അതുളവാക്കി. അവൾ ജനിച്ചപ്പോൾ മാതാപിതാക്കൾ ചെറുപ്പമായിരുന്നു. ഒരു കുഞ്ഞിനുവേണ്ടി അവർ ഒരുങ്ങിയിരുന്നില്ല. അവർ വളരെ സ്വാർത്ഥരും സ്വയത്തിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചവരുമായിരുന്നു. സ്നേഹമോ വൈകാരിക പിന്തുണയോ അവർ അവൾക്കു നൽകിയില്ല. മുറിയിൽ തനിച്ചിരുന്നു വായിച്ചാണു ബാലകൗമാരങ്ങൾ അധികവും ചിലവഴിച്ചത്.

ബാല്യത്തിൽ ആ സ്ത്രീയനുഭവിച്ച വേദനയുടെ വിവരണവും, അദ്യശ്യയാണെന്ന അവളുടെ തോന്നലും വേദനാജനകമായിരുന്നു. എന്നെയത് അത്ഭുതപ്പെടുത്തി. കാരണം, ഞാൻ ചെയ്യുന്നതിലായിരുന്നു എന്റെ ശ്രദ്ധ മുഴുവൻ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്നത്. ആളുകളെ ഞാൻ കാണുന്നില്ലെന്ന തോന്നൽ അവരിലുളവാക്കാൻ അതു നിമിത്തമായിട്ടുണ്ട്. എന്റെ കർത്തവ്യം നിറവേറ്റുന്നതിനിടയിൽ അവരുടെ സാന്നിദ്ധ്യം മനസ്സിലാക്കാനുള്ള സമയം പോലും ഞാനെടുത്തിട്ടില്ല. ലക്ഷ്യം നേടാനുള്ള ശ്രദ്ധ മാത്രമുള്ള ഒരു തരം വ്യക്തിയാണു ഞാൻ. ഞാനൊരുപാടു നിറവേറ്റി. പക്ഷേ, ആ പ്രക്രിയയിൽ ആരെയും മുറിവേല്പിക്കരുതെന്നു കൂടി ഞാൻ പഠിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. സമർപ്പിതരായ മറ്റുള്ളവരുടെ സഹായമില്ലാതെ ആരും വിജയിക്കുന്നില്ല. അവരെ അഭിനന്ദിക്കുന്നതിലും അർഹമായ മതിപ്പു നൽകുന്നതിലും പരാജയപ്പെടുന്നതു ഭയങ്കര ദുരന്തമാണ്. അത്തരമൊരു പെരുമാറ്റം ദൈവത്തിനു പ്രസാദമല്ല.

*കൊച്ചു കാര്യങ്ങൾക്കു ശ്രേഷ്ഠം
കാര്യങ്ങളാവാൻ കഴിയും*

ഞെരുക്കമുള്ളവർ, വിധവമാർ, അനാഥർ, പിതാവില്ലാത്തവർ, പരദേശികൾ എന്നിവരോടുള്ള നമ്മുടെ കടമകളെക്കുറിച്ചു വചനത്തിലൂടെ ദൈവം തുടർച്ചയായി സംസാരിക്കുന്നു. ഏകാകികളും അവഗണിക്കപ്പെട്ടവരും വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടവരും വിലയില്ലാത്തവരുമായവരെ അവൻ പരാമർശിക്കുന്നു. ഞെരുക്കപ്പെടുന്നവരെയും വിശക്കുന്നവരെയും അവൻ കരുതുന്നു. പല തരത്തിൽ ആളുകൾക്കു വിശക്കാം. ഇഷ്ടം പോലെ ഭക്ഷണമുള്ളവരായിരിക്കാം. എന്നാൽ, ഒരു പ്രോത്സാഹനത്തിന് അവർ കൊതിക്കുന്നുണ്ട്. അഥവാ, അവർക്കു വിലയുണ്ടെന്നു തോന്നിപ്പിക്കുന്നതായ ഒരു വാക്കിനു വേണ്ടി അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടാകാം. ദുഃഖിതരായി കുനിഞ്ഞിരിക്കുന്നവരെ ദൈവം നിവർത്തുന്നു. അവൻ പരദേശിയെ സംരക്ഷിക്കുകയും അനാഥരെയും വിധവയെയും കരുതുകയും ചെയ്യുന്നു (സങ്കീ. 146:7-9). എങ്ങനെയാണ് അവൻ ഇതു ചെയ്യുന്നത്? ആളുകളിലൂടെ അവൻ പ്രവർത്തിക്കുന്നു!

പ്രതിബദ്ധതയുള്ള, സമർപ്പിതരായ ആളുകൾ, മറ്റുള്ളവരെ വിലുള്ളവരായി തോന്നിപ്പിക്കാൻ ജീവിക്കുന്നവരാണ്. പുറന്തള്ളപ്പെട്ടവർക്കു സ്നേഹവും വിലയുമുണ്ടെന്നു തോന്നിപ്പിക്കുവാൻ മദർ തെരേസ ജീവിതം ഉഴിഞ്ഞു വച്ചു. അവർ ചെയ്തതു കൊച്ചു കാര്യങ്ങളായിരുന്നു. എന്നാലും അവ ശ്രേഷ്ഠകാര്യങ്ങളായിരുന്നു. “സ്നേഹം യഥാർത്ഥമായിരിക്കേണ്ടതിന് അതു അസാധാരണമായിരിക്കണമെന്നു കരുതരുത്, നമുക്കാവശ്യം ക്ഷീണിച്ചു പോകാത്ത സ്നേഹമാണ്.” മദർ തെരേസ പറഞ്ഞതാണിത്.

നമ്മെ ദത്തെടുത്തിരിക്കുന്നു

സങ്കീ. 27:10 എന്ന വളരെ ഉത്തേജിപ്പിച്ച ഭാഗമാണ്. “എന്റെ അപ്പനും അമ്മയും എന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചാലും യഹോവ എന്നെ ചേർത്തുകൊള്ളും (അവന്റെ കൂത്തായി എന്നെ ദത്തെടുക്കും).”

എന്റെ അമ്മ എന്റെ പിതാവിനെ ഏറെ ഭയന്നിരുന്നു. അതുമൂലം, പിതാവിന്റെ വിവിധ തരത്തിലുള്ള ഉപദ്രവങ്ങളിൽ നിന്ന് എന്നെ രക്ഷിക്കുവാൻ അമ്മയ്ക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. ഏകാകിനിയും മറക്കപ്പെട്ടവളും ത്യജിക്കപ്പെട്ടവളുമായി ഞാൻ പേടിസ്വപ്നങ്ങൾ കണ്ടു. എന്നെ ആരും സഹായിക്കുവാൻ പോകുന്നില്ലെന്ന് ഒടുവിൽ എനിക്കു തോന്നി. അതുകൊണ്ട്, രക്ഷപ്പെടുവാൻ കഴിയുന്നതുവരെ എന്റെ സാഹചര്യങ്ങളിൽ “ജീവിക്കുക”യെന്നു ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. നാം ദിവസവും കണ്ടുമുട്ടുന്ന പുരുഷാരം, ആരെങ്കിലും രക്ഷിക്കുന്നതുവരെ ജീവിക്കുന്നവരാണെന്നു ഞാൻ കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്. ആ ആരെങ്കിലും ഞാനോ നിങ്ങളോ ആകാം.

വചനം പറയുന്നത് : ദൈവസ്നേഹത്തിൽ “ലോകസ്ഥാപനത്തിനു മുൻപേ അവൻ നമ്മെ ക്രിസ്തുവിൽ തിരഞ്ഞെടുത്തു (അവന്റെ സ്വന്തമായി അവനുവേണ്ടി നമ്മെ പിടിച്ചെടുത്തു)വെന്നാണ്” (എഫെ.1:4). സ്വന്തം മക്കളായി നമ്മെ ദത്തെടുക്കാനുള്ള സ്നേഹത്തിലെ പദ്ധതിയായിരുന്നു അവന്റേത്. എന്റെ മുറിവേറ്റ ഉള്ളത്തിന് ആ മനോഹരവാക്കുകൾ വലിയ സൗഖ്യം പകർന്നു തന്നു. ത്യജിക്കപ്പെട്ടവരെയും ഏകാകികളെയും ദൈവം ദത്തെടുക്കുന്നു. അവരെ അവൻ ഉയർത്തുകയും അവർക്കു വില കല്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവന്റെ വചനത്തിലൂടെ, പരിശുദ്ധാത്മാവിലൂടെ, ആത്മാവു നയിക്കുന്നവരിലൂടെ - മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കുവാനാണ് അവർ ജീവിക്കുന്നത് - ദൈവം പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

മദർ തെരേസയ്ക്കു തോന്നിയത്, അവർ കണ്ടുമുട്ടുന്ന ഓരോ വ്യക്തിയും “പ്രച്ഛന്ന വേഷത്തിലുള്ള യേശു” ആണെന്നായിരുന്നു. അവരെപ്പോലെ

യാണു നാമെങ്കിൽ എത്രമാത്രം വ്യത്യസ്തമായി ആളുകളോട് ഇടപെടുമായിരുന്നുവെന്ന് ഒന്നു സങ്കല്പിച്ചു നോക്കുക. “ഏറ്റവും ചെറിയവർക്ക്” എന്തെങ്കിലും നന്മയോ തിന്മയോ ചെയ്താലും നാം കർത്താവിനാണു ചെയ്യുന്നതെന്ന് അവൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് (മത്തായി 25:45). മറ്റൊരു വിധത്തിൽ, നാം മറ്റുള്ളവർക്കു ചെയ്യുന്നത് അവനെടുക്കുന്നു. എന്റെ മക്കളിലൊരാളെ ആരെങ്കിലും ദുഷിക്കുകയോ, താഴ്ത്തിക്കെട്ടുകയോ, അവഗണിക്കുകയോ, അവ മതിക്കുകയോ ചെയ്താൽ, എന്നെ ദുഷിക്കുന്നതുപോലെയാണു ഞാൻ കണക്കാക്കുന്നത്. അങ്ങനെ, അതേപോലെ ദൈവത്തിനും തോന്നുന്നുവെന്നു ഗ്രഹിക്കുന്നതിൽ എന്താണു പ്രയാസം? ആളുകളെ പണിയുവാൻ നമുക്കു പരിശ്രമിക്കാം, നാം കണ്ടുമുട്ടുന്ന എല്ലാവർക്കും നന്നായിത്തോന്നത്തക്ക നിലയിലാക്കാം, അവരുടെ ജീവിതം വിലയുള്ളതാക്കിത്തീർക്കാം.

ഒരു പുഞ്ചിരിയോടെ ആരംഭിക്കുക

സ്നേഹത്തിന്റെ ആരംഭമാണ് ഒരു പുഞ്ചിരി. സ്വീകാര്യതയും അംഗീകാരവുമാണ് അതു കാണിക്കുന്നത്. എല്ലാവരോടും പുഞ്ചിരിക്കുവാൻ നാം പഠിക്കണം. അങ്ങനെ നാം ചെയ്യുമ്പോൾ, അവർക്കു മാത്രമല്ല നമുക്കും അതു നന്നായിത്തോന്നും.

സാധാരണയായി ഞാൻ ആഴമായി ചിന്തിക്കാറുണ്ട്. അതുമൂലം എന്നെ ഗൗരവഭാവത്തിൽ കാണാം. ഒരുപാട് ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളും ഞാൻ വഹിക്കുന്നുണ്ട്. ഞാൻ ശ്രദ്ധാലുവല്ലെങ്കിൽ, ഉൽകണ്ഠാകുലയായി എന്നെയതു മാറ്റും. ആളുകളെ നോക്കി ഒന്നു പുഞ്ചിരിക്കുവാൻ ഞാൻ പഠിക്കുകയാണ്. എങ്ങനെയിരിക്കുന്നുവെന്നു ചോദിക്കാനും അങ്ങനെ അവരോടു സൗഹൃദം സ്ഥാപിക്കാനും ഞാൻ പഠിക്കുന്നു. സൗഹൃദം പുലർത്തുവാൻ കഴിയാത്തത്ര തിരക്കിലാണു നമ്മളെങ്കിൽ, നമ്മുടെ സന്തുലനം നഷ്ടപ്പെട്ട് നാം ബന്ധങ്ങളുടേതായ ദുരന്തത്തിലേക്കാകും ചെന്നെത്തുക. ജീവിതത്തിന്റെ വലിയൊരു ഭാഗം ബന്ധങ്ങളാണ്. ബന്ധങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പുസ്തകമാണു ബൈബിളെന്നു ഞാൻ കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്. അതു ദൈവവുമായും നാമുമായും മറ്റുള്ളവരുമായും നമുക്കുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചാണ്.

ഒരു പുഞ്ചിരിയും സൗഹൃദത്തോടെയുള്ള ഒരു അഭിവാദനവും ആളുകൾക്ക് എത്ര ലാഘവത്വമാണു നൽകുന്നതെന്നതു വിസ്മയകരമാണ്. നാം പോകുന്നിടത്തെല്ലാം ആളുകൾക്കു നൽകുവാൻ കഴിയുന്ന പല വഴികളിൽ രണ്ടെണ്ണമാണിത്. നിങ്ങൾ ചിന്തിച്ചേക്കാം, *കൊള്ളാം*, *അതു ഞാനല്ല*. *ഞാനൊരുപാട് ഒതുക്കവും സ്വകാര്യതയുമുള്ള വ്യക്തിയാണ്*. *ആളുകളുമായി അത്രത്തോളം ഇടപഴകുവാൻ ഞാനുദ്ദേശിക്കുന്നില്ല*. *പ്രത്യേകിച്ച് എനിക്ക്*

റിയാത്തവരുമായി. അങ്ങനെ നിങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, ഞാനും അതേ നിലയിലായിരുന്നു. പ്രോത്സാഹനം, ഉറപ്പിക്കൽ, പ്രബോധനം, ആളുകൾക്കു വിലയുണ്ടെന്നു തോന്നിപ്പിക്കൽ എന്നിവയെക്കുറിച്ചു വചനം എന്താണു പറയുന്നതെന്നു കാണുന്നതുവരെ ഞാൻ ആ നിലയിൽ തുടർന്നു. സ്വാഭാവികമായി അത് എങ്ങനെ ചെയ്യണമെന്ന് എനിക്ക് ആ വരമില്ലെന്ന തുകൊണ്ട് അത് എങ്ങനെ ചെയ്യണമെന്ന് എനിക്കു പഠിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ലെന്ന് അർത്ഥമില്ല. ഈ വസ്തുത ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി.

സൗഹൃദം കാട്ടുന്നതിൽ നിന്നു വർഷങ്ങളോളം ഞാനൊഴിഞ്ഞു നിന്നു. “അത് എനിക്കല്ല; ഞാനൊരു ഏകാകിനിയാണ്.” എന്നാൽ “ഏകാകി”യെന്നൊരു വരം വചനത്തിൽ കാണുന്നില്ലെന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. നാം “ഏകാകിളാ”ണെന്നു ചിന്തിക്കുന്നതു കൃഷ്ണതു മറിഞ്ഞ കാര്യങ്ങളിൽ നിന്ന് ഒഴിഞ്ഞിരിക്കുവാനുള്ള ഒരു ഒഴികഴിവായിക്കാണാറുണ്ട്. പിന്നെ നാം ചിന്തിക്കും, “ഞാൻ ആളുകളെ നോക്കി പുഞ്ചിരിക്കുമ്പോൾ അവർ അതു പോലെ ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ എനിക്കെന്തു തോന്നും?” എന്നെ തള്ളിക്കളഞ്ഞതുപോലെ എനിക്കു തോന്നും, അതൊരിക്കലും നല്ലതായിരിക്കുകയില്ല. നല്ല ആരോഗ്യകരമായ ബന്ധങ്ങൾ വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിനെക്കാൾ കൂടുതൽ സമയം നമ്മിൽ മിക്കവരും ചെലവഴിക്കുന്നതു തിരസ്കാരം ഒഴിവാക്കുന്നതിനാണ്. ഡോക്ടറുടെ പരിശോധനാമുറിക്കു വെളിയിൽ കാത്തിരിക്കുമ്പോൾ, പരിചയമില്ലാത്ത ഒരാളോടുള്ള സൗഹൃദ സംഭാഷണം നടത്തുവാൻ തുനിയുകയും, അയാൾ/അവർ ഏകാന്തത ആഗ്രഹിക്കുന്ന വ്യക്തിയുമാണെങ്കിൽ എന്തായിരിക്കും? പെട്ടെന്ന് എനിക്കാകെ ജാള്യതയും ഒറ്റപ്പെട്ട അനുഭവവുമുണ്ടാകും. അതിനാൽ, “അവസരം മുതലാക്കാതെ” സ്വയംസംരക്ഷണത്തിനാൽ ഞാൻ ഏകാകിനിയായിത്തുടരാം. ഇതു സംഭവിക്കുമ്പോൾ, ഒരു പുഞ്ചിരിയിലൂടെയോ, നല്ല ഒരു വാക്കിലൂടെയോ, ദൈവസ്നേഹത്തിൽ ആളുകളെ സ്പർശിക്കുവാനുള്ള അവസരമാണു നാം നഷ്ടമാക്കുന്നത്. നാം പുഞ്ചിരിക്കുമ്പോൾ, മറ്റുള്ളവരെക്കൂടി പുഞ്ചിരിപ്പിക്കുവാൻ നമുക്കു കഴിയും. നമുക്കു നൽകാൻ കഴിയുന്ന ഏറ്റവും നല്ലൊരു സമ്മാനമാണിത്.

സ്നേഹവിപ്ലവത്തിന്റെ പങ്കാളിയാകുന്നതിനു പ്രയത്നവും പരിശീലനവും ആവശ്യമാണ്. നമ്മുടെ ചില വഴികൾ മാറ്റുവാൻ അത് ആവശ്യപ്പെടും, ദൈവത്തിന്റെ വഴികൾ നമുക്കു കാണിച്ചു തരണമേയെന്നു നാം ദൈവത്തോടു ചോദിക്കുവാനും തുടങ്ങും. യേശുവിനു തിരസ്കരിക്കപ്പെട്ടുവെന്നു തോന്നാതിരിക്കാനോ, ആളുകളെ ശ്രദ്ധിക്കാൻ പോലും നേരമില്ലാത്തത്ര തിരക്കായതിനാലോ യേശു സൗഹൃദം കാട്ടാതിരിക്കുന്നതും അവഗണിക്കുന്നതും നിങ്ങൾക്കു ഭാവന കാണാൻ കഴിയുന്നുണ്ടോ? ഒരിക്കലും യേശു

വിന് അങ്ങനെ പെരുമാറുവാൻ കഴിയില്ലെന്നതു തീർച്ചയാണ്. നാമും അങ്ങനെ ചെയ്തില്ലെന്നു നാം തീരുമാനിക്കണം. കൂടുതൽ പുഞ്ചിരിക്കുവാൻ തുടങ്ങുക. നിങ്ങൾ തനിച്ചിരിക്കുമ്പോഴും നിങ്ങൾക്കു പുഞ്ചിരിക്കാം. അതു നിങ്ങൾക്കു ലാഘവത്വവും സന്തോഷവും നൽകും. അപ്പോസ്തലനായ പൗലോസ്, താൻ ശുശ്രൂഷിച്ചവരോടു പറഞ്ഞത്, വിശുദ്ധ ചുംബനത്താൽ അന്യോന്യം വന്ദനം ചെയ്യുവിൻ (റോമ. 16:16) എന്നാണ്. അത് അന്നത്തെ ഒരു സമ്പ്രദായമായിരുന്നു. ഒന്നു പുഞ്ചിരിക്കാൻ മാത്രമേ ഞാനാവശ്യപ്പെടുന്നുള്ളൂ!

അതു സ്വാഭാവികമായി വന്നില്ലെങ്കിൽ വിഷമിക്കേണ്ടതില്ല

ഈ അദ്ധ്യായത്തിന്റെ ഒടുവിൽ, ജോൺ മാക്സ്വെൽ ഈ പുസ്തകത്തിനു നൽകിയ ഒരു സംഭാവന നിങ്ങൾ വായിക്കുന്നതാണ്. അദ്ദേഹം ഒരു അന്തർദ്ദേശീയ പ്രഭാഷകനും, നേതൃത്വത്തെക്കുറിച്ചു പുസ്തകമെഴുതിയ ആളും ഞങ്ങളുടെ ഒരു സ്നേഹിതനുമാണ്. ജോണിന്റെ കൂടെ അല്പനേരം ഇരുന്നാൽ മതി, എല്ലാവർക്കും വിസ്മയം ഉണ്ടാകുകയും തങ്ങൾ വിലയുള്ളവരായിത്തോന്നുകയും ചെയ്യും. ഇക്കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള കഴിവിനെപ്പറ്റി ഞാനും അദ്ദേഹവും സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവ് ആ നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നുവെന്ന് അദ്ദേഹം തുറന്നു സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. ജോൺ വളർന്നു വന്നപ്പോൾ ഒരു നല്ല മാതൃക മാത്രമല്ലായിരുന്നു, അദ്ദേഹത്തിനു ദൈവം ദാനം ചെയ്ത പ്രോത്സാഹനത്തിന്റെ വരവും (താലത്, കഴിവ്) ഉണ്ടായിരുന്നു.

പ്രോത്സാഹനമെന്ന വരത്തെക്കുറിച്ചു വചനം പറയുന്നു (റോമർ 12:8). ആ വരമുള്ളവർ അതിനെ തീഷ്ണതയോടെയും ഉത്സാഹത്തോടെയും സന്തോഷം നിറഞ്ഞ വ്യഗ്രതയോടെയും ആശ്രേണിക്കണമെന്നും പറയുന്നു. സംസാരിക്കാനുള്ള ഒരു വരം എനിക്കുള്ളതിനാൽ, അധികം ബുദ്ധിമുട്ടില്ലാതെ എനിക്കു ഫലപ്രദമായി പ്രസംഗിക്കാൻ കഴിയുന്നുണ്ട്. അതുപോലെ തന്നെയാണു ചിലർക്കു പ്രോത്സാഹനത്തിന്റെ വരവും. വലിയ പ്രയാസമൊന്നുമില്ലാതെ തന്നെ അവർ മറ്റുള്ളവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു. അവർക്കതു സ്വാഭാവികമായി വരുന്നതാണ്. പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനുള്ള വരത്തെ ചിലർ വില കുറച്ചു കാട്ടുന്നെങ്കിലും, ലോകത്തിൽ ഏറ്റവും ആവശ്യമായിരിക്കുന്ന വരം അതാണെന്നാണു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നത്.

ഈ ആളുകളെ അറിയുന്നതും അവരോടടുക്കുന്നതും അത്ഭുതാവഹമാണ്. എന്നാൽ മറ്റുള്ളവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതു സ്വാഭാവികമായി

നിങ്ങളിലേക്കു വരാത്തതു നിമിത്തം നിങ്ങളെത്തന്നെ നിങ്ങൾ വില കുറച്ചു കാണരുതെന്ന് ഒരിക്കൽക്കൂടി ഞാൻ നിർബന്ധമായിപ്പറയുകയാണ്. എനിക്കു കൊടുക്കാനുള്ള വരമുണ്ട്. കൊച്ചു കുഞ്ഞായിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ ആർക്കെങ്കിലും ഒരു സമ്മാനം കൊടുക്കാൻ പദ്ധതി തയ്യാറാക്കുന്നത് എനിക്കിഷ്ടമായിരുന്നു. അത് അവരെ സന്തോഷിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടിയായിരുന്നു. കൊടുക്കാനുള്ള ആത്മീയവരം എല്ലാവർക്കുമില്ല (റോമർ 12-ൽ മറ്റുള്ളവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന വരത്തിനോടൊപ്പം അതും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്). എന്നാൽ സദുദ്ദേശ്യത്തോടെ കൊടുക്കാനുള്ള നിർദ്ദേശം എല്ലാവർക്കും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മുന്നോട്ടു പോകുക, ചിരിക്കുക

നമ്മുടെ ശാരീരിക, മാനസികാരോഗ്യത്തിനു ചിരിക്കുള്ള വിലയെക്കുറിച്ച് എന്തെങ്കിലും കുറച്ചു കാര്യം നമ്മിൽ മിക്കവരും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ചിരിയിലേക്കുള്ള വാതിലാണു പുഞ്ചിരി. കൂടെക്കൂടെ ലക്ഷ്യബോധത്തോടെ ചെയ്യേണ്ടതുമാണ്.

സന്തുഷ്ടഹൃദയം നല്ലൊരു ഔഷധമാണെന്നു വചനം പറയുന്നു. (സദൃ.17:22). എന്റെ പഠിപ്പിക്കൽ ശുശ്രൂഷയിൽ ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ച ഒരു കാര്യം ഞാൻ വളരെ രസികയാണെന്നതാണ്. അതിനെ ഞാൻ വിസ്മയകരമെന്നാണു വിളിക്കുക. കാരണം, ഞാൻ “സാധാരണ ജീവിത”മെന്നു വിളിക്കുന്നതിലായിരിക്കുകയില്ല ആളുകൾ എന്നെ വിവരിക്കുന്നത്. പരിശുദ്ധാത്മാവാണ് എന്നിലൂടെ സംസാരിക്കുന്നത് എന്നിരിക്കെ, ഫലിതത്തിന്റെ മൂല്യവും അതുളവാക്കുന്ന ഫലവും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

നാം ചിരിക്കണമെന്നും, മറ്റുള്ളവരെ ചിരിപ്പിക്കണമെന്നും ദൈവമാഗ്രഹിക്കുന്നു. നാം പരിഹാസികളും അനുയോജ്യമല്ലാത്ത സമയങ്ങളിൽ ചിരിക്കുന്നവരുമായിരിക്കണമെന്ന് അതിനർത്ഥമില്ല. ഭാരമൊഴിഞ്ഞ ഹൃദയവുമായി ജീവിതത്തെ സമീപിക്കാൻ അന്യോന്യം സഹായിക്കുന്നതിനു നമുക്കുകഴിയും. വലിയ ഗൗരവത്തോടെ ആയിരിക്കുന്നതിനു പകരം തന്നെത്താൻ ചിരിക്കാൻ പഠിച്ചാൽ, നാമെല്ലാവരും ഒത്തിരി മെച്ചപ്പെടും.

കഴിഞ്ഞ മൂന്നു തവണ ഞാൻ വെളുത്ത പാന്റ്സാണു ധരിച്ചത്, കാപ്പി തുളുമ്പി എന്റെ മേൽ വീണു. ഒന്നും പിടിക്കാൻ കഴിയാത്ത ഒരാളായി എനിക്ക് എന്നെത്തന്നെ വില കുറച്ചു കാട്ടാം. അല്ലെങ്കിൽ അതിൽ നിന്ന് ഒരു ഫലിതം എനിക്കുണ്ടാകാം, അടുത്ത പ്രാവശ്യം വൃത്തിയായിരിക്കാൻ കഠിനമായി ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യാം. കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിലായി, ആളുകൾ

തങ്ങൾക്കു പറുന്ന അബദ്ധങ്ങൾക്കു തങ്ങളെത്തന്നെ വിലകുറച്ചു പറയുന്നതു ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതു ദൈവത്തെ ദുഃഖിപ്പിക്കുന്നതാണെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിലുള്ള നമ്മുടെ വില നാമറിഞ്ഞാൽ, ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയായ നമ്മെക്കുറിച്ചു നമ്മൾ ദരിക്കലും വിലകുറച്ചു പറയുകയില്ല.

നമുക്കെല്ലാം കൊച്ചുകൊച്ച് അബദ്ധങ്ങൾ പറുമ്പോൾ അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള വിഷണ്ണരാകുന്നതിനു പകരം, അതിൽ ചിരിക്കുന്ന സ്വഭാവം വളർത്തിയെടുത്ത് ആളുകളെ നമുക്ക് എന്തുകൊണ്ട് സഹായിച്ചുകൂടാ? തികഞ്ഞവരാകാതിരിക്കാൻ ആളുകളെ അനുവദിക്കുക! മികവു കാട്ടാൻ ലോകം നിറയെ സമ്മർദ്ദമാണ്. എന്നാൽ നാമതു ചെയ്യാതിരിക്കുമ്പോൾ ദയയുള്ള ഒരു വാക്കാണു നമുക്കാവശ്യമായിരിക്കുന്നത്. നാം വിലയുള്ളവരാണെന്നും സീകാര്യമാണെന്നും അതു നമ്മെ അറിയിക്കുന്നു.

ആളുകൾക്ക് അബദ്ധങ്ങൾ സംഭവിക്കുമ്പോൾ, അവർക്കുള്ള ശേഷിയെ കുറിച്ചും അടുത്ത സമയത്ത് അവർ ചെയ്ത ഒരു അത്ഭുതകരമായ കാര്യത്തെക്കുറിച്ചും ഉടനടി അവരെ ഓർമ്മപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുക. എന്റെ രണ്ടു പെൺമക്കളും സമർപ്പിതരായ അമ്മമാരാണ്. അവർ ചെയ്തതെന്തെങ്കിലും അത്ര ശരിയായില്ലെന്ന് അവർക്കു തോന്നിയാൽ, എത്രയോ നല്ല അമ്മമാരാണ് അവരെന്നു ഞാൻ അവരെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തും. അതാണ് ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതെന്നും ഞാൻ ഊന്നിപ്പറയും. ആളുകൾക്ക് എന്തെങ്കിലും നന്നായിച്ചെയ്യുന്നത് എന്തെങ്കിലും കിട്ടാനാണെന്നു നാം കരുതരുത്. ആളുകൾ ഒരു പരാജയമാണെന്നു തോന്നിപ്പിക്കാൻ പിശാച് അത്യദ്ധാനം ചെയ്യുകയാണ്. അവർ വിജയിക്കുന്നവരാണെന്ന തോന്നലുള്ളവാക്കുന്നതിനു നാമും അത്രത്തോളം പ്രവർത്തിക്കണം.

മോശമായ സാഹചര്യത്തെ മാറ്റിമറിക്കുവാൻ ചിരിയെക്കാൾ വേഗം കഴിയുന്ന വേറൊന്നില്ല. നമ്മിലുള്ള “കൊച്ചുകുഞ്ഞി”നെ ജീവിതത്തിൽ വളരെ നേരത്തെ നാം ശ്വാസം മുട്ടിച്ചു കൊല്ലുകയാണ്. എന്തെങ്കിലും താഴെയിട്ടാലോ, വസ്ത്രങ്ങൾ അഴുക്കാക്കിയാലോ, തെറ്റിവിണാലോ തെറ്റു പറ്റിയാലോ കുഞ്ഞുങ്ങൾ വിചാരപ്പെടാറില്ല. മുതിർന്നവർ അനുവദിക്കുന്നിടത്തോളം അവർ ചിരിച്ചുരസിക്കുവാൻ ഒരു വഴി കണ്ടെത്തും. നാം ശിശുക്കളെപ്പോലെ ആകുന്നില്ലെങ്കിൽ ദൈവം വാഗ്ദാനം ചെയ്ത അത്ഭുതകരമായ ജീവിതത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കാൻ നമുക്കു കഴിയില്ലെന്ന് യേശു പറഞ്ഞു (ലൂക്കോസ് 18:17). അതിനാൽ ഈ കാര്യത്തിൽ നാം അന്യോന്യം സഹായിക്കണമെന്നു ഞാൻ ശക്തമായി ശുപാർശ ചെയ്യുകയാണ്.

തികഞ്ഞവളായിരിക്കാൻ എന്നിൽ സമ്മർദ്ദം ചെലുത്താത്തവരോടൊപ്പം ആയിരിക്കുവാൻ എനിക്കിഷ്ടമാണ്. ദൈവം നമ്മെ സ്നേഹിക്കുന്നതു നിറു

പാധികമാണ്. അതിനർത്ഥം നാമായിരിക്കുന്ന നിലയിൽ അവൻ നമ്മെ അംഗീകരിക്കുന്നുവെന്നാണ്. പിന്നെ നമുക്കു ചെയ്യുവാൻ കഴിയുന്നതെല്ലാം ചെയ്യുവാൻ അവൻ നമ്മെ സഹായിക്കുന്നു. പുഞ്ചിരിക്കുന്നത് അംഗീകാരത്തിന്റെ ചിഹ്നമാണ്. ആളുകളെ ചിരിപ്പിക്കുന്നതു “ഞാൻ നിന്നെയും നിന്റെ അബദ്ധങ്ങളെയുമെല്ലാം അംഗീകരിക്കുന്നു” എന്നു പറയുന്നതിനുള്ള ഒരു വഴിയാണ്.

അന്യോന്യം ബലഹീനതകൾ സഹിക്കുന്നതു സ്നേഹം കാട്ടുവാനുള്ള ലളിതമായ ഒരു വഴിയാണ്. പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുവാനും മറ്റുള്ളവരെ പണിതുയർത്തുവാനും അപ്പോസ്തലനായ പൗലോസ് ആളുകളെ പഠിപ്പിച്ചു. അതു ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നിതനു കൂടെക്കൂടെ അവരെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നുമുണ്ട്. “ആകയാൽ നിങ്ങൾ ചെയ്തുവരുന്നതുപോലെ അന്യോന്യം പ്രബോധിപ്പിച്ചും (ബുദ്ധിയുപദേശിച്ചും, പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചും) തമ്മിൽ ആത്മീയവർദ്ധന വരുത്തിയും പോരുവിൻ”. (1 തെസ്സ. 5:11). നമ്മിൽ വസിക്കുന്ന പരിശുദ്ധാത്മാവു തന്നെ ജീവിതത്തിൽ നമ്മോടൊപ്പം നടക്കുകയും ആശ്വസിപ്പിക്കുകയും ബലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. നമുക്കു കഴിയുന്നതെല്ലാമായിത്തീരുവാൻ അവൻ നമ്മെ നിർബന്ധിക്കുന്നു. നമുക്ക് അബദ്ധങ്ങൾ (തെറ്റുകൾ) സംഭവിക്കുമ്പോൾ, അവൻ നമ്മെ ശിക്ഷ വിധിക്കുന്നില്ല. മുന്നോട്ടു നീങ്ങുവാൻ അവൻ നമ്മെ നിർബന്ധിക്കുന്നു.

പ്രോത്സാഹനത്തിന്റെ അഭാവം മാനസിക സംഘർഷം, നൈരാശ്യം, പരാജയം, വിവാഹമോചനം, എന്നിവയ്ക്കു കാരണമാകുന്നു. ജീവിതത്തിൽ കഴിവുകൾ വിനിയോഗിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് അത് ആളുകളെ തടയുന്നു. നമുക്കെല്ലാം പ്രോത്സാഹനം ആവശ്യമാണ്. നമ്മുടെ സമൂഹത്തിൽ സ്നേഹ വിപ്ലവത്തിന് ഇന്ധനം പകരാനുള്ള ലളിതമായ മാർഗ്ഗങ്ങളിലൊന്നു പ്രോത്സാഹനമാണെന്ന കാര്യം ഒന്നു കൂടി ഞാൻ ഊന്നിപ്പറയട്ടെ.

നല്ല കാര്യത്തിന് ഊന്നൽ നൽകുക

എന്റെ ഭർത്താവു വരുത്തുന്ന ചെറിയ തെറ്റുകൾ സൂചിപ്പിക്കാതിരിക്കുന്നതാണ് അദ്ദേഹത്തെ സ്നേഹിക്കാനുള്ള വഴികളിലൊന്നെന്നു ദൈവം എന്നെ കാണിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ലൈറ്റ് ഓഫ് ചെയ്യാതിരിക്കുക, റോയ്ലറ്റ് പേപ്പർ മാറാതിരിക്കുക എന്നിങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങളാണ് അവ. ചിലപ്പോൾ ഞാൻ ആവശ്യപ്പെട്ട എന്തെങ്കിലും കാര്യം ചെയ്യാൻ അദ്ദേഹം മറന്നു പോയെന്നു വരും. എന്റെ പെട്ടി മുകളിലത്തെ നിലയിലുള്ള എന്റെ ഓഫീസിലേക്കു കൊണ്ടുവരുന്നതുപോലെയുള്ള കാര്യങ്ങൾ. അദ്ദേഹം അതു ചെയ്താൽ, പിറ്റേന്നു രാവിലെ എന്റെ കാപ്പിക്കപ്പു തുളുമ്പാതെ എന്നിക്കു മുകളിലേക്കു

പോകാം. മറ്റുള്ളവരെ മുഷിപ്പിക്കുന്ന നൂറുകണക്കിനു കാര്യങ്ങളാണു നാമെല്ലാവരും ദിവസവും ചെയ്യുന്നത്. എന്നാൽ അതുപോകട്ടെയെന്നു വയ്ക്കുവാൻ നമുക്കു കഴിയുന്നു. നാമെല്ലാവരും ചെറിയ തെറ്റുകൾ വരുത്തുന്നവരാണെന്ന് നാം ഓർക്കുന്നു. ആളുകൾ അവയെക്കുറിച്ചു നമ്മെ ഓർമ്മപ്പെടുത്താൻ നാം ഇടവരുത്തുന്നുമില്ല.

ഒരു കാര്യം അഭിമുഖീകരിക്കുവാൻ നിങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമായി വന്നാൽ അതു ചെയ്യുക. എന്നാൽ മിക്ക ബന്ധങ്ങളും കീറി അകന്നു പോകുന്നു. കാരണം, ഒരു ചെറിയ കാര്യത്തിൽ നിന്ന് ഒരു വലിയ പ്രശ്നമാണ് ചിലരുണ്ടാക്കുന്നത്. അത്ര പ്രാധാന്യമൊന്നും ഉള്ളതല്ല. ഓരോ തവണ ആളുകൾ ചെയ്ത എന്തെങ്കിലും കുഴപ്പത്തെക്കുറിച്ച് അവരെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുമ്പോഴും അവർ ക്ഷീണിച്ചു ബലഹീനരായിപ്പോകുകയാണ്. എന്നെ അലോസരപ്പെടുത്തിയ ഇക്കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് “പരാമർശിച്ച്” ഞാൻ വർഷങ്ങൾ ചെലവഴിച്ചു. ആളുകൾ അതു നിർത്തുമെന്നായിരുന്നു എന്റെ പ്രത്യാശ. എന്നാൽ അവരെ അതു സമ്മർദ്ദത്തിലാഴ്ത്തുകയും എന്റെ സാന്നിധ്യം അവർക്ക് അസുഖകരമായി അനുഭവപ്പെടുകയും മാത്രമേ ചെയ്തുള്ളൂവെന്നും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. പ്രാർത്ഥനയും, നല്ല കാര്യങ്ങൾ ഊന്നിപ്പറയുന്നതും കൂടുതൽ ഫലപ്രദമായിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ കണ്ടെത്തി.

ആളുകളുടെ കരുത്തിൽ നിന്നും അവർ ചെയ്യുന്ന ശരിയായ കാര്യങ്ങളിൽ നിന്നും നാം വലിയ കാര്യങ്ങൾ നേടുമ്പോൾ, അവരുടെ ബലഹീനതകളും ന്യൂനതകളും അതിജീവിക്കാൻ അവർക്ക് ഉത്തേജനമാകുന്നു. എനിക്ക് അരോചകമാകുന്നതിനെ പരാമർശിക്കാതെ അത് എവിടെയെങ്കിലും പോകട്ടെയെന്ന എന്റെ അന്വേഷണത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ, എത്രയോ വലിയ വെല്ലുവിളിയാണെന്നതു ഞാൻ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. എന്നെ അലോസരപ്പെടുത്തുന്ന കൊച്ചുകാര്യങ്ങളെക്കാൾ, ആ രസക്കേടാണ് ഏറ്റവും വലിയ പ്രശ്നമെന്നു ഞാനിപ്പോൾ ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുകയാണ്. മുറിയിലെ ലൈറ്റ് അണയ്ക്കാതെ പോകുന്നത് എന്നെ എന്തിന് അസഹ്യപ്പെടുത്തണം? ഞാൻ ലൈറ്റണയ്ക്കാതെ പോകാറില്ലേ ? തീർച്ചയായും.

കിടക്കയുടെ അറ്റത്തിരുന്നിട്ട് അതിലെ ചുളിവുകൾ മാറ്റാതെ പോകുന്നതു ശരിയല്ലെന്ന് അടുത്തിടെ ഞാൻ ഡേവിനോടു പറഞ്ഞു. നടുങ്ങിപ്പോയ അദ്ദേഹം, അദ്ദേഹമല്ല ഞാനാണ് അവിടെയുണ്ടായിരുന്നതെന്ന് എന്നെ ബോധ്യപ്പെടുത്തി! ഡേവായിരുന്നു അവിടെയുണ്ടായതെന്നു ഞാനങ്ങു തീർച്ചപ്പെടുത്തി. ഞാനായിരുന്നു കുറ്റക്കാരി! നമ്മുടെ കുറ്റം കാണാതെ മറ്റുള്ളവരെ കുറ്റപ്പെടുത്താൻ വേണ്ടി, കുറ്റം കണ്ടുപിടിക്കുന്ന ആത്മാവും നമ്മെ എത്രമാത്രം അന്ധരാകുന്നുവെന്ന് ഈ സംഭവം കാണിക്കുന്നു.

ആളുകളിലെ നന്മ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതിലൂടെ സ്നേഹം കാട്ടുക. അവരിലെ ചീത്തവശങ്ങൾ നാം ചൂണ്ടിക്കാട്ടാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു മതി. അവ ചുവന്ന ലൈറ്റുകൾ പോലെ ഒട്ടിയിരിക്കുന്നതായിത്തോന്നും. എന്നാൽ സദുദ്ദേശ്യത്തോടെ നാം നല്ല കാര്യങ്ങൾക്കായി നോക്കുക - കുറഞ്ഞ പക്ഷം നാം നല്ല സ്വഭാവങ്ങൾ രൂപീകരിക്കുന്നതുവരെ!

ഞാൻ നേരത്തെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടതുപോലെ, ദിവസവും മൂന്നു പേരെ യെങ്കിലും അഭിനന്ദിക്കുമെന്നോ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുമെന്നോ ഉള്ള ലക്ഷ്യത്തോടെ ആരംഭിക്കുക. ദിവസത്തിന്റെ ഒടുവിൽ, കണക്കു കൊടുക്കുന്നതിന്റെ ഒരു രീതിയായി അവർ ആരായിരുന്നൂവെന്നു സ്വയം ചോദിക്കുക. മൂന്നു പേർ എന്നുള്ളതു സ്വാഭാവികമായിക്കഴിയുമ്പോൾ ലക്ഷ്യം ആറാക്കുക, പിന്നെ പത്ത്. അപ്പോഴേക്കും, ദൈനംദിന ജീവിതത്തിൽ കണ്ടുമുട്ടുന്നവരെയെല്ലാം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന ഒരു സ്വഭാവത്തിൽ നിങ്ങൾ എത്തിച്ചേരും.

നിങ്ങളുടെ അഭിനന്ദനം വലിയ ഒരു കാര്യമായിരിക്കണമെന്നില്ല. “നിങ്ങൾക്ക് ആ നിറം നന്നായിച്ചേരുന്നു,” “നിങ്ങളുടെ മുടിവെട്ടിയിരിക്കുന്നതു കൊള്ളാം,” “നിന്റെ ഷർട്ട് നന്നായിരിക്കുന്നു,” “നീ എനിക്കു സുരക്ഷിതത്വം തോന്നിക്കുന്നു,” “നീ കഠിനാധ്വാനം ചെയ്യുന്നുണ്ടല്ലോ,” “നീ എന്റെ സുഹൃത്തായിരിക്കുന്നതിൽ എനിക്കു സന്തോഷമുണ്ട്.” “ഞാൻ നിങ്ങളെ അഭിനന്ദിക്കുന്നു.” എന്നിങ്ങനെയുള്ള കൊച്ചുകാര്യങ്ങളാകാം. ഇവ യൊക്കെ ഫലപ്രദവും അർത്ഥപൂർണ്ണവുമാണ്. നല്ല കാര്യങ്ങൾ ഊന്നിപ്പറയുവാൻ നിങ്ങൾ തല്പരരാകുമ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു സന്തോഷം അനുഭവപ്പെടും. അതിനാൽ നിങ്ങൾ കൊടുക്കുക മാത്രമല്ല, നിങ്ങൾക്ക് അതിന്റെ പ്രയോജനം ലഭിക്കുകയുമാണ്.

സ്നേഹവിപ്ലവകാരി ജോൺ സി. മാക്സ്വെൽ

പ്രോത്സാഹനം എല്ലാറ്റിനും മാറ്റം വരുത്തുന്നു

അതിന്റെ സ്വാധീനം ഏറെ അത്ഭുതകരവുമാണ്. അദ്ധ്യാപനത്തിൽ നിന്നുള്ള ഒരു പ്രോത്സാഹനവാക്കിനു വിദ്യാർത്ഥിയുടെ ജീവിതത്തിനു മാറ്റം വരുത്തുവാൻ കഴിയും. പങ്കാളിയുടെ ഒരു പ്രോത്സാഹനവാക്കിന് ഒരു ദാമ്പത്യജീവിതത്തെ രക്ഷിക്കാൻ കഴിയും. നേതാവിന്റെ ഒരു പ്രോത്സാഹനവാക്ക് ഒരു വ്യക്തിക്കു പൂർണ്ണശേഷി കൈവരിക്കുവാൻ സഹായിക്കുന്നതാണ്. സിഗ് സിഗ്ളർ പറയുന്നതുപോലെ, “ഒരു നിമിഷത്തിനും, കുറെ നല്ല വാക്കുകൾക്കും ഒരു ജീവിതത്തെ സ്വാധീനിക്കാൻ കഴിയുന്നത് എപ്പോഴാണെന്നു നിങ്ങളൊരിക്കലും അറിയുകയില്ല.” ആളുകളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയെന്നാൽ, ധൈര്യം നേടാൻ അവരെ സഹായിക്കുന്നതാണ്. ഒരു ദിവസം അഭിമുഖീകരിക്കാൻ, ശരിയായതു ചെയ്യുവാൻ, പ്രയാസം സഹിക്കാൻ, വ്യത്യാസമുള്ളവാക്കാണൊക്കെ ഇതാവശ്യമാണ്. ഒരു വ്യക്തിയുടെ മൂല്യം അറിയിക്കുന്നതാണു പ്രോത്സാഹനത്തിന്റെ ഹൃദയം. ആളുകൾക്കു വിലയുണ്ടെന്നും, കഴിവുണ്ടെന്നും തോന്നാൻ നാം സഹായിക്കുമ്പോൾ, അവരെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുമ്പോൾ, അവരുടെ ജീവിതം എന്നേയ്ക്കുമായി രൂപാന്തരം പ്രാപിക്കുന്നതു നാം കാണുകയാണ്. ചിലപ്പോൾ അവർ ലോകത്തെത്തന്നെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്താൻ പോകുന്നതായി നമുക്കു കാണാം.

നിങ്ങളൊരു മാതാവോ പിതാവോ ആണെങ്കിൽ, നിങ്ങളുടെ കുടുംബാംഗങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം നിങ്ങൾക്കുണ്ട്. ഒരു സംഘടനയുടെ നേതാവാണ്‌െങ്കിൽ, നിങ്ങൾ നൽകുന്ന പ്രോത്സാഹനത്തിന് ആനുപാതികമായി, നിങ്ങളുടെ അനുയായികളുടെ ശേഷി നാടകീയമായി വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ നിങ്ങൾക്കു കഴിയും. ഒരു സുഹൃത്തെന്ന നിലയിൽ, കഠിനവേളയിൽ ഒരാളെ സംരക്ഷിക്കുവാൻ നിങ്ങളുടെ പ്രോത്സാഹനവാക്കുകൾക്കു കഴിയും. മറ്റുള്ളവരെ സ്നേഹിക്കുന്നതിലൂടെയും അവർക്കു പ്രോത്സാഹനം നൽകി ഉയർത്തുന്നതിലൂടെയും യേശുവിന്റെ പ്രതിനിധിയാകാൻ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയെന്ന നിലയിൽ നിങ്ങൾക്കു ശക്തിയുണ്ട്.

ക്ലബ്ബിൽ ചേരുക

പ്രോത്സാഹനത്തിന്റെ ശക്തിയെ ഒരിക്കലും വിലകുറച്ചു കാണരുത്. ചിക്കാഗോയിലെ നോർത്ത് വെസ്റ്റ്നേൺ സർവ്വകലാശാലയിൽ, ഡോക്ടറും മനഃ

ശാസ്ത്രജ്ഞനുമായ ജോർജ്ജ് ഡബ്ലിയു ക്രേൻ, 1920-ൽ സാമൂഹ്യ മനുഷാസ്ത്രം പഠിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി. അദ്ധ്യാപനത്തിൽ അദ്ദേഹം പുതുമുഖമായിരുന്നെങ്കിലും, മനുഷ്യപ്രകൃതം സൂക്ഷ്മമായി പഠിക്കുന്ന ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നു. മനുഷാസ്ത്രപഠനം വിദ്യാർത്ഥികൾ പ്രായോഗികമാക്കണമെന്ന കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹം ഉറച്ചു വിശ്വസിച്ചിരുന്നു.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യ ക്ലാസ്സുകളിലൊന്നു സായാഹ്ന ക്ലാസ്സായിരുന്നു. ശരാശരി വിദ്യാർത്ഥികളെക്കാൾ പ്രായമുള്ളവരായിരുന്നു അതിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾ. ചിക്കാഗോയിലെ കടകളിലും, ഓഫീസുകളിലും, ഫാക്ടറികളിലും ജോലി ചെയ്യുന്ന യുവതീയുവാക്കൾ, നിശ്കലാസ്സുകളിൽ സംബന്ധിച്ച് അവരുടെ നിലവാരമുയർത്താൻ ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു.

ഒരു വൈകുന്നേരത്തെ ക്ലാസ്സ് കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ലോയ്സ് എന്നു പേരായ ഒരു യുവതി ക്രേനിയുടെ അടുത്തുവന്നു. ഒരു സർക്കാർ ജോലിക്കുവേണ്ടി വിസ്കോൺസിൻ എന്ന ചെറിയ പട്ടണത്തിൽ നിന്ന് ചിക്കാഗോയിലേക്കു വന്നതായിരുന്നു അവൾ. ഒറ്റപ്പെടുത്തലും ഏകാന്തതയും അവൾ അനുഭവിച്ചിരുന്നു.

“ആ ഓഫീസിലെ കുറച്ചു പെൺകുട്ടികളെയല്ലാതെ മറ്റാരെയും എനിക്കറിയില്ല,” അവൾ വിലപിച്ചു. “രാത്രിയിൽ ഞാൻ എന്റെ മുറിയിലേക്കു പോയിട്ട് എന്റെ വീട്ടിലേക്കു കത്തുകളെഴുതും. വിസ്കോൺസിലുള്ള എന്റെ സുഹൃത്തുക്കളുടെ കത്തു ലഭിക്കുമെന്ന ഏക പ്രതീക്ഷയാണ് എന്നെ ദിവസവും ജീവിപ്പിക്കുന്നത്.”

ലോയ്സിന്റെ പ്രശ്നത്തിനുള്ള വലിയ പ്രതികരണമായാണു “അനുമോദനക്കൂട്ടം” (Compliment Club) എന്ന പേരുമായി ക്രേൻ വന്നത്. അടുത്തയാഴ്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ ക്ലാസ്സിൽ അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള അറിയിപ്പ് അദ്ദേഹം നൽകി. ആ റേമിൽ അദ്ദേഹം നൽകിയ പല പ്രായോഗികനിർദ്ദേശങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു അത്.

“നിങ്ങളുടെ വീട്ടിലോ ജോലിസ്ഥലത്തോ വാഹനങ്ങളിലോ ഒക്കെ നിങ്ങളുടെ മനുഷാസ്ത്രം ദിവസവും നിങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കണം,” ക്രേൻ അവരോടു പറഞ്ഞു. “ആദ്യത്തെ മാസത്തിൽ, നിങ്ങൾ എഴുതേണ്ടുന്നതു (Assignment)” “അനുമോദനക്കൂട്ടം” (Compliment Club) മാതിരിക്കും. വ്യത്യസ്തരായ മൂന്നു പേരെ ദിവസവും അനുമോദിക്കുവാൻ നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കണം. വേണമെങ്കിൽ അതിന്റെ എണ്ണം നിങ്ങൾക്കു കൂട്ടാം. എന്നാൽ മാർക്കിനുള്ള യോഗ്യത നേടണമെങ്കിൽ, തീരെക്കുറഞ്ഞതു ദിവസവും മൂന്നു പേരെ യെങ്കിലും മുപ്പതു ദിവസത്തേക്ക് അനുമോദിക്കണം. മുപ്പതു ദിവസത്തിനുശേഷം, നിങ്ങളുടെ അനുഭവത്തെ ആധാരമാക്കി ഒരു സിദ്ധാന്തം/നോട്ട്

നിങ്ങൾ എഴുതണം. നിങ്ങൾക്കു ചുറ്റുമുള്ള ആളുകൾക്കുണ്ടായ മാറ്റവും, അതുപോലെ തന്നെ നിങ്ങളുടെ വ്യത്യാസപ്പെട്ട ജീവിതവീക്ഷണവും അതിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുക.”

ക്രേനിന്റെ വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ചിലർ ഈ നിർദ്ദേശത്തെ എതിർത്തു. എന്തു പറയണമെന്നു തങ്ങൾക്കറിഞ്ഞുകൂടായെന്നു ചിലർ പരാതിപ്പെട്ടു. ചിലർ ഭയന്നതു തിരസ്കരിക്കപ്പെടുമോ എന്നായിരുന്നു. തങ്ങൾക്കിഷ്ടമില്ലാത്ത ചിലരെ അനുമാദിക്കുന്നതു സത്യസന്ധതയല്ലെന്നായിരുന്നു കുറച്ചുപേരുടെ ചിന്ത. “നിങ്ങൾ ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത ഒരാളെ കണ്ടുമുട്ടുന്നുവെന്നു സങ്കല്പിക്കുക. നിങ്ങളുടെ ശത്രുവിനെ പുകഴ്ത്തുന്നത് കാപട്യമല്ലേ?”-ഒരാൾ ചോദിച്ചു.

“അല്ല, നിങ്ങളുടെ ശത്രുവിനെ പ്രശംസിക്കുന്നത് കാപട്യമല്ല,” ക്രേൻ പ്രതികരിച്ചു. “കാരണം, പ്രശംസാർഹമായ വേറിട്ട ഒരു ഗുണമോ യോഗ്യതയോ ഉണ്ടെങ്കിൽ അതിനെ അനുമാദിക്കുന്നതു സത്യസന്ധമായ ഒരു കാര്യമാണ്. തികച്ചും യോഗ്യതയോ മൂല്യമോ ഇല്ലാത്ത ആരെയും നിങ്ങൾ കാണുകയില്ല.”

സൽപ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നതു മിക്കവാറും നിർത്തിക്കളഞ്ഞ ഏകാകിയുടെ ധർമ്മികതയെ നിങ്ങളുടെ പുകഴ്ത്തൽ ഉണർത്തിയേക്കാം. നിങ്ങളുടെ ഒരു സ്വാഭാവികമായ പ്രശംസ ഒരു ആൺകുട്ടിയെയോ പെൺകുട്ടിയെയോ, ഒരു സ്ത്രീയെയോ ഒരു പുരുഷനെയോ അവരുടെ ജീവിതത്തിലെ നിർണ്ണായക ഘട്ടത്തിൽ രക്ഷിച്ചേക്കാം.”

തങ്ങൾക്കു ചുറ്റുമുള്ള ആളുകളിൽ നല്ല സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നതിന്, തങ്ങളുടെ നിഷ്കളങ്കമായ പ്രശംസകൾക്കു കഴിഞ്ഞുവെന്നു ക്രേനിന്റെ വിദ്യാർത്ഥികൾ കണ്ടെത്തി. ആ പരിചയം വിദ്യാർത്ഥികളിൽ അതിനെക്കാൾ വലിയ സ്വാധീനമുണ്ടാക്കി. ഒരു യഥാർത്ഥ വ്യക്തി(ജനത്തിന്റെ)യായി ലോയ്സ് വളർന്നു. അവൾ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ മുറി പ്രകാശമാനമായി. ഒരു പരുക്കനായ മേധാവി കാരണം, നിയമ വകുപ്പു സെക്രട്ടിയുടെ തസ്തിക ഉപേക്ഷിക്കാനിരുന്ന മറ്റൊരു വിദ്യാർത്ഥിനി പല്ലു കടിച്ചു പിടിച്ചാണ് അദ്ദേഹത്തെ പ്രശംസിച്ചത്. എന്നിരുന്നാലും, ക്രമേണ അവളോടുള്ള അയാളുടെ പരുക്കൻ രീതി മാറാൻ തുടങ്ങി. അയാളോടുള്ള അവളുടെ രോഷത്തിനും മാറ്റം വന്നു. പരസ്പരം ഇഷ്ടപ്പെടാൻ തുടങ്ങിയ അവർ തമ്മിൽ വിവാഹവും കഴിച്ചു.

ജോർജ്ജ് ക്രേയ്നിന്റെ “അനുമാദനകൂട്ടം” നമുക്കൊരുപക്ഷേ അരോചകമായിത്തോന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ അതിനു പിന്നിലുള്ള തത്ത്വങ്ങൾ 1920-കളിലെപ്പോലെ തന്നെയാണ് ഇന്നും കാണപ്പെടുന്നത്. ക്രേൻ പഠിപ്പി

ച്ചിരുന്ന സിദ്ധാന്തത്തെ ഞാൻ വിളിക്കുന്നത് “എലിവേറ്റർ പ്രമാണ” (Elevator Principle) മെന്നാണ്. നമ്മുടെ ബന്ധങ്ങളിൽ ആളുകളെ നമുക്ക് ഉയർത്തുകയോ താഴ്ത്തുകയോ ചെയ്യാം. സജീവമായിരിക്കാൻ അദ്ദേഹം തന്റെ വിദ്യാർത്ഥികളെ പഠിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു. ക്രൈസ്തവ പഠനം, “ലോകം അഭിനന്ദനത്തിനായി ദാഹിക്കുകയാണ്. അനുഭവദാനത്തിനായി അതിനു വലിയ വിശപ്പുണ്ട്. പക്ഷേ, ആരെങ്കിലും ആദ്യം സംസാരിച്ചുകൊണ്ടു വേണം കളി തുടങ്ങാൻ. സഹചരനോട് ഒരു നല്ല കാര്യം പറയുകയും വേണം.” ബബിമിൻ പ്രാക്ടീസിന്റെ ചിന്തയെ അദ്ദേഹം ആലിംഗനം ചെയ്തു. അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചത്, “ഓരോ നിസ്സാര വാക്കിനും നാം കണക്കു കൊടുക്കേണ്ടതുപോലെ, ഓരോ നിശ്ശബ്ദതയ്ക്കും നാം കണക്കു കൊടുക്കേണ്ടി വരും.”

ഓരോ പ്രോത്സാഹകനും ആളുകളെക്കുറിച്ച് അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടുന്ന അഞ്ചു കാര്യങ്ങൾ

നിങ്ങൾക്കു ചുറ്റുമുള്ളവരുടെ ജീവിതത്തെ സ്വാധീനിക്കത്തക്ക അപാരമായ ശക്തി നിങ്ങൾക്കുണ്ട്. നിങ്ങളുടെ അഭിനന്ദനത്തിന്, ഒരാളുടെ ഒരു ദിവസത്തിനോ ആഴ്ചയ്ക്കോ അല്ലെങ്കിൽ ജീവിതത്തിനോ തന്നെ മാറ്റം വരുത്തി ആ വ്യക്തിക്കു സമ്പൂർണ്ണമായും ഒരു പുതിയ ദിശ കാട്ടാൻ കഴിയും.

ആളുകളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നത് എന്താണെന്നു നിങ്ങൾക്കറിയില്ലെങ്കിൽ പ്രോത്സാഹനം പ്രയാസമായിരിക്കും. അതുകൊണ്ട് ആളുകളെ പഠിക്കുന്ന ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായിത്തീരുക. അവരെ സ്പർശിക്കുന്നതെന്താണെന്നു ഗ്രഹിക്കുക. അവരെ ഉയർത്തുന്ന കാര്യമെന്തെന്ന് അറിയുക. ആളുകളെക്കുറിച്ച് എനിക്കറിയാവുന്ന ഈ അഞ്ച് കാര്യങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചു കൊണ്ടു തുടങ്ങാം.

1. എല്ലാവർക്കും ആരെങ്കിലുമായിരിക്കാൻ ആഗ്രഹമുണ്ട്.

എല്ലാവരും ഒരു ഉറപ്പ് ആഗ്രഹിക്കുന്നവരാണ്. എല്ലാവരും സ്നേഹം ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ട്. എല്ലാവരും തങ്ങളെക്കുറിച്ച് നല്ലതു ചിന്തിക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നവരാണ്. എല്ലാവരും ആരെങ്കിലുമായിരിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. തീരെച്ചെറിയ കുട്ടി മുതൽ പട്ടുവൃദ്ധർ വരെ ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒരുപോലെയാണ്.

തങ്ങൾ എന്തൊക്കെ ആണെന്നു മറ്റുള്ളവരെ തോന്നിപ്പിക്കുവാൻ നിങ്ങൾക്കെങ്ങനെ കഴിയും? അവരെ “10” എന്ന നിലയിൽ കാണുന്നതിലൂടെ അതു സാധിക്കും. ആളുകളിൽ നിന്നു നാം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതിനോടു

ഭൂരിപക്ഷം പേരും പ്രതികരിക്കുന്നുവെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. അവരുടെ ഏറ്റവും മികച്ചതിനെ കാണിച്ചു നിങ്ങൾ ചിന്തിച്ചാൽ, അവരുടെ ഏറ്റവും മികച്ചതിനെ നിങ്ങൾക്കു നൽകും. ആളുകളെ നിങ്ങൾ “10” എന്നു കരുതി കൈകാര്യം ചെയ്താൽ, അവർ “10” എന്നതുപോലെ പ്രതികരിക്കും. ചിലരെ “2” എന്നതു പോലെ കൈകാര്യം ചെയ്താൽ അവർ “2” പോലെ പ്രതികരിക്കും. ആളുകൾക്കു വേണ്ടത് അംഗീകാരവും ഉറപ്പുമാണ്. മനുഷ്യന്റെ ആഴമായ ആഗ്രഹമാണത്. അവരെ നാം എത്രമാത്രം വിശ്വസിക്കുന്നുവെന്നു കാണിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, അവർ വലിയവരായിത്തീരുന്നതിനു സഹായിക്കുവാൻ നമുക്കു കഴിയും.

2. നിങ്ങൾ എത്രമാത്രം കരുതുന്നുണ്ടെന്ന് അവർ അറിയുന്നതുവരെ നിങ്ങൾ എത്രമാത്രം അറിയുന്നുണ്ടെന്ന് ആരും കരുതുന്നില്ല.

നാം എത്ര മിടുക്കുള്ളവരാണെന്നറിയുവാൻ ആളുകൾക്ക് ആഗ്രഹമില്ല. നമ്മൾ എത്ര ആത്മീയരാണെന്നറിയുവാനും അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. നമ്മുടെ ബിരുദം ഏതാണെന്നോ എത്രമാത്രം ധനം നാം സമ്പാദിച്ചുവെന്നോ അവർക്കറിയാതെപോയില്ല. നാം അവരെ വാസ്തവമായി കരുതുന്നുണ്ടോ എന്നു മാത്രം അവർക്കറിഞ്ഞാൽ മതി. നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലൂടെ ദൈവസ്നേഹം മറ്റുള്ളവർക്കു കാണിച്ചു കൊടുക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്.

സൺഡേ സ്കൂൾ രണ്ടാം ക്ലാസ്സിലെ എന്റെ അദ്ധ്യാപികയായിരുന്ന കാറ്റി ഹച്ചിസണിൽ നിന്നാണ് ഈ പാഠം ഞാൻ പഠിച്ചത്. അസാധാരണമായ ഒരു സ്ത്രീയായിരുന്നു അവർ. എന്നെ അവർ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു, എനിക്കുമത് അറിയാമായിരുന്നു. രോഗിയായി സഭായോഗത്തിനു പോകാതിരുന്നാൽ, ആ ആഴ്ചയിൽത്തന്നെ എന്നെ സന്ദർശിക്കാൻ അവർ വരും.

“ജോണി, കഴിഞ്ഞ ഞായറാഴ്ച നീ സഭായോഗത്തിന് ഇല്ലാതിരുന്നതു എനിക്കു വലിയ നഷ്ടമായിപ്പോയി,” ഇങ്ങനെയാണ് അവർ പറയുക. “നീ എങ്ങനെയിരിക്കുന്നുവെന്നു കാണാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചു.” അഞ്ചു സെന്റിന്റെ ഒരു നാണയം അവർ എനിക്കു നൽകും. പത്തു ലക്ഷം ഡോളർ പോലെയാണ് എനിക്കതു തോന്നുക. എന്നിട്ടു പറയും, “അടുത്ത ഞായറാഴ്ച സൺഡേ സ്കൂളിനു നിനക്കു വരുവാൻ കഴിയുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. കാരണം, നീയില്ലാത്തതു ഞങ്ങൾക്കു വലിയൊരു കുറവായി അനുഭവപ്പെടുന്നു. നീ ക്ലാസ്സിൽ വരുമ്പോൾ നിന്നെ എനിക്കു കാണണം. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ പഠിപ്പിക്കുവാൻ എഴുന്നേൽക്കുമ്പോൾ നീ കൈയുയർത്തി എന്റെ നേരെ ഒന്നു വീശുമോ?” (ഏകദേശം അൻപതു കുട്ടികൾ അന്നു ക്ലാസിലുണ്ടായിരുന്നു.) “അപ്പോൾ എനിക്കു നിന്നെ കാണാം, പുഞ്ചിരിക്കാം, എനിക്കതു നന്നായിത്തോന്നും എനിക്കെന്നു നന്നായി പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യാം.”

ഞായറാഴ്ചയാകുമ്പോൾ, എനിക്കു സുഖമായാലും ഇല്ലെങ്കിലും ഞാൻ പോകും. ഞാൻ കൈ വീശും. അവർ പുഞ്ചിരിക്കും, തലയാട്ടും, പഠിപ്പിക്കും. എന്നെ അവർ എത്രമാത്രം കരുതിയെന്ന് എനിക്കറിയാം. എനിക്ക് എന്തുചെയ്യുവാനും കഴിയുമെന്ന തോന്നലുള്ളവാക്കിയത് ആ കരുതലാണ്.

3. ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരത്തിലെ ഏതൊരാളും ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരത്തിലെ എല്ലാവരോടും ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനികളെന്ന നിലയിൽ, നിരവധിയാളുകൾ അത് അവരുടെ സ്വന്തമായ രീതിയിൽ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. മറ്റുള്ളവർക്ക് അവർ വ്യത്യസ്തരായിത്തീരുകയും, അവരും അതുപോലെയാകണമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരത്തിന്റെ പ്രവർത്തനം അങ്ങനെയൊക്കെ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതല്ല.

ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി തനിയെ പോകാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ, അത് മേസ്തിരിയുടെ രസകരമായ കഥപോലെയുണ്ട്. ആ മേസ്തിരിക്ക് ഇരുന്നൂറുവതു കിലോയോളം ഇഷ്ടിക നാലു നിലക്കെട്ടിടത്തിന്റെ മുകളിൽ നിന്നു താഴെയിറക്കണം. ഒരു ഇൻഷ്യറൻസ് ക്ലെയിം ഫോമിൽ നിന്നെടുത്ത അയാളുടെ വാക്കുകൾ താഴെക്കൊടുക്കുന്നു :

ഇഷ്ടികകൾ കൈയ്യിൽ പെറുക്കിയെടുത്തു താഴേക്കു കൊണ്ടു വരാൻ ഒരുപാടു നേരമെടുക്കും. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ അവയെല്ലാം ഒരു വീപ്പ്തക്കെത്താക്കിയിട്ട്, കെട്ടിടത്തിന്റെ മുകളിലുറപ്പിച്ച ഒരു കപ്പിയുമായി ബന്ധിപ്പിച്ചു. തറനിരപ്പിനു കയർ കെട്ടിയ ശേഷം ഞാൻ കെട്ടിടത്തിന്റെ മുകളിലേക്കു പോയി. ഇഷ്ടിക നിറച്ച വീപ്പയ്ക്കു ചുറ്റും കയർ കെട്ടിയുറപ്പിച്ചു. താഴെയുള്ള നടപ്പാതയ്ക്കു മീതെ അതു തൂക്കായിട്ടു.

പിന്നെ ഞാൻ താഴത്തെ നടപ്പാതയിൽച്ചെന്ന് അവിടെക്കെട്ടിയിരുന്ന കയർ അഴിച്ചു. വീപ്പ മെല്ലെ താഴേക്കിറങ്ങാൻ കയറിൽ ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചു പിടിച്ചു. പക്ഷേ, എനിക്ക് എഴുപതു കിലോ മാത്രമുള്ളതുകൊണ്ട് എന്നെ അതു തറയിൽ നിന്നു വേഗം തെറിപ്പിച്ചു കളഞ്ഞു. കയർ വിട്ടുകളയുന്ന കാര്യം ചിന്തിക്കാൻ പോലും പറ്റിയില്ല.

രണ്ടാം നിലയുടെയും മൂന്നാം നിലയുടെയും ഇടയിൽ കൂടി ഞാൻ പോയപ്പോൾ, താഴോട്ടു വരുന്ന വീപ്പയുമായി ഞാൻ കൂട്ടി മുട്ടി. എന്റെ ശരീരമൊക്കെ ചതയാനും മുറിയുവാനുമുള്ള കാരണം ഇതാണ്.

മുകളിലെത്തുന്നതുവരെ ഞാൻ കയർ മുറികെപ്പിടിച്ചു. അവിടെ വച്ച് കൈ കപ്പിയ്ക്കുള്ളിൽ തിങ്ങിക്കയറി. തള്ളവിരൽ ഒടിയാൻ ഇതാണു കാരണമായത്.

അതേസമയം ആ വീപ്പ താഴത്തെ നടപ്പാതയിൽ ചെന്നിടിച്ചു വലിയ ശബ്ദമുണ്ടായി. അതിന്റെ ചുവട് ഇളകിപ്പോയി. ഇഷ്ടികകൾ പോയതോടെ വീപ്പയുടെ ഭാരം കുറഞ്ഞു. (ഇരുപത് കിലോ ഭാരം മാത്രമേ വീപ്പയ്ക്കുള്ളൂ) അങ്ങനെ എന്റെ എഴുപതു കിലോ ശരീരം പെട്ടെന്നു താഴേക്കു പോയി. ഒഴിഞ്ഞ വീപ്പയുമായി എന്റെ കാൽ കൂട്ടിയിച്ചു. എന്റെ കണങ്കാൽ ഒടിയാൻ കാരണം ഇതാണ്.

സാവധാനം താഴേയ്ക്കു വന്ന ഞാൻ ഇഷ്ടികക്കുന്നയിൽ ഇടിച്ചിറങ്ങി. എന്റെ പുറം ഉളുക്കാനും തോളെല്ല് ഒടിയാനും കാരണമായത് ഇതാണ്. അപ്പോഴേയ്ക്കും എന്റെ സമനില തെറ്റിച്ച് ഞാൻ കയറിലെ പിടിവിട്ടു. താഴേക്കു പാഞ്ഞുവന്ന ഒഴിഞ്ഞവീപ്പ എന്റെ മേൽ വീണു തകർന്നു. എന്റെ തലയിലെ പരിക്കുകൾക്ക് ഇതാണ് കാരണം.

നിങ്ങളുടെ ഇൻഷുറൻസ് ക്ലെയിം ഫോമിലെ അവസാനത്തെ ചോദ്യമായ “ഇതുപോലെ വീണ്ടുമൊരു സാഹചര്യമുണ്ടായാൽ നിങ്ങളെന്തു ചെയ്യും?” എന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച്, എന്റെ മറുപടി. തന്നെത്താൻ ജോലിയെല്ലാം ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു ഞാൻ അവസാനിപ്പിച്ചു. ദയവായി ഈ ഉപദേശം സ്വീകരിച്ചാടേ.⁴

ആത്മീയ അർത്ഥത്തിൽ, ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരത്തിൽ നിന്ന് ആളുകൾ ബന്ധം വിട്ടു നിൽക്കുമ്പോൾ ഇതാണു സംഭവിക്കുന്നത്. തനിയെ പോകുന്നതിനു വേണ്ടി നമ്മെ ആരെയും ദൈവം മെനഞ്ഞിട്ടില്ല. നാം പരസ്പരം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടുന്നവരും സഹായിക്കേണ്ടുന്നവരുമാണ്. സഹോദരീ സഹോദരന്മാരെന്ന നിലയിൽ, നാമൊരുമിച്ചു യാത്ര ചെയ്യണം.

4. ആരെങ്കിലും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന ആരും (ഏതൊരാളും) ഒരുപാടു പേരെ സ്വാധീനിക്കുന്നു.

എന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഒരുപാടു പേർ എന്നെ സഹായിക്കുകയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഈ അറുപത്തൊന്നാം വയസ്സിൽ ഞാൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കുമ്പോൾ, അവരൊക്കെ എത്രയോ ഔദാര്യവും ദയയുമുള്ളവരായിരുന്നെന്നു ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെടുകയാണ്.

ഞാൻ ഏഴാം ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുമ്പോൾ എന്നോടൊപ്പമെട്ടെ റ്റേൻ ലെതർവുഡ് ആയിരുന്നു അവരിലൊരാൾ. എന്റെ സൺഡേസ്കൂൾ അദ്ധ്യാപകരിലൊരാളായിരുന്നു അദ്ദേഹം. എപ്പോഴും ഞെളിപിരികൊള്ളുന്ന, സംസാരിക്കുന്ന, വഴക്കടിക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടമായിരുന്നു ഞങ്ങൾ. ഇതെല്ലാം ഞങ്ങൾ ചെയ്യും പക്ഷേ ശ്രദ്ധിക്കുകയില്ല. എന്നാൽ, റ്റേൻ പറയുന്നതു

ഞങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കും. കാരണം, അദ്ദേഹം ജീവിച്ചതു ഞങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുവാനും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനുമാണ്.

ഒരു ദിവസം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശബ്ദം ഇടറാൻ തുടങ്ങി. കുട്ടികളെല്ലാം തിരിഞ്ഞു ഖ്ലൺ-നെ നോക്കി. അദ്ദേഹം ഞങ്ങളെ നോക്കി - കണ്ണുനീർച്ചാലുകൾ ഒഴുകുകയായിരുന്നു.

“ഈ ക്ലാസ്സ് കഴിഞ്ഞാലുടനെ സ്റ്റീവ്ബെനർ, ഫിൽ കോൺറാഡ്, ജൂനിയർ ഫോളർ, ജോൺ മാക്സ്വെൽ എന്നിവരെ എന്നിക്കൊന്നു കാണണം. നിങ്ങളോട് എന്നിക്കൊരു വലിയ കാര്യം പറയാനുണ്ട്,” അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

ക്ലാസ്സിനു ശേഷം അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു, “ഏഴാം ക്ലാസ്സിലെ എന്റെ ആൺകുട്ടികൾക്കു വേണ്ടി എല്ലാ ശനിയാഴ്ച രാത്രിയിലും ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കും. കഴിഞ്ഞ രാത്രിയിൽ ദൈവം എന്നോടു പറയുന്നതായി എന്നിക്കനുഭവപ്പെട്ടു - നിങ്ങൾ നാലുപേരെ ദൈവം തന്റെ ശുശ്രൂഷയ്ക്കായി വിളിക്കുമെന്ന്. അതു നിങ്ങളോടു പറയുന്ന ആദ്യത്തെയാൾ ഞാനായിരിക്കണമെന്നു ഞാനാഗ്രഹിച്ചു. നിങ്ങളുടെ മേൽ കൈവച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന ആദ്യത്തെയാളും ഞാനായിരിക്കണമെന്നാണ് എന്റെയാഗ്രഹം.”

ഖ്ലൺ ഞങ്ങളുടെ തലമേൽ കൈവച്ചു. ശുശ്രൂഷയിലേക്കുള്ള എന്റെ ഔദ്യോഗികമായ വേർതിരിക്കൽ (Ordination) അതാണെന്നാണു ഞാൻ കരുതുന്നത്. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതു ശരിയായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ നാലുപേരും ശുശ്രൂഷയിൽ പാസ്റ്റർമാരായിത്തീർന്നു.

അനേക വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം ഞാൻ ഖ്ലൺ-നെ സന്ദർശിച്ചു. കഴിഞ്ഞ വർഷങ്ങളിലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൺഡേസ്കൂൾ ക്ലാസ്സുകളിൽ നിന്നായി എത്രപേർ ശുശ്രൂഷയിലുണ്ടെന്നു ഞാൻ തിരക്കി. അദ്ദേഹത്തിനു കൃത്യമായറിയില്ലെങ്കിലും, മൂപ്പതു പേർ കാണുമെന്നു പറഞ്ഞു.

ഓരോ വർഷവും ഏഴാം ക്ലാസ്സുകാരോട് അദ്ദേഹം കാട്ടിയ സ്നേഹത്തിന്റെയും പ്രോത്സാഹനത്തിന്റെയും ഫലമായി എത്ര സഭകൾക്കു പ്രയോജനമുണ്ടായെന്നു ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രോത്സാഹനവാക്കുകൾ എത്ര ജീവിതങ്ങളെ സ്വാധീനിച്ചു കാണും? ഞാൻ സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കെത്തുന്നതു വരെ ഞാനത് അറിയുകയില്ലായിരിക്കാം. എന്നാൽ എനിക്ക് ഇതു നിങ്ങളോടു പറയാം. ആരെയെങ്കിലും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന ആരും (ഏതൊരാളും) ഒരുപാടു പേരെ സ്വാധീനിക്കുന്നു.

5. ദൈവം എല്ലാവരെയും സ്നേഹിക്കുന്നു.

അനേക ക്രിസ്ത്യാനികളും ആരെ സഹായിക്കണം, ആരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കണമെന്നു തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ പ്രവണതയുള്ളവരാണ്. അവരെപ്പോ

ലെയുള്ളവരെയാണ് അവർ അന്വേഷിക്കുന്നത്. തങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നതു വിശ്വസിക്കുകയും തങ്ങൾ ചിന്തിക്കുന്നതു പോലെ ചിന്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരെ മാത്രമേ സഹായിക്കാവൂ. എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവരുണ്ട്. അങ്ങനെയല്ല വേണ്ടത്. യേശു ചെയ്ത രീതി തീർച്ചയായും അതല്ല.

വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ്, കുഴിയിൽ വീണിട്ടു കര കയറാൻ കഴിയാതിരുന്ന ഒരാളെക്കുറിച്ചു വായിച്ചു. മറ്റുള്ളവർ അദ്ദേഹത്തെ കൈകാര്യം ചെയ്തത് എങ്ങനെയെന്നു നോക്കാം :

ആത്മജ്ഞാനിയായ (Subjective) ഒരു വ്യക്തി അതുവഴി വന്നിട്ടു പറഞ്ഞു: “നിങ്ങൾ കുഴിയിൽക്കിടക്കുന്നതിൽ എനിക്കു വിചാരമുണ്ട്.”

വാസ്തവമായിക്കാണുന്ന (Objective) ഒരാൾ അതിലേ വന്നിട്ടു പറഞ്ഞു, “ആരെങ്കിലും അവിടെ വീഴുമെന്നുള്ളതു യുക്തിസഹമാണ്.”

ഒരു പരീശൻ (സ്വയനീതിക്കാരൻ) പറഞ്ഞു, “ചിത്ത മനുഷ്യർ മാത്രമേ കുഴിയിൽ വീഴുകയുള്ളൂ.”

ഒരു ഗണിതജ്ഞൻ, എങ്ങനെയെന്ന് ആ മനുഷ്യൻ കുഴിയിൽ വീണതെന്നു കണക്കുകൂട്ടി നോക്കി.

ഒരു പത്രലേഖകൻ, കുഴിയിൽ കിടക്കുന്ന വ്യക്തിയെക്കുറിച്ച് ഒരു ചുടൻ വാർത്തയായിരുന്നു വേണ്ടിയിരുന്നത്.

ഒരു യാഥാസ്ഥിതികൻ പറഞ്ഞു, “ആ കുഴി നിനക്കു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാ.”

ഒരു കാൽവിനിസ്റ്റ് പറഞ്ഞു, “നീ രക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിൽ ഒരിക്കലും കുഴിയിൽ വീഴില്ലായിരുന്നു.”

ഒരു അർമീനിയൻ പറഞ്ഞു, “നീ രക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടും കുഴിയിൽ വീണല്ലോ.”

കരിസ്മാറ്റിക്കുകാരൻ പറഞ്ഞു, “നീ കുഴിയിലെല്ലെന്ന് ഒന്ന് ഏറ്റുപറഞ്ഞേ.”

യാഥാർത്ഥ്യവാദി അതുവഴി വന്നിട്ടു പറഞ്ഞു, “ഇപ്പോൾ അതൊരു കുഴിയാണ്.”

ഭൂവിജ്ഞാനി പറഞ്ഞു “ആ കുഴിയിലെ പാറയുടെ ഘടന നോക്കാൻ”.

പൊതുമരാമത്ത് പണിക്കാരൻ ചോദിച്ചു “കുഴിയിൽ കിടക്കുന്ന തിനു കരം കൊടുക്കുന്നുണ്ടോയെന്ന്”.

മറ്റൊരു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ചോദിച്ചു, “കുഴി കുഴിക്കാൻ നിങ്ങൾക്ക് അനുവാദം കിട്ടിയിരുന്നോ?”

സ്വയം സഹതപ്തിക്കുന്ന ഒരാൾ പറഞ്ഞു, “എന്റെ കുഴി കാണുന്നതുവരെ നീ മറ്റൊന്നും കണ്ടില്ലല്ലോ.”

ശുഭാപ്തി വിശ്വാസി പറഞ്ഞു, “കാര്യങ്ങൾ ഇതിലും വഷളാകാമായിരുന്നു.”

അശുഭാപ്തി വിശ്വാസി പറഞ്ഞു, “കാര്യങ്ങൾ വഷളാകും.”

യേശു ആ മനുഷ്യനെ കണ്ടിട്ട് അവന്റെയടുത്തേക്കു കുനിഞ്ഞ്, കൈനീട്ടി അവനെ കുഴിയിൽ നിന്നു വലിച്ചെടുത്തു.

യേശു ആളുകൾക്കുവേണ്ടി മരിക്കാനാണു വന്നത്. അവൻ ആളുകളുടെ കാര്യത്തിലായിരുന്നു (ആണ്) ശ്രദ്ധ. ഞാനും നിങ്ങളും ആളുകളുടെ കാര്യത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ദൈവം എല്ലാവരെയും സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്നും, യേശു മറ്റുള്ളവരെ കരുതിയതുപോലെ നാമും മറ്റുള്ളവരെ കരുതണമെന്നും മറന്നുപോകരുത്. ദൈവം അവരെ എന്തായിരിക്കുവാൻ സൃഷ്ടിച്ചുവോ, അതായിരിക്കാൻ അവരെ നാം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

എല്ലാവരും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നവർ ആയിത്തീരുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെന്നും, യേശുവിനെ അറിയുന്നവർ കൂടുതലായി യേശുവിനെപ്പോലെ ആയിത്തീരണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെന്നും (ഏറ്റവും നിഷേധചിന്തയുള്ള വ്യക്തിപോലും) ഞാൻ ആഴമായി വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്തിനാണു ഞാനതു പറയുന്നത്? നാമെല്ലാവരും മറ്റുള്ളവരിൽ നല്ല നിലയിലുള്ള സ്വാധീനം ചെലുത്താനാഗ്രഹിക്കുന്നവരാണെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. അതാണ് അതിന്റെ കാരണം. മറ്റുള്ളവർക്കു വില കല്പിക്കുക, അവരിൽ നിന്ന് അത് എടുത്തു മാറ്റാനല്ല നാം ആഗ്രഹിക്കേണ്ടത്.

അതുകൊണ്ടു നിങ്ങളുടെ പ്രോത്സാഹകനായിരിക്കാൻ ദയവായി എന്നെ അനുവദിക്കുക. ഒരു വ്യത്യസ്തമുളവാക്കാൻ നിങ്ങൾക്കു കഴിയും. മറ്റുള്ളവർക്ക് വില കല്പിക്കാൻ നിങ്ങൾക്കു സാധിക്കും. യേശുവിനെ നന്നായി പ്രതിനിധീകരിക്കാൻ നിങ്ങൾക്കാവും. “നന്ന്, നല്ലവനും വിശ്വസ്തനുമായ ദാസനേ,” എന്ന വാക്കുകൾ ഒരിക്കൽ നിങ്ങൾ കേൾക്കും. എല്ലാവർക്കും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നവരാകാം. നിങ്ങൾ പണക്കാരനാകേണ്ടതില്ല, ബുദ്ധിരാക്ഷസനാകേണ്ടതില്ല, ഉന്നതമായ വ്യക്തിപ്രഭാവം വേണമെന്നില്ല,

ഇതൊന്നും നിങ്ങൾക്കു വേണ്ട. ആളുകളെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു കരുതലും ആരും ഭിക്കാനുള്ള മനസ്സും മതി. വലിയ കാര്യമോ സവിശേഷമായ കാര്യമോ ഒന്നും ചെയ്യേണ്ടതില്ല. ദിനംപ്രതി നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന കൊച്ചു കാര്യങ്ങൾക്ക്, നിങ്ങൾക്കു സങ്കല്പിക്കാൻ കഴിയാവുന്നതിനപ്പുറമായ സ്വാധീനം ചെലുത്താനുള്ള ശേഷിയുണ്ട്.

- എന്തെങ്കിലും ശരിയായ കാര്യം ചെയ്യുന്ന ഒരാളെ കണ്ടുപിടിക്കുക.
- കാപട്യരഹിതമായി ആരെയെങ്കിലും അനുഭവിക്കുക.
- ആരെയെങ്കിലും ആവശ്യത്തിൽ സഹായിക്കുക.
- കരയുന്ന ഒരാളെ തോളിൽ താങ്ങുക
- വിജയിക്കുന്ന വ്യക്തിയോടൊപ്പം വിജയം ആഘോഷിക്കുക.
- ഏതെങ്കിലുമൊരാൾക്കു പ്രത്യാശ നൽകുക.

നിങ്ങൾക്കിതു ചെയ്യാൻ കഴിയും! ഇപ്പോൾത്തന്നെ പ്രവർത്തിക്കുക. എനിക്കിഷ്ടമുള്ള ഈ ഉദ്ധരണി എപ്പോഴും മനസ്സിൽ വയ്ക്കുക : “ഈ ലോകത്തിൽക്കൂടി ഒരിക്കൽ മാത്രമാണു ഞാൻ കടന്നു പോകുമെന്നാണു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് എന്റെ സഹജീവിക്കു വേണ്ടി എന്തെങ്കിലും നല്ല കാര്യം ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നത്, എന്തെങ്കിലും ദയ കാട്ടാൻ കഴിയുന്നത് ഇപ്പോൾ ഞാൻ ചെയ്യട്ടെ. അതു ഞാൻ നീട്ടി വയ്ക്കുകയോ അവഗണിക്കുകയോ ചെയ്യാതിരിക്കട്ടെ. കാരണം, ഈ വഴിയിലൂടെ ഞാൻ വീണ്ടും കടന്നു പോകുകയില്ലല്ലോ.”⁵

അദ്ധ്യായം

10

തീവ്രമായ ദയാപ്രവൃത്തികൾ

ചിലർചെയ്യുന്നതു പോലെ നമ്മുടെ സഭായോഗങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കാതെ തമ്മിൽ പ്രബോധിപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, സ്നേഹത്തിനും സൽപ്രവൃത്തികൾക്കും ഉത്സാഹം വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ അന്യോന്യം സൂക്ഷിച്ചു കൊള്ളുക.

- എബ്രായർ 10:24

മറ്റുള്ളവർക്ക് ഒരു അനുഗ്രഹമാകത്തക്ക നിലയിൽ നിങ്ങൾക്ക് എങ്ങനെ യെല്ലാം പ്രവർത്തിക്കാമെന്ന്, നിങ്ങളുടെ പങ്കാളിയുമായോ കുടുംബാംഗവുമായോ സുഹൃത്തുമായോ നിങ്ങൾ എപ്പോഴെങ്കിലും ചർച്ച ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ? മിക്കവരും ചെയ്തിട്ടുണ്ടാവില്ലെന്ന് എനിക്കു പറയാനാവും. ഏകദേശം മൂന്നു വർഷം മുമ്പു ഞാനും അങ്ങനെയായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ 6-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ ഞാൻ സൂചിപ്പിച്ചതു പോലെ, അത്തരം സംഭാഷണങ്ങൾ രസകരവും വളരെ പ്രയോജനപ്രദവുമാണ്. മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കുകയെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ നാം ചിന്തിക്കുകയും സംസാരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ നമുക്ക് ആനന്ദമുണ്ടാകുന്നു. മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കുകയെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ നാം ഒന്നും ചെയ്യുന്നില്ലെങ്കിൽ സ്നേഹവിപ്ലവമുണ്ടാകില്ല. നമുക്കു ലക്ഷ്യങ്ങളുണ്ടായിരിക്കണം. അവ നിറവേറ്റാൻ നാം ഉദ്യമിക്കുകയും വേണം.

മറ്റുള്ളവരെ സ്നേഹിക്കുകയെന്നത് എന്റെ ജീവിത പ്രമാണമായി ഒരിക്കൽ ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. സ്നേഹം കാണിക്കാൻ പല നിലകളിലുള്ള വഴികൾക്കായി ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. സ്നേഹം വെറുമൊരു സിദ്ധാന്തമോ വെറും സംസാരമോ അല്ല; അതു പ്രവൃത്തിയാണ് (1 യോഹ. 3:18). പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന സ്നേഹമുള്ള വാക്കുകൾ കൊണ്ടു നമുക്ക് ആളുകളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനും, അവർ എത്രമാത്രം വിലയുള്ളവരാണെന്നു പ്രകടിപ്പിക്കാനും നമുക്കു തീർച്ചയായും കഴിയും. കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിൽ ഞാനതു സൂചിപ്പിച്ചിരുന്നല്ലോ. എന്നാൽ നമ്മുടെ സമയം, ഊർജ്ജം, സമ്പത്ത്, പണം എന്നീ വിഭവങ്ങളും മറ്റുള്ളവരെ സ്നേഹിക്കാൻ നാം ഉപയോഗിക്കണം.

നിങ്ങൾക്കു യാതൊന്നും കൊടുക്കാനില്ലെന്നായിരിക്കാൻ നിങ്ങൾ ചിന്തിക്കുന്നത്. നിങ്ങൾക്കു കടമുണ്ടായിരിക്കാം. അതു വീട്ടാൻ നിങ്ങൾ പരമാവധി ശ്രമിക്കുന്നുമുണ്ടാകാം. മറ്റുള്ളവർക്കു കൊടുക്കുകയെന്ന ചിന്ത തന്നെ നിങ്ങളെ അലോസരപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടാകാം. നിങ്ങൾക്കു കൊടുക്കണമെന്നുണ്ട്. പക്ഷേ എങ്ങനെയെന്ന് ഒരു മാർഗ്ഗം നിങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ടാകില്ല. നിങ്ങൾക്കു മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ, കൊടുക്കാനും സ്നേഹം പകരാനും ആയിരിക്കണക്കിനു വഴികളുണ്ട്. അവ നിങ്ങൾ താല്പര്യത്തോടെ തിരക്കണം.

നടക്കുക, സംസാരിക്കുക

എന്തു ചെയ്യണമെന്ന്, ഞാൻ ആളുകളോടു പറയുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ എങ്ങനെ ചെയ്യണമെന്നു പറയാൻ വിട്ടുപോകുന്നു. അതൊരു വലിയ അബദ്ധമാണ്. അനേകർ സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചു പറയുന്നു. എന്നാൽ സ്നേഹം പ്രായോഗികമാക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് എന്തെങ്കിലും ഉറച്ച ആശയം അത് ആളുകൾക്കു നൽകുന്നില്ല. സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പുസ്തകം ഞാനിപ്പോൾ വായിച്ചു തീർത്തതേയുള്ളൂ. 210 പേജുള്ള ആ പുസ്തകം നിറയെ, നാം പരസ്പരം സ്നേഹിക്കാൻ യേശു പഠിപ്പിച്ചതിനെക്കുറിച്ചാണ്. അവൻ നമ്മെ സ്നേഹിച്ചതുപോലെ നാമും അന്യോന്യം സ്നേഹിച്ചാൽ ലോകം അവനെ അറിയുമെന്ന പുതിയ കല്പനയാണ് അവൻ കല്പിച്ചത്. നാം അതു പിന്തുടരണം (യോഹ. 13:34-35). എന്നാൽ ഒരു വ്യക്തിയുടെ ജീവിതത്തിൽ അതു യാഥാർത്ഥ്യമായി എങ്ങനെ കാണാമെന്നതിനെക്കുറിച്ച്, ഒരു പ്രായോഗിക ആശയമോ സൃഷ്ടിപരമായ ചിന്തയോ ഞാൻ കണ്ടെത്തിയിട്ടില്ല. നമുക്കു ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന പരമപ്രധാനമായ കാര്യം അന്യോന്യം സ്നേഹിക്കുകയെന്നാണ് എഴുത്തുകാരൻ ആവർത്തിച്ചു പറയുന്നത്. പക്ഷേ, സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ച് ആവശ്യമായ അറിവുകളെല്ലാം ആ പുസ്തകം എനിക്കു തന്നെ

ങ്കിലും, എങ്ങനെ അതു ചെയ്തു തുടങ്ങണമെന്നു യാതൊരു തുമ്പും അതു നൽകിയില്ല. ശരിയായതു ചെയ്യാൻ ആളുകൾക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ടെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. പക്ഷേ ശരിയായ ദിശ കാട്ടിക്കൊടുക്കാൻ അവർക്ക് ആരെങ്കിലും വേണം.

യേശു സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുക മാത്രമല്ല ചെയ്തത്. അവൻ ദിവസവും സൽപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുകയും പിശാചു ബാധിച്ച വരെയെല്ലാം സൗഖ്യമാക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു സഞ്ചരിച്ചുവെന്നു പറയുന്നതും ഓർക്കുക (പ്രവൃത്തികൾ 10:38). അവൻ ദിനംപ്രതി ആളുകളെ സഹായിക്കുന്നതും അവർ പറയുന്നതു ശ്രദ്ധിക്കുന്നതും അവന്റെ ശിഷ്യന്മാർ കണ്ടു. ആരെങ്കിലും ഒരാവശ്യവുമായി വരുമ്പോൾ അയാളെ സഹായിക്കാൻ തന്റെ പരിപാടികൾക്കു തടസ്സമുണ്ടാകുന്നതു വകവയ്ക്കാതിരിക്കുന്നതും ശിഷ്യന്മാർ ശ്രദ്ധിച്ചു. പാവപ്പെട്ടവരെ സഹായിക്കാനുള്ള പണം എപ്പോഴും ശിഷ്യന്മാരുടെ കൈവശം നീക്കിയിരിപ്പുണ്ടെന്നും കർത്താവ് ഉറപ്പു വരുത്തി. പെട്ടെന്നു ക്ഷമിക്കുന്നതിനും ബലഹീനരോടു സഹിഷ്ണുത കാട്ടുന്നതിനും അവർ സാക്ഷ്യം വഹിച്ചു. അവൻ ദയയും എളിമയുള്ളവനും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നവനുമായിരുന്നു. ആരെയും ഒരിക്കലും അവൻ എഴുതിത്തള്ളിയില്ല. ആളുകളെ സ്നേഹിക്കണമെന്ന് അവൻ വെറുതെ പറഞ്ഞില്ല; എങ്ങനെയാണു സ്നേഹിക്കേണ്ടതെന്ന് അവൻ ചുറ്റുമുള്ളവർക്കു കാട്ടിക്കൊടുത്തു. നമ്മുടെ വാക്കുകൾക്കു പ്രാധാന്യമുണ്ട്. എന്നാൽ നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികൾക്കു നമ്മുടെ വാക്കുകളെക്കാൾ തൂക്കമുണ്ട്.

നമ്മുടെ വാക്കുകൾക്കു പ്രാധാന്യമുണ്ട്; എന്നാൽ നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികൾക്കു നമ്മുടെ വാക്കുകളെക്കാൾ തൂക്കമുണ്ട്.

നമ്മുടെ ഏറ്റവും വലിയ പ്രശ്നം

ക്രിസ്ത്യാനിത്വത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ഒറ്റ പ്രശ്നമെന്നത്, എന്തു ചെയ്യണമെന്നു പറയുന്നവരെ നാം ശ്രദ്ധിക്കുന്നുവെന്നതാണ്. എന്തു ചെയ്യണമെന്നാണു മറ്റുള്ളവരോടു നാമും പറയുന്നത്. എന്നാൽ നമ്മൾ നമ്മുടെ സഭാഹാളികൾക്കു വെളിയിൽ, അഥവാ ബൈബിൾ ക്ലാസ്സുകൾക്കു പുറത്തേക്കു പോകുന്നു, ഒന്നും ചെയ്യുന്നുമില്ല. നമുക്കറിയാവുന്നതു നാം ചിന്തിക്കുന്നു എന്നതു പ്രശ്നമല്ല. നമുക്കറിയാവുന്നതിന്റെ തെളിവു നാം ചെയ്യുന്നതിലാണ്. നമ്മുടെ ഫലം കൊണ്ടു നാം അറിയപ്പെടുമെന്ന് യേശു പറ

ഞ്ഞു (മത്തായി 12:33). നമ്മുടെ ജീവിതം മൂലവും പെരുമാറ്റം മൂലവും എന്താണുളവാക്കുന്നത് എന്നതിലൂടെ നാം യഥാർത്ഥത്തിൽ ആരാണെന്ന് (ആന്തരികമായി) ആളുകൾക്കു പറയാൻ കഴിയും.

ഞാൻ നിരന്തരം എന്നോടു തന്നെ ചോദിക്കാറുണ്ട്. “ഞാൻ ചെയ്യുന്നതു വാസ്തവത്തിൽ സ്നേഹം കാട്ടുന്നതാണോ?” അപ്പോസ്തലനായ പൗലോസ് പറയുന്നതുപോലെ, അറിവു മൂലം നാം വഞ്ചിതരാകാം. നമ്മുടെ അറിവു മൂലമുള്ള അഹങ്കാരത്താൽ നമുക്കു കണ്ണു കാണാതാകാം. നാം അറിയുന്നതു യാതൊന്നും പ്രായോഗികമാക്കാത്തതുകൊണ്ട് അതു നാമൊരിക്കലും കാണുകയില്ല. വെറും അറിവ് ആളുകളെ അഹങ്കാരം കൊണ്ടു ചീർപ്പിക്കുന്നുവെന്നു കൊരിന്ത്യരോടു പൗലോസ് പറയുകയാണ്. എന്നാൽ സ്നേഹം (വാത്സല്യം, ഭൃതദയ) ആത്മീയവർദ്ധന വരുത്തുകയും പണിയുകയും പൂർണ്ണതയിലേക്ക് ആളുകൾ വരാൻ പ്രോത്സാഹനം നൽകുന്നതുമാണ് (1 കൊരി. 8:1). നാം പറയുന്നതിനും പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുമിടയിൽ വിടവിലല്ലെന്നു നാമെല്ലാവരും ഉറപ്പുവരുത്തേണ്ടതാണ്. പല ക്രൈസ്തവരെയും കപടഭക്തരെന്നു ലോകം വിളിക്കുന്നതിൽ അത്ഭുതമില്ല. വാസ്തവമായും അവർ കപടഭക്തർ തന്നെയാണ്.

ഒരു “മിഷൻ ഞായറാഴ്ച” ഒരു സഭയിൽ വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പു ഞാൻ സംബന്ധിച്ചു. അന്ന് അവിടെ “മിഷൻ പ്രവർത്തനങ്ങളെ”ക്കുറിച്ചു പ്രസംഗമുണ്ടായിരുന്നു. നമ്മുടെ പട്ടണത്തിൽത്തന്നെയുള്ള പാവപ്പെട്ടവരെയും ഞെരുക്കമനുഭവിക്കുന്നവരെയും സന്ധിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് അവിടെയെന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞതായി ഞാനോർക്കുന്നില്ല. ഭൂരിഭാഗവും പ്രസംഗങ്ങളും ഉപദേശവിഷയങ്ങളായിരുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനിത്വത്തിന്റെ പ്രായോഗികവശങ്ങളും, സമൂഹത്തിൽ ഞാൻ എങ്ങനെ പെരുമാറണമെന്നതും അവിടെ വിഷയമായില്ല. പത്മയാപദേശം പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്. എന്നാൽ ദൈനംദിന ജീവിതത്തിൽ ഞാൻ എങ്ങനെ ജീവിക്കുന്നുവെന്നതും തുല്യപ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതാണ്. അപഖ്യാതി, ഭിന്നത, സ്ഥാനമാനങ്ങൾക്കായുള്ള മത്സരം എന്നിവകൊണ്ടും സഭ നിറഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. പല നിലകളിൽ നമ്മുടെ പെരുമാറ്റവും ലോകത്തിന്റെ പെരുമാറ്റവും തമ്മിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ല. നാം വെറുതെ സഭായോഗത്തിനു പോകുന്നുവെന്നു മാത്രം. പ്രകൃത്യാതീതമായ ദൈവികവരങ്ങൾ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു ലഭ്യമാണെന്നു ഞാൻ കണ്ടെത്തിയിരുന്നു. അതിനെക്കുറിച്ച് ഞാൻ കൂടുതൽ മൗലികവാദിയും അത്യുത്സാഹിയുമായതിനാൽ ആ സഭയിൽ നിന്നു പോകാൻ ഒടുവിൽ എന്നോടാവശ്യപ്പെട്ടു. ഉത്സാഹശീലവും ആഹ്ലാദഭരിതവുമായ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയായി ഞാൻ തീർന്നു. ഞാൻ വികാരഭരിതയായതിനാൽ ശാന്തയാകേണ്ടതുണ്ടെന്നും എന്നോടു പറഞ്ഞു.

പിന്നെ ഞാൻ മറ്റൊരു സഭയിൽ പോയി. അവിടെയുള്ളവർ എനിക്കു വിശേഷമായി അനുഭവപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളിൽ ഉത്സാഹികളായിരുന്നു. യേശു ക്രിസ്തുവിലൂടെയുള്ള രക്ഷയെക്കുറിച്ചു മറ്റുള്ളവരോടു സാക്ഷിക്കുന്നതിൽ അവർ അത്യുത്സാഹികളായിരുന്നു. ആനന്ദഭരിതയായ ഞാൻ, ദൈവത്തെ സേവിക്കാൻ ആഴമായ ആഗ്രഹമുള്ളവളായി. അങ്ങനെ ഒരു കൂട്ടം സ്ത്രീകളെ സംഘടിപ്പിച്ച് എല്ലാ വെള്ളിയാഴ്ചയും ലഘുലേഖകളുമായി ഞങ്ങൾ പുറപ്പെട്ടു. ആളുകൾ പലചരക്കു കടയിലേക്കു കയറുമ്പോൾ, ഞങ്ങൾ അവർക്കു സുവിശേഷപ്രതികൾ നൽകുകയും കാറിന്റെ മുൻസ്ട്രാസിൽ അവ വയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. വളരെക്കുറച്ച് ആഴ്ചകൾക്കുള്ളിൽ, പതിനായിരം ചെറുപുസ്തകങ്ങൾ - സുവിശേഷ സന്ദേശമടങ്ങിയവ - ഞങ്ങൾ വിതരണം ചെയ്തു. എല്ലാ ചൊവ്വാഴ്ച വൈകുന്നേരവും എന്റെ ഭവനത്തിൽ വച്ച് ബൈബിൾ ക്ലാസ്സും ഞാൻ നടത്തി.

ഞാൻ ദൈവത്തിൽ വളരുകയായിരുന്നു. അവനെ സേവിക്കാൻ എനിക്ക് അത്യുത്സാഹമുണ്ടായി. എന്നാൽ സഭയിലെ മുപ്പന്മാർ എന്നെ വിളിച്ചു വരുത്തിയിട്ടു പറഞ്ഞു, ഞാനൊരു മത്സരിയായിരിക്കുന്നു. അവരോട് അനുവാദം വാങ്ങിക്കാതെ ഞാൻ സ്ത്രീകളെ സംഘടിപ്പിച്ചു ലഘുലേഖകൾ വിതരണം ചെയ്യാൻ പോയി. എനിക്കു പകരം ഡേവ് ബൈബിൾ ക്ലാസ്സ് നടത്തണമെന്ന് അവർ എന്നെയും ഡേവിനെയും അറിയിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ സഭ അവസാനം ശുഷ്കിച്ച് ഒന്നുമില്ലാതായിത്തീർന്നു. ഇപ്പോൾ അതു നിലവിലില്ല. കാരണം, അവർ ജനത്തെ നിയന്ത്രിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അങ്ങനെ ചെയ്തതു മൂലം, ദൈവദത്തമായ വരങ്ങൾ അവർ അടിക്കടി കെടുത്തിക്കൊണ്ടു.

കുറെ വർഷങ്ങളായി മറ്റൊരു സഭയിൽ ഞാൻ സംബന്ധിച്ചു. എന്നാൽ സത്യസന്ധമായിപ്പറയട്ടെ, യഥാർത്ഥ സ്നേഹം വളരെ കുറച്ചു മാത്രമേ അവിടെ ഞാൻ കണ്ടുള്ളൂ. ആ സഭയ്ക്കു കുറച്ചു സുവിശേഷ പ്രവർത്തനങ്ങളേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ലോകസുവിശേഷീകരണത്തിനായുള്ള അവരുടെ ബജറ്റ് അല്പമായിരുന്നു. അതും ക്രമേണ ഇല്ലാതായി. സ്വാർത്ഥരും അഹംഭാവികളും അസുയാലുക്കളും മറ്റുള്ളവരുടെ വിജയത്തിൽ ഭീതിയുള്ളവരുമായ നേതാക്കന്മാരും ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. തീരെ പക്ഷതയില്ലാത്ത ചിലരും നിയന്ത്രിക്കാനുണ്ടായിരുന്നു. സ്വയംകേന്ദ്രീകൃതമായ ഒന്നിൽ ഇടപെട്ട് എന്റെ ജീവിതം ഞാൻ പാഴാക്കിയതോർക്കുമ്പോൾ എനിക്ക് ആകെ അസ്വസ്ഥത തോന്നാറുണ്ട്. സഭയെ പൊതുവായും പ്രാദേശികമായും വിളിച്ചിരിക്കുന്നതു സുവിശേഷീകരണ (Outreach) ത്തിനാണ്, വിശ്വാസികളെ ശുശ്രൂഷിക്കാനല്ല. (In-reach) സമൂഹങ്ങളിലും പട്ടണങ്ങളിലും രാഷ്ട്രങ്ങളിലും ലോകത്തിലും സാക്ഷിയായിരിക്കുകയെന്ന ദൗത്യമാണു സഭയ്ക്കുള്ളത് (പ്രവൃത്തികൾ 1:8).

തീവ്രമായ സ്നേഹത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യത്തിലാണു സഭ പ്രവൃത്തിക്കേണ്ടുന്നത്. സഹിഷ്ണുത, ദയ, താഴ്മ മറ്റുള്ളവരുടെ വിജയത്തിലുള്ള സന്തോഷം, നിസ്വാർത്ഥത, കൊടുക്കൽ, ഏറ്റവും നല്ലതിൽ എപ്പോഴും വിശ്വസിക്കുക, ക്ഷമിക്കാനുള്ള വേഗത, വിധിക്കുന്നതിനു പകരം കരുണ കാട്ടുക, ഭൃതദയ, സൽപ്രവൃത്തികൾ, ദരിദ്രരെയും വിധവമാരെയും അനാഥരെയും ഭവനരഹിതരെയും വിശക്കുന്നവരെയും ഞെരുക്കമനുഭവിക്കുന്നവരെയും സഹായിക്കുക എന്നിവയാണു വചനം അതിനു വ്യക്തമായി നൽകുന്ന നിർവ്വചനം. മറ്റുള്ളവരുടെ നന്മയ്ക്കായി സ്വന്തജീവൻ വെച്ചു കൊടുക്കുന്നതാണു സ്നേഹം. സ്നേഹം സജീവമായി ഇടപെടണം, ഇല്ലെങ്കിൽ അതു മരിക്കും. അതാണു വാസ്തവം. അത് ഒഴുകുകയും വളരുകയും വേണം!

അനുകമ്പയുള്ള ഹൃദയം കൊണ്ടു നിങ്ങൾ എന്തു ചെയ്യും?

1 യോഹന്നാൻ 3:17-ൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു ചോദ്യം ചോദിക്കുന്നുണ്ട്: “എന്നാൽ ഈ ലോകത്തിലെ വസ്തുവകയുള്ളവൻ (ജീവിക്കാൻ വകയുള്ളവൻ) ആരെങ്കിലും തന്റെ സഹോദരമുട്ടുള്ളതു കണ്ടിട്ട് അവനോടു മനസ്സലിവു കാണിക്കാത്താൽ ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹം അവനിൽ എങ്ങനെ വസിക്കും?” മറ്റൊരു നിലയിൽ, ഒരാവശ്യം നാം കാണുമ്പോൾ, നമ്മുടെ അനുകമ്പയുള്ള ഹൃദയം തുറക്കണോ വേണ്ടയോ എന്നു നമുക്കു തീരുമാനിക്കാൻ കഴിയുമെന്നാണ് ഇതിനർത്ഥം. എന്നാൽ തുടർച്ചയായി നാം ഇത് അടച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാൽ, ദൈവസ്നേഹത്തിനു നമ്മിൽ ജീവനോടിരിക്കാൻ കഴിയില്ല. സ്നേഹം ജീവനുള്ളതായതിനാൽ അതു സജീവമായിരിക്കണമെന്നാണ് അതിന്റെ പ്രകൃതം ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. ദൈവം സ്നേഹമാകുന്നു!

“സ്നേഹിക്കാത്തവൻ ദൈവത്തെ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല (അറിയുന്നില്ല, ഒരിക്കലും അറിഞ്ഞിട്ടുമില്ല); ദൈവം സ്നേഹം തന്നെ.” (1 യോഹ. 4:8). യോഹന്നാന്റെ ധീരവും നടക്കുന്നതുമായ ഒരു പ്രസ്താവനയാണിത്. നിത്യജീവിതത്തിൽ സ്നേഹം എന്തുപോലെ കാണപ്പെടണം എന്നതിൽ നിന്നു നമുക്കു പെട്ടെന്നൊരു പാഠം ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയും. യേശുവിന്റെ ചുവടുകൾ (Steps) പഠിക്കുന്നതു മൂലമാണ് അത് സാധിക്കുക. അഥവാ മറ്റൊരാൾ പറഞ്ഞതുപോലെ, “യേശുവിന്റെ നിലപുക്കൾ (Stops) പഠിക്കുന്നതു മൂലം നമുക്കു കൂടുതൽ ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞേക്കും.” ആളുകൾക്കു വേണ്ടി അവന് എപ്പോഴും സമയമുണ്ടായിരുന്നു! എപ്പോഴും അവൻ കരുതി! എവിടേക്കാണ് അവൻ പോയിരുന്നതെങ്കിലും വിഷയമല്ല, ആവശ്യക്കാരെ സഹായിക്കാൻ അവൻ നിന്നു.

നമുക്കു പ്രായോഗികമായിരിക്കാം

സ്നേഹം പ്രദർശിക്കാവുന്ന പ്രായോഗികവഴികൾ ഏതൊക്കെയാണെന്നു നൂറുകണക്കിനാളുകളോടു ഞാൻ ചോദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചു, ഇന്റർനെറ്റിൽ അന്വേഷിച്ചു, നിത്യജീവിതത്തിൽ ആളുകളെ സ്നേഹിക്കാനുള്ള സൃഷ്ടിപരമായ മാർഗ്ഗങ്ങളായി കണ്ടെത്താൻ എന്റെ യാത്രയിലും ഞാൻ തീവ്രമായി ശ്രമിച്ചു. ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയ ചില കാര്യങ്ങൾ നിങ്ങളുമായി പങ്കുവയ്ക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. നിങ്ങളും സൃഷ്ടിപരമായിരിക്കുകയും, നിങ്ങളുടെ ആശയങ്ങൾ മറ്റുള്ളവരുമായി പങ്കിടുകയും വേണം. സ്നേഹവിപ്ലവത്തിന്റെ ഔദ്യോഗിക വെബ്സൈറ്റിൽ (www.theloverevolution.com) പോയിട്ട്, സാമൂഹ്യ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ വിവരങ്ങളും ചിത്രങ്ങളുമൊക്കെ (graphics) നിങ്ങൾക്കു കാണാം. ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മുന്നേറ്റത്തിന് അവ ഒരുപാടു സഹായം നിങ്ങൾക്കു ചെയ്യും. നിങ്ങളുടെ ആശയങ്ങൾ മറ്റുള്ളവരുമായി നിങ്ങൾക്കു പങ്കുവയ്ക്കാം. അതു പോലെതന്നെ അവരിൽ നിന്നു നിങ്ങൾക്കു പഠിക്കാനും കഴിയും. ഓർക്കുക... നിങ്ങളാണു സ്നേഹവിപ്ലവം! നിങ്ങളുടെ സജീവപങ്കാളിത്തമില്ലാതെ അതു പ്രാവർത്തികമാകുകയില്ല.

പലരിൽ നിന്നു ഞങ്ങൾ ശേഖരിച്ചതും കണ്ടെത്തിയതുമായ ചില ആശയങ്ങൾ ഇതാ :

- നിങ്ങളും വേറൊരാളും ഒരേ സ്ഥലത്തു തന്നെ വാഹനം പാർക്ക് ചെയ്യാനാഗ്രഹിക്കുന്നുവെന്നു വ്യക്തമാണ്. അപ്പോൾ ഒരു പുഞ്ചിരിയോടെ മറ്റൊരാളെ അതിനനുവദിക്കുക.
- പ്രായം ചെന്ന അയൽക്കാരന്റെ പുൽത്തകിടി വെട്ടിക്കൊടുക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ ശൈത്യകാലത്തെ മഞ്ഞു കോരിക്കളഞ്ഞു സഹായിക്കുക.
- പ്രായം ചെന്നയാളുടെ വീടു വൃത്തിയാക്കിക്കൊടുക്കുകയോ വീട്ടു സാധനങ്ങൾ വാങ്ങിക്കൊടുക്കുകയോ ചെയ്യുക.
- വാഹനമില്ലാത്തയാരാളെ വാഹനത്തിൽക്കയറ്റി സഭായോഗത്തിനോ മറ്റേതെങ്കിലും പരിപാടിക്കോ (നിങ്ങൾക്കു പോകേണ്ടുന്ന വഴിയല്ലെങ്കിലും) കൊണ്ടുപോകുക.
- ആരെങ്കിലും സംസാരിക്കുമ്പോൾ വിഘ്നം കൂടാതെ ശ്രദ്ധിക്കുക.
- മാനുനായ ഒരു ഡ്രൈവറായിരിക്കുക.
- അപരിചിതനായ ഒരാൾക്ക്/ഒരു സ്ത്രീക്കു വേണ്ടി വാതിൽ തുറന്നു പിടിക്കുക, നിങ്ങൾക്കു മുൻപായി അവർ പോകട്ടെ.

- കടയിൽ നിന്ന് ഒരു ഉത്തുവണ്ടി നിറയെ സാധനങ്ങളെടുത്തിട്ടു പണം കൊടുക്കാൻ നിൽക്കുമ്പോൾ, നിങ്ങൾക്കു പിന്നിൽ നിൽക്കുന്നയാൾ രണ്ടു സാധനങ്ങൾ മാത്രം എടുത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ആ വ്യക്തിയെ ആദ്യം പോകാൻ അനുവദിക്കുക.
- ഒറ്റയ്ക്കു താമസിക്കുന്ന ഒരാളിന്റെ കുഞ്ഞിനെ നോക്കുക. ആ വ്യക്തിക്ക് എന്തെങ്കിലും ജോലി ചെയ്തു തീർക്കാനുണ്ടെങ്കിൽ അതു ചെയ്യട്ടെ.
- കുടുംബമില്ലാതെ പട്ടണത്തിൽ ഒറ്റയ്ക്കു താമസിക്കുന്ന വ്യക്തിയെ അവയി ദിവസങ്ങളിൽ വീട്ടിലേക്കു ക്ഷണിക്കുക.
- കാർഡുകളോ പൂക്കളോ അഭിനന്ദനസൂചകമായി അയയ്ക്കുക.
- കുഞ്ഞുങ്ങളുമായി പുറത്തുപോയി ഉച്ചഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതിന്, ഒരമ്മയ്ക്കു ഭക്ഷണക്കുപ്പൺ വാങ്ങി സമ്മാനിക്കുക.

അതു ഫലിക്കുന്നു!

ഞങ്ങൾക്കു ലഭിച്ച ഒരാശയം ഇതായിരുന്നു. “നിങ്ങൾ ഹോട്ടലിലിരുന്നു ഭക്ഷണം കഴിക്കുമ്പോൾ മറ്റൊരാളുടെ പണം രഹസ്യമായി കൊടുക്കുക.” ഡേവും ഞാനും ഇതു കൂടെക്കൂടെ ചെയ്യാറുണ്ട്. അതിന്റെ ഫലം വളരെ സന്തോഷകരമാണ്. ഒരു വൈകുന്നേരം രണ്ടു പ്രായം ചെന്ന സ്ത്രീകളെ ഒരു ഭക്ഷണശാലയിൽ വെച്ചു ഞങ്ങൾ കണ്ടു. കഴിയുന്നത്ര ഭംഗിയായി വസ്ത്രം ധരിച്ചിരുന്ന അവരെ കാണാൻ നല്ലതായിരുന്നു. അവരുടെ അത്താഴത്തിന്റെ പണം കൊടുക്കാനുള്ള ആഗ്രഹം ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായി. വെയ്റ്റർ മുഖാന്തരം ഞങ്ങൾ അതു കൊടുത്തു. ഞങ്ങൾ ആദ്യം പോകാൻ അനുവദിക്കണമെന്നും, ഞങ്ങൾ പോയതിനു ശേഷം അവരുടെ ആഹാരം കൊണ്ട് അവരെ അനുഗ്രഹിക്കാൻ ചിലർ ആഗ്രഹിച്ചുവെന്ന് അവരോടു പറയണമെന്നും വെയ്റ്ററോടു ഞങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെട്ടു. അവർ ആരായിരുന്നുവെന്ന് ആ സ്ത്രീകൾ വെയ്റ്ററോടു ചോദിച്ചു. റെലിവിഷനിൽ പ്രസംഗിക്കുന്ന ഒരു ദൈവദാസിയാണെന്ന് അയാൾ മറുപടി നൽകി. അവരെ ഒന്നു പുഞ്ചിരിപ്പിക്കാനേ ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിച്ചുള്ളൂ.

കുറെ മാസങ്ങൾക്കു ശേഷം, ഞങ്ങൾ അതേ ഭക്ഷണശാലയിൽ പോയി. അന്നത്തെ സ്ത്രീകളിലൊരാൾ ഞങ്ങളുടെയടുത്തേക്കു വന്നിട്ട്, ഓർമ്മയുണ്ടോയെന്നു ചോദിച്ചു. ഞങ്ങൾക്കത്ര ഉറപ്പില്ലായിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് അവർ ആ സംഭവം ആവർത്തിച്ചു. എന്നിട്ടു പറഞ്ഞു, ഞങ്ങൾ അവരുടെ ഭക്ഷണത്തിന്റെ പണം കൊടുത്ത ദിവസം അവരുടെ ജന്മദിനമായിരുന്നുവെന്ന്. മറ്റൊ

രാൾ അവർക്കു വേണ്ടി അതു ചെയ്തത് എത്രയോ അർത്ഥവത്തായിരുന്നുവെന്നും കൂട്ടിച്ചേർത്തു. അന്നുമുതൽ എന്റെ റെലിവിഷൻ പരിപാടി അവർ ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ടെന്നും അവർ പറഞ്ഞു. അവരെ ഞങ്ങൾ സന്തോഷിപ്പിച്ചുവെന്നു മാത്രമല്ല; അവരുടെ ജന്മദിനത്തിൽ ദൈവം ഞങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ചുവെന്ന അധികമായ അനുഗ്രഹവും ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായി. ഞങ്ങളുടെ റെലിവിഷൻ പരിപാടിയിലൂടെ ദൈവവചനം ഇപ്പോൾ അവർ തുടർച്ചയായി പഠിക്കുന്നുണ്ട്. അതിന്റെ ഫലം എന്തായിരിക്കുമെന്നു ദൈവത്തിനു മാത്രമേ അറിയൂ. അങ്ങനെ ഒരു ചെറിയ കരുണാപ്രവൃത്തിയും അല്പം പണച്ചെലവും സന്തോഷം മാത്രമല്ല നൽകിയത്, അവർക്കു ദൈവവചനം പഠിച്ചെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

ഇതായിരുന്നു ഞങ്ങൾക്കു ലഭിച്ച മറ്റൊരു നിർദ്ദേശം: “കടയിൽ വച്ചുപലചരക്കു സാധനങ്ങളുടെ പണം കൊടുക്കുക.” ഞങ്ങളുടെ മകൻ പറഞ്ഞ ഹൃദയസ്पर्ശിയായ ഒരു സംഭവമുണ്ട്. അതു കേട്ടപ്പോൾ അവന്റെ അമ്മയായതിൽ എനിക്ക് അഭിമാനം തോന്നി. എന്റെ മകനും അവന്റെ ഭാര്യയും പലചരക്കു കടയിൽ നിൽക്കുകയായിരുന്നു. അവിടെ ക്ഷീണിച്ചു വലഞ്ഞ ഒരു സ്ത്രീയെ അവൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. വളരെക്കുറച്ചു പണം മാത്രമേ അവരുടെ പക്കലുള്ളൂ എന്നു തോന്നി. സാധനങ്ങളുടെ ലിസ്റ്റ് നോക്കി അവൾ സൂക്ഷിച്ചാണു ബാസ്കറ്റിൽ അവ ഒന്നൊന്നായി പെറുക്കിയിട്ടത്. അവൻ മെല്ലെ അവളുടെ അടുത്തേക്ക് ചെന്ന് ഒരു നൂറു ഡോളർ നോട്ടു കൊടുത്തിട്ട് വേണ്ട തെല്ലാം വാങ്ങിച്ചോളൂ എന്ന് പറഞ്ഞു വേഗം സ്ഥലം വിട്ടു. സ്നേഹം, അതു പ്രകടിപ്പിക്കാനുള്ള അവസരത്തിനു വേണ്ടി തണലിൽ കാത്തു നിൽക്കുന്നുവെന്ന് ഒരിക്കൽ ഞാൻ വായിച്ചു. തണലിൽ നിന്ന് അതു വെളിയിൽ വരുന്നു. ചെയ്യേണ്ടതു ചെയ്യുന്നു. പിന്നെ വേഗം തണലിലേക്കു തന്നെ മടങ്ങി അടുത്ത അവസരത്തിനായി കാത്തു നിൽക്കുന്നു. അതൊരു നല്ല ചിന്തയാണല്ലോ?

നിരുത്സാഹപ്പെട്ടു കാണുന്നവരെ ഞാൻ തുടർച്ചയായി ശ്രദ്ധിക്കാറുണ്ട്. അവർക്ക് എന്തെങ്കിലുമൊരു സാമ്പത്തിക സഹായത്തോടൊപ്പം “ദൈവം നിന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നു”വെന്ന സന്ദേശവും ഞാൻ നൽകും. പലപ്പോഴും ദൈവത്തെക്കുറിച്ചു ഞാൻ യാതൊന്നും പറയാറില്ല, അവന്റെ സ്വഭാവം കാണിക്കുകയേ ഉള്ളൂ! ഒരു കടയിൽ (Starbucks Store) ജോലിചെയ്യുന്ന ഒരു പെൺകുട്ടിയെ അവളുടെ വിശ്രമസമയത്തു ഞാൻ കണ്ടു. വളരെ ക്ഷീണിതയായിക്കൊണ്ടിരുന്ന അവൾ ഒറ്റയ്ക്കൊരു മേശയ്ക്കരികിൽ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. അവൾക്ക് അൻപതു ഡോളർ കൊടുത്തിട്ടു പറഞ്ഞു, “നിന്നെ അനുഗ്രഹിക്കണമെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. അത്രതന്നെ. നീ നന്നായി പണിയെടുക്കുന്നുണ്ട്. നിന്നെ എനിക്കൊന്ന് അഭിനന്ദിക്കണം.” നടത്തിക്കൊണ്ട്

അവൾ പറഞ്ഞു, “ഇന്നുവരെ ഇത്രയും നല്ലൊരു കാര്യം ആരുമെനിക്കു ചെയ്തിട്ടില്ല.”

ഏകാന്തതയനുഭവിക്കുകയും പ്രാധാന്യമില്ലാത്തവരെന്ന് തോന്നുന്നവരുമായ എത്രപേരാണു നമുക്കിടയിലൂടെ ദിവസവും നടക്കുന്നതെന്നു നാം ഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടോ? അവർ വ്യവസ്ഥയില്ലാത്തുള്ള സ്നേഹം അനുഭവിക്കാത്തവരോ അല്പം മാത്രം അനുഭവിക്കുന്നവരോ ആണ്. എന്തെങ്കിലും “സൗജന്യം” സ്വീകരിച്ചുള്ള തഴക്കം അവർക്കില്ല. അർഹിക്കാത്തതോ അവർ സമ്പാദിക്കാത്തതോ ആയതൊന്നും അവർ സ്വീകരിക്കുന്നവരുമല്ല. ആളുകൾക്കു വേണ്ടി വേറിട്ടു കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നത് ഒരനുഗ്രഹവും ദൈവസ്നേഹം കാണിക്കാനുള്ള വഴിയുമാണെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു.

നന്മ ചെയ്യാൻ മറക്കരുത്

“നന്മ ചെയ്യാനും കൂട്ടായ്മ (സഭയുടെ കൂട്ടായ്മയുടെ തെളിവാണ്) കാണിക്കാനും മറക്കരുത്. ഈ വക യാഗങ്ങളിലല്ലോ ദൈവം പ്രസാദിക്കുന്നത്” എബ്രായർ 13:16 നമ്മെ നിർബന്ധിക്കുകയാണ്. സഭയിലുള്ളവർക്കു ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ് ഈ വേദഭാഗം പറയുന്നതെങ്കിലും, ഈ നിലയിൽ ജീവിതം നയിക്കുന്നതാണു ദൈവത്തിനു പ്രസാദമെന്നു പറയുവാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. എല്ലാവർക്കും നന്മ ചെയ്യാൻ പറയുന്ന മറ്റനേകം വേദഭാഗങ്ങളുണ്ട്. അതു നമ്മുടെ മനോഭാവമുള്ളവർക്കോ നമ്മുടെ സഭാഗങ്ങളോ മാത്രമല്ല. “തമ്മിലും എല്ലാവരോടും എപ്പോഴും നന്മ ചെയ്തു കൊണ്ടിരിപ്പിൻ,” 1 തെസ്സ. 5:15-ൽ നമ്മെ നിർബന്ധിക്കുന്നു.

നിങ്ങളുടെ കുപ്പത്തൊട്ടിയെടുക്കുന്നവരും നിങ്ങൾക്കു തപാൽ കൊണ്ടുത്തരുന്നവരുമായവരെപ്പോലുള്ളവർക്കുവേണ്ടി നിങ്ങൾക്കു ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുവാൻ ഞാൻ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കട്ടെ. നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ എപ്പോഴുമുള്ളവരാണിവർ. എന്നാൽ അവർ ചെയ്യുന്ന ജോലി അവർക്ക് എങ്ങനെയുണ്ടെന്ന് നാം അപൂർവ്വമായേ ചിന്തിക്കാറുള്ളു. ദിവസവും കുപ്പത്തൊട്ടിയുടെ ഗന്ധമേൽക്കാനും കുപ്പത്തൊട്ടിയെടുക്കാനും എനിക്കു തീരെ താല്പര്യമില്ല.

ഒരിക്കൽ എന്റെ മകൾ അവളുടെ ചവറുതൊട്ടിയെടുക്കുന്നവർക്ക് ഒരു അഭിനന്ദനക്കുറിപ്പെഴുതിയിട്ട് ഉച്ചഭക്ഷണത്തിനുള്ള ഒരു സമ്മാനക്കുപ്പണും അവർക്കു കൊടുത്തു. ഇക്കാര്യങ്ങൾ ആളുകളെ അനുഗ്രഹിക്കുക മാത്രമല്ല, നടക്കുന്നതുമാണ്. കാരണം, അതു മിക്കവാറും സംഭവിക്കുന്ന കാര്യമേയല്ല. ലോകം മുഴുവൻ കഠിനജോലികൾ ചെയ്യുന്നവരുമുണ്ട്. അവയെല്ലാം

അത്ര ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതൊന്നുമല്ല. എന്നിട്ടും ആ ജോലികൾ ചെയ്യുന്നവരെ ആരും ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല.

ഒരിക്കൽ, ഒരു സൂപ്പർ മാർക്കറ്റിലെ കുളിമുറി വൃത്തിയാക്കുന്ന സ്ത്രീയെ ഞാൻ കണ്ടു. അവിടെ നിന്നു ഞാൻ സാധനം വാങ്ങിക്കുന്നുണ്ട്. കുറച്ചു പണം അവർക്കു കൊടുത്തിട്ടു ഞാൻ പറഞ്ഞു, “നിങ്ങൾ കഠിനമായി അദ്ധ്വാനിക്കുന്നല്ലോ. നിങ്ങൾക്കൊരു അനുഗ്രഹമാകട്ടെയെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചു.” പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ പെട്ടെന്നു നടന്നു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ചെരിപ്പു വിൽക്കുന്നിടത്ത് എന്നെ അവർ കണ്ടു. കൃതജ്ഞത പ്രകടിപ്പിച്ചു കൊണ്ട്, എന്റെ ദയാപ്രവൃത്തി അവരെ ഉയർത്തിയെന്ന് എന്നോടു പറഞ്ഞു.

വാസ്തവത്തിൽ കഠിനാദ്ധ്വാനം ചെയ്തിട്ടും ആരും തന്നെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ലെന്ന് അവർക്കു തോന്നിയിരുന്നു. ആരും ശ്രദ്ധിക്കാത്തവരെ ശ്രദ്ധിക്കുന്ന സ്വഭാവം നിങ്ങൾ വളർത്തിയെടുത്താൽ നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ സംഭവിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ നിങ്ങൾ വിസ്മയിക്കും. ദൈവം അവരെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. ഈ യത്നത്തിൽ നിങ്ങൾ അവന്റെ പങ്കാളിയാകുമ്പോൾ അവൻ നിങ്ങളിൽ പ്രമോദിക്കും.

സാമാന്യമര്യാദകൾ പാലിക്കുക

മറ്റുള്ളവരോടു സ്നേഹം കാണിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഞങ്ങൾ ആരാഞ്ഞപ്പോൾ ഒരാളെഴുതി : “എപ്പോഴും ‘ദയവായി’ എന്നും ‘നന്ദി’യെന്നും പറയുക.” ഇവ സാമാന്യ മര്യാദകളുടെ രണ്ടു രൂപമാണ്. പരസ്പരമായിരിക്കുന്നതിനു പകരം മര്യാദയോടെയിരിക്കുന്നതു മറ്റുള്ളവരെ ബഹുമാനിക്കുന്നതിനും അവരോടു ദയ കാട്ടാനുമുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമാണ്. ഭവനത്തിൽ കൂടും ബാഗങ്ങളുമായി മര്യാദയോടെ ഇടപെടാൻ ഞാൻ നിങ്ങളെ പ്രത്യേകമായി പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു. ഡേവിനോട് എന്തെങ്കിലും ഉപകാരം ചെയ്യാൻ ഞാനാ വശ്യപ്പെട്ടിട്ട് ഡേവ് അതു ചെയ്യുമ്പോൾ എപ്പോഴും നന്ദി പറയാൻ ഞാനോർക്കാറുണ്ട്. നമ്മുടെ പ്രിയപ്പെട്ടവരെ വെറുതെ എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുന്നവരായിട്ടല്ല നാം കണക്കാക്കുന്നതെന്നതു വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്. വീട്ടിലെ അടച്ചിട്ട വാതിലുകൾക്കു പിന്നിൽ നാം സാധാരണ ചെയ്യുന്നതിന്റെ ഒരു കവിഞ്ഞൊഴുകായിരിക്കണം പൊതുരംഗത്തെ മര്യാദകൾ.

സ്നേഹം ദേഷ്യപ്പെടുന്നില്ല (1 കൊരി. 13:5). ദേഷ്യം സാധാരണയായി സ്വാർത്ഥതയുടെ ഫലമാണ്. അതിനോടു പോരാടാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളിലൊന്നു നല്ല മര്യാദകളാണ്. ദേഷ്യം, കാർക്കശ്യം, മര്യാദകേട് എന്നിവ നമ്മുടെ സമൂഹത്തിൽ നിറഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. ദൈവത്തിന്റെ സ്വഭാവം പ്രദർശിപ്പി

ക്കുന്നുമില്ല. കാർക്കശ്യവും കാഠിന്യവും മുർച്ചയുള്ളതും സമ്മർദ്ദം ചെലുത്തുന്നതുമായ പെരുമാറ്റം പാടില്ലെന്ന് യേശു പറഞ്ഞു (മത്തായി 11:30). അവന്റെ മാതൃകയാണു നാം പിൻതുടരേണ്ടത്.

നമ്മുടെ നന്ദിയും സ്നേഹവും പ്രകടിപ്പിക്കേണ്ട ഒരു സ്ഥിതി നമുക്കു തീർച്ചയായും വേണം. പല സ്ഥലങ്ങളിൽ വചനം പറയുന്നതു “നന്ദിയുള്ള വരായും ഇരിപ്പിൻ, അങ്ങനെ പറയുക” എന്നുമാണ്. നാം നന്ദിയും കൃതജ്ഞതയുമുള്ളവരാണെന്നു നാം പറഞ്ഞേക്കാം. എന്നാൽ ഹൃദയത്തിലുള്ളതാണു വായിൽ നിന്നു പുറത്തു വരുന്നത് (മത്തായി. 12:34). നാം വാസ്തവത്തിൽ അഭിനന്ദിക്കുന്നവരാണെങ്കിൽ നന്ദിപ്രകടനം നമുക്കു സ്വാഭാവികമായി വന്നുകൊള്ളും.

സമയം ശ്രേഷ്ഠമായ ദാനമാണ് - നിങ്ങളുടെ താലന്തു നൽകുക

നിങ്ങളുടെ താലന്ത് എന്തു തന്നെയായാലും, എപ്പോഴും ആവശ്യമുണ്ടായാൽ കുന്നതിനെക്കാളോ അതിനു കൂലി ലഭിക്കണമെന്നുള്ളതിനെക്കാളോ ഉപരിയായി അതൊരു സമ്മാന (gift) മായി അർപ്പിക്കുക. ഉദാഹരണമായി, നിങ്ങളൊരു ഫോട്ടോഗ്രാഫറാണെങ്കിൽ, സാമ്പത്തിക ബുദ്ധിമുട്ടനുഭവിക്കുന്ന ഒരു സുഹൃത്തിനുവേണ്ടിയോ മറ്റോ സൗജന്യമായി വിവാഹഫോട്ടോകൾ എടുത്തു കൊടുക്കുക.

നിങ്ങളൊരു ബാർബറാണെന്നിരിക്കട്ടെ. മാസത്തിലൊരിക്കൽ ഭവനരഹിതരുടെ ശരണാലയത്തിൽച്ചെന്ന് അവരുടെ മുടി വെട്ടുക. മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ ഒന്നിലധികം തവണ പോകാം.

എന്റെയൊരു കൂട്ടുകാരിയെ പെയ്റ്റിങ്ങ് ജോലിയാണ്. അടുത്തയിടെ, ആകെക്കുഴഞ്ഞ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരിയുടെ വീടു സൗജന്യമായി പെയ്റ്റ് ചെയ്തുകൊടുത്തു. മൂന്നു ദിവസം അതിനു വേണ്ടിവന്നു.

നമുക്കോരോരുത്തർക്കും ദൈവം കഴിവുകൾ തന്നിട്ടുണ്ട്. പരസ്പരമുള്ള പ്രയോജനത്തിനായി നാമത് ഉപയോഗിക്കണം.

മൂന്നാം അദ്ധ്യായത്തിൽ ഒരു സ്ത്രീയെക്കുറിച്ചു ഞാൻ സൂചിപ്പിച്ചിരുന്നു. കുറച്ചു പണമേ അവളുടെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടു സുവിശേഷപ്രവർത്തനത്തെ സഹായിക്കാനാണ് അവളാഗ്രഹിച്ചത്. അതുകൊണ്ട് അവൾ തയ്യാറാക്കിയ പലഹാരങ്ങൾ വിറ്റ് അവൾ സുവിശേഷപ്രവർത്തനത്തിനുള്ള പണം കണ്ടെത്തി. നാം വെറുതെയിരിക്കാതിരിക്കട്ടെ.

രുന്നാൽ, ചെയ്യാൻ കഴിയാവുന്ന ഏതെങ്കിലും കാര്യം നമുക്കു കണ്ടെത്താൻ കഴിയുമെന്നാണ് അവളുടെ കഥ ഊന്നിപ്പറയുന്നത്. അതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നവരൊന്നും നീണ്ടു നിൽക്കാതിരിക്കുമ്പോൾ, നമ്മുടെ ലോകത്തിലെ നന്മ തിന്മയെ ജയിക്കും.

ചില ലക്ഷ്യങ്ങൾ മുന്നിൽ വയ്ക്കുക

നമ്മുടെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ മുന്നിൽ വയ്ക്കാം. ലക്ഷ്യങ്ങളുള്ളതിൽ ഞാനുറച്ചു വിശ്വസിക്കുന്നയാളാണ്. അവ സാധിക്കാൻ എനിക്കു പദ്ധതികളുമുണ്ട്. ഞായറാഴ്ച സഭായോഗത്തിനു ശേഷം മൂന്നു മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു ദയാപ്രവൃത്തി ചെയ്യണമെന്നു പറയാൻ പാസ്റ്ററോട് അഭിപ്രായമറിയിക്കാം. ലോകം മുഴുവനും അങ്ങനെ ചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയാൽ, എന്തായിരിക്കുമെന്ന് ഓന്നോർത്തു നോക്കുക!

സ്നേഹം കാണിക്കാൻ കഴിയുന്ന അസംഖ്യം മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ കുറച്ചു മാത്രമാണ് ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ ഞാൻ എടുത്തു കാട്ടിയത്. നിങ്ങൾക്കു ചെയ്യുവാൻ കഴിയുന്ന കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഒരു ഗ്രാഹ്യമുണ്ടാകുവാൻ ഈ ആശയങ്ങൾ സഹായിക്കുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. നമ്മെക്കൊണ്ട് ഒന്നും സാധിക്കുകയില്ലെന്നു പറയുന്നതു സത്യമല്ല. നാം ഒഴികഴിവുണ്ടാക്കിയെന്നു വരാം. എന്നാൽ ഒഴികഴിവുകൾ ഒരു മാർഗ്ഗമെന്നതിനെക്കാൾ, നമ്മെ വഞ്ചിക്കുന്നതും നമ്മുടെ നിഷ്ക്രിയത്വത്തെ നിതീകരിക്കുന്നതുമാണ്. മറ്റുള്ളവരെ സന്ധിക്കുവാൻ തീവ്രമായ ആഗ്രഹം നിങ്ങൾക്കുണ്ടെങ്കിൽ മുന്പൊരിക്കലുമില്ലാത്ത രീതിയിൽ നിങ്ങൾ ജീവൻ പ്രാപിക്കും. കോടിക്കണക്കിനുള്ള കളുടെ വിചാരം, തങ്ങളെക്കൊണ്ടു യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ലെന്നാണ്. അവർ തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിലെ ദൈവഹിതമെന്തെന്ന് അന്വേഷിക്കുകയും ആശയക്കുഴപ്പത്തിൽ ജീവിക്കുന്നവരുമാണ്.

യേശുവിന്റെ വാക്കുകൾ നാം മറക്കരുത്: “നിങ്ങൾ തമ്മിൽ തമ്മിൽ സ്നേഹിക്കണമെന്നു പുതിയൊരു കല്പന ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു തരുന്നു; ഞാൻ നിങ്ങളെ സ്നേഹിച്ചതു പോലെ നിങ്ങളും തമ്മിൽ തമ്മിൽ സ്നേഹിക്കണം എന്നുതന്നെ”(യോഹ. 13:34). നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലെ ദൈവഹിതവും ഉദ്ദേശ്യവും ഇതാണെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല.

അദ്ധ്യായം

11

ആളുകളുടെ ആവശ്യം എന്തെന്നു കണ്ടുപിടിക്കുക, പരിഹാരത്തിന്റെ ഭാഗമാകുക

ഞാൻ എല്ലാവർക്കും എല്ലാമായിത്തീർന്നു
- 1 കൊരിന്ത്യർ 9:22

ആരുടേയും നിയന്ത്രണത്തിലല്ലായിരുന്നെങ്കിലും പൗലോസ് പറഞ്ഞത്, അവൻ എല്ലാവർക്കും തന്നെത്താൻ ദാസനായിത്തീർന്നുവെന്നാണ്. നിങ്ങൾ വാസ്തവമായി ചിന്തിച്ചാൽ അതൊരു വിസ്മയകരമായ പ്രസ്താവനയാണ്. ഒരു ദാസനായി തന്നെത്താൻ കൊടുക്കത്തക്ക സ്വാതന്ത്ര്യം അവനുണ്ടായിരുന്നു. ആരും മുതലെടുക്കുമെന്ന ഭയവുമില്ലായിരുന്നു. യഥാർത്ഥ ജീവനുണ്ടാകുവാൻ, തന്റെ ജീവിതം ഏല്പിക്കണമെന്ന് അവനറിയാമായിരുന്നു. സേവിക്കാനും മറ്റുള്ളവരെ സന്തോഷിപ്പിക്കാനും അവൻ തീരുമാനിച്ചു. ദിനംപ്രതിയുള്ള അവന്റെ ജീവിതം യേശുവിന്റെ മാതൃക പിൻതുടരുന്നതായിരുന്നു.

പൗലോസ് തുടർന്നു പറയുന്നത്, അവൻ യഹൂദന്മാർക്കു യഹൂദനെപ്പോലെയും ന്യായപ്രമാണത്തിൽ കീഴുള്ളവർക്ക് അതുപോലെയും ബലഹീനർക്ക് അവൻ ബലഹീനനുമായിത്തീർന്നുവെന്നാണ് (1 കൊരി. 9:22).

മറ്റൊരു വിധത്തിൽ, ആളുകൾക്ക് അവൻ എന്തെല്ലാമാകണമോ അതെല്ലാം ആയിരിക്കാൻ അവൻ വിട്ടുവീഴ്ചകൾ ചെയ്തു. അവൻ എന്തെല്ലാം ചെയ്തോ അതെല്ലാം അവരെ ക്രിസ്തുവിനായി നേടേണ്ടതിനും അവരോടു സ്നേഹം കാട്ടേണ്ടതിനുമായിരുന്നു. പൗലോസ് വിദ്യാഭ്യാസവനനായിരുന്നു. അവന്റെ ബിരുദങ്ങളെക്കുറിച്ചു പറയുകയോ അവനറിയാവുന്ന കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു പ്രഭാഷണം നടത്തുകയോ അവനൊരിക്കലും ചെയ്തില്ല. അവൻ എത്ര വിദ്യാഭ്യാസമുള്ളവനാണെന്ന ഒരു പ്രകടനവും അവൻ നടത്തിയില്ല. വാസ്തവത്തിൽ, അവൻ താഴ്മയും മറ്റുള്ളവരെ ഒരിക്കലും ചെറുതാക്കരുതെന്നുള്ള അവന്റെ നിർണ്ണയവുമാണ് താഴെപ്പറയുന്ന പ്രസ്താവന കാണിക്കുന്നത്. “ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടവനായ യേശുക്രിസ്തുവിനെ അല്ലാതെ മറ്റൊന്നും അറിയാത്തവനായി നിങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഇരിക്കണമെന്നു (ഒന്നുമില്ലായ്മയുമായി ഇടപഴകണമെന്ന്, അറിവു പ്രകടിപ്പിക്കാതിരിക്കണമെന്ന്, ഒന്നുമില്ലായ്മയെക്കുറിച്ചു ബോധമുള്ളവനായിരിക്കണമെന്ന്) ഞാൻ നിർണ്ണയിച്ചു” (1 കൊരി. 2:2).

പൗലോസ് ആളുകളോടൊപ്പമായിരുന്നപ്പോൾ, അവരെ അവനു ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. അവരെക്കുറിച്ചു ശരിയായി ഗ്രഹിക്കാൻ സമയം ചെലവഴിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. നാമെല്ലാവരും ചെയ്യേണ്ടുന്ന ഒരു കാര്യമാണിതെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു വിസ്മയകരമായ നിലകളിൽ നമ്മുടെ ബന്ധങ്ങളെ പോഷിപ്പിക്കുമെന്ന് അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നാം ആളുകളെ അടുത്തറിയണം. അവരുടെ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങൾ ആവശ്യങ്ങളും ആവശ്യമില്ലാത്തതും നാം കണ്ടുപിടിക്കണം. ഭാവിയെക്കുറിച്ചുള്ള അവരുടെ സ്വപ്നങ്ങളും നാം മനസ്സിലാക്കണം. ഏതെങ്കിലുമൊരു കാര്യത്തിൽ നമുക്കു ബലവും അവർക്കു ബലഹീനതയുമുണ്ടെങ്കിൽ, നമ്മുടെ കഴിവിൽ നാം പ്രശംസിച്ചുകൂടാതെ ഉറപ്പുവേണം.

ആളുകൾക്ക് അവരെക്കുറിച്ചു നല്ലതെന്നു തോന്നുന്നതിനു സഹായിക്കുന്ന വഴികൾ കണ്ടെത്തുക.

എന്റെ ക്ഷേണകാര്യങ്ങളിൽ എനിക്കു നല്ല അച്ചടക്കമുണ്ട്. ഈ മേഖലയിൽ ശരിക്കും ബുദ്ധിമുട്ടുന്ന ചിലരുമായി അടുത്തയിടെ ഒരാഴ്ച ഞാൻ ചെലവിട്ടു. എനിക്കെത്ര അച്ചടക്കമുണ്ടെന്നും, തനിക്ക് അച്ചടക്കമേ ഇല്ലെന്നും അവർ പലപ്രാവശ്യം സൂചിപ്പിച്ചു. ഓരോ തവണ അവർ അതു പറഞ്ഞപ്പോഴും എന്റെ കഴിവു പ്രകടിപ്പിക്കാതെ ഞാൻ പറഞ്ഞു, “എനിക്കു ബലഹീനവശങ്ങളുമുണ്ട്, തുടർച്ചയായി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്താൽ നിനക്കു വിജയിക്കാം.”

എന്റെ സുഹൃത്തുക്കളുടെ തോന്നലുകളെക്കുറിച്ച് അത്ര കരുതൽ എനിക്കില്ലാതിരുന്ന സമയം എന്റെ ജീവിതത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. അമിത ഭക്ഷണവും പോഷണമില്ലായ്മയും എന്നതിനെക്കുറിച്ചും അച്ചടക്കത്തിന്റെ പ്രയോജനങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഒരിക്കലോ മറ്റോ ഞാൻ പ്രസംഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. അത് എന്റെ സുഹൃത്തിനു കുറ്റബോധവും കൊള്ളരുതാത്തവളാണെന്ന വിചാരവും നൽകിയതല്ലാതെ ഗുണമൊന്നും ചെയ്തില്ല. അവളെ സഹായിക്കുന്ന ആശയങ്ങൾ പങ്കിടാൻ അവൾ എന്നോടാവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ ഞാനങ്ങനെ ചെയ്തു. എനിക്കതെല്ലാം ഉണ്ടെന്ന് അവരെ തോന്നിപ്പിക്കണമെന്ന മനോഭാവത്തിലല്ല ഞാനതു ചെയ്തതും അവൾ കൃഷ്ണിയതും. മോശമാണെന്നു നേരത്തേതന്നെ തങ്ങൾക്കു തോന്നുന്ന കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് വീണ്ടും അവർക്കു തോന്നലുണ്ടാകാതിരിക്കാൻ സഹായിക്കണം. അതാണ് അവരെ സ്നേഹിക്കാനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമായി ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയത്.

താഴ്മയും വിനയവുമാണ് സ്നേഹത്തിന്റെ ഏറ്റവും മനോഹരമായ രണ്ടു തലങ്ങൾ. സ്നേഹം ചീർക്കുന്നില്ല, നിഗളിക്കുന്നില്ലായെന്നു പൗലോസ് പറയുന്നു (1കൊരി. 13:4). താഴ്മ, സേവിക്കുകയും എപ്പോഴും മറ്റുള്ളവരെ ഉയർത്തുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്.

യേശുവിനുണ്ടായിരുന്ന അതേ മനോഭാവവും എളിമത്വവും നമുക്കും വേണമെന്നു വചനം പഠിപ്പിക്കുന്നു (ഫിലി. 2:5). ദൈവത്തോടു കൂടെയായിരുന്നവൻ എല്ലാ പദവികളും ഉരിഞ്ഞുവെച്ച് ഒരു മനുഷ്യനെപ്പോലെ ആകാൻ തന്നത്താൻ താഴ്ത്തി. അങ്ങനെ, പാപികളെന്ന നിലയിൽ നാം അർഹിക്കുന്ന ശിക്ഷയേറ്റ്, നമ്മുടെ സ്ഥാനത്ത് അവൻ മരിച്ചു (ഫിലി. 2:6-7). തന്റെ നിലവാരമില്ലാത്തതിനാൽ അവനൊരിക്കലും ജനത്തെ കുറ്റപ്പെടുത്തിയില്ല. മറിച്ച് അവരുടെ നിലവാരം അവൻ ഉയർത്തി. പൗലോസും അതു തന്നെ ചെയ്തു. ഈ വേദപുസ്തക മാതൃകകളാണു നാം പിൻതുടരേണ്ടത്.

നമുക്കെല്ലാം വ്യത്യസ്തമായ കാര്യങ്ങളാണു വേണ്ടത്

നാമെല്ലാം വ്യത്യസ്തരാണ്, നാമോരോരുത്തർക്കും വ്യത്യസ്തമായ ആവശ്യങ്ങളുമുണ്ട്. ജനത്തിനു നിങ്ങൾ കൊടുക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നതിനു പകരം, അവരോടൊപ്പം ഒരു മൈൽ ദൂരം കൂടുതൽ നടന്ന് അവർക്ക് ആവശ്യമുള്ളത് എന്താണെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ ഞാൻ നിങ്ങളെ നിർബന്ധിക്കുകയാണ്. ആളുകളെ നിങ്ങൾക്കു വാക്കുകൾകൊണ്ട് പ്രോത്സാഹിപ്പി

ക്കാം. എന്നാൽ അവർക്ക് ആ വാക്കുകൾ വാസ്തവത്തിൽ ആവശ്യമുള്ളതായിരിക്കണം. ഒരു നിലയിൽ അവർക്കു പ്രായോഗികസഹായമായിരിക്കും ആവശ്യം. മൂന്നുമാസത്തെ വാടകക്കൂടിശികയുള്ളവരോട്, ദൈവം സഹായിക്കുമെന്നു പറഞ്ഞു പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടതില്ല. പകരം, ആ വാടകനിങ്ങൾ കൊടുക്കുന്നതാണ് അവരുടെ യഥാർത്ഥ ആവശ്യം. സാമ്പത്തികമായി സഹായിക്കാൻ നിങ്ങൾക്കു കഴിയുന്നില്ലെങ്കിൽ അതു മനസ്സിലാക്കാം. എന്നാൽ ഗുരുതരമായ സാഹചര്യത്തിൽ വാക്കുകൾക്കൊപ്പം എന്തെങ്കിലുമൊരു ഭൗതികസഹായം ചെയ്യുന്നത് എപ്പോഴും നല്ലതാണ്.

ആളുകൾക്കൊപ്പം സമയം ചെലവിടാനായിരിക്കും നിങ്ങളുടെ ആഗ്രഹം. ആളുകളെ സന്ദർശിക്കാൻ, ഫോണിൽ അവരെ വിളിച്ചു സംസാരിക്കാൻ, സുഹൃത്തുക്കളെ വീട്ടിലേക്കു ക്ഷണിച്ച് അവരുമൊത്തു ഭക്ഷണം കഴിക്കാനൊക്കെ നിങ്ങൾക്കിഷ്ടമാണ്. ഈ നിലകളിലൊക്കെ നിങ്ങളുടെ സമയം ചെലവിടാൻ നിങ്ങൾ പലപ്പോഴും ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ കൂടുതൽ സമയം ഒറ്റക്കിരുന്ന് ആശ്വസിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവരാണ് അവരെങ്കിൽ നിങ്ങൾ സമയം ചെലവിട്ടാൽ എന്താണു മെച്ചം? അവർക്കു നിങ്ങളൊരു ഭക്ഷണക്കുപ്പൺ സമ്മാനിച്ചിട്ട്, അതുകൊണ്ട് ഉച്ചഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ പറയുന്നതും, ആ സമയത്ത് അവരുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ നോക്കുകയും ചെയ്താൽ അവർക്ക് അതാണ് അനുഗ്രഹം. പക്ഷേ നിങ്ങൾക്കിഷ്ടമുള്ളതാണു നിങ്ങൾ അവർക്കു കൊടുക്കുന്നത്.

ചിലർ വളരെ വിശദീകരിക്കുന്നവരാണ്. വളരെ വിശദമായി അവർ സംസാരിക്കുന്നുവെന്നാണ് അവരുടെ ചിന്ത. അവസാനമില്ലാത്തതുപോലെയുള്ള ഇ-മെയ്ലുകളും ശബ്ദസന്ദേശങ്ങളും അവർ അയച്ചേക്കാം. ഈ ഇ-മെയ്ലുകൾ വായിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നതിനോ സന്ദേശങ്ങൾ കേൾക്കാൻ തുടങ്ങുന്നതിനോ പോലുമുള്ള ധൈര്യം ചിലർക്കില്ല. കാരണം, ഒരുപാടു സമയം അതിനുവേണമെന്ന് അവർക്കറിയാം. അത്ര വിശദമായി കാര്യങ്ങൾ പറയുന്നവർ അത് ഇഷ്ടമുള്ളവരോടു മാത്രം പറയുക, അല്ലെങ്കിൽ അവർക്കിഷ്ടമുള്ളതു ചെയ്യുക. ചിലർക്ക് അക്കാര്യങ്ങൾ ഇഷ്ടമല്ലെന്ന് അവർക്കു മനസ്സിലാകും.

ആശയവിനിമയത്തിലാണെങ്കിലും, ആളുകളുടെ ആവശ്യവും ആഗ്രഹവും നാം മനസ്സിലാക്കണം. നമുക്കിഷ്ടമുള്ള രീതിയിൽ പറയുകയും എഴുതുകയും ചെയ്യരുത്. വിശദാംശങ്ങൾ ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ഒരു സുഹൃത്തു നിങ്ങൾക്കുണ്ടെങ്കിൽ, നിങ്ങൾ ചിന്തിക്കുന്നതു മുഴുവൻ അദ്ദേഹത്തിനു കൊടുക്കുക. അതിനു നേർവിപരീതമായ കാര്യങ്ങളാണു നിങ്ങളുടെ സുഹൃത്തുക്കൾ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതെങ്കിൽ “വസ്തുതകൾ മാത്രം” അവർക്കു നൽകുക.

സമ്മാനങ്ങൾ കൊടുക്കുന്നത് എനിക്കിഷ്ടമാണ്. അതു സ്നേഹം കാട്ടുന്നതാണ്. എന്റെ സമ്മാനങ്ങൾ അത്ര നന്നായിക്കാണാത്ത ഒരു സഹായി എനിക്കുണ്ടായിരുന്നു. ഇതേതന്നെ വളരെ അലോസരപ്പെടുത്തി. കാരണം, അവൾക്കു നന്ദിയില്ലെന്നാണു എനിക്കു തോന്നിയത്. പിന്നെ അവളെ അടുത്തറിഞ്ഞപ്പോഴാണ്, സ്നേഹമുറുന്ന വാക്കുകളാണ് അവളെ സംബന്ധിച്ച് ഏറ്റവും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതെന്ന് അവൾ എന്നോടു പറഞ്ഞു. അവൾ കേൾക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്ന വാക്കുകൾ പറയുന്നതിനെക്കാൾ, അവൾക്കു സമ്മാനങ്ങൾ കൊടുക്കുന്നതായിരുന്നു എന്നെ സംബന്ധിച്ച് എളുപ്പം. ചിലരുടെ കഠിനാദ്ധ്വാനത്തിന്, സമ്മാനം നൽകിയാണു ഞാൻ അഭിനന്ദിക്കുന്നത്. എന്നാൽ എത്ര നന്നായിട്ടാണ് അവൾ ജോലിചെയ്യുന്നതെന്നും, ഞാനവളെ എത്ര അഭിനന്ദിക്കുന്നുവെന്നും കൂടെക്കൂടെ അവളോടു പറയണമെന്നാണ് അവളുടെ ആവശ്യം. ആലിംഗനവും ചുമലിൽ തട്ടുന്നതുമാണ് അവൾക്ക് ആവശ്യമായിരുന്നത്. സമ്മാനദാനത്തിലൂടെ ഞാൻ സ്നേഹം കാണിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു. എന്നാൽ അവൾക്കതു സ്നേഹമാണെന്നു തോന്നിയതേയില്ല. നമ്മൾ മനസിലാക്കുന്നതിനെക്കാളേറെ അതു സംഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്നാണ് എന്റെ വിചാരം. കാരണം, ആളുകളുടെ യഥാർത്ഥ ആവശ്യമെന്താണെന്നു കണ്ടറിഞ്ഞ് അതു കൊടുക്കാൻ പറ്റിയ നിലയിൽ നാം ആളുകളെ പഠിക്കാറില്ല. നമുക്ക് ഇഷ്ടമുള്ളതു നാം അവർക്കു കൊടുക്കുന്നു, അത്രതന്നെ. നമ്മെ സംബന്ധിച്ച് അതാണ് എളുപ്പം.

എല്ലാവരും ഒരുപോലെ ആയിരിക്കുമെന്നു നാം പ്രതീക്ഷിക്കുമ്പോൾ, അവർക്കറിയാത്ത ഒന്നായിരിക്കാൻ നാം അവരിൽ സമ്മർദ്ദം ചെലുത്തിത്തുടങ്ങുകയാണ്. നമ്മുടെ ആവശ്യങ്ങളെല്ലാം ദൈവം കൃപയോടെ നൽകുന്നു. ശരിയായ ആളുകളെ ശരിയായ വരങ്ങളോടുകൂടിയാണ് അവൻ നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ നൽകുന്നത്. നമുക്കതു കാണാൻ കഴിഞ്ഞാലും ആളുകളെ അറിഞ്ഞ് അവരെ അഭിനന്ദിച്ചാൽ മാത്രമേ അതു സാധിക്കൂ.

ആളുകളെ പഠിക്കുക

ആളുകൾക്ക് എന്നിരുന്നിന് ആവശ്യമുള്ളത് എന്തെന്നതിനെ സംബന്ധിച്ചു ഗ്രഹിക്കാൻ, ആളുകളെ പഠിക്കുന്നതു കണ്ണുതുറക്കുന്ന ഒരനുഭവമായിരുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്, എന്റെ ഭർത്താവിനു ബഹുമാനം ആവശ്യമാണ്. അദ്ദേഹം എന്നെ നന്നായി ശ്രദ്ധിക്കാറുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിനു ജീവിക്കാൻ സമാധാനപൂർണ്ണമായ ഒരു അന്തരീക്ഷമാണ് ആവശ്യം. എല്ലാത്തരത്തിലുള്ള കളികളും അദ്ദേഹത്തിനിഷ്ടമാണ്. ഗോൾഫ് കളിക്കാനും പന്തുകളി

കാണാനും അദ്ദേഹത്തിനു സമയം വേണം. അക്കാരുടെ അദ്ദേഹത്തിനു ഞാൻ നൽകിയാൽ, അദ്ദേഹം കഴിയുന്നത്ര സന്തോഷവാനായിരിക്കും.

നേരെമറിച്ച് എനിക്കിഷ്ടം സേവനപ്രവർത്തനങ്ങളാണ്. എന്റെ ജീവിതം സുഗമമാക്കുന്നതെന്തെങ്കിലും ആരെങ്കിലും എനിക്കുവേണ്ടി ചെയ്യുമ്പോൾ, അതിന് ഒരുപാട് അർത്ഥമുണ്ട്. അത്താഴത്തിനുശേഷം മിക്കവാറും എന്റെ ഭർത്താവാണ് അടുക്കള വൃത്തിയാക്കുന്നത്. അങ്ങനെ എനിക്കു വിശ്രമിക്കാം. കഠിനമെന്നു തോന്നുന്ന കാര്യമെന്തെങ്കിലും ഞാൻ ചെയ്യുന്നത്, ഭാരമുള്ള എന്തെങ്കിലും സാധനമെടുക്കുന്നത് അദ്ദേഹം കണ്ടാൽ, അതു താഴെവയ്ക്കാൻ പെട്ടെന്ന് എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ട് തനിയെ ചെയ്യും. ഈ കാര്യങ്ങൾ എനിക്കു വിലയുള്ളതായും എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നതായുമുള്ള തോന്നൽ എന്നിലുവാക്കുന്നു. അന്യോന്യം ആവശ്യമുള്ളതെന്തെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നതും അതു നൽകാൻ മനസ്സു കാണിക്കുന്നതും ഞങ്ങളുടെ ബന്ധത്തിന് അപാരമായ പുരോഗതിയുണ്ടാക്കി.

എന്റെ മകൾ സാന്ദ്രയ്ക്കു നല്ല സമയവും പ്രോത്സാഹന വാക്കുകളും വേണം. മറ്റൊരു മകളായ ലോറയ്ക്കു പ്രോത്സാഹന വാക്കുകൾ മതി. എന്നോടൊപ്പം സമയം ചെലവഴിക്കുന്നത് അവൾക്കു വലിയ കാര്യമല്ല. രണ്ടു പെൺമക്കളും എന്നെ വളരെയധികം സ്നേഹിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവർ രണ്ടു വ്യത്യസ്ത നിലകളിലാണു കാണിക്കുന്നത്. സാന്ദ്ര എന്നെ മിക്കവാറും എല്ലാ ദിവസവും വിളിക്കും. അവളും കുടുംബവും കൂടെക്കൂടെ ഞങ്ങളോടൊപ്പം ആഹാരം കഴിക്കും. ലോറ അതുപോലെ വിളിക്കുകയൊ, ഞാനവളെ സാന്ദ്രയെ കാണുന്നതുപോലെ കാണുകയോ ചെയ്യാറില്ല. എന്നാൽ എന്റെ പ്രായംചെന്ന അമ്മയേയും അമ്മായിയേയും (aunt) അവൾ കരുതുന്നു. അവർക്കാവശ്യമായ പലചരക്കു സാധനങ്ങൾ വാങ്ങിക്കൊടുക്കുക, ബാങ്ക് ഇടപാടുകളിലും ബില്ലുകൾ അടയ്ക്കുന്നതിലും സഹായിക്കുക എന്നിങ്ങനെ. അവൾക്കു നാലു കുട്ടികളുണ്ടായിട്ടും, ഭർത്താവിന്റെ വലുതച്ചി അവളുടെ കൂടെക്കഴിഞ്ഞിട്ടും അവളതു ചെയ്യുന്നു.

എന്റെ രണ്ട് ആൺമക്കളും മിടുക്കരാണ്, അപ്പോൾത്തന്നെ വ്യത്യസ്തരുമാണ്. ഒരാൾ എല്ലാ ദിവസവും എന്നെ വിളിച്ച്, അവൻ എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്നു പറയും. മറ്റൊരാൾ അങ്ങനെ വിളിക്കാറില്ല. എന്നാൽ മറ്റു രീതികളിലാണ് അവൻ സ്നേഹം പ്രകടിപ്പിക്കാറുള്ളത്. എനിക്കുവേണ്ടി എന്തെങ്കിലും ചെയ്തുതരണമെന്നു ഞാൻ എപ്പോൾ ആവശ്യപ്പെട്ടാലും അവരതു സാധിച്ചുതരും. ഞങ്ങളുടെ മക്കളെല്ലാം വ്യത്യസ്തരാണ്. പക്ഷേ എല്ലാവരും മിടുക്കരാണ്. ഇതാണു ഞാൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്.

എന്റെ മക്കളോരോരുത്തർക്കും എന്നിൽനിന്ന് ആവശ്യമായത് എന്താണെന്നു ഞാൻ പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെ അവർക്കതു നൽകാൻ കഴിയും. ഒരാൾക്കു സമ്മാനങ്ങളാണ് ഇഷ്ടം. മറ്റൊരാൾക്കു സമയം, വേറൊരാൾക്കു പ്രോത്സാഹനവാക്കുകൾ, ഇനിയൊരാൾക്കു സ്നേഹപ്രകടനം എന്നിങ്ങനെയാണ് ഇഷ്ടങ്ങൾ. ഇപ്പോഴും ഞാൻ അവരെ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. എന്നാൽ എന്നെ പ്രസാദിപ്പിക്കുന്നതിനു പകരം, *അവരെ* പ്രസാദിപ്പിക്കാനാണു ഞാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്.

നമുക്കെല്ലാവർക്കും “സ്നേഹഭാഷ”യുണ്ട്. ഡോ. ഗാരി ചാപ്മാനാണ് ഈ പദത്തിനു പ്രചാരം നൽകിയത്. ‘*അഞ്ചു സ്നേഹഭാഷകൾ*’ എന്ന തന്റെ കൃതിയിൽ അതു വിശദീകരിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. ഒരു വ്യക്തി സ്നേഹം കാണിക്കുന്നതും അതു സ്വീകരിക്കുന്നതുമായ രീതിയാണ് ആ വ്യക്തിയുടെ സ്നേഹഭാഷ. ഞാൻ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ, എന്റെ സ്നേഹഭാഷ സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികളാണ്. എന്റെ മക്കൾക്കൊന്നെങ്കിൽ സമയമാണ്. ഞങ്ങളുടെ പ്രത്യേകമായ സ്നേഹഭാഷയിൽ ആളുകൾ ഞങ്ങളോടു സംസാരിക്കുമ്പോൾ, നമ്മെ സ്നേഹിക്കുന്നെന്ന അനുഭവമുണ്ടാകുന്നു. മറ്റു ചിലരുടെ സ്നേഹഭാഷയെക്കുറിച്ചു നാം സംസാരിക്കുമ്പോൾ, അവരെ സ്നേഹിക്കുന്നെന്നു തോന്നുന്നു. നമുക്ക് ആവശ്യമുള്ളതാണു നാം പലപ്പോഴും ആളുകൾക്കു - നൽകുന്നത് - നമ്മുടെ സ്നേഹഭാഷയിൽ നാം അവരോടു സംസാരിക്കുന്നു. പക്ഷേ അതൊരു ഭീമാബദ്ധമായിരിക്കും. നമുക്കാവശ്യമുള്ളത് അവർക്കാവശ്യമില്ലെങ്കിൽ, നാം എത്ര പരിശ്രമിച്ച് അതു നൽകിയാലും പ്രയോജനമില്ല. അപ്പോഴും അവരെ സ്നേഹിക്കുന്നതായി അവർക്കു തോന്നുകയില്ല.

ഒരു കാര്യം എനിക്ക് എത്രമാത്രം ആവശ്യമായാലും, അതു നൽകേണ്ടുന്ന വ്യക്തി അതിനു സജ്ജമല്ലെങ്കിൽ, ആ സമയത്തില്ലെങ്കിൽ ഫലമൊന്നുമില്ലെന്നും ഞാൻ ഗ്രഹിച്ചു. ഒരുപാടു വർഷങ്ങൾ നിരാശപ്പെട്ടും നിരുത്സാഹപ്പെട്ടും ഞാൻ കഴിഞ്ഞു. ഒടുവിൽ ഞാൻ വിശ്വസിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചു, “ദൈവമേ നീ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നവരിലൂടെ എനിക്കാവശ്യമുള്ളതു നൽകിയാലും!” അതിനിടയിൽ ശരിയായതു ചെയ്യാൻ ഞാൻ ശ്രമിക്കുകയും എന്റെ സന്തോഷം വർദ്ധിക്കുന്നതായി ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തു. ഞാൻ കൊടുക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നതെല്ലാം ഞാൻ കൊടുക്കുന്നതു കൊണ്ടല്ല, മറ്റുള്ളവർക്കു വേണ്ടതു കൊടുക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്. ത്യാഗത്തിന്റെ വശം എപ്പോഴും (പതിവുപോലെയാ) ഞാൻ ആസ്വദിക്കാറില്ല. പക്ഷേ, എന്നിൽനിന്നു ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നതു ഞാൻ ചെയ്യുന്നതു കൊണ്ടുള്ള ആന്തരികസംതൃപ്തി ഞാനിഷ്ടപ്പെടുന്നു.

നിങ്ങളിൽനിന്ന് ആളുകൾക്കുവേണ്ടത് എന്താണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ നിങ്ങൾ ആളുകളെ പഠിച്ചിട്ടുണ്ടോ? അവർക്ക് അതു നൽകാൻ നിങ്ങൾക്കു മനസ്സുണ്ടോ? എന്താണ് അവർക്കു വേണ്ടതെന്ന് എപ്പോഴെങ്കിലും അവരോടു നിങ്ങൾ തിരക്കിയിട്ടുണ്ടോ? സ്വാർത്ഥതയുടേയും സ്വന്തം സുഖസൗകര്യത്തിന്റെ ജീവിതം നയിക്കുന്നതു മതിയാക്കാനുള്ള സമയമാണിത്. നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ ദൈവം നൽകിയിട്ടുള്ളവരെ അറിയുകയും, നമ്മുടെ നന്മയെക്കാൾ അവരുടെ നന്മയ്ക്കായി കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുകയും വേണം.

മറ്റുള്ളവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേറുക

വിശ്വാസത്തിൽ നാം ഉറച്ചുവരാണെങ്കിൽ, ബലഹീനരുടെ തോൽവുകൾ നാം സഹിക്കുകയും നമ്മെത്തന്നെ പ്രസാദിപ്പിക്കാതെ ജീവിക്കുകയും വേണം. നാമോരോരുത്തരും നമ്മുടെ അയൽക്കാരെ പ്രസാദിപ്പിക്കുകയും സന്തോഷിപ്പിക്കുകയും അവരുടെ നന്മയ്ക്കായി പ്രവർത്തിക്കുന്നത് ഒരു ശീലമാക്കുകയും വേണം. അവരെ ഉറപ്പിക്കുക, ബലപ്പെടുത്തുക, അവരെ പണിതുയർത്തുക (റോമർ15:1,2). ഇതൊരു നല്ല ഉപദേശമാണ്. പക്ഷേ നാം ചെയ്യുന്നത് അതിനു വിപരീതമാണ്. മറ്റുള്ളവർ നമ്മെ സന്തോഷിപ്പിച്ചും പ്രസാദിപ്പിച്ചും ജീവിക്കണമെന്നാണു നമ്മുടെ ആഗ്രഹം. ആളുകൾ എന്തു ചെയ്താലും നമുക്കൊരു സംതൃപ്തിയും സന്തോഷവുമില്ലെന്നതാണ് അതിന്റെ ഫലം.

മനുഷ്യന്റെ വഴികൾ ഫലപ്രദമല്ല. നമുക്കു വാസ്തവമായി ആവശ്യമുള്ളതും നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നതും അവ നൽകുകയില്ല. ദൈവം നിർദ്ദേശിക്കുന്നതുപോലെ നാം ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ നാം ചില ത്യാഗങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കണം. എന്നാൽ നമുക്കുണ്ടാകുന്ന സന്തോഷം ദൈവഹിതത്തിന്റെ കേന്ദ്രത്തിലല്ലാതെ മറ്റെങ്ങും കണ്ടെത്താനാവില്ല.

ഉത്തരം പറയുവാൻ ഒരുപക്ഷേ പ്രയാസമുള്ള ചില ചോദ്യങ്ങൾ സത്യസന്ധമായി നിങ്ങളോടു തന്നെ നിങ്ങൾ ചോദിക്കുമോ? ആളുകളെ സ്നേഹിക്കുകയെന്ന വിഷയത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയുമായി അതു നിങ്ങളെ മുഖാമുഖം എത്തിക്കും.

- മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടി നിങ്ങൾ എത്രമാത്രം ചെയ്യുന്നു?
- ആളുകളുടെ ആവശ്യവും ആഗ്രഹവും കണ്ടെത്തി അവരെ സഹായിക്കുവാൻ നിങ്ങൾ ശ്രമിക്കാറുണ്ടോ?
- യഥാർത്ഥമായ രീതിയിൽ നിങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിലെ ആളുകളെ അറിയുവാൻ നിങ്ങൾ നിഷ്കളങ്കമായി ശ്രമിക്കാറുണ്ടോ?

- നിങ്ങളുടെ കുടുംബാംഗങ്ങളെപ്പോലും എത്രമാത്രം നിങ്ങൾക്കു യഥാർത്ഥമായി അറിയാം?

അനേകവർഷങ്ങളായി ഞാനൊരു ക്രിസ്തീയശുശ്രൂഷകയായിരുന്നിട്ടും, കുറെ വർഷങ്ങൾക്കുമുൻപ് ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്കു ഞാൻ മറുപടി നൽകിയപ്പോൾ, എന്റെ ജീവിതത്തിലെ സ്വാർത്ഥതയുടെ നില കണ്ടു ഞാൻ നടുങ്ങിപ്പോയി. സന്തുഷ്ടയായിരിക്കാൻ എല്ലാക്കാരണവുമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും ഞാൻ അസന്തുഷ്ടയും അപൂർണ്ണയുമായിരിക്കുന്നതിന്റെ കാരണത്തിലേക്ക് ആ സത്യം എന്റെ കണ്ണുതുറന്നു. അതിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ ഞാൻ കണ്ടത്, ഞാൻ സ്വാർത്ഥതയും സ്വയകേന്ദ്രീകൃതവുമുള്ളവളായിരുന്നുവെന്നതാണ്. എനിക്കു മാറ്റം വേണ്ടിയിരുന്നു. ഈ മാറ്റം പെട്ടെന്നുണ്ടായില്ല, അവ പൂർണ്ണമായുമില്ല. എന്നാൽ ദിനംപ്രതി ഞാൻ ഉദ്യമിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ പുരോഗമിക്കുകയും എപ്പോഴും സന്തോഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ശ്രദ്ധിക്കാൻ പഠിക്കുക

സ്വാർത്ഥതയ്ക്കുനേരെ യുദ്ധം പ്രഖ്യാപിക്കാനും സ്നേഹവിപ്ലവത്തിന്റെ ഭാഗമായിരിക്കാനും ഞാനൊരിക്കൽ തയ്യാറായി. ഒരു അനുഗ്രഹമായിരിക്കാനുള്ള സൃഷ്ടിപരമായ മാർഗ്ഗങ്ങൾ കണ്ടെത്തേണ്ടത് എനിക്കാവശ്യമായിരുന്നു. വ്യത്യസ്തമായ ആളുകൾക്കു വ്യത്യസ്തമായ കാര്യങ്ങൾ വേണ്ടിയിരുന്നതിനാൽ, ആളുകൾ പറയുന്നതു ശ്രദ്ധിക്കാൻ ഞാൻ പരിശീലിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. ആരെയും ദീർഘനേരം ശ്രദ്ധിച്ചാൽ, അവർക്കുവേണ്ടി കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാനുള്ള ഒരു അറിവുമായി എനിക്കു പോകാനാവുമെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലായി. അല്ലെങ്കിൽ അതിനുവേണ്ടി വേണമെങ്കിൽ പ്രാർത്ഥിക്കാൻ കഴിയും. “എന്തുചെയ്യണമെന്ന് എനിക്കറിയില്ല”യെന്നത് ഒരു പഴയ ഒഴികഴിവാൻ. അതു കൊണ്ടുപോയി കുപ്പത്തൊട്ടിയിലിടണം. യഥാർത്ഥമായ ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ അതു ചെയ്യാനുള്ള വഴിയുമുണ്ട്. ഓർമ്മിക്കുക.” ‘താത്പര്യമില്ലായ്മയാണ് ഒഴികഴിവുകളുണ്ടാക്കുന്നത്, എന്നാൽ സ്നേഹം ഒരു മാർഗ്ഗം കണ്ടെത്തുന്നു.’

ആളുകൾ ആഗ്രഹിക്കുന്ന നിലയിൽ അവരെ സ്നേഹിക്കുന്നതിന് ഒരുപാടു ശ്രദ്ധിക്കുവാൻ പഠിക്കണം. സംഭാഷണമദ്ധ്യേ ആളുകൾ പറയുന്ന

“താത്പര്യമില്ലായ്മയാണ് ഒഴികഴിവുകളുണ്ടാക്കുന്നത്, എന്നാൽ സ്നേഹം ഒരു മാർഗ്ഗം കണ്ടെത്തുന്നു.”

അവരുടെ പൊതുവായ ആവശ്യം, ഇഷ്ടം, ആഗ്രഹം, എഴുതിയെടുക്കുവാൻ ഒരാഴ്ച ചെലവിടുക. ഇതിലേതെങ്കിലും താങ്കൾ ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടോയെന്ന് ആ പട്ടികവച്ച് പ്രാർത്ഥിക്കുക. അതിലേതെങ്കിലും ചെയ്യാനുള്ള ആഗ്രഹം നിങ്ങൾക്കുണ്ടെങ്കിൽ അതിനായി ഒരുങ്ങുക. ആളുകളെ അനുഗ്രഹിക്കാനൊരുങ്ങുമ്പോൾ എന്തെങ്കിലും പ്രത്യേകമായ സന്ദേശം ദൈവം നിങ്ങൾക്കു നൽകേണ്ടതുണ്ടെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നില്ല. നിങ്ങൾക്കു ചെയ്യുവാൻ കഴിയുന്നതിനെക്കാൾ വളരെ വലുതാണ് അവരുടെ ആവശ്യമെങ്കിൽ, കുറച്ചുപേരുമായി ആലോചിച്ച് അവരോടൊപ്പം ചേർന്നു ചെയ്യുക. ഒരു വർഷമായി ഫ്ളാറ്റിൽ താമസമാക്കിയശേഷവും ഇപ്പോഴും ഒരു സോഫയിലാണു കിടക്കുന്നതെന്ന് ഒരു കൂട്ടുകാരി സൂചിപ്പിച്ചാൽ (ഒരു കിടക്ക വാങ്ങാൻ പണമില്ലാത്തതിനാൽ), അവൾക്ക് ഒരു കിടക്ക വാങ്ങിക്കൊടുക്കുവാൻ ഗ്രൂപ്പായി ആലോചിക്കാവുന്നതാണ്.

ഭയാനകമായനിലയിൽ മുടമ്പല്ലുകളുള്ള ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ സഭയിലുണ്ടെന്ന് എന്റെയൊരു സുഹൃത്തു പറഞ്ഞു. മറ്റുള്ളവർ കണ്ടാൽ നാണക്കേടാണെന്നു കരുതി അയാൾ ചിരിക്കുകപോലുമില്ലായിരുന്നു. അയാളുടെ കഥ കേട്ടപ്പോൾ എന്റെ മനസ്സിലിഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പല്ലു നന്നാക്കുവാൻവേണ്ടി, ഞങ്ങൾ പേരു വെളിപ്പെടുത്താതെ സഹായിച്ചു. ആ മനുഷ്യന്റെ ജീവിതത്തെ അതു വളരെ വ്യത്യാസപ്പെടുത്തി. അതുപോലെയുള്ള കാര്യങ്ങൾ എത്ര തവണ നമ്മൾ കേൾക്കുന്നു? മനസ്സിലിവു തോന്നിയിട്ടും സഹായിക്കണോ വേണ്ടയോയെന്നു ചിന്തിക്കുകപോലും ചെയ്യാതെ നാം നടന്നകലുകയല്ലേ? അത് അടിക്കടി നടക്കാനുണ്ടെന്നാണു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നത്. നമുക്കു വിദ്യാഭ്യാസവും പുനഃപരിശീലനവുമാണ് ആവശ്യം. പുതിയ ശീലങ്ങൾ നാം രൂപപ്പെടുത്തിയെടുക്കണം. നമുക്ക് ഒന്നും ചെയ്യുവാൻ കഴിയില്ലെന്നു കരുതുന്നതിനുപകരം, കുറഞ്ഞപക്ഷം അതിനെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുകയെങ്കിലും വേണം.

1 യോഹ. 3:17 പറയുന്നു, “എന്നാൽ ഈ ലോകത്തിലെ വസ്തുവകയുള്ളവൻ ആരെങ്കിലും തന്റെ സഹോദരനു മുട്ടുള്ളതു കണ്ടിട്ട് അവനോടു മനസ്സിലിവു കാണിക്കാത്താൽ ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹം അവനിൽ എങ്ങനെ വസിക്കും?”

ചർമ്മസംരക്ഷണവസ്തുക്കൾ ആവശ്യമുണ്ടെന്ന് ഒരു സ്നേഹിത പറയുന്നതു ഞാൻ കേട്ടു. എനിക്ക് അധികമായി ഒരു സെറ്റ് ഉല്പന്നങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഞാനത് അവൾക്കു കൊടുത്തു. അവളുടെ പെർഫ്യൂം തീർന്നുപോയെന്ന് എന്റെ അമ്മ സൂചിപ്പിച്ചു. ഒരു കുപ്പി പെർഫ്യൂം ഞാൻ അവൾക്കു നൽകി. എന്റെ അമ്മായിക്കു കടയിൽ (Starbucks) പോകുന്നത് ഇഷ്ടമാണ്. അവർക്കു ഞാനൊരു സമ്മാനക്കുപ്പൺ നൽകി. നിങ്ങളുടെ

ലോകത്തിലെ ആളുകളോടു സ്നേഹം കാട്ടാനുള്ള ആശയങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കു നൽകുക എന്നതാണ് ഇവ നിങ്ങളുമായി പങ്കുവയ്ക്കുന്നതിന്റെ പിന്നിലുള്ള കാരണം. അല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല. നിങ്ങൾ ദയവായി ഇതു മനസിലാക്കുമല്ലോ. നിങ്ങൾക്കു സ്വന്തമായി ധാരാളം ആശയങ്ങളുണ്ടെന്ന് എനിക്കറിയാം. സ്നേഹവിപ്ലവത്തിന്റെ വെബ്സൈറ്റ് സന്ദർശിച്ച് അവ പങ്കുവയ്ക്കുമല്ലോ? ഞങ്ങൾക്കും ഒരു പ്രചോദനമാകട്ടെ.

മറ്റൊരു വ്യക്തിയുടെ ജീവിതം മെച്ചപ്പെടുത്തുവാനോ അന്യായത്തിനെതിരെ ആഞ്ഞടിക്കുവാനോ നാം ഓരോ തവണ ശ്രമിക്കുമ്പോഴും, പ്രത്യാശയുടെ ഒരു ശബ്ദം പ്രത്യാശാരഹിതമായ ഒരു സമൂഹത്തിൽ നാം അയയ്ക്കുകയാണ്. നന്മയാൽ നമുക്കു തിന്മയെ ജയിക്കുവാൻ കഴിയും. അതിനാൽ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിൽ നമുക്കു വൈമുഖ്യം കാട്ടാതിരിക്കാം.

അദ്ധ്യായം

12

നിരുപാധികമായ സ്നേഹം

സ്നേഹം അന്ധമല്ല - അതു കുറച്ചല്ല, കൂടുതൽ കാണുന്നു.

- റബ്ബി ജൂലിയസ് ഗോർഡൻ

നാം പാപികളായിരിക്കുമ്പോൾതന്നെ ക്രിസ്തു നമുക്കുവേണ്ടി മരിച്ചുവെന്നു വചനം പറയുന്നു (റോമർ 5:8). ഏറ്റവും മനോഹരമായ ഒരു കാര്യമാണിത്. അവന്റെ സ്നേഹത്തിനു നാം അർഹരാണോയെന്നറിയാൻ അവൻ കാത്തുനിന്നില്ല. അവൻ നമ്മെ നിരുപാധികമായാണു സ്നേഹിക്കുന്നത്. നമ്മിൽ പലർക്കും അത് ഉൾക്കൊള്ളാൻ പ്രയാസമാണ്. കാരണം, ജീവിതത്തിലെ എല്ലാം നേടാനും അർഹിക്കാനും നമ്മൾ പഠിച്ചുപോയി.

ദൈവം കരുണാസമ്പന്നനാണ്. അവൻ നമ്മെ സ്നേഹിക്കുന്ന തീവ്രവും വലിയതുമായ സ്നേഹത്തെ തുപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതിന്, നമുക്കുവേണ്ടി അവൻ സ്വന്തജീവൻ പകർന്നുതന്നു (എഫെ. 2:4). *അതാണു വിപ്ലവകരമായ സ്നേഹം!* യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള വിപ്ലവകരമായ സ്നേഹം അതിനെത്തന്നെ നൽകണം. അതിനെക്കാൾ കുറഞ്ഞ യാതൊന്നുംകൊണ്ട് അതു തുപ്തിപ്പെടുകയില്ല.

ദൈവത്തിന്റെ നിരുപാധികമായ സ്നേഹമാണ് അവനിലേക്കു നമ്മെ അടുപ്പിക്കുന്നത്. അവന്റെ നാമത്തിൽ മറ്റുള്ളവരോടുള്ള നമ്മുടെ

സ്നേഹവും അതാണ്. അതാണ് മറ്റുള്ളവരെ അവനിലേക്ക് ആകർഷിക്കുന്നത്. അവന്റെ സ്ഥാനത്തു നാം ജനത്തെ സ്നേഹിക്കണമെന്നും, അവൻ ഇന്നു ശരീരത്തിൽ ഇവിടെയുണ്ടെങ്കിൽ എന്തു പ്രവൃത്തിക്കുമോ അങ്ങനെ വേണമെന്നും അവനാഗ്രഹിക്കുന്നു. *നമ്മിൽ സ്നേഹവിപ്ലവം ജീവിക്കണമെന്നാണ് അവന്റെയാഗ്രഹം.*

അദ്ധ്യായം ആറിൽ എന്റെ പിതാവിനെക്കുറിച്ചു ഞാൻ പറഞ്ഞകാര്യം നിങ്ങൾ ഓർക്കുന്നുണ്ടാകും. എന്റെ പിതാവ് അർഹിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തെ ഞാനും ഡേവും കരുതണമെന്നു ദൈവം ഞങ്ങൾക്കു നിർദ്ദേശം തന്നു. നിരുപാധികമായ ദൈവസ്നേഹം കാണിച്ചുകൊടുത്തപ്പോൾ പിതാവിന്റെ ഹൃദയം ക്രമേണ മൃദുവായിത്തീർന്നു. പാപങ്ങൾ ഏറ്റുപറഞ്ഞ് യേശുക്രിസ്തുവിനെ രക്ഷിതാവായി സ്വീകരിച്ചു.

മനുഷ്യന്റെ സ്നേഹത്തിനു നിരുപാധികമായി സ്നേഹിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. എന്നാൽ യേശുക്രിസ്തുവിലെ വിശ്വാസികൾ എന്ന നിലയിൽ നമുക്കു ദൈവസ്നേഹമുണ്ട്. ആ സ്നേഹം നിരുപാധികമായി നമുക്ക് ഒഴുക്കിവിടാൻ കഴിയും. മനുഷ്യന്റെ സ്നേഹം പരാജയപ്പെടുന്നതാണ്, എന്നാൽ ദൈവസ്നേഹം അങ്ങനെയല്ല. മനുഷ്യന്റെ സ്നേഹത്തിന് അമ്പസാനമുണ്ട്, എന്നാൽ ദൈവസ്നേഹം അവസാനിക്കുന്നില്ല. മാനുഷികവലത്തിൽ എനിക്ക് ഒരു വ്യക്തിയെ സ്നേഹിക്കാനാവില്ലെങ്കിലും ദൈവസ്നേഹത്തിൽ എനിക്കതിനു കഴിയും.

വർഷങ്ങളോളം എന്നെ വേദനിപ്പിച്ചിരുന്ന ഒരാൾ അടുത്തിടെ എന്നോടു ചോദിച്ചു അവരെക്കുറിച്ച് എന്തു തോന്നിയെന്ന്. ഞാനവരെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നോ? അവരോട് എനിക്കു സ്നേഹമൊന്നും തോന്നിയിരുന്നില്ലെങ്കിലും, കാര്യങ്ങൾ വ്യത്യസ്തമായിരുന്നെങ്കിൽ അങ്ങനെയുണ്ടാകുമായിരുന്നു. ദൈവപൈതൃകം നിലയിൽ ഞാനവരെ സ്നേഹിച്ചു. അവരുടെ ആവശ്യത്തിൽ സഹായിക്കുമായിരുന്നു. സത്യസന്ധമായിപ്പറഞ്ഞാൽ ഇതാണു കാര്യം.

യഥാർത്ഥ സ്നേഹം തോന്നലുകളിൽ ആശ്രയിച്ചുള്ളതല്ല. അതു തീരുമാനത്തിൽ അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടതാണ്. സഹായം വേണ്ടുന്ന ആരെയും ഞാൻ സഹായിക്കും. ഇല്ലെങ്കിൽ അവരെ അതുവേദനിപ്പിക്കുമെന്നു തീർച്ചയാണ്. അവർ അത് അർഹിക്കുന്നില്ല. വാസ്തവത്തിൽ, അവർ കുറച്ചു അർഹിക്കുന്നുള്ളു എന്നു ഞാൻ ചിലപ്പോൾ ചിന്തിക്കും. അതായിരിക്കും ഏറ്റവും മനോഹരമായതും സ്വാധീനിക്കുന്നതും. ആളുകൾ സ്നേഹത്തിന് അർഹരാണോയെന്നു ചോദിക്കാതെ സ്നേഹിക്കുന്നതു തികച്ചും സ്വതന്ത്രമാക്കുന്ന അനുഭവമാണ്.

ക്ഷമ

അതു ചോദിക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യമേയില്ല. സഹോദരനെ ക്രൂരമായി കൊന്ന മനുഷ്യനോട് ബിൽ എബാർബിന് എങ്ങനെ ക്ഷമിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു? ബിൽ എബാർബും, ചാൾസ് മാനുവലും രണ്ട് അപരിചിതരായിരുന്നു. നൊടിയിടയ്ക്കുള്ളിൽ അവരുടെ ജീവിതം ഇഴപിരിയുകയായിരുന്നു- ബിൽ എബാർബിന്റെ സഹോദരനായ ജോണിനെ ചാൾസ് വെടിവെച്ചു കൊന്നനിമിഷം. ആ നിമിഷം മുതൽ പ്രതികാരമല്ലാതെ മറ്റൊരു ചിന്തയും ബില്ലിന്റെ മനസ്സിലില്ല. ബില്ലിന്റെ ഹൃദയം നിറയെ ക്രോധമായിരുന്നു. തന്റെ നഷ്ടം നികത്താൻ ഒരു ശിക്ഷയ്ക്കും കഴിയില്ലെന്ന് അവനു ബോധ്യമായി. ജോൺ കൊല്ലപ്പെട്ടതിനുശേഷം, കൊലയാളിയെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കാത്ത ഒരു ദിവസംപോലും ബില്ലിന്റെ ജീവിതത്തിലില്ല. കൊലയാളിയെ ജീവനോടെ തിന്നത്തക്ക വെറുപ്പ് അവനുണ്ടായി. അതിനു കൊടുക്കേണ്ടി വന്ന വില ബില്ലിന്റെ ജോലിയും കുടുംബജീവിതവുമായിരുന്നു. നശീകരണത്തിന്റെ പാതയിൽത്തന്നെ തുടർന്നാൽ, അവന്റെ ജീവിതം തന്നെ അതിനു വിലയായി നൽകേണ്ടിവരും.

സ്വന്തസഹോദരൻ നഷ്ടപ്പെട്ട ദിവസത്തെക്കാൾ ശക്തിയേറിയ ഒരു മാറ്റം അപ്പോഴാണു ബിൽ അനുഭവിച്ചത്. ക്രിസ്തുവിലുള്ള പാപക്ഷമ (forgiveness) ബിൽ അനുഭവമാക്കി. മനുഷ്യനു തനിയെ നൽകാൻ കഴിയാത്ത പ്രകൃത്യതാതീതമായ ഒരുതരം ക്ഷമയായിരുന്നു അത്. വെറുപ്പും കോപവും ദൈവം നീക്കിക്കളഞ്ഞു.

തനിക്ക് അസാധ്യമെന്നു ബില്ലിനു തോന്നിത്തുടങ്ങിയതായിരുന്നു അത്ഭുതകരമായ ആ ഹൃദയപരിവർത്തനം. തന്റെ ജീവിതത്തിൽ താൻ ചെയ്ത സകലകാര്യങ്ങൾക്കും ക്ഷമ നൽകുവാൻ കർത്താവിനു കഴിഞ്ഞുവെങ്കിൽ, ചാൾസിനോടും താൻ ക്ഷമിക്കണമെന്ന് അവനു മനസിലായി. തന്റെ സഹോദരനെ കൊന്നതിനു ചാൾസിനോടു താൻ ക്ഷമിച്ചുവെന്നും പറയണം. ആദ്യം അതൊരു അനുസരണത്തിന്റെ വിഷയമായിരുന്നു. എന്നാൽ പിന്നീട് അതു ഹൃദയത്തിന്റെ പ്രശ്നമായി മാറി. അങ്ങനെ, ജോൺ കൊല്ലപ്പെട്ടതിന്റെ പതിനെട്ടാം വർഷത്തിൽ ബിൽ, ചാൾസ് എന്നിവർ ഒരു യോഗത്തിൽ പരസ്പരം അഭിമുഖമായിരുന്നു. അവരുടെ രണ്ടുപേരുടേയും ജീവിതത്തിൽ ദൈവം നേരത്തെ തന്നെ ചെയ്തതിനെ ഉറപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നു അത്. ക്ഷമയുടെ ശക്തി മൂലം ഈ രണ്ടുപേരെയും ദൈവം സ്വതന്ത്രരാക്കി.

സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകൾ കാണിക്കുന്നത് :

- ക്ഷമ സംഘർഷം ലഘൂകരിക്കുന്നു. പകയെ പരിചരിച്ചാൽ തൽസ്ഥാനത്തു സംഘർഷമുണ്ടാകും - പേശികൾ മുറുകും, രക്തസമ്മർദ്ദം വർദ്ധിക്കും, വിയർപ്പു കൂടും - ശരീരം സംഘർഷഭരിതമായിരിക്കും.
- ക്ഷമിക്കാൻ കഴിഞ്ഞാൽ അതിന്റെ പ്രയോജനം നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിനാണ്. ഹൃദയനിലയും രക്തസമ്മർദ്ദവും മെച്ചമാകുന്നതും ക്ഷമയും തമ്മിൽ ബന്ധമുണ്ടെന്നു ഒരു പഠനം കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്.
- അടുത്തിടെ നടന്ന ഒരു പഠനം കണ്ടെത്തിയത്, ഭർത്താക്കന്മാരോടു ക്ഷമിക്കുകയും അവരോടു ദയ കാട്ടുകയും ചെയ്യുന്ന സ്ത്രീകൾക്കു കൂടുതൽ ഫലപ്രദമായി കലഹങ്ങൾക്കു പരിഹാരം വരുത്താൻ കഴിഞ്ഞുവെന്നാണ്.

മനുഷ്യസ്നേഹം തോന്നലുകളിൽ അധിഷ്ഠിതമാണ്. ആളുകൾ നമുക്കു നല്ലവരായതുകൊണ്ടാണ് അവരെ നാം സ്നേഹിക്കുന്നത്. അവർ നമ്മെ സഹായിച്ചു, അല്ലെങ്കിൽ ആദ്യമേ നമ്മെ സ്നേഹിച്ചു. നമ്മെക്കുറിച്ച് തന്നെ നല്ലവരെന്നു തോന്നാൻ അവർ നമുക്കിടവരുത്തി. അഥവാ, നമ്മുടെ ജീവിതം അവർ സുഗമമാക്കി. അങ്ങനെ നാം അവരെ സ്നേഹിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ നാം അവരെ സ്നേഹിക്കുന്നു. കാരണം, അവർ നമ്മെ സ്നേഹിക്കണമെന്നു നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അത്തരം സ്നേഹത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം അവർ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തിയാണ്. അവർ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തി നിർത്തിയാൽ നാം അവരെ സ്നേഹിക്കുന്നത് അവസാനിപ്പിക്കാനിടയുണ്ട്. അത്തരം സ്നേഹം വന്നുപോകുന്നതാണ്. അതു ചൂടാകും, പിന്നെ തണുക്കും. ലോകത്തിൽ നമുക്ക് അനുഭവമാകുന്ന സ്നേഹം അതാണ്. മിക്ക വിവാഹങ്ങളുടേയും വ്യക്തിബന്ധങ്ങളുടേയും അടിസ്ഥാനം അത്തരം സ്നേഹമാണ്. ഐസ്ക്രീം നമുക്കിഷ്ടമാകുന്നതിനു കാരണം അതിന്റെ രുചിയാണ്. നല്ല സമ്മാനങ്ങൾ നൽകുന്നതുകൊണ്ടാണു നാം ആളുകളെ സ്നേഹിക്കുന്നത്.

ദൈവസ്നേഹം തികച്ചും വ്യത്യസ്തമാണ് - അതിന്റെ അടിസ്ഥാനം ദൈവമല്ലാതെ മറ്റാരുമല്ല. നാം ക്രിസ്തുവിനെ നമ്മുടെ രക്ഷിതാവായി സ്വീകരിക്കുമ്പോൾ, പരിശുദ്ധാത്മാവു നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ ദൈവസ്നേഹം പകരുന്നു (റോമർ 5:5). ദൈവവുമായി നാം പങ്കാളികളായിത്തീരുമ്പോൾ, ഭൂമിയിൽ അവന്റെ പ്രതിനിധികളായിരിക്കാൻ അവൻ നമ്മെക്കുറിച്ച്

ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അവൻ നമ്മോടാവശ്യപ്പെടുന്ന വേല ചെയ്യുവാ നാവശ്യമായ സ്നേഹം നൽകി അവൻ നമ്മെ സജ്ജമാക്കുന്നു. മനുഷ്യന്റെ സ്നേഹം അവസാനിക്കുമ്പോൾ, (കൂടെക്കൂടെ അത് അങ്ങനെയാണ്), ആവശ്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കാൻ ദൈവസ്നേഹം അപ്പോഴും ലഭ്യമാണ്.

ഒരു പെൺകുട്ടി ഒരു പിതാവിനെ സ്നേഹിക്കേണ്ടുന്ന നിലയിൽ ഞാൻ എന്റെ പിതാവിനെ സ്നേഹിച്ചിട്ടില്ല. കാരണം, അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും എനി ക്കൊരു പിതാവല്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ ദൈവസ്നേഹം എന്നിലുണ്ടായി. എ ല്ലാ തോന്നലുകളിൽനിന്നും വിമുക്തയാകാനും, പിതാവിന്റെ വാർദ്ധ കൃത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ ദയാപൂർവ്വം പരിചരിക്കാനും അദ്ദേഹത്തോടു കരുണകാട്ടാനും അങ്ങനെ എന്നിക്കു കഴിഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തോട് എനിക്ക് അനുകമ്പയേ ഉള്ളൂ. ജീവിതംമുഴുവൻ പാഴാക്കി, വേദന നിറഞ്ഞ ഓർമ്മകളുമായി കഴിയേണ്ടിവരുന്നതാണ് അതിനു കാരണം.

ക്ഷമയുടെ വിസ്മയകരമായ കഥകൾ നാം കൂടെക്കൂടെ കേൾക്കാറുണ്ട്. മദ്യപിച്ചിട്ടു വാഹനമോടിച്ച് ഒരാളുടെ ഭാര്യയേയും കുഞ്ഞിനെയും കൊന്ന ഒരു കൗമാരക്കാരനെക്കുറിച്ചു ഞാൻ കേട്ടു. അപകടത്തിനു കാരണക്കാ രനായ ഈ ചെറുപ്പക്കാരനോടു ക്ഷമിക്കണമെന്നു ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നതായി അയാൾക്കു മനസ്സിലായി. ഒരുപാടു പ്രാർത്ഥിച്ചതുമൂലം ദൈവസ്നേഹം തന്നിലൂടെ ഒഴുകുന്നതായി അയാൾക്കു മനസ്സിലായി. ആ മനുഷ്യൻ ഒരു സ്നേഹവിപ്ലവകാരിയായിരുന്നു!

ആളുകൾ നമ്മളോടു ചെയ്തതു കാണുന്നതിനെക്കാൾ, അവരോടുതന്നെ എന്താണു ചെയ്തതെന്നു കാണുവാൻ നാം പഠിക്കണം. സാധാരണയായി ഒരാൾ മറ്റൊരാളെ വേദനിപ്പിക്കുകയോ, തന്നെത്താൻ ക്ഷതമേല്പിച്ച ഒരു സ്ത്രീയോ പുരുഷനോ അതിന്റെ തിക്തഫലം അനുഭവിക്കുകയോ ചെയ്തേക്കാം. അതാണു കർത്താവു പറഞ്ഞതിന്റെ രത്നച്ചുരുക്കം, “പിതാവേ, ഇവർ ചെയ്യുന്നതെന്തെന്ന് അറിയായ്കയാൽ ഇവരോടു ക്ഷമിക്കണമേ” (ലൂക്കോസ് 23:34).

ദൈവസ്നേഹം പിടിച്ചെടുക്കുവാൻ മനസ്സിനു കഴിയില്ല; അതു ഹൃദയ ത്തിന്റെ വിഷയമാണ്. എന്റെ പിതാവിനെ കരുതാൻ ദൈവമെന്നോട് ആവ ശ്യപ്പെട്ടത് എനിക്കത്ര യുക്തിസഹമായിത്തോന്നിയില്ല. എന്നാൽ സ്നേഹം യുക്തിരഹിതമാണ്, അല്ലേ? നാം പാപം ചെയ്യുകയും ദൈവത്തെ തികച്ചും അവഗണിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കെ നമ്മെ സ്നേഹിക്കാൻ ദൈവത്തിനു യാതൊരു കാരണവുമില്ലായിരുന്നു. എന്നിട്ടും അവൻ നമ്മെ സ്നേഹിക്കുന്നു.

ന്യായവിധിക്കുമേൽ കരുണ വിജയം വരിക്കുന്നു

ഒരു വ്യക്തിയേയോ സാഹചര്യത്തേയോ വിധിക്കാനും, അതിനർഹമായ കൂലികൊടുക്കാനും എളുപ്പമാണ്. എന്നാൽ കരുണ അതിനെക്കാൾ വലിയതാണ്. ഒരാളുടെ കുറ്റത്തിനു മാപ്പുകൊടുക്കുന്നതു ശ്രേഷ്ഠമായ കാര്യമാണ്. മൂന്നാം ലോകരാജ്യങ്ങളിലെ ആളുകളെ സഹായിക്കുന്നതിന്, അവരിലധികവും വിഗ്രഹാരാധികളും മൃഗങ്ങളെ പുജിക്കുന്നവരും സൂര്യനെയും ഭൂതങ്ങളെയും ആരാധിക്കുന്നവരുമാണെന്ന വസ്തുത എനിക്കു കാണേണ്ടതില്ല. “അവർ പട്ടിണി കിടക്കുന്നതിൽ അതഭ്യതമില്ല; അവർ ദൈവത്തോടു പുറംതിരിഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്”, ഇങ്ങനെ ഒരുപക്ഷേ അവർ ജനിച്ച സ്ഥലത്തു ഞാൻ ജനിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അതേ സാഹചര്യത്തിൽ ഞാനും ആകുമായിരുന്നു. “ദൈവകൃപയില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ അതു ഞാനായിരുന്നേനെ” - നാം നമ്മെത്തന്നെ ഓർമ്മിപ്പിക്കേണ്ടതാണിത്.

സ്വവർഗ്ഗഭോഗിയായ ഒരു മനുഷ്യനെ നോക്കി ചില ഭക്തന്മാർക്ക് ഇങ്ങനെ പറയാം, *അവൻ അതിന് അർഹനാണ്*. പക്ഷേ അതേ നിലയിലാണോ ദൈവം അവനെ നോക്കുന്നത്? അതോ ആ “എന്ത്” എന്നതിനു പിന്നിലെ യഥാർത്ഥ “എന്തുകൊണ്ട്” എന്നതു ദൈവം കാണുന്നില്ലേ? ആ മനുഷ്യനു ശ്വാസമുള്ളിടത്തോളം കാലം അവനെ വീണ്ടെടുക്കുവാൻ ദൈവത്തിനാഗ്രഹമുണ്ട് - അതിന് എന്തായാണോ നിങ്ങളെയോ ഉപയോഗിക്കാനും ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നു. മറ്റുള്ളവരുടെ പാപത്തെ നാം ആലിംഗനം ചെയ്യണമെന്ന് ഇതിനർത്ഥമില്ല. പക്ഷേ നാം ആളുകളെ ആലിംഗനം ചെയ്യുകയും അവരുടെ ആവശ്യസമയത്തു സഹായിക്കുകയും വേണം. മരുന്ന്, താമസസ്ഥലം, ദയാപൂർവ്വമായ വാക്കുകൾ എന്നിവയൊക്കെ പ്രത്യാശ കണ്ടെത്തുവാൻ അവരെ സഹായിക്കും.

കരുണയും മനസ്സിലിവും സ്നേഹത്തിന്റെ ഏറ്റവും മനോഹരമായ രണ്ടു ഗുണങ്ങളാണ്. അതു കൂടാതെ യഥാർത്ഥ സ്നേഹമില്ല. എന്റെ ജീവിതത്തിലെ ആദ്യത്തെ മുപ്പതുവർഷക്കാലം കിട്ടുന്നതെല്ലാം നേടാനുള്ള സമ്മർദ്ദമായിരുന്നു എനിക്ക്. ഞാൻ ജോലി ചെയ്തിരുന്നവർക്കുവേണ്ടി വലുതായൊന്നും കൊടുത്തിരുന്നില്ല. അവരെ അവർതന്നെ സഹായിക്കുന്നില്ലെന്നു എനിക്കു തോന്നിയപ്പോഴായിരുന്നു അത്. എന്റെ മാനുഷിക സ്നേഹവും എന്നിൽ നിക്ഷിപ്തമായ ദൈവസ്നേഹവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം ഗ്രഹിക്കുവാൻ എനിക്കല്പം സമയം വേണ്ടിവന്നു. കരുണ നേടാനോ സമ്പാദിക്കാനോ സാധ്യമല്ല. കൊലോസ്യർക്കു പൗലോസ് എഴുതിയപ്പോൾ “സ്നേഹം ധരിക്കുവിൻ” (കൊലോ. 3:14) എന്നാണു പറയുന്നത്. “ധരിക്കുവിൻ” എന്ന പ്രയോഗം എനിക്കിഷ്ടമാണ്.

വ്യക്തമായ ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ ഒരു കാര്യം ചെയ്യുകയെന്നാണ് അതിന്റെ യർത്ഥം; തോന്നലുകളിന്മേലോ യുക്തിയിന്മേലോ ആശ്രയിച്ചല്ല. ആ കൊച്ചു പ്രയോഗത്തിൽനിന്നു വിസ്മയിപ്പിക്കുന്ന ജീവിതപാഠങ്ങൾ ഞാൻ പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഉച്ചയ്ക്കും വൈകുന്നേരത്തിനും ഇടയ്ക്കുള്ള സമയത്താണ് ഞാനിതെഴുതുന്നത്. ഡേവ് എന്നെ വിളിച്ചിട്ട് എന്നെ ഒരു കാർ പ്രദർശന (Mustang Car Show) ത്തിനു കൊണ്ടുപോകുന്ന കാര്യം പറഞ്ഞു. വേഷമാറി ഒരുങ്ങാൻ എനിക്കു തോന്നിയില്ല; ധരിച്ചിരുന്ന വസ്ത്രം തന്നെയായിരുന്നു എനിക്കിഷ്ടം. എന്നാൽ സാധാരണയായി ഞാൻ വസ്ത്രമാറിത്തന്നെയാണു പോകുക. അതേപോലെ, നിരുപാധികമായ സ്നേഹം ധരിക്കാൻ എത്രയോ അവസരങ്ങളാണു നമുക്കു ലഭിക്കുന്നത്!

നമ്മുടെ തോന്നലുകൾക്കപ്പുറത്തു ജീവിക്കുവാൻ നാം പഠിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, ദൈവസ്നേഹംകൊണ്ട് ആളുകളെ സ്നേഹിക്കാൻ നമുക്കൊരിക്കലും കഴിയുകയില്ല, ലോകത്തിലെ ആവശ്യക്കാരെ സഹായിക്കാനും കഴിയില്ല. കരുണ ധരിക്കാൻ, സ്നേഹം ധരിക്കാൻ നിങ്ങൾ തയ്യാറാണോ? ശരിയായ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുവാൻ നിങ്ങളെ തടയുന്ന തോന്നലുകളുമായി നിങ്ങൾ കഷ്ടപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ, നിങ്ങളോടടുതന്നെ ചോദിക്കുക “നിങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്ത് യേശുവായിരുന്നെങ്കിൽ എന്തുചെയ്യുമായിരുന്നു?” എന്നെ ഡേവ് എഴുതിത്തള്ളിയിരുന്നെങ്കിൽ, ഇന്നു ഞാനായിരിക്കുന്ന വ്യക്തിയാകുമായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം തന്റെ ഹൃദയത്തെയാണു ശ്രദ്ധിച്ചത്. തോന്നലുകളെയല്ല. അതു ചെയ്യാനാണു ഞാൻ നിങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നത്.

സ്നേഹം നടന്നകലുന്നില്ല

ആളുകളെ സ്നേഹിക്കുകയെന്നു പറഞ്ഞാൽ അവർ നമ്മെ മുതലെടുക്കുന്നു എന്ന അർത്ഥമില്ല. അവർ ഒന്നും ചെയ്യാതിരിക്കുമ്പോൾ അവരെ വണ്ടിയിൽ കയറ്റിക്കൊണ്ടുപോകുന്നു എന്ന് അർത്ഥമാക്കുന്നില്ല. ദൈവം സ്നേഹിക്കുന്നവരെല്ലാം ശാസിക്കുകയും (തിരുത്തുകയും) ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്നു വചനം പറയുന്നു (എബ്രാ. 12:6). തിരുത്തൽ ശിക്ഷയല്ല; അതു നല്ല പെരുമാറ്റത്തിനുള്ള പരിശീലനമാണ്. ചിലപ്പോൾ ആ പരിശീലനത്തിന് അനുഗ്രഹങ്ങളുടെ പിൻവലിക്കൽ ആവശ്യമായി വന്നേക്കാം. എന്നാൽ നാം അവനോടു കരയുമ്പോൾ, നമ്മുടെ അടിസ്ഥാനാവശ്യങ്ങൾ എപ്പോഴും അവൻ നിറവേറ്റും. നമുക്കു വിവിധ പരീക്ഷകൾ നേരിടുമ്പോഴും, ജ്ഞാനം ആവശ്യമാണെങ്കിലും ഔദാര്യമായി നൽകുന്ന ദൈവത്തോടു നമുക്കു ചോ

ദിക്കാം. കുറ്റം ചുമത്താതെ അവൻ നമ്മെ സഹായിക്കും (യാക്കോ. 1:15). അതൊരു മനോഹരമായ ചിന്തയാണ്!

മയക്കുമരുന്നിന് അടിമപ്പെട്ടയാരാൾക്ക് ഒരു പുതിയ കാർ ഞാൻ വാങ്ങിക്കൊടുക്കുകയില്ല. അയാളതു വിറ്റ് മയക്കുമരുന്നു വാങ്ങുവാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. എന്നാൽ അയാൾക്ക് ആഹാരം നൽകാനും, കുളിക്കാനുമുള്ള സൗകര്യം നൽകാനും ഒരു പുതുജീവിതത്തിന്റെ പ്രത്യാശ നൽകാനും എനിക്കു കഴിയും. ദൈവം അയാളെ സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്നും സഹായിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെന്നും എനിക്കു പറയാം. അയാളെ കുറ്റപ്പെടുത്താതിരിക്കാൻ എനിക്കാവും. കാരണം, അയാളെ ഞാൻ കുറ്റപ്പെടുത്തിയാൽ, അയാളെ സ്നേഹിക്കാൻ എനിക്കു കഴിയില്ല.

അടിക്കടി ആളുകൾ നമ്മെ വേദനിപ്പിക്കുമ്പോൾ ഒത്തുപോകാൻ നാം ക്ലേശിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽനിന്ന് അവരെ പുറത്താക്കാൻ നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അതിനുപകരം അവരുമായി ഒരു ബന്ധം സ്ഥാപിക്കാനാണു ദൈവം നമ്മെക്കുറിച്ച് ആഗ്രഹിക്കുന്നതെങ്കിൽ എന്തായിരിക്കും? നടന്നകലുകയോ, ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാക്കുന്നവരെ നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽനിന്നു പുറത്താക്കുകയോ ചെയ്യുന്നത് ഏറെയെളുപ്പമാണ്. എന്നാൽ ദൈവം എപ്പോഴും അതല്ല ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. എല്ലാ സാഹചര്യത്തിലും സ്നേഹം എങ്ങനെയിരിക്കുമെന്നു നാം പഠിക്കണം. തോന്നലുകൾക്കോ തോന്നലുകളുടെ ഇല്ലായ്മക്കോ അടിപ്പെടാതെ അതു പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തണം.

കുടക്കൂടെ ഞാൻ എന്നോടടുതന്നെ ചോദിക്കുന്ന ഒരു ചോദ്യമുണ്ട്: “ഈ വ്യക്തിയുമായി എത്രത്തോളം ഞാൻ ചേർന്നുപോകണം?” നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിനുമാത്രം ഉത്തരം നൽകാൻ കഴിയുന്ന ഒരു ചോദ്യമാണിത്. ഇരുവശങ്ങളിൽനിന്നുമുള്ള മുഴുവൻ സാഹചര്യവും മനസ്സിലാക്കുന്ന ഒരേയാരാൾ ദൈവമാണ്. നിങ്ങളുടെ ഹിതത്തെക്കാൾ ദൈവഹിതമാണു ചെയ്യേണ്ടതെന്നു നിങ്ങൾ വാസ്തവമായി ആഗ്രഹിക്കുന്നെങ്കിൽ, നിങ്ങളുടെ തീരുമാനങ്ങളിൽ അവൻ നിങ്ങളെ നയിക്കും. ഓർക്കുക: അസാധ്യമെന്നു തോന്നിയാലും മറ്റുള്ളവരെ സ്നേഹിക്കാൻ തയ്യാറായിരിക്കുന്നതാണു സ്നേഹവിപ്ലവത്തിൽ അണിചേരുക എന്നതിനർത്ഥം.

നിരുപാധികസ്നേഹത്തെക്കുറിച്ച് ആളുകളുമായി ഞാൻ ചർച്ചചെയ്യുമ്പോൾ, എപ്പോഴും ഉയർന്നുവരുന്ന ഒരു ചോദ്യമുണ്ട്, “ആളുകൾ എന്തു ചെയ്താലും പ്രശ്നമല്ല എന്ന സങ്കല്പമാണോ എനിക്കുള്ളത്?” അതിനുത്തരം “അല്ല”യെന്നാണ്. ഒരു കുടുംബാംഗത്തിനു മദ്യം-മയക്കുമരുന്നിന്റെ പ്രശ്നമുണ്ടെന്നു കരുതുക. അവന്റെ/അവളുടെ ജീവിതത്തിന്റെ

ഭൂരിഭാഗവും അങ്ങനെയായി. കൂടാതെ, യാതൊരു ഉത്തരവാദിത്വവുമില്ല. അവനെ സഹായിക്കുവാൻ കൂടുംബം ഒരുപാടു പണവും സമയവും പ്രയത്നവും ചെലവിട്ടു. പക്ഷേ ക്രമേണ അവൻ പഴയ സ്വഭാവത്തിലേക്കും ജീവിതരീതിയിലേക്കും മടങ്ങിപ്പോകും. ഈ സാഹചര്യത്തിലാണ്, ആ വ്യക്തിയെ സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കൂടുംബാംഗങ്ങളുടെ ബലം അപഹരിച്ച് അവരെ ശത്രു ബലഹീനരാക്കുന്നത്. ചിലപ്പോൾ നാം എത്രമാത്രം സഹായിക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹിച്ചാലും, അവർക്കു സഹായം വേണമെന്ന ആഗ്രഹമില്ലെങ്കിൽ അതുകൊണ്ടു യാതൊരു ഫലവുമില്ല. വർഷങ്ങളോളം ത്യാഗപൂർവ്വം സഹായിക്കാൻ ആ കൂടുംബം ശ്രമിച്ചു. ഇനി സഹായിക്കുവാൻ അവർക്കു മനസ്സില്ല. ഇതത്ര എളുപ്പത്തിൽ ലളിതമായി എടുക്കാവുന്ന തീരുമാനമല്ല. പക്ഷേ പലപ്പോഴും അങ്ങനെ നടക്കുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനികളെന്ന നിലയിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹം ശരിയായി പ്രകടിപ്പിക്കാത്തതിനു ചിലപ്പോൾ നമ്മെ കുറ്റപ്പെടുത്താറുണ്ട്. “നിങ്ങളുടെ ബന്ധുക്കളെപ്പോലും നിങ്ങൾ സഹായിക്കാതിരിക്കുമ്പോൾ, ആളുകളെ സ്നേഹിക്കാൻ പറയാൻ നിങ്ങൾക്കെന്താണ് അവകാശം?” ഇതുപോലുള്ള ചോദ്യങ്ങൾ നാം കേൾക്കാറുണ്ട്. അതു പ്രയാസമാണെങ്കിലും, ഉറപ്പോടെ ഇക്കാര്യം പറയുന്നതാണു നല്ലത്. “നിങ്ങൾക്ക് എപ്പോഴെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും പ്രശ്നം നേരിടേണ്ടിവന്നിട്ട് യഥാർത്ഥമായ സഹായം ആവശ്യമെങ്കിൽ, ഞങ്ങളെ അറിയിക്കുക.” പക്ഷേ അവനെയൊ അവളെയോ നാശകരമായ ജീവിതരീതിയിൽത്തുടരാനുള്ള കഴിവു നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കാൻ എനിക്കാവില്ലെന്നും അറിയാം.

വിശക്കുന്ന, രോഗിയായിക്കഴിയുന്ന ഒരു സ്നേഹിതനെ സഹായിക്കാതിരിക്കാൻ നമുക്കാവില്ല. അപ്പോൾത്തന്നെ നമ്മുടെ സമാധാനം അപഹരിക്കാനോ നമ്മെ വെറുതെ ഉപയോഗിക്കാനോ നാം അനുവദിക്കരുത്. ആളുകൾക്കു സ്വയം ചെയ്യാവുന്നത് അവർക്കുവേണ്ടി ചെയ്യുന്നതല്ല അവരെ സ്നേഹിക്കുക എന്നതിന്റെ അർത്ഥം.

സഹായം അർഹിക്കാത്തവരെ കരുണ സഹായിക്കുന്നു. എന്നാൽ നാം പണം മുടക്കുമ്പോൾ ഉത്തരവാദിത്വമില്ലാത്തവരായിരിക്കാൻ ആളുകളെ അനുവദിക്കുന്ന മനോഭാവമല്ല നിരുപാധികസ്നേഹം. കരുണ ഒരുപാട് അവസരങ്ങൾ നൽകുന്നു. നിരുപാധികസ്നേഹം ഒരിക്കലും മടുത്തുപോകുന്നില്ല. അതു പ്രാർത്ഥിക്കുകയും നിഴലിൽനിന്നു പുറത്തുവന്നു സഹായിക്കുവാൻ തയ്യാറാകുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്യുമ്പോൾ അത് യഥാർത്ഥ വ്യത്യസ്തമുഖമാകുന്നു.

നമ്മിലൂടെ മറ്റുള്ളവരിലേക്കു ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹം പകരണമെന്ന് അവൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. സന്തുലിതമായ നിലയിൽ നമ്മെത്തന്നെ സ്നേ

ഹിക്കുവാൻ നാം പഠിക്കേണ്ടതുണ്ട്. കാരണം, നാം നമ്മെ സ്നേഹിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ കൊടുക്കുവാൻ നമുക്കു സ്നേഹം കാണുകയില്ല. ദൈവസ്നേഹം നാം പ്രാപിച്ചു അതു നമ്മെ സൗഖ്യമാക്കണം. ഓർക്കുക, നമുക്കില്ലാത്തതു കൊടുക്കാൻ നമുക്കാവില്ല. പക്ഷേ അവിടെ നാം നിർത്തരുത്! ദൈവം നമ്മെ സൗഖ്യമാക്കുന്നു. അങ്ങനെ മറ്റുള്ളവർക്കും സൗഖ്യം നൽകുവാൻ നമുക്കാകും. വിമുക്തരായവരെന്ന നിലയിൽനിന്നു മറ്റുള്ളവരെ വിമുക്തരാക്കുന്നവരെന്ന നിലയിലേക്കു നാം മാറണമെന്നു ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നു. മനുഷ്യസ്നേഹത്തിന് എപ്പോഴും അവസാനമുണ്ട്. എന്നാൽ ദൈവസ്നേഹം അങ്ങനെയല്ലായെന്നതിനു നന്ദിപറയാം. ദൈവസ്നേഹം ഒരിക്കലും പരാജയപ്പെടുന്നില്ലെന്ന് അവൻ നമുക്കു വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു.

അദ്ധ്യായം

13

സ്നേഹം തെറ്റുകളുടെ രേഖ സൂക്ഷിക്കുന്നില്ല

സ്നേഹം അനീതിയിൽ സന്തോഷിക്കാതെ
സത്യത്തിൽ സന്തോഷിക്കുന്നു; എല്ലാം പൊറുക്കുന്നു,
എല്ലാം വിശ്വസിക്കുന്നു, എല്ലാം പ്രത്യുശിക്കുന്നു,
എല്ലാം സഹിക്കുന്നു.

- 1 കൊരിന്ത്യർ 13:6-7

നിങ്ങളൊരു നല്ല കണക്കെഴുത്തുകാര(accountant)നാണോ? നിങ്ങളോടു ചെയ്ത തെറ്റുകളുടെ വിശദമായ രേഖകൾ നിങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കാറുണ്ടോ? വർഷങ്ങളോളം, ഞാനും ഡേവും തർക്കിക്കുമ്പോഴൊക്കെ, ഡേവും ചെയ്തതും എനിക്കു തെറ്റെന്നു തോന്നിയതുമായ കാര്യങ്ങളുടെ രേഖകൾ ഞാൻ ചികഞ്ഞെടുക്കുമായിരുന്നു. കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിലെ കുറ്റങ്ങൾ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം അത്ഭുതപ്പെടുമായിരുന്നു. വളരെ പഴക്കമുള്ളതായിട്ടും അവ ഞാൻ ഓർത്തിരിക്കുന്നുവെന്നതായിരുന്നു അതിനു കാരണം. ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതു ഞാനോർക്കുന്നു, “ഇതെല്ലാം നീ എവിടെയാണു സൂക്ഷിക്കുന്നത്?” വർഷങ്ങളോളം ഞാൻ കാര്യങ്ങൾ ഓർമ്മിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ, ഡേവ് അവ പെട്ടെന്നു മറന്നുകളയും.

മറ്റെന്തിനെക്കാര്യം നാം അന്വേഷിക്കണമെന്നു ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നു. പക്ഷേ, പരിപൂർണ്ണ ക്ഷമയില്ലാതെ അത് അസാധ്യമാണ്. നമുക്കു കോപവും വെറുപ്പുമുള്ളവരെ വാസ്തവമായി സ്നേഹിക്കുവാൻ കഴിയില്ല. പൗലോസ് കൊരിന്ത്യരോടു പറഞ്ഞു, “സ്നേഹം (നമ്മിലുള്ള ദൈവസ്നേഹം) അയോഗ്യമായി നടക്കുന്നില്ല, സ്വാർത്ഥം അന്വേഷിക്കുന്നില്ല, ദേഷ്യപ്പെടുന്നില്ല; ദോഷം കണക്കിടുമ്പോഴും (കഷ്ടം സഹിച്ചതു ശ്രദ്ധിക്കുന്നതേയില്ല)” (1 കൊരി. 13:5)

ഏറ്റവും നല്ലതു വിശ്വസിക്കുക

ആളുകളെ സ്നേഹിക്കുവാൻ നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നെങ്കിൽ, അവരെക്കുറിച്ചും അവരുടെ പ്രവൃത്തിയെക്കുറിച്ചുമുള്ള നമ്മുടെ ചിന്തയ്ക്കു രൂപാന്തരമുണ്ടാക്കുവാൻ നാം ദൈവത്തെ അനുവദിക്കണം. വേണമെങ്കിൽ ഏറ്റവും മോശമായതു നമുക്കു വിശ്വസിക്കാം. മറ്റുള്ളവർ ചെയ്യുന്നതും പറയുന്നതുമെല്ലാം സംശയിക്കാം. എന്നാൽ യഥാർത്ഥ സ്നേഹം ഏറ്റവും നല്ലതു വിശ്വസിക്കുന്നു. നാം ചിന്തിക്കുന്നതും വിശ്വസിക്കുന്നതും ഒരു തിരഞ്ഞെടുപ്പാണ് (Choice). നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലെ ഭൂരിപക്ഷം കൃഷ്ടങ്ങളുടേയും മൂലകാരണം നാം ചിന്തകൾക്കു കടിഞ്ഞാണിടാത്തതാണ്. അങ്ങനെയല്ലാതിരിക്കുന്നതുമൂലം, ചിലരുടെ ഏറ്റവും മോശമായ കാര്യം വിശ്വസിക്കുന്നതോ അവരെ സംശയിക്കുന്നതോ നാം തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു.

യിരെയൊപ്രവാചകൻ ജനത്തോടു ചോദിച്ചു, “നിന്റെ ദുഷ്ടവിചാരങ്ങൾ എത്രത്തോളം നിന്റെയുള്ളിൽ ഇരിക്കും?” (യിരെ. 4:14). അവർ ചിന്തിക്കുവാൻ തിരഞ്ഞെടുത്ത ചിന്തകൾ ദൈവത്തെ കോപിപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നു.

ഏറ്റവും നല്ലതു വിശ്വസിക്കാൻ നാം തിരഞ്ഞെടുക്കുമ്പോൾ, നല്ല ബന്ധത്തിനു ഹാനികരമായ കാര്യങ്ങളെല്ലാം വിട്ടുകളയുവാൻ നമുക്കു കഴിയുന്നു. കോപിക്കുവാൻ വേണ്ടി എനിക്കു ചെലവിടാമായിരുന്ന ധാരാളം ഊർജ്ജം, “അവർ പറഞ്ഞതും പ്രവർത്തിച്ചതുമെല്ലാം എന്നെ വേദനിപ്പിച്ചെങ്കിലും, അവരുടെ ഹൃദയം നേരാണെന്ന വിശ്വാസമാണു ഞാൻ തിരഞ്ഞെടുത്തത്” എന്നു പറയാൻ ഉപയോഗിച്ചു. എന്റെ കോപം ശമിക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നതുവരെ ഞാനിതു പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കും.” അവരുടെ പ്രവൃത്തികൾ എന്നെ എത്രമാത്രം ബാധിച്ചുവെന്ന് അവർ ചിന്തിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അവർ അതു പറയുമ്പോൾ എങ്ങനെ തോന്നുമെന്നും അവർ ഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. അവർക്കു ശാരീരികമായി നല്ല സുഖമില്ലായിരിക്കാം. വ്യക്തിപരമായ പ്രശ്നങ്ങൾ കൊണ്ടായിരിക്കാം അവർ

വികാരഭരിതമായി പെരുമാറുന്നത്.” ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണു ഞാൻ പറയുക.

തെറ്റുകളുടെ രേഖ മനസിൽ സൂക്ഷിക്കുന്നത് നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ തന്നെ വിഷമയമാക്കുകയും, മറ്റേ വ്യക്തിക്കു യഥാർത്ഥമായ മാറ്റം കൊടുക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യും. നമ്മെ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചുവെന്നു ഗ്രഹിക്കുക പോലും ചെയ്യാത്ത ചിലരോടൊക്കെ ദേഷ്യപ്പെട്ടാണു പലപ്പോഴും നാം നമ്മുടെ ഒരു ദിവസം പാഴാക്കുന്നത്. അവർ ദിവസം ആസ്വദിക്കുമ്പോൾ നമ്മുടേതു നാം പാഴാക്കുകയാണ്.

നാം രേഖകൾ സൂക്ഷിക്കുകയാണെങ്കിൽ, ആളുകളുടെ തെറ്റുകൾക്കു (സംസാരം, പ്രവൃത്തി) പകരം എന്തുകൊണ്ടു നല്ല കാര്യങ്ങളുടെ രേഖ സൂക്ഷിച്ചുകൂടാ?

മോശം കാര്യങ്ങളുടെ രേഖ സൂക്ഷിക്കുന്നതിന്റെ ഉദാഹരണങ്ങൾ :

ഡേവ് എപ്പോഴും കായികവിനോദങ്ങൾ (റെലിവിഷനിൽ) കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കും. എനിക്കവ ഇഷ്ടമല്ലെന്നും അദ്ദേഹത്തിനറിയാം.

ഞാനൊരു കാര്യം (ക്രമ) പറയുമ്പോൾ, വിശദീകരണങ്ങളിൽ ഡേവ് എന്നെ തിരുത്തും.

എന്നെ മനസ്സിലാക്കണമെന്നുള്ളപ്പോൾ, ഡേവ് എന്നെ ഉപദേശിക്കും.

നാല്പത്തിരണ്ടു വർഷത്തെ ദാമ്പത്യജീവിതത്തിൽ, എത്ര പ്രാവശ്യം ഡേവ് എനിക്കു പൂക്കൾ കൊടുത്തതയ്യു എന്നതു വിരലിൽ എണ്ണാവുന്നതേയുള്ളൂ.

കുട്ടുകാരുമൊത്തു ഗോൾഫ് കളിക്കാൻ പോകുമ്പോൾ, ഞാൻ എന്തുചെയ്യാൻ പോകുകയാണെന്നോ, എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാൻ പ്ലാനുണ്ടോ എന്നൊന്നും ഡേവ് ചോദിച്ചില്ല.

നല്ല കാര്യങ്ങളുടെ രേഖ സൂക്ഷിക്കുന്നതിന് ഉദാഹരണങ്ങൾ.

ഞാൻ ഡേവിനോടു തെറ്റായി പെരുമാറുമ്പോൾ പെട്ടെന്നുതന്നെ ക്ഷമിക്കാൻ അദ്ദേഹം തയ്യാറാകും.

ഡേവ് എനിക്കു പൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യം നൽകുന്നു.

ഡേവ് എല്ലാം തനിയെ എടുക്കുന്നു. മറ്റുള്ളവർ വൃത്തിയാക്കട്ടെയെന്നുകരുതി അദ്ദേഹം അഴുക്കുകളൊന്നും ഇട്ടിട്ടുപോകുകയില്ല.

എല്ലാ ദിവസവും ‘ഞാൻ നിന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നു’വെന്നു ഡേവ് പറയുന്നു. ഒരുദിവസം പല പ്രാവശ്യം പറയുന്നു.

എന്റെ വസ്ത്രധാരണത്തെക്കുറിച്ചും മറ്റും ഡേവ് പ്രശംസിക്കുന്നു. ഞങ്ങൾക്കു താങ്ങുവാൻ കഴിയാവുന്ന, എനിക്കാവശ്യമുള്ള ഏതു കാര്യവും ഡേവ് വാങ്ങിത്തരുന്നു.

എനിക്കു പോകേണ്ടുന്ന സ്ഥലത്തേക്കൊക്കെ എന്നെ കൊണ്ടുപോകാൻ ഡേവ് സന്നദ്ധനാണ്.

ഡേവ് വളരെ സ്ഥിരമാനസനാണ്. അപൂർവ്വമായേ അദ്ദേഹം പരാതിപ്പെട്ടി ആകുകയുള്ളൂ.

ഡേവ് എന്റെ നല്ല സംരക്ഷകനാണ്. അദ്ദേഹം കൂടെയുള്ളപ്പോൾ എനിക്കു സുരക്ഷിതത്വം തോന്നാറുണ്ട്.

മോശമായ കാര്യങ്ങളെക്കാൾ ദൈർഘ്യം നല്ല കാര്യങ്ങൾക്കാണെന്നു നല്ലതുപോലെ കാണാം. മിക്കവാറും പേരും സമയമെടുത്തു നല്ല കാര്യങ്ങൾ എഴുതിയാലും ഇങ്ങനെതന്നെ ആയിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. ലോകത്തിലും ആളുകളിലുമുള്ള നന്മയ്ക്കായി നാം നോക്കുകയും അത് ആഘോഷിക്കുകയും വേണം. കാരണം, നാം നന്മകൊണ്ടു തിന്മയെ ജയിക്കുകയാണ്. ആളുകളിലുള്ള നന്മയെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുകയും പറയുകയും ചെയ്താൽ, ഒരിക്കൽ നമ്മെ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ച കാര്യങ്ങൾ നാം അപൂർവ്വമായേ ശ്രദ്ധിക്കുകയുള്ളൂ.

പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ ദുഃഖിപ്പിക്കരുത്

നമ്മുടെ കോപം, ക്ഷമിക്കാതിരിക്കൽ, കയ്പ്, കലഹം, പിണക്കം എന്നിവയൊക്കെ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ ദുഃഖിപ്പിക്കാൻ കാരണമാകുന്നു. ഏതു തരത്തിലുള്ള നീരസവും വെറുപ്പും ദേഷ്യവുമെല്ലാം നീക്കിക്കളയണമെന്നു വചനം നമ്മെ നിർബന്ധിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ ദുഃഖിപ്പിക്കുന്നുവെന്ന ചിന്ത എനിക്കു ദുഃഖമുണ്ടാക്കുന്നതാണ്. ഒരിക്കൽ എത്ര ലാഘവമായാണു ഞാൻ കോപിച്ചിരുന്നത് അതു പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ ദുഃഖിപ്പിച്ചുവെന്ന് എനിക്കറിയാം. ഇനിയതു ചെയ്യാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. മറ്റുള്ളവരോടുള്ള നീരസം ഉയരുമ്പോൾത്തന്നെ അതു വിട്ടുകളയുവാൻ തീവ്രമായി ശ്രമിക്കുന്നതാണ് അത് ഒഴിവാക്കാനുള്ള ഏകമാർഗ്ഗം. നാം അന്യോനം പ്രയോജനപ്പെടുന്നവരും സഹായിക്കുന്നവരും ദയകാട്ടുന്നവരും ക്ഷമിക്കുന്നവരുമാകേണ്ടവരാണ്. ക്രിസ്തുവിൽ ദൈവം നമ്മോടു ക്ഷമിച്ചതുപോലെ നാം ക്ഷമിക്കാൻ തയ്യാറായിരിക്കണം (എഫെ. 4:30-32).

നമ്മുടെ കോപം പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ ദുഃഖിപ്പിക്കുന്നതു മാത്രമല്ല കാരണം, അതു നമ്മെ എത്ര മോശമായി ബാധിക്കുമെന്ന് അവനറിയാവുന്നതുകൊണ്ടാണ്. ഒരു സ്വതന്ത്രജീവിതം നാം ആസ്വദിക്കണമെന്നും അവനാഗ്രഹിക്കുന്നു. നാം ദൈവത്തെ അനുകരിക്കുകയും അവന്റെ മാതൃക പിന്തുടരുകയും വേണം. അവൻ കോപത്തിനു താമസവും കരുണാ സമ്പന്നനും വേഗം ക്ഷമിക്കുന്നവനുമാണ്. ദൈവം നമ്മെ നീതിയോടെ ജീവിക്കാനാണു വിളിച്ചത്. എന്നാൽ നമ്മുടെ കോപം അതിനിടവരുത്തുന്നില്ല.

നമുക്ക് എങ്ങനെ തോന്നുന്നുവെന്നതുമായി യഥാർത്ഥ സ്നേഹത്തിനോ യഥാർത്ഥ ക്ഷമയ്ക്കോ യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല. രണ്ടിന്റെയും അടിസ്ഥാനം നാമെടുക്കുന്ന തീരുമാനമാണ്; നമ്മുടെ തോന്നലല്ല. ഞാൻ ക്ഷമ തിരഞ്ഞെടുത്താൽ, എന്റെ തോന്നൽ ക്രമേണ ആ തീരുമാനത്തിനൊപ്പമെത്തും. മറ്റുള്ളവരോടു ക്ഷമിക്കുന്നത് അവരെ ജീവിതത്തിൽനിന്നു പുറത്താക്കുന്നതിനെക്കാൾ അവരോടു സംസാരിക്കാൻ എന്നെ സഹായിക്കുന്നു. അത് അവർക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുവാനും (മോശം കാര്യങ്ങൾക്കുപകരം) അവരെ അനുഗ്രഹിക്കുവാനും എന്നെ അനുവദിക്കുന്നു. നമ്മുടെ തോന്നലുകൾക്കു നാം അമിതമായ ശ്രദ്ധ കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. മറിച്ച്, നാം ചിന്തിക്കേണ്ടത് നമ്മുടെ തോന്നലുകൾ മാറ്റത്തിനു വിധേയമാണെന്നതാണ്. മറാത്തതു സ്നേഹം മാത്രമാണ്.

സാഹചര്യങ്ങൾക്കനുസൃതമായി അന്യോന്യം ഇടപെടുക

നാം വാസ്തവമായി അന്യോന്യം സ്നേഹിക്കുന്നെങ്കിൽ, നാം അന്യോന്യം വഹിക്കുകയും സാഹചര്യങ്ങൾക്കനുസൃതമായി ഇടപെടുകയും ചെയ്യും (എഫെ. 4:1-2). സാഹചര്യങ്ങൾക്കനുസൃതമായി ഇടപെടുകയെന്നാൽ, ആളുകളുടെ തെറ്റായ പെരുമാറ്റത്തെ ക്ഷമിക്കുന്നുവെന്നല്ല. തെറ്റു തെറ്റു തന്നെ. അത് അറിഞ്ഞില്ലെന്നു നടിക്കുന്നതു സഹായകമല്ല. അന്യോന്യം ക്ഷമിക്കുകയെന്നാൽ, അന്യോന്യം തികഞ്ഞവരല്ലെന്നു കണക്കാക്കുക. നമ്മുടെ മനോഭാവം പ്രകടമാക്കുന്ന വാക്കുകൾ നാം സന്ദേശമായി അയയ്ക്കാറുണ്ട്, “നീ അതു ചെയ്തെന്നു കരുതി ഞാൻ നിന്ന തള്ളിക്കളയുകയില്ല. ഞാൻ നിന്റെ മേൽ കണക്കിടുകയില്ല. ഞാൻ നിന്നോടൊപ്പം പ്രവർത്തിക്കും, നിന്നെ വിശ്വസിക്കും.”

എന്റെ മക്കൾ ചെയ്യുന്നതിനോടെല്ലാം ഞാൻ യോജിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും, ഞാനവരോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്, എപ്പോഴും ഞാൻ അവരെ മനസ്സിലാക്കാൻ

ശ്രമിക്കാം, അവരെ സ്നേഹിക്കുന്നതു നിർത്തുകയുമില്ല. അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ ഞാൻ മാറ്റമില്ലാത്തതായിരിക്കുമെന്ന് അവർക്കു കണക്കിടാം. അവർ അത് അറിയണമെന്നു ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു.

നമ്മുടെ കുറവുകളെല്ലാം ദൈവത്തിനറിയാം. അപ്പോഴും അവൻ നമ്മെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. നാം ചെയ്യാൻപോകുന്ന തെറ്റുകൾ അവ നാം ചെയ്യുന്നതിനുമുൻപേ അവനറിയുന്നു. നമ്മോടുള്ള അവന്റെ നിലപാട്, “നിങ്ങൾ അപൂർണ്ണരായിരിക്കാൻ ഞാൻ അനുവദിക്കും” എന്നാണ്! നമ്മെ അവൻ ഒരുനാളും കൈവിടുകയില്ല ഉപേക്ഷിക്കുകയുമില്ലായെന്നു വാഗ്ദത്തം ചെയ്യുന്നു (എബ്രാ. 13:5).

ഞാൻ തികഞ്ഞവളല്ലെങ്കിലും ഞാൻ ഞാനായിരിക്കാൻ ഡേവ് അനുവദിക്കുന്നു. “മാറിയില്ലെങ്കിൽ” എന്ന് അദ്ദേഹമൊരിക്കലും എന്നിൽ സമ്മർദ്ദം ചെലുത്താറില്ല. ഒരു തികഞ്ഞ ഭാര്യയല്ലാത്തതിനാൽ എന്നെ അദ്ദേഹം തിരസ്കരിക്കുമെന്നു ഞാനൊരിക്കലും ഭയപ്പെടാറില്ല. ഞങ്ങളുടെ കുടുംബാംഗങ്ങളിലും അടുത്ത ബന്ധുക്കളിലും, മാറണമെന്നു ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്ന വ്യത്യസ്തമായ കാര്യങ്ങളുണ്ട്. എന്നാൽ നാം ചിലരെ യഥാർത്ഥമായി സ്നേഹിക്കുമ്പോൾ അതെല്ലാം നാം അംഗീകരിക്കുന്നു. നല്ലതും അത്ര നല്ലതല്ലാത്തതും നാം അംഗീകരിക്കുന്നു. ആരും തികഞ്ഞവരായി ഇല്ലായെന്നതാണ് സത്യം. നാം തികവ് (perfection) പ്രതീക്ഷിക്കുന്നെങ്കിൽ, നിരാശയും കയ്പുമായിരിക്കും നമുക്കു ലഭിക്കുക. അന്യോന്യം ക്ഷമിക്കുന്നതു ജീവിതം ഒരുപാടു ലഘൂകരിക്കുന്നു. അതു ദൈവത്തോടുള്ള നമ്മുടെ അനുസരണം കൂടുതൽ പ്രകടമാക്കുന്നു.

നിങ്ങൾക്കു മനസിലാകാത്തയൊരു കാര്യം ആളുകൾ ചെയ്യുമ്പോൾ, അതു കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനു പകരം നിങ്ങൾ പറയുന്നത്, “അവർ മനുഷ്യരാണ്” എന്നാണ്. കർത്താവിനു മനുഷ്യന്റെ പ്രകൃതം അറിയാമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് അവർ ചെയ്യരുതെന്ന് അവൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ അവർ ചെയ്യുമ്പോൾ അവനു നടുക്കുമുണ്ടാകാതിരുന്നത്. അവനെ അറിഞ്ഞിട്ടുപോലും പത്രോസ് അവനെ തള്ളിപ്പറഞ്ഞു. എന്നിട്ടും കർത്താവ് അവനെ സ്നേഹിച്ചു. എഴുന്നേറ്റു പ്രാർത്ഥിക്കാൻ (കർത്താവിന്റെ വേദനയുടെയും കഷ്ടതയുടെയും വേളയിൽ) ശിഷ്യന്മാർക്കു കഴിയാതിരുന്നിട്ടും അവരെ കർത്താവു സ്നേഹിച്ചു. ആളുകൾ തികഞ്ഞവരാകുകയില്ലെന്ന യഥാർത്ഥ്യം നാം ഗ്രഹിക്കുകയും, എല്ലാവർക്കുമുള്ള മാനുഷികപ്രവണതകൾ ക്ഷമിക്കാനൊരുങ്ങുകയും ചെയ്താൽ ആളുകളെ സ്നേഹിക്കുന്നതിൽനിന്ന് അവരുടെ പ്രവൃത്തി നമ്മെ തടയുകയില്ല.

ആളുകൾ ചെയ്യുന്ന തെറ്റിന്റെ രേഖ നാം സൂക്ഷിക്കാതിരിക്കുക മാത്രമല്ല, നാം ശരിയെന്നു വിശ്വസിച്ചു ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങളുടെ രേഖയും സൂക്ഷിക്കരുത്. നമ്മെക്കുറിച്ച് ഉയർന്ന നിലയിൽ ചിന്തിക്കുന്നതു മറ്റുള്ളവരോടു ക്ഷമിക്കാതിരിക്കുന്നതിനും കരുണ കാട്ടാതിരിക്കുന്നതിനും കാരണമാകും. നാം ഒരു നന്മ വലതുകൈകൊണ്ടു ചെയ്താൽ അതു നമ്മുടെ ഇടതുകൈ അറിയരുതെന്നു മത്തായി എഴുതിയിരിക്കുന്നു (മത്തായി 6:3). ഞാൻ സൽപ്രവൃത്തികളെന്നും സൽഗുണങ്ങളെന്നും വിശ്വസിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ പരസ്യമാക്കരുതെന്നാണ് ഇതിനു ഞാൻ നൽകുന്ന അർത്ഥം. ഞാൻ കണ്ടുമുട്ടുന്ന എല്ലാവരോടും സ്നേഹം കാട്ടുന്നതിൽ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തുക. സ്നേഹവിപ്ലവകാരിയുടെ പ്രഥമലക്ഷ്യം അതാണ്!

സ്നേഹം പാപത്തെ മറയ്ക്കുന്നു

എല്ലാറ്റിനും മീതെ അന്യോന്യം തീവ്രമായി (ഉതിർന്നുപോകാത്ത) സ്നേഹിക്കുക, സ്നേഹം പാപങ്ങളുടെ ബഹുതമത്തെ മറയ്ക്കുന്നുവെന്നു പത്രോസ് പറയുന്നു (1 പത്രോസ് 4:8). സ്നേഹം ഒരു തെറ്റ് അങ്ങു മറയ്ക്കുകയല്ല; അതു നിരവധി പാപങ്ങളെയാണു മറയ്ക്കുന്നത്. ദൈവ സ്നേഹം നമ്മുടെ പാപങ്ങളെ മറച്ചതു മാത്രമല്ല, അവ പരിപൂർണ്ണമായി നീക്കം ചെയ്യുവാനുള്ള വിലയും അതു നൽകി. സ്നേഹം ശക്തിയേറിയ ശുദ്ധീകരണവസ്തുവാണ്. ഇതു ചെയ്യാൻ പത്രോസ് പറഞ്ഞതു നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുക, സ്നേഹം എല്ലാറ്റിനും മീതെയുള്ളതാണ്.

കൊലൊസ്യർക്ക് അതേ സന്ദേശമാണു പൗലോസ് നൽകിയത്. എല്ലാറ്റിനും മീതെ സ്നേഹം ധരിക്കുവിൻ (കൊലൊ. 3:14). പിന്നെയും പിന്നെയും അതുതന്നെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നതു വചനത്തിൽ നാം കാണുന്നു. അതിനു തടസ്സമായി നിൽക്കാൻ ഒന്നിനെയും അനുവദിക്കരുത്.

ഒരേ കുറ്റത്തിനു സഹോദരനോട് എത്ര തവണ ക്ഷമിക്കണമെന്നു പത്രോസ് ചോദിച്ചപ്പോൾ കർത്താവു നൽകിയ മറുപടി, എത്ര തവണ തെറ്റു ചെയ്താലും ക്ഷമിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കുവാനാണ് (മത്തായി 18:21-22). ഏഴു പ്രാവശ്യമെന്നായിരുന്നു പത്രോസ് പറഞ്ഞത്. ആറു പ്രാവശ്യം അദ്ദേഹം ക്ഷമിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാകും, ഇനി ഒന്നുകൂടെ ശ്രമിച്ചാൽ മതിയല്ലോയെന്നു ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെടാറുണ്ട്. നാം സ്നേഹവിപ്ലവത്തിൽ ചേരാൻപോവുകയാണെങ്കിൽ, ഒത്തിരി ക്ഷമ അതിനാവശ്യമുണ്ടെന്നു നാം ഗ്രഹിക്കണം. അതു നമ്മുടെ ദൈവനംദിന അനുഭവത്തിന്റെ ഭാഗമായിരിക്കാം. ചില കാര്യങ്ങൾ ക്ഷമിക്കുന്നത് എളുപ്പമാണ്. എന്നാൽ അങ്ങനെയിരിക്കെ വരുന്ന വലിയ കാര്യങ്ങൾ ക്ഷമിക്കാൻ നമുക്കു കഴിയുമോ എന്നു നാം അത്ഭുതപ്പെടാറുണ്ട്.

ഓർക്കുക, നമുക്കു ചെയ്യാൻ കഴിയാത്ത ഒരു കാര്യം ചെയ്യുവാൻ ദൈവം ഒരിക്കലും നമ്മോടു പറയാറില്ല. ദൈവസ്നേഹം നമ്മിലൂടെ ഒഴുകാൻ നാം അനുവദിച്ചാൽ ആർ എന്തു ചെയ്താലും നമുക്കു ക്ഷമിക്കാൻ കഴിയും.

ആളുകളുടെ കുറ്റം നാം മറയ്ക്കുമ്പോൾ നാം അനുഗ്രഹിക്കപ്പെടുന്നു. അതിന്റെ മറ നീക്കുമ്പോൾ നാം ശപിക്കപ്പെടുകയാണ്. ചിലരുടെ പരാജയം മറയ്ക്കുന്നത് അതു സ്വകാര്യമായി സൂക്ഷിക്കുന്നതിലൂടെയാണ്. ചിലരുടെ കുറ്റം കേട്ടാൽ പെട്ടെന്ന് ആരോടും പറയരുത്. നിങ്ങളുടെ കുറ്റം സൂക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ ആളുകളുടെ കുറ്റം സൂക്ഷിക്കുക. നോഹ മദ്യപിച്ചിട്ട് കൂടാരത്തിൽ നഗ്നനായിക്കിടന്ന വിവരണം നാം വചനത്തിൽ കാണുന്നു. സഹോദരന്മാരോട് ഈ വിവരം ഒരു മകൻ പറഞ്ഞു. അന്നുമുതൽ അവൻ ശാപഗ്രസ്തനായി. ആ രണ്ടു മക്കൾ പിന്നോട്ടു നടന്നു. അങ്ങനെ അവർ പിതാവിന്റെ നഗ്നത കണ്ടില്ല. അവർ പിതാവിന്റെ നഗ്നത മറച്ചു. അവർ അനുഗൃഹീതരായി എന്നു വചനം പറയുന്നു (ഉല്പത്തി 9:20-27). ന്യായവിധിയിൽ, തെറ്റിൽ, പാപത്തിൽ നോഹയുടെ നഗ്നത പരാമർശിക്കുന്നു. ഈ കഥ വ്യക്തമാക്കുന്നത്, നാം മറ്റുള്ളവരുടെ കുറവുകൾ തുറന്നുകാട്ടുകയല്ല, മറയ്ക്കുകയാണു വേണ്ടത്.

സഹോദരൻ പിഴച്ചാൽ എങ്ങനെയതു കൈകാര്യം ചെയ്യണമെന്നു കർത്താവു നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട് (മത്തായി 18:15-17). ആദ്യമായി ചെയ്യേണ്ടത്, അവന്റെയടുത്തേക്ക് ഒറ്റയ്ക്കുപോയി അതിനെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുക. അതു ഫലിച്ചില്ലെങ്കിൽ, രണ്ടോ മൂന്നോ പേരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി അവനു കുറ്റബോധം വരുത്തുക. അവൻ മാനസ്സാന്തരപ്പെടും. ഈ നിർദ്ദേശങ്ങൾ അനുസരിച്ചാൽ, വലിയ കുഴപ്പം ഒഴിഞ്ഞുപോകും. ആളുകളുടെ സ്വകാര്യമായ വിഷയങ്ങൾ പരിഹരിക്കാൻ എത്രപേരാണ് എന്റെയടുത്തു വരുന്നതെന്ന് എനിക്കു പറയാനാവില്ല. തെറ്റു ചെയ്ത വ്യക്തിയും അവരും തമ്മിലാണ് അതു തീർക്കേണ്ടത്. ചിലരെ അഭിമുഖീകരിക്കണമെന്നു നിങ്ങൾക്കു ശരിയായ തോന്നലുണ്ടെങ്കിൽ അതിൽ ഭയപ്പെടരുത്. ചിലപ്പോൾ, ക്ഷമിക്കുവാനുള്ള എളുപ്പ മാർഗ്ഗം, തുറന്ന ചർച്ചയാണ്. മറച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്ന തെറ്റുകൾ ചികിത്സിക്കാത്ത ബാധപോലെയാണ്. സാവധാനം അതു വഷളായിത്തീരുകയും, ആ ഭാഗം മുഴുവനും വ്യാപിച്ചു നാം രോഗിയായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. വൈകിപ്പോകാതെ പെട്ടെന്നുതന്നെ ആ മുറിവു നാം വൃത്തിയാക്കണം.

സഹോദരന്മാർ അടിമയായി വിറ്റ യോസേഫിന്റെ കഥ വചനം പറയുന്നു. വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം, അവൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും അവർക്ക് അത്യാവശ്യമായ ആഹാരവിതരണത്തിന്റെ ചുമതല അവനാണെന്നും സഹോദരന്മാർ കണ്ടെത്തിയപ്പോൾ അവർ ഭയപ്പെട്ടു. അവനെ എത്ര മോശമായാണ്

അവർ കൈകാര്യം ചെയ്തതെന്ന് അവർ ഓർത്തു. പക്ഷേ അവൻ അത് ആരോടും വെളിപ്പെടുത്തിയില്ല. അവൻ അവരോടു സ്വകാര്യമായി സംസാരിച്ചു. താൻ ദൈവമല്ലെന്നും, പ്രതികാരം തനിക്കില്ലെന്നും ദൈവത്തിനാണെന്നും അവൻ പറഞ്ഞു. അവൻ അവരോടു ക്ഷമിച്ചു. ഭയപ്പെടേണ്ടായെന്ന് അവരോടു നിർബന്ധമായിപ്പറഞ്ഞു. അവർക്കും അവരുടെ കുടുംബങ്ങൾക്കും വേണ്ടുന്നതെല്ലാം അവൻ നൽകാൻ തുടങ്ങി. ചെനിക്കിടങ്ങളിലെല്ലാം പ്രീതി സമ്പാദിച്ച ശക്തനായ നേതാവായി യോസേഫ് മാറിയതിൽ അത്ഭുതമില്ല. സ്നേഹത്തിന്റെ ശക്തിയും ക്ഷമയുടെ സമ്പൂർണ്ണമായ പ്രാധാന്യതയും അവനറിഞ്ഞിരുന്നു!

നിങ്ങളുടെ രേഖകളെല്ലാം നീക്കംചെയ്യുക

ആരുടേതായാലും, കഴിഞ്ഞകാല കുടിശ്ശികയായി നിങ്ങൾ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതെല്ലാം “തന്നുവീട്ടി”യെന്ന് എന്തുകൊണ്ട് എഴുതിക്കൂടാ? “കർത്താവു പാപം കണക്കിടാത്ത മനുഷ്യൻ ഭാഗ്യവാൻ” (റോമർ 4:8). ദൈവം പാപം കാണുന്നില്ലായെന്ന് അതിനർത്ഥമില്ല. സ്നേഹം നിമിത്തം പാപിക്കെതിരായി അതു കണക്കിടുന്നില്ലെന്നാണ് അതിനർത്ഥം. ഒരു തെറ്റു സംഭവിച്ചു. അതു ഹൃദയത്തിൽ കുടികൊള്ളുന്നതിനു മുൻപു മാച്ച്ചുകളഞ്ഞുവെന്നു സ്നേഹത്തിനു കണക്കിടാൻ കഴിയും. തെറ്റിന്റെ കണക്കും രേഖയുമൊന്നും സ്നേഹം സൂക്ഷിക്കാറില്ല. ഈ നിലയിൽ നീരസത്തിനു വളരാനൊരു അവസരവുമില്ല.

നമ്മിൽ ചിലർക്കു നമ്മുടെ ഓർമ്മയെക്കുറിച്ചു വേവലാതിയുണ്ട്. സത്യസന്ധമായിപ്പറഞ്ഞാൽ, ചില കാര്യങ്ങൾ നാം മറക്കുന്നതാണു നല്ലത്. നാം മറക്കേണ്ടുന്നത് ഓർക്കുകയും ഓർക്കേണ്ടതു മറക്കുകയുമാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഒരുപക്ഷേ ജീവിതത്തിൽ നമുക്കുചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന ഏറ്റവും ദൈവാനുരൂപമായ കാര്യങ്ങളാണു മറക്കുന്നതും പൊറുക്കുന്നതും. ചിലർ പറയും, “ഞാൻ ക്ഷമിക്കും, പക്ഷേ ഒരിക്കലും മറക്കില്ല”. ആ പ്രസ്താവനയുടെ യാഥാർത്ഥ്യമെന്താ, നാം ഓർമ്മയോടു പറ്റിച്ചേരുന്നെങ്കിൽ, നാം യഥാർത്ഥത്തിൽ ക്ഷമിക്കുന്നില്ല. നമ്മെ വേദനിപ്പിച്ച കാര്യങ്ങൾ എങ്ങനെയാണു നമുക്കു മറക്കാൻ കഴിയുകയെന്നു നിങ്ങൾ ചോദിച്ചേക്കാം. ഉത്തരം, അതു ചിന്തിക്കാതിരിക്കുന്നതു തിരഞ്ഞെടുക്കുകയെന്നാണ്. അക്കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലേക്കുവരുമ്പോൾ അവ എറിഞ്ഞുകളയുകയും നമുക്കു പ്രയോജനപ്രദമായ കാര്യങ്ങൾ ചിന്തിക്കുകയും വേണം.

നിങ്ങളുടെ രേഖകളെല്ലാം നീക്കംചെയ്യുന്നതു നല്ല ഫലങ്ങളുളവാക്കും. അതു സമ്മർദ്ദത്തെ ലഘൂകരിക്കുകയും നിങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിന്റെ

ഗുണനിലവാരം മെച്ചപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യും. നിങ്ങളും ദൈവവും തമ്മിലുള്ള അടുപ്പം യഥാസ്ഥാനപ്പെടുത്തും. നിങ്ങളുടെ സന്തോഷവും സമാധാനവും വർദ്ധിക്കും. നിങ്ങളുടെ ആരോഗ്യംപോലും മെച്ചപ്പെട്ടെന്നുവരും. കാരണം, ശാന്തവും കലങ്ങാത്തതുമായ ഒരു മനസ്സും ഹൃദയവും, ശരീരത്തിന്റെ ജീവനും ആരോഗ്യവുമാണ് (സദൃ 14:30). വെറുപ്പു മതിലുകൾ പണിയുമ്പോൾ, സ്നേഹം പാലങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നു!

അദ്ധ്യായം

14

സ്നേഹം പ്രദർശിപ്പിക്കാനുള്ള പ്രായോഗികമാർഗ്ഗങ്ങൾ

സദാസമയവും സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുക;
അത്യാവശ്യമുള്ളപ്പോൾ വാക്കുകൾ ഉപയോഗിക്കുക.

- വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസിസ് അസിസി

സ്നേഹം പ്രദർശിപ്പിക്കുവാനുള്ള പ്രായോഗികമാർഗ്ഗങ്ങൾ ഞാൻ നിർദ്ദേശിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ഈ പുസ്തകംകൊണ്ടു യാതൊരു ഫലവുമില്ല. ഞാൻ മുൻപു പറഞ്ഞതുപോലെ, സ്നേഹം വെറുമൊരു സിദ്ധാന്തമോ സംസാരമോ അല്ല; അതു പ്രവൃത്തിയാണ്. സ്നേഹവിപ്ലവകാരികളെന്ന നിലയിൽ, ലോകത്തിലേക്കു സ്നേഹം കൊണ്ടുവരുന്നതിനുവേണ്ടി പുതിയതും നല്ലതുമായ വഴികൾക്കായി നാം നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കണം.

നമുക്ക് എന്തൊക്കെയുണ്ടെങ്കിലും നാം എന്തൊക്കെച്ചെയ്താലും സ്നേഹമില്ലെങ്കിൽ നമുക്കൊന്നുമില്ല, നാം ഒന്നുമല്ല (1 കൊരി. 13:1-3). നാം തീവ്രമായി സ്നേഹം കാണിക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നതു സമൂഹത്തിന്റെ ഭാവിക്ക് അനുപേക്ഷണീയമാണ്. ദൈവമുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നറിയുവാൻ ആളുകൾ ഇന്നു തീക്ഷ്ണതയുള്ളവരാണ്. ഇവിടെ അവർ ആയിരിക്കുന്നതിന്റെ പിന്നിലെ ഉദ്ദേശ്യം എന്താണ്? ദൈവമുണ്ടെങ്കിൽ ലോകത്തിൽ ഇത്രത്തോളം തിന്മ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് എന്തുകൊണ്ടാണ്

നമുക്ക് എന്തൊക്കെയുണ്ടെങ്കിലും നാം
 എന്തൊക്കെ ചെയ്താലും സ്നേഹമില്ലെങ്കിൽ
 നമുക്കൊന്നുമില്ല, നാം ഒന്നുമല്ല.

എന്നൊക്കെ അവർ ചോദിക്കുന്നു. അവർക്കു സ്നേഹം പ്രവൃത്തിയിൽ കാണാൻ കഴിയുന്നെങ്കിൽ, അവരുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്കു മറുപടിയായി എന്നാണു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നത്. ദൈവം സ്നേഹമാണ്, ദൈവമുണ്ട്. അവൻ തന്നെത്താൻ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട മാർഗ്ഗം അവന്റെ ജനത്തിലൂടെയാണ്. സ്നേഹം ജീവിച്ചു കാണിക്കുന്നതു ലോകം കാണണം. ക്ഷമ, ദയ, നിസ്വാർത്ഥത, ക്ഷമിക്കുവാനുള്ള ഒരുക്കം എന്നിവ ആളുകൾ കാണേണ്ടതുണ്ട്. നിർഭാഗ്യവാനായ ആളുകളെ ത്യാഗ പൂർവ്വം സഹായിക്കുന്നത് അവർ കാണേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സ്നേഹത്താൽ സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കുപോകാൻ, നല്ലൊരു പുതപ്പു പുതച്ചുകൊണ്ടു തീ കായുന്നതു പോലെയാണ്. മറ്റൊന്നിനും അതുപോലെ തോന്നിപ്പിക്കാനാവില്ല. ആ വരം മറ്റുള്ളവർക്കു കൊടുക്കാനുള്ള ശക്തി നമുക്കുണ്ട്!

ദീർഘക്ഷമയുണ്ടായിരിക്കുക

1 കൊരി. 13 ഓം അദ്ധ്യായത്തിൽ സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രഥമഗുണമായി പൗലോസ് നൽകിയിരിക്കുന്നതു ദീർഘക്ഷമയാണ്. സ്നേഹം ദീർഘമായി ക്ഷമിക്കുന്നു. സ്നേഹത്തിനു സഹനശേഷിയുണ്ട്. നിങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്ന നിലയിൽ കാര്യങ്ങൾ നടക്കാത്തപ്പോഴും, അതു സ്ഥിരമായി നിൽക്കുന്നു.

മെല്ലെപ്പോക്കുകാരായ ക്ലാർക്കുമാരോടു ദീർഘക്ഷമ കാട്ടി പരിചയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു ഞാൻ. സാധനങ്ങളുടെ വിലകൾ കണ്ടെത്താൻ അവർക്കു കഴിയുന്നില്ല. രജിസ്റ്റർ റേപ്പുകൾ തീർന്നുപോയിട്ടു ജോലിചെയ്യുന്നവർ, സഹായം പ്രതീക്ഷിച്ചു ഞാൻ നിൽക്കുമ്പോൾ കുപിതരായ ഒരു ഇടപാടുകാരനെ ശാന്തനാക്കാൻ ഫോണിലൂടെ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവർ, എല്ലാം ആ പട്ടികയിലുണ്ട്. അങ്ങനെ ക്ഷമ കാട്ടുന്നതിനാൽ കടയിലെ ജോലിക്കാർ ധാരാളംപേർ എന്നോടു നന്ദി പ്രകടിപ്പിക്കാറുണ്ട്. സംഘർഷഭരിതരായ, അക്ഷമരായ, സ്നേഹമില്ലാത്ത ഉപഭോക്താക്കളിൽനിന്ന് അവർ ഇഷ്ടംപോലെ ചീത്ത കേൾക്കാറുണ്ട്. ഞാൻ അതിന്റെ കൂടെ പ്രശ്നം കൂട്ടിച്ചേർക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. പ്രശ്നപരിഹാരത്തിന്റെ ഭാഗമായിരിക്കാനാണു ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നത്. നമുക്കെല്ലാവർക്കും തിരക്കുണ്ട്, കാത്തുനിൽക്കാതെ പോകണമെന്നാണ് ആഗ്രഹം.

എന്നാൽ സ്നേഹം, സ്വാർത്ഥത അന്വേഷിക്കാതിരിക്കെ, നമുക്ക് എന്തുതോന്നുന്നു എന്നതിനു മുൻപായി ആ ക്ലാർക്കിന് എന്തുതോന്നുമെന്നാണ് ചിന്തിക്കേണ്ടത്. വളരെയേറെ മെല്ലെപ്പോക്കുകാരിയായ ഒരു ജോലിക്കാരി, താമസിച്ചതിന് എന്നോടു ക്ഷമാപണം നടത്തി. ഞാൻ പറഞ്ഞു, സാരമില്ല, കാത്തുനിൽക്കാൻ കഴിയാത്തത്ര പ്രാധാന്യമുള്ള കാര്യമൊന്നുമല്ല ഞാൻ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നത്. അവൾക്ക് ആശ്വാസമാകുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. ഞാനവളോടു സ്നേഹം കാട്ടിയെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു.

നാം എല്ലാവരുമായും എപ്പോഴും സഹിഷ്ണുതയുള്ളവരായിരിക്കണമെന്നു വചനം പ്രബോധിപ്പിക്കുന്നു (1 തെസ്സ. 5:14). അതു മറ്റുള്ളവരോടുള്ള നമ്മുടെ സാക്ഷ്യത്തിനു മാത്രമല്ല, നമുക്കുംകൂടി നല്ലതാണ്. കൂടുതൽ സഹിഷ്ണുത നാം കാട്ടുമ്പോൾ, കുറച്ചു സംഘർഷമേ നമുക്കുണ്ടാവുകയുള്ളൂ! ആരും തന്നെ നശിച്ചുപോകാതിരിക്കേണ്ടതിനു ദൈവം നമ്മോട് അസാധാരണമായ ദീർഘക്ഷമ കാണിക്കുന്നുവെന്നു പത്രോസ് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു (2 പത്രോസ് 3:9). അതേ കാരണമാണു നാം അന്വേഷിച്ചും ദീർഘക്ഷമ കാട്ടുന്നതിനുള്ളത്. പ്രത്യേകിച്ച്, ദൈവത്തെ അന്വേഷിക്കുന്നവരോടു നാം ദീർഘക്ഷമ കാട്ടിയിരിക്കണം.

കർത്തുദാസന്മാർ കഴിവുറ്റ ഉപദേഷ്ടാക്കന്മാരും പെട്ടെന്നു കോപിക്കാത്തവരും തെറ്റു സഹിക്കാൻ മനസ്സുള്ളവരും എല്ലാവരോടും ദയയും ദീർഘക്ഷമയും കാട്ടുന്നവരുമായിരിക്കണമെന്നു പൗലോസ് തിമൊഥെയോസിനോടു പറയുന്നു (2 തിമൊ. 2:24). നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളാൽ നാം ദിവസവും ആളുകളെ ഉപദേശിക്കുന്നുണ്ട്. വാക്കുകൾക്കൊണ്ടു മാത്രമല്ല ഉപദേശിക്കുന്നത് പ്രവൃത്തികളും കൂടുതൽ ഫലപ്രദമാണ്. നമുക്കെല്ലാവർക്കും സ്വാധീനമുണ്ട്. നാം എങ്ങനെ അത് കൂടുതൽ ഫലപ്രദമായി ഉപയോഗിക്കുന്നു എന്നതിനെക്കുറിച്ചു ജാഗ്രതവേണം. യേശു എന്നെഴുതിയ പതക്കം (Pendant) ധരിച്ചിട്ട്, പലചരക്കുകടയിലെ കാഷ്യറോട് അക്ഷമയും സ്നേഹമില്ലായ്മയും കാട്ടുന്നതുകൊണ്ട് കർത്താവിനും എനിക്കും യാതൊരു മതിപ്പും ഉണ്ടാകുകയില്ല. സത്യസന്ധമായിപ്പറയട്ടെ, കഴിഞ്ഞ ഇരുപതു വർഷം അത്തരം പെരുമാറ്റം കണ്ട് എനിക്കു വളരെ പ്രയാസമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

ക്രിസ്തീയവിശ്വാസത്തിനനുസൃതമായി ജീവിക്കുവാൻ നാം സജ്ജരല്ലെങ്കിൽ, ആ വിശ്വാസത്തിന്റെ പ്രതീകങ്ങൾ അണിയരുത്. ദൈവവുമായുള്ള എന്റെ ബന്ധത്തിന്റെ തെളിവ് എന്റെ വാഹനത്തിന്മേലുള്ള സ്റ്റിക്കറോ കുരിശോ സഭാരജിസ്റ്ററിലെ പേരോ അല്ല. എത്ര വാക്യങ്ങൾ ഞാൻ മനഃപാഠമാക്കിയെന്നോ, എത്രമാത്രം ക്രിസ്തീയ പുസ്തകങ്ങളും

വീഡിയോ / ഓഡിയോ സിഡികളും എന്റെ ലൈബ്രറിയിലുണ്ടെന്നോ ഉള്ളത് അതിനു തെളിവുകൊടുക്കില്ല. വിപ്ലവകരമായ സ്നേഹത്തിന്റെ ഫലത്തിൽ കാണുന്നതാണ് എന്റെ ക്രിസ്ത്യാനിത്വത്തിന്റെ തെളിവ്.

എന്തുവന്നാലും സമചിത്തതയോടെ തരണംചെയ്യുവാൻ കഴിയേണ്ടതിനു തുടർമാനമായി പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ ഞാൻ നിങ്ങളെ നിർബന്ധിക്കുന്നു. നിങ്ങളെ അസ്വസ്ഥരാക്കുവാൻ കഴിവുള്ള കാര്യങ്ങൾ വരും. എന്നാൽ അതിനു നിങ്ങൾ മുൻകൂട്ടി ഒരുങ്ങിയാൽ, അത്തരം കാര്യങ്ങളെ ശാന്തതയോടെ നേരിടാൻ നിങ്ങൾക്കു കഴിയും. നമ്മുടെ മനോനിലകളിൽ സ്ഥിരതകൊടുക്കുന്നതു വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്. വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ കാര്യങ്ങൾ നടക്കാതെ വരുമ്പോൾ അനേകരും പൊട്ടിത്തെറിക്കാറുണ്ട്. കാര്യങ്ങൾ തെറ്റായിപ്പോകുമ്പോൾ സഹിഷ്ണുത കൊടുക്കൽ, സാധീനം ചെലുത്താനുള്ള വഴികളിലൊന്നാണെന്നു ഞാൻ ഉറച്ചു വിശ്വസിക്കുന്നു.

കുറെ ആഴ്ചകൾക്കുമുൻപു ദീർഘക്ഷമയെക്കുറിച്ചു ഞാൻ പ്രസംഗിച്ചു. നിങ്ങളുടെ സാഹചര്യം എന്തായാലും വിഷയമല്ല. എനിക്കതിൽ നന്ദിയുണ്ട്. ആറ് ആഴ്ചകൾക്കുള്ളിൽ ഞാൻ മൂന്നു വലിയ യോഗങ്ങളിൽ പ്രസംഗിച്ചിരുന്നു. കൂടാതെ മറ്റനേകം കാര്യങ്ങളും ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നു. ശനിയാഴ്ച രാവിലെ നടന്ന യോഗം സമർപ്പണത്തിന്റേതായിരുന്നു. നേരത്തെ വീട്ടിലെത്തിയിട്ടു നന്നായി ഭക്ഷണം കഴിക്കുക, ഡേവുമൊത്ത് ഒരു ഷോപ്പിങ് നടത്തുക, ചുടുവെള്ളത്തിൽ ഒന്നു കുളിക്കുക, ഐസ്ക്രീം കഴിക്കുക, നല്ലൊരു ഫിലിം കാണുക എന്നിവയൊക്കെ ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. എന്റെ കഠിനാധ്വാനത്തിന്റെ പ്രതിഫലം ഞാൻ തന്നെ നൽകുകയാണെന്നു നിങ്ങൾക്കു കാണാം. എനിക്കുവേണ്ടി എനിക്കു നല്ലൊരു പദ്ധതിയുണ്ടായിരുന്നു!

വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങുവാൻ ഞങ്ങൾ വിമാനത്തിൽ കയറി. മുപ്പത്തഞ്ചു മിനിറ്റിനുള്ളിൽ വിമാനം പറക്കും. ഞാൻ അത്യുത്സാഹത്തിലായിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് കുഴപ്പമുണ്ടായത്. വിമാനത്തിന്റെ വാതിൽ ശരിയായി അടയുന്നില്ല. അതു ശരിയാകുന്നതുവരെ ഏകദേശം ഒന്നര മണിക്കൂർ ഞങ്ങൾ ഇരിക്കേണ്ടിവന്നു. അന്നു പറക്കാൻ കഴിയാത്തതിനാൽ കാറുകൾ വാടകയ്ക്കെടുത്തു വീട്ടിൽ പോകാമെന്നു സംസാരമുണ്ടായി. ദീർഘക്ഷമ കൊടുക്കൽ എനിക്ക് എത്രമാത്രം പ്രയാസമായിരുന്നെന്നു നിങ്ങളോടു പറയുവാൻ കഴിയില്ല. വായടച്ചിരിക്കുന്നതുതന്നെ ഒരു വലിയ കാര്യം സാധിച്ചതുപോലെയായിരുന്നു. ഞാൻ ദീർഘക്ഷമയെക്കുറിച്ചാണു പ്രസംഗിച്ചത്. എന്നാൽ, അതിന്റെ പരീക്ഷ എനിക്കുണ്ടായാൽ ഉയർന്ന മാർക്കു വാങ്ങി ജയിക്കണമേയെന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ ഞാൻ മറന്നുപോയി.

നിങ്ങൾക്കു വാസ്തവത്തിൽ ആവശ്യമായിരുന്ന ഒരു നല്ല പ്രസംഗം കേട്ട അനുഭവമുണ്ടോ? അതു കേട്ടയുടൻ തന്നെ നിങ്ങൾക്ക് അക്കാത്യത്തിൽ പരീക്ഷയുണ്ടായിട്ടുണ്ടോ? കൊള്ളാം. നിങ്ങൾ പ്രസംഗിച്ചുനോക്കണം, എത്ര വേഗത്തിലാണു നിങ്ങൾ പരീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതെന്നു കാണാം! എപ്പോഴും നമുക്കു ദീർഘക്ഷമയുണ്ടെന്നു തോന്നാറില്ല. ഞാനതു മനസിലാക്കുന്നു. അപ്പോഴും നമുക്കു ദീർഘക്ഷമയിൽ നമ്മെത്തന്നെ ശിക്ഷണത്തിനു വിധേയപ്പെടുത്താം. ചിലപ്പോൾ എനിക്ക് എങ്ങനെ തോന്നുന്നു എന്നതിനെക്കുറിച്ച് എനിക്കൊന്നും ചെയ്യാനാവില്ല. എന്നാൽ എങ്ങനെ പെരുമാറണമെന്ന് എനിക്കു നിയന്ത്രിക്കാൻ കഴിയും, നിങ്ങൾക്കും അതിനു കഴിയും. റൺവേയിൽ വിമാനത്തിലിരിക്കുമ്പോൾ എനിക്കു ദീർഘക്ഷമ അനുഭവമായില്ലെന്നു തീർച്ചയാണ്. എന്നാൽ ഞാൻ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു, 'കർത്താവേ, ശാന്തമായിരിക്കുവാൻ എന്നെ സഹായിക്കേണമേ. അങ്ങനെ ഇപ്പോൾ പ്രസംഗിച്ച കാര്യത്തിനു ഞാനൊരു പാവം സാക്ഷിയല്ലല്ലോ'. ദൈവം എന്നെ സഹായിച്ചു. കാര്യങ്ങൾ വേണ്ടവിധത്തിൽ എപ്പോഴും നടക്കാതിരിക്കുമ്പോൾ, ആ സാഹചര്യങ്ങളിൽ എനിക്ക് അവ വേണം. അത് അവസാനിച്ചപ്പോൾ ഞങ്ങൾ വീട്ടിലെത്തി. ഞാൻ പ്ലാൻ ചെയ്തിരുന്നതുപോലെ കാര്യങ്ങളെല്ലാം ചെയ്യാൻ ഇഷ്ടംപോലെ സമയമുണ്ടായിരുന്നു.

ദുഷ്കരമായ സാഹചര്യങ്ങൾ കാണുമ്പോൾ, നിങ്ങളുടെ സമാധാനം മുറുകെപ്പിടിക്കാൻ ശ്രമിക്കുക. നിങ്ങളുടെ പേരിൽ ദൈവം പ്രവർത്തിക്കുന്നതു കാണാം. യിസ്രായേൽ മക്കൾ ചെങ്കടലിനും മിസ്രയീം സൈന്യത്തിനുമിടയിൽ നിന്നപ്പോൾ മോശെ പറഞ്ഞു, “യഹോവ നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി യുദ്ധം ചെയ്യും; നിങ്ങൾ മിണ്ടാതിരിക്കുവിൻ” (പുറ. 14:14).

സമയം നൽകുക

നമ്മിൽ മിക്കവർക്കും ഏറ്റവും വിലപിടിപ്പുള്ള സാധനമാണു സമയം. നിങ്ങളുടെ സമയം ഞങ്ങൾക്കു തരാമോയെന്ന് ആളുകളോടു ചോദിക്കുമ്പോൾ, ഒരു വിലപിടിപ്പുള്ള സമ്മാനമാണു ചോദിക്കുന്നതെന്നു മറക്കരുത്. അതു ലഭിക്കുമ്പോൾ അതിനെ കാര്യമായി അഭിനന്ദിക്കണം. എന്റെ സമയം ചോദിച്ച് ആളുകൾ അടിക്കടി വരാറുണ്ട്. നിർഭാഗ്യവശാൽ എല്ലാവർക്കും അതു നൽകുവാൻ എനിക്കാവില്ല. ഞാനതിനു ശ്രമിച്ചാൽ ഞാൻ തീർന്നു പോകുമെന്നു മാത്രമല്ല, എന്റെ ജീവിതകാലത്തു ഭൂമിയിൽ ഞാൻ ചെയ്യാൻ ദൈവം എന്നിക്കു തന്നിട്ടുള്ളതു തീർക്കാൻ എനിക്കു സമയം ലഭിക്കുകയുമില്ല.

എല്ലാവരോടും ‘ശരി’ എന്നു പറയുവാൻ നമുക്കാവിലല്ല. എന്നാൽ എല്ലാവരോടും നാം ‘അല്ല’/‘ഇല്ല’ എന്നു പറയരുത്. കുറച്ചുസമയം കൊടുക്കാൻ ഞാൻ ശക്തമായി ശുപാർശ ചെയ്യാറുണ്ട്. കാരണം, അതു സ്നേഹം പ്രകടിപ്പിക്കാനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമാണ്. റ്റന്നസിയിലുള്ള ഒരു സഭയിൽ, ഒരു സുഹൃത്തിനോടുള്ള ഉപകാരമെന്നനിലയിൽ ഞാൻ അടുത്തിടെ പ്രസംഗിച്ചു. അന്ന് അവർ എനിക്കുവേണ്ടി ശേഖരിച്ച സ്തോത്രകാഴ്ച, അവരുടെ പട്ടണത്തിലെ പാവങ്ങളെ സഹായിക്കുന്നതിനു തിരികെക്കൊടുക്കാൻ കർത്താവ് എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. എന്റെ സമയവും പണവും വെറുതെ കൊടുക്കാനായിരുന്നു ദൈവം ആഗ്രഹിച്ചത്. കൊടുക്കുന്നതിലുള്ള സന്തോഷമല്ലാതെ യാതൊന്നും എനിക്കു വേണ്ടായെന്നായിരുന്നു അവന്റെയാഗ്രഹം. അതു ധാരാളം മതിയായിരുന്നു. ഈ നിലയിൽ വർഷത്തിൽ ചിലപ്പൊഴൊ ദൈവം എന്നെ പരിശോധിക്കാറുണ്ട്. അവൻ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിൽ എനിക്കു സന്തോഷമുണ്ട്. മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടി ഞാൻ ചെയ്യുന്നതിനെല്ലാം എന്തെങ്കിലും പകരം കിട്ടണമെന്ന ചിന്ത ഒരിക്കലും എന്നെ ഭരിക്കാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നില്ല.

എന്റെ പണമോ സമ്പത്തോ കൊടുക്കുന്നതിനെക്കാൾ പ്രയാസമാണു സമയം കൊടുക്കുന്നതെന്നു ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ എന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ കുറഞ്ഞതു മൂന്നിൽ രണ്ടുഭാഗം ഞാൻ ജീവിക്കുകഴിഞ്ഞു. ഇനിയും ഞാൻ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യങ്ങളുണ്ട്. അത്യാവശ്യത്തിൽ നിന്നു ഞാൻ കൂടെക്കൂടെ ഇനിയും പറയേണ്ടതില്ല. എങ്കിലും എന്റെ സമയം സ്നേഹത്തിന്റെ വിലയേറിയ സമ്മാനമാണെന്നു ഞാനറിയുമ്പോൾ ഞാൻ ‘അതെ’ എന്നു പറയുകയാണ്.

ഒരാൾ നിങ്ങളെ മുന്നോട്ടു നടക്കാൻ സഹായിക്കുമ്പോൾ അവരുടെ സമയമെന്ന വിലയുള്ള സമ്മാനമാണു നൽകുന്നത്. ചിലരുടെ പതറാത്ത ശ്രദ്ധ നിങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുമ്പോൾ അവർ നിങ്ങളെ ബഹുമാനിക്കുകയും നിങ്ങളോടു സ്നേഹം കാട്ടുകയുമാണ്. “എനിക്കൊരു കാര്യം ചെയ്തു തരാമോ”യെന്നു നിങ്ങൾ ചോദിക്കുമ്പോഴൊക്കെ ഒരു വ്യക്തിയുടെ ഏറ്റവും വിലയുള്ള കാര്യമാണു നാം ചോദിക്കുന്നത്. കാരണം, അവരുടെ സമയത്തിന്റെ ഒരു കഷണമാണു നാം ആവശ്യപ്പെടുന്നത്.

നിങ്ങളുടെ സമയത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുക. ദൈവവുമായി ഒരടുത്ത ബന്ധം വളർത്തിയെടുക്കുവാൻ അതിലധികവും ഉപയോഗിക്കാൻ ശ്രമിക്കുക. അവന്റെ സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രകടനമെന്ന നിലയിൽ അതിൽ കുറെ ദൈവജനത്തിനു കൊടുക്കാനും തീരുമാനിക്കുക. അമേരിക്കയിൽ അതിവേഗം വളരുന്ന ഒരു സഭയായ ഫീനിക്സ് ഫസ്റ്റ് അസംബ്ലി ഓഫ് ഗോഡിന്റെ പാസ്റ്ററായ റോമി ബാ(ർ)നെറ്റ് പറഞ്ഞു, “നമുക്കു സ്ഥിരമായി

നഷ്ടപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒന്നാണു ജീവതം.” ഇതുകൊണ്ടാണു നാം ചെയ്യുന്നതെല്ലാം ഗൗരവമായെടുക്കേണ്ടത്. ഒന്നും കൊടുക്കാനില്ലെന്ന് ആളുകൾ പറയുമ്പോൾ, നാം ജീവിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം കൊടുക്കാൻ നമുക്കു ചിലതുണ്ടെന്നുള്ളത് അവർ മറന്നുപോകുന്നു; നമ്മുടെ സമയം.

സമയം വിലപിടിപ്പുള്ള ഒരു സാധനമായതിനാൽ ജ്ഞാനത്തോടെയും ഉദ്ദേശ്യത്തോടെയും വേണം അതു നൽകുവാൻ. ആളുകൾ നിങ്ങളുടെ സമയം മോഷ്ടിക്കാനിടവരുത്തരുത്, സമയം പാഴാക്കരുത്, “ഇത്തിരി സമയം കൊല്ലാൻ ഞാൻ നോക്കുകയാണെന്ന് ഒരിക്കലും പറയരുത്. നിങ്ങളുടെ മുൻഗണനകൾ അറിയുകയും, അവയ്ക്കായി സമയം ഉഴിഞ്ഞുവയ്ക്കുകയും ചെയ്യുക. ദൈവവും കുടുംബവുമായിരിക്കണം ഒന്നാം സ്ഥാനത്ത്. നിങ്ങളെത്തന്നെ കരുതുവാൻ നിങ്ങൾക്കു സമയം വേണം. ജോലി, വിശ്രമം, വിനോദം എന്നിവ സന്തുലിതമായ ഒരു വ്യക്തിത്വത്തിനു നിങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമാണ്. നിങ്ങളെ ആവശ്യമുള്ളവർക്കു സഹായമായി നിങ്ങളുടെ സമയത്തിൽ അല്പം നിങ്ങൾ നൽകേണ്ടതുണ്ട്.

എല്ലാക്കാര്യങ്ങളും ചെയ്തുതീർക്കാൻ നിങ്ങൾക്കു സമയമില്ല, പിന്നെ യാണു മറ്റുള്ളവർക്കു കൊടുക്കുന്നതെന്നു നിങ്ങൾ ചിന്തിച്ചാൽ, റോമി ബാ(ർ)നെറ്റിനോടു ദൈവം ചെയ്യാൻ പറഞ്ഞതു നിങ്ങളും ചെയ്യാൻ ഞാൻ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയാണ്. തന്റെ സമയത്തിന്റെ പകുതി ബുദ്ധിപൂർവ്വം ഉപയോഗിക്കാൻ ദൈവം അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിനു ധാരാളം അര മണിക്കൂറുകളുടെ ഇടമുണ്ടെന്നു ദൈവം അദ്ദേഹത്തെ കാണിച്ചുകൊടുത്തു. നിങ്ങളുടെ അര മണിക്കൂർ കൊണ്ടു നിങ്ങൾ എന്താണു ചെയ്യുന്നതെന്ന് അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞാൽ നിങ്ങളുടെ ജീവിതം എന്താണെന്ന് അദ്ദേഹം നിങ്ങളോടു പറയും. ദിവസവും ജോലിക്കു വണ്ടിയോടിച്ചുപോകുമ്പോൾ ലഭ്യമായ അര മണിക്കൂറും വീട്ടിലേക്കുള്ള മടക്കയാത്രയിലെ അര മണിക്കൂറും നിങ്ങൾ എങ്ങനെയാണു വിനിയോഗിക്കുന്നത്? ഡോക്ടർ കാണാൻ കാത്തിരിക്കുന്ന അര മണിക്കൂർ എന്തു ചെയ്യുന്നു? ഭക്ഷണം ലഭിക്കാൻ വേണ്ടി റസ്റ്റോറന്റിൽ കാത്തിരിക്കുന്ന അര മണിക്കൂർ എന്താണുചെയ്യുന്നത്? ആ അര മണിക്കൂറുകളിൽ ആരോടെങ്കിലും സ്നേഹം കാട്ടാൻ നിങ്ങൾക്കു സമയമുണ്ടോ? ആ നിമിഷങ്ങൾ ആരെയങ്കിലും ഫോണിൽ വിളിച്ചോ, ആർക്കെങ്കിലും കത്തെഴുതിയോ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാൻ ഉപയോഗിച്ചുകൂടെ? ആർക്കെങ്കിലുംവേണ്ടി നിങ്ങൾക്കു പ്രാർത്ഥിച്ചുകൂടെ? ആർക്കെങ്കിലും വേണ്ടി നിങ്ങൾക്ക് എന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്ന് ഒന്നു പ്രാർത്ഥിക്കാൻ കഴിയുമോ? നിങ്ങൾക്ക് എന്തു നൽകാൻ കഴിയുമെന്നു സൃഷ്ടിപരമായി ചിന്തിക്കാൻ സമയം ഉപയോഗിക്കുക.

നിങ്ങളുടെ അര മണിക്കൂറുകളിൽ നിങ്ങൾക്കൊരു പുസ്തകമെഴുതാം. ഒരു ആത്മാവിനെ നേടാം. അരമണിക്കൂറിനുള്ളിൽ സുപ്രധാനമായൊരു തീരുമാനമെടുക്കാം. ഒരു വൃത്തികെട്ട വീടും വൃത്തിയായ വീടും തമ്മിൽ അര മണിക്കൂറിന്റെ വ്യത്യാസം മതി. നിങ്ങളുടെ അര മണിക്കൂറുകൾ പ്രധാനപ്പെട്ടവയാണ്. നിങ്ങൾ നോക്കിയാൽ അതു ധാരാളം കണ്ടേക്കാം. ദിവസത്തിലെ ഓരോ നിമിഷവും നിങ്ങൾ എന്തെങ്കിലും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കണമെന്നാണോ ഞാൻ പറഞ്ഞുവരുന്നത്? അല്ല, അങ്ങനെ ഞാൻ പറയുന്നില്ല. വാസ്തവത്തിൽ, അര മണിക്കൂറെടുത്തു വിശ്രമിക്കാൻ നിങ്ങൾ തീരുമാനിച്ചേക്കാം. അതു നിങ്ങൾ ചെയ്താൽ ശരി. എന്നാൽ, അതു പാഴാക്കാതെ, ഒന്നുംചെയ്യാതെ കുറഞ്ഞപക്ഷം സദുദ്ദേശപരമായി വിനിയോഗിക്കണം.

ഓർക്കുക, കടന്നുപോകുന്ന ഓരോ ദിവസവും ഒരിക്കലും മടക്കിക്കിട്ടുകയില്ല. അതു നിക്ഷേപമാക്കുക; പാഴാക്കാതിരിക്കുക.

നിങ്ങളുടെ ചിന്തകൾ, വാക്കുകൾ, സമ്പാദ്യങ്ങൾ എന്നിവയുമായുള്ള സ്നേഹം

ചിന്തകളുടെ ശക്തി: ചിന്തകളുടെ ശക്തി കാണിക്കുന്ന ഈ കഥ ഒരു സ്ത്രീ പറഞ്ഞതാണ്.

ക്രിസ്തസ് സമയത്ത് ഒരു അത്തിവൃക്ഷം ഞാൻ മുകളിലത്തെ കിടപ്പുമുറിയിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി ഈ ക്രിസ്തസ് മരത്തിന്റെ മറ്റു ശിഖരങ്ങൾക്കു താഴെയുള്ള ഒരു ചെറിയ ശിഖരത്തിന് ഏകദേശം പന്ത്രണ്ട് ഇലകളുണ്ടായിരുന്നു. അത്ര നന്നായിത്തോന്നിയില്ല, ആ മരത്തിന്റെ ആകൃതിതന്നെ അതു നശിപ്പിച്ചിരുന്നു.

രാവിലെ എഴുന്നേറ്റപ്പോൾ, ജനാലയിലിരുന്ന ആ മരം കണ്ടിട്ടു ചിന്തിച്ചു, ഞാൻ ആ ശിഖരം മുറിച്ചുമാറ്റാൻ പോകുകയാണ്. ഓരോ തവണ അതിലേ പോകുമ്പോഴും ഞാൻ ചിന്തിക്കും, ആ ശിഖരം അത്ര നന്നായിത്തോന്നുന്നില്ല. ഞാനതു മുറിച്ചുകളയാൻ പോകുകയാണ്.

സമയം കടന്നുപോയി. ആ മരത്തെ ലിവിങ് റൂമിലേക്കു മടക്കിക്കൊണ്ടുവന്നു. അതിനെ നോക്കുമ്പോഴെല്ലാം ഒരു നിഷേധചിന്ത എന്നെ ഭരിച്ചു, ഇത് ഒന്നരമാസം നീണ്ടുനിന്നു.

ഒരു ദിവസം രാവിലെ ഞാൻ ആ മരത്തിനടുത്തുകൂടിച്ചെന്നപ്പോൾ, ആ കൊച്ചുശാഖയിലെ ഓരോ ഇലയും മഞ്ഞനിറത്തിലായിരുന്നു.

ആ മരത്തിൽ വേറെ ഒരൊറ്റ മഞ്ഞയില പോലുമില്ലായിരുന്നു. രോമാഞ്ചമണിഞ്ഞ ഞാൻ എന്റെ ഭർത്താവിനോടു പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം എന്നെ നോക്കിപ്പറഞ്ഞു, “നീ എന്നെക്കുറിച്ചു നല്ല കാര്യങ്ങൾ ചിന്തിക്കുന്നതിൽ സന്തോഷമുണ്ട്.”

അന്നുതന്നെ ആ കൊമ്പു ഞാൻ മുറിച്ചുകളഞ്ഞു!

എന്റെ അമ്മായിയമ്മയുമായി എനിക്കു പ്രയാസമുള്ള ബന്ധമായിരുന്നു ഉണ്ടായിരുന്നത്. എനിക്കെന്തെങ്കിലും കുറ്റമുണ്ടെന്നു ഞാൻ ചിന്തിച്ചിരുന്നില്ല. അത്രത്തോളം മാധുര്യമുള്ള തായിരുന്നു. ഇതു പരീക്ഷിക്കാൻ കൊള്ളാവുന്നതാണെന്നു ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. അമ്മായിയമ്മയെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുമ്പോഴൊക്കെ അവരെ ഞാൻ അനുഗ്രഹിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചു. അവരെക്കുറിച്ചു വഴിമാറി ചിന്തിക്കുകയും അനുഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുക!

അപൂർവ്വമായേ അവർ എന്നെ വിളിച്ചു സംസാരിക്കാൻ താല്പര്യം കാട്ടാറുള്ളൂ. എന്നാൽ അഞ്ചു ദിവസത്തിനുള്ളിൽ അവർ എന്നെ മൂന്നു പ്രാവശ്യം വിളിച്ചു. ഒരു നിമിഷം മാത്രമേയുള്ളൂ. പക്ഷേ അവ സൗഹൃദം നിറഞ്ഞ സംഭാഷണമായിരുന്നു! കഴിഞ്ഞവർഷം മുഴുവൻ ആറിൽ അധികം തവണ എന്നെ അവർ വിളിച്ചിട്ടേയില്ല.

ചിന്തകളുടെ ശക്തിയെന്ന എന്റെ ബൈബിൾക്ലാസിന്റെ സിഡികൾക്ക് അവർ ഓ(ർ)ഡർ നൽകിയിട്ടു പറഞ്ഞു, “മറ്റുള്ളവരെക്കുറിച്ചു ഞാൻ ചിന്തിക്കുന്നത് ഇപ്പോൾ ഞാൻ ശ്രദ്ധിക്കാറുണ്ട്.”

മറ്റുള്ളവരെക്കുറിച്ചു നാം ഏറെ ചിന്തിക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ കൂടുതൽ ഉത്തരവാദിത്വത്തോടെ വേണം അതു നാം ചെയ്യുവാൻ. ആത്മലോകത്തിലാണു ചിന്തകൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. നഗ്നനേത്രങ്ങൾക്കൊണ്ട് അവയെ നമുക്കു കാണാനാവില്ലെങ്കിലും, മറ്റുള്ളവർക്കു നമ്മുടെ ചിന്തകൾ അറിയാൻ പറ്റുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ആ സ്ത്രീയുടെ നിഷേധചിന്ത അത്തിമരത്തെ ബാധിച്ചതുപോലെ, ആളുകളെ നമ്മുടെ ചിന്തകൾ ബാധിക്കുമെന്നാണു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നത്.

നാം ആളുകളെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുന്നത് അവരെ മാത്രമല്ല ബാധിക്കുന്നത്. അവർ നമ്മുടെയൊപ്പമായിരിക്കുമ്പോൾ അവരോടു നാം ഇടപെടുന്ന രീതിയെയും അതു ബാധിക്കുന്നു. ചിലരെ എത്രമാത്രം ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെടാതെ, അവർക്കുണ്ടെന്നു ഞാൻ കരുതുന്ന കുറവുകളുടെ മേലെല്ലാം മാനസികമായി ചെന്നെത്തുന്നതിനെക്കുറിച്ചു ഞാൻ രഹസ്യമായി ചിന്തിച്ചാൽ, എന്റെ മനസിൽ ഞാൻ അവരെക്കുറിച്ചു

രുപപ്പെടുത്തിയ ചിത്രമനുസരിച്ചുമാത്രമേ അവരെക്കാണുമ്പോൾ ഞാൻ ഇടപെടുകയുള്ളൂ.

ഒരു ദിവസം എന്റെ മകളുമൊത്തു ഞാൻ ഷോപ്പിങ് നടത്തുകയായിരുന്നു. മകൾ അന്നു കൗമാരക്കാരിയായിരുന്നു. അവളുടെ മുഖം നിറയെ മുഖക്കുരുവും തലമുടി ഉഴപ്പിയതുമായിരുന്നു. അവളെ നോക്കുമ്പോഴൊക്കെ ഇങ്ങനെ ഞാൻ ചിന്തിക്കും, 'നിന്നെ ഇന്നു കാണാൻ അത്ര നല്ലതല്ല'. അന്ന് അവൾ ആകെ അസ്വസ്ഥയായി കാണപ്പെട്ടു. എന്തുപറ്റിയെന്നു ഞാൻ അവളോടു ചോദിച്ചു. "ഞാനിന്നു തീരെ വൃത്തികെട്ടവളാണെന്നു തോന്നുന്നു." ചിന്തകളുടെ ശക്തിയെക്കുറിച്ച് അന്നൊരു പാഠം എന്നെ ദൈവം പഠിപ്പിച്ചു. നല്ല, സ്നേഹമുള്ള ചിന്തകൾകൊണ്ട് ആളുകളെ നമുക്കു സഹായിക്കാം. എന്നാൽ സ്നേഹമില്ലാത്ത ദുഷ്ട, നിഷേധ ചിന്തകൾകൊണ്ട് അവരെ വേദ നിഷ്പിക്കുകയും ചെയ്യാം.

ഒരു പ്രാർത്ഥനാപദ്ധതി (Prayer Project) യെന്ന നിലയിൽ ഒരു ദിവസം ഒരു വ്യക്തിയെ എടുക്കാൻ ഞാൻ നിങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു. അയാളെക്കുറിച്ച് നല്ല കാര്യങ്ങൾ കരുതിക്കൂട്ടി ചിന്തിക്കുക. അന്നുമുഴുവൻ ആ വ്യക്തിയുടെ ബലത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുക. അയാൾക്കുള്ള നല്ല ഗുണങ്ങളെല്ലാം ചിന്തിക്കുക. ഇതുവരെ അയാൾ നിങ്ങൾക്കു ചെയ്ത ഉപകാരങ്ങളെക്കുറിച്ചും ചിന്തിക്കുക. അവരുടെ പെരുമാറ്റത്തെക്കുറിച്ച് പ്രശംസയായിപ്പറയാവുന്ന ഏതു കാര്യവും നിങ്ങൾക്കു ചിന്തിക്കാം. അടുത്ത ദിവസം മറ്റൊരാളെക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ചു പരിശീലിക്കുക. നിങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട വ്യക്തികളെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്താപഥം തുടരുക. ആളുകളെക്കുറിച്ച് നല്ല കാര്യങ്ങൾ ചിന്തിക്കുന്ന ഒരു പ്രവണത രൂപപ്പെടുത്തുന്നതുവരെ അതുചെയ്യുക.

നിങ്ങളുടെ ചിന്തകൾകൊണ്ട് ആളുകളെ സ്നേഹിക്കുക. അങ്ങനെ നിങ്ങൾ ചെയ്യുമ്പോൾ നിങ്ങൾ അവരെ പണിതുയർത്തുകയും അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ ബലം പകരുകയും ചെയ്യുകയാണ്.

വാക്കുകളുടെ ശക്തി: മറ്റുള്ളവരെ പണിതുയർത്താനും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനും നന്നാക്കാനും വാക്കുകൾ എങ്ങനെ ഉപയോഗിക്കണമെന്നു നാം ചർച്ച ചെയ്തു. എന്നാൽ ആളുകളെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമായി ഇതിനെ വീട്ടിലേക്കു കൊണ്ടുപോകണമെന്നാണു ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നത്. മറ്റുള്ളവരോടു സ്നേഹം പ്രകടിപ്പിക്കാൻ വാക്കുകൾ പ്രകടിപ്പിക്കാനുള്ള ശേഷി നമുക്കെല്ലാവർക്കുമുണ്ട്. ഇന്നലെ ഞാനൊരു വസ്തു ബ്രോക്കറെ (real estate agent) കണ്ടു. അവരുടെ കണ്ണുകൾ

മനോഹരമായിരുന്നു. അതു ഞാൻ അവരോടു പറഞ്ഞു. അത് അവളെക്കുറിച്ച് അവൾക്കു മതിപ്പു തോന്നിപ്പിച്ചെന്ന് എനിക്കു പറയാൻ കഴിയും. ഒരു നിമിഷവും ഒരല്പം ഊർജ്ജവുമേ എനിക്കതിനു ചെലവു വന്നുള്ളൂ. അസാധാരണമായി ആകർഷകതമുള്ള മറ്റൊരു ബ്രോക്കറെ ഞാൻ കണ്ടപ്പോൾ, വളരെ സുന്ദരിയാണല്ലോയെന്നു പറഞ്ഞു. സന്തോഷത്തോടെയാണ് അവളും അതിനു പ്രതികരിച്ചത്. രണ്ടുപേരെ പണിതുയർത്താൻ ഞാൻ എന്റെ വാക്കുകൾ ഉപയോഗിച്ചു. തുടർമാനമായ ബിസ്സിനസിനിടയിലാണ് അതു നടന്നത്. സ്നേഹവിപ്ലവകാരികളെന്ന നിലയിൽ, ഓരോ ദിവസവും നമുക്കു ചുറ്റുമുള്ളവരെ സ്നേഹിക്കാനും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനും വാക്കുകളുടെ ശക്തി നാം പ്രയോഗിക്കണം.

ഗോൾഫ് കളി കഴിഞ്ഞ് എന്റെ ഭർത്താവ് ഇന്നലെ വീട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തി. അഞ്ചു മിനിറ്റിനുള്ളിൽ അദ്ദേഹം എന്നോടു പറഞ്ഞത്, അദ്ദേഹം എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്നും സുന്ദരിയാണെന്നും കഠിനാദ്ധ്വാനം ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നുമാണ്. ഏഴു മണിക്കൂറായി ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ജോലിയിലായിരുന്നു ഞാൻ. അല്പം വിശ്രമത്തിനു ഞാനൊരുങ്ങുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദയാപൂർവ്വമുള്ള വാക്കുകൾ എനിക്കു സ്നേഹവും വിലയും പകർന്നുതന്നു. ഇന്നലെ രാത്രിയിൽ ഞങ്ങളുടെ മകനും അവന്റെ ഭാര്യയും കുഞ്ഞുമൊത്തു ഞങ്ങൾ ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ പുറത്തുപോയി. നിക്കോളിനോടു ഞാൻ പറഞ്ഞു, 'നീയൊരു നല്ല ഭാര്യയും അമ്മയുമാണ്'ന്ന്. അതിനു തൊട്ടുമുൻപ്, 'ഞാൻ നിന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നു'വെന്ന് എന്റെ മകൻ അവളുടെ ചെവിയിൽ മന്ത്രിക്കുന്നത് ഞാൻ കണ്ടിരുന്നു. ദിവസം മുഴുവൻ ഇത്തരം കാര്യങ്ങൾ നാം അന്വേദിക്കും ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. സ്നേഹിക്കുന്നതിന്റെയും ആത്മവിശ്വാസം പകരുന്നതിന്റെയും മാർഗ്ഗമാണ്.

ജീവന്റെയും മരണത്തിന്റെയും ശക്തി നാവിലാണ്. ഇതു വിസ്മയിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ചിന്തയാണ്. മറ്റുള്ളവരോടും നമ്മോടു തന്നെയും ജീവനും മരണവും പറയാനുള്ള അധികാരം നമുക്കുണ്ട്. മറ്റുള്ളവരോടു നാം എന്തു പറയുന്നോ, അതു നമ്മുടെ ജീവിതത്തെയും ബാധിക്കുന്നതാണ്. വചനം പറയുന്നു, "ജീവനും മരണവും നാവിന്റെ അധികാരത്തിലിരിക്കുന്നു; അതിൽ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവൻ അതിന്റെ ഫലം അനുഭവിക്കും" (സദൃ. 18:21).

വാക്കുകൾ ശക്തിസംഭരണികളാണ്. നമ്മുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പുപോലെ നശീകരണശക്തിയോ സൃഷ്ടിക്കുന്ന ശക്തിയോ വഹിക്കാൻ അതിനു കഴിയും. നിങ്ങളുടെ വാക്കുകൾ ശ്രദ്ധയോടെ തിരഞ്ഞെടുക്കുക; ശ്രദ്ധിച്ച് അതുപ്രയോഗിക്കുക. ജീവദായകമായ സന്ദേശം വഹിക്കാൻ അതിനു കഴിയും. നമ്മുടെ വാക്കുകൾക്കൊണ്ട് ഒരു വ്യക്തിയുടെ പ്രതിച്ഛായയെ നാം

പണിയുകയോ തരിപ്പണമാക്കുകയോ ചെയ്യും. ചിലരുടെ മാനുതവാക്കുകൾ കൊണ്ടു നമുക്കു നശിപ്പിക്കാൻ കഴിയും. അതുകൊണ്ടു മറ്റുള്ളവരെക്കുറിച്ചു നിങ്ങൾ എന്തെങ്കിലും പറയുമ്പോൾ സൂക്ഷിക്കുക. ഒരാളോടുള്ള മറ്റൊരാളുടെ മനോഭാവത്തിൽ വിഷം കുത്തിവയ്ക്കരുത്.

ഒരു ഗോഡൗണിൽ നിങ്ങളുടെ വാക്കുകൾ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു സങ്കല്പിക്കുക. ഓരോ ദിവസവും രാവിലെ നിങ്ങൾ അവിടെച്ചെന്ന് അന്നത്തേക്കു നിങ്ങൾക്കു ലോകത്ത് ആവശ്യമുള്ള വാക്കുകൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നുവെന്നും കരുതുക. ഒരുപക്ഷേ, അന്ന് ആരുടെകൂടെയാക്കെ ആയിരിക്കുമെന്നു നിങ്ങൾക്കൊരു ധാരണ കാണും. അങ്ങനെ അവരെ സ്നേഹിക്കുന്ന, അവർക്ക് ആത്മവിശ്വാസം നൽകുന്ന വാക്കുകൾ നിങ്ങൾക്കു തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ കഴിയും. അന്നു നിങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിലേക്കുവരുന്ന എല്ലാവർക്കുംവേണ്ടിയുള്ള വാക്കുകൾ എടുക്കുക. എല്ലാവരേയും സ്നേഹിക്കുന്നതിലൂടെ (വാക്കുകൾകൊണ്ട്) എല്ലാവർക്കും ഒരനുഗ്രഹമായിരിക്കാൻ നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഒരുക്കമുള്ളവരായിരിക്കുക.

എന്റെ വാക്കുകൾകൊണ്ട് എത്രപേരെ ഓരോ ദിവസവും ഉയർത്താനാവുമെന്നു കാണാൻ എനിക്കാഗ്രഹമുണ്ട്. വ്യർത്ഥസംസാരത്തിൽ ഇഷ്ടംപോലെ വാക്കുകൾ ഞാൻ പാഴാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അവയെല്ലാം നിഷ്പ്രയോജനമോ ആളുകൾക്കു മോശം തോന്നലുള്ളവയെന്നതോ ആയിരുന്നു. ആ പാഴ്വാക്കുകളോർത്ത് എനിക്കു ഖേദമുണ്ട്. കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിൽ ഞാൻ വരുത്തിവച്ച ക്ഷതം ഇല്ലാതാക്കുവാൻ ഇപ്പോൾ ഞാൻ എന്റെ വാക്കുകൾ ഉപയോഗിക്കുകയാണ്.

നാവ് ഒരു ചെറിയ അവയവമാണ്. നാം ശ്രദ്ധിച്ചില്ലെങ്കിൽ അതു നാശകരമായ തീ കൊളുത്തും. ദിനംപ്രതി തന്റെ വാക്കുകൾക്കായി ദാവീദ് രാജാവു പ്രാർത്ഥിച്ചു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു, “നാവുകൊണ്ടു പാപം ചെയ്യാതിരിക്കുവാൻ ഞാൻ എന്റെ വഴികളെ സൂക്ഷിക്കും” (സങ്കീ. 39:1). തന്റെ വായിലെ വാക്കുകളും ഹൃദയത്തിലെ ധ്യാനവും ദൈവത്തിനു പ്രസാദകരമായിരിക്കട്ടെയെന്ന് അവൻ പ്രാർത്ഥിച്ചു (സങ്കീ. 19:14). നാവിന്റെ ശക്തി അവനു നന്നായി അറിയാമായിരുന്നു. ശരിയായ പാതയിൽ നിലകൊള്ളുവാൻ അവനു ദൈവത്തിന്റെ സഹായം ആവശ്യമാണെന്നും അവൻ മനസ്സിലാക്കി. ദാവീദിന്റെ മാതൃകയാണ് അതിൽ നാം പിൻതുടരേണ്ടത്.

സമ്പാദ്യങ്ങളുടെ ശക്തി നമുക്കെല്ലാം സമ്പാദ്യങ്ങളുണ്ട്. ചിലർക്കു മറ്റുള്ളവരെക്കാൾ കൂടുതലുണ്ട്. എന്നാൽ, മറ്റുള്ളവർക്ക് അനുഭവിച്ചറിയാവുന്ന ഒരനുഗ്രഹമാകാൻ നമ്മുടെ ഉപയോഗത്തിന് എന്തെങ്കിലുമൊക്കെ നമുക്കുണ്ട്. ചിന്തകളും വാക്കുകളും അത്ഭുതകരമാണ്. സ്നേഹം കാണി

ക്കാൻ അതു നമ്മെ സഹായിക്കുന്നു. സമ്പാദ്യങ്ങളും ഭൗതികവസ്തുക്കളും അതുതന്നെ ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ചിലർക്ക് അതു വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്.

നമുക്കു രണ്ടു വസ്തുതകളെക്കുറിച്ച് ഇല്ലാത്തവന് ഒരേണ്ണം കൊടുക്കുകയെന്നു വചനം പറയുന്നു. അതേ പ്രമാണം നമ്മുടെ ആഹാരത്തിനും ബാധകമാണ് (ലൂക്കോസ് 3:11). അപ്പോസ്തലപ്രവൃത്തികളിൽ നാം കാണുന്ന ആദിമസഭ, ദിനംപ്രതി വളരുന്ന, അത്ഭുതകരമായ ശക്തിയുള്ള സഭയായിരുന്നു. പ്രകൃത്യതീതമായ എല്ലാത്തരം അത്ഭുതങ്ങളും അടയാളങ്ങളും അവരുടെയിടയിൽ സാധാരണമായിരുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ ശക്തി അവരോടൊപ്പമുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ ഹൃദയം, മനസ്സ്, ബലം, സമ്പാദ്യം എന്നിവകൊണ്ട് അവർ അന്യോന്യം സ്നേഹം കാട്ടി.

വിശ്വസിച്ചവരുടെ കൂട്ടം ഏകഹൃദയവും ഏകമനസ്സും ഉള്ളവരായിരുന്നു; തനി കൂട്ടത്തു് ഒന്നും സ്വന്തമെന്ന് ആരും പറഞ്ഞില്ല; സകലവും അവർക്കു പൊതുവായിരുന്നു.

പ്രവൃത്തികൾ 4:32

നാം ഉടമകളാണോ, കാര്യവിചാരകന്മാരാണോ? നമുക്കുള്ളതെല്ലാം ദൈവത്തിൽനിന്നുള്ളതാണ്. വാസ്തവത്തിൽ അതെല്ലാം അവന്റെ വകയാണ്. അവന്റെ സമ്പത്തിന്റെ വെറും കാര്യവിചാരകന്മാരാണു നാം. പലപ്പോഴും നാം വസ്തുവകകളെ മുറുകെപ്പിടിക്കാറുണ്ട്. അവ നാം അയച്ചുവേണം പിടിക്കാൻ. അങ്ങനെ, ദൈവത്തിന് അവ വേണമെങ്കിൽ വിട്ടുകൊടുക്കാൻ നമുക്കു പ്രയാസമില്ലല്ലോ. സമ്പത്തിനു നിത്യമായ വിലയില്ലെന്നു നാം എപ്പോഴും ഓർക്കുക. മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടി നമ്മൾ ചെയ്യുന്നതേ നിലനിൽക്കൂ. കൊരിന്തിലെ സഭ ദരിദ്രർക്കു നൽകിയ ദാനം നിത്യതയിലുടനീളം ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു പൗലോസ് പറയുന്നു (2 കൊരി. 9:9).

നാം നമ്മുടെ സമ്പാദ്യം അനുഭവിക്കണമെന്നു ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നു. എന്നാൽ നമ്മുടെ സമ്പാദ്യം നമ്മെ പിടികൂടാൻ അവനാഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ദിവസവും ചോദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാവുന്ന ഒരു നല്ല ചോദ്യമായിരിക്കാം ഇത്. “എന്റെ സമ്പത്ത് ഞാൻ കൈവശം വച്ചിരിക്കുകയാണോ, അതോ എന്റെ സമ്പത്ത് എന്നെ കൈവശം വച്ചിരിക്കുകയാണോ?” നിങ്ങൾക്ക് ഉള്ളതുകൊണ്ട് ആളുകളെ അനുഗ്രഹിക്കാൻ നിങ്ങൾക്കു കഴിയുന്നുണ്ടോ? അതോ സാധനങ്ങൾ കൈവിട്ടുകളയാൻ നിങ്ങൾക്കു ബുദ്ധിമുട്ടുള്ളതായിത്തോന്നുന്നുണ്ടോ... നിങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കാത്ത സാധനങ്ങൾ പോലും?

കൂടെക്കൂടെ എനിക്കു പെർഫ്യൂമുകൾ സമ്മാനമായി ലഭിക്കാറുണ്ട്. അടുത്തിടെ എന്റെ ജന്മദിനത്തിൽ പെർഫ്യൂം കുപ്പികൾകൊണ്ട് എന്റെ ഷെൽഫ് നിറഞ്ഞു. ഒരു ദിവസം എനിക്ക് ഒരുപകാരം ചെയ്ത എന്റെ ഒരു

കൂട്ടുകാരിയെ അനുഗ്രഹിക്കണമെന്നു ശക്തമായ പ്രേരണ എനിക്കുണ്ടായി. ഞാനുപയോഗിക്കുന്ന പ്രത്യേകതരം പെർഫ്യൂം അവൾക്കു വളരെയിഷ്ടമാണെന്നു ഞാനോർത്തു. എന്റെ കൈവശം പുതിയ ഒരു കുപ്പിയുണ്ടായിരുന്നു ഒപ്പം ഒരു 'ബോഡി ലോഷനും'. എന്റെ അലമാരയിലുള്ളതിൽ ഏറ്റവും വിലപിടിപ്പുള്ളത് അതായിരുന്നു. ഞാൻ എന്നോടുതന്നെ അല്പനേരം സംസാരിച്ചു. എന്നാൽ കുറച്ചുനിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ അതു ഷെൽഫിൽ നിന്നെടുക്കാൻ എനിക്കുകഴിഞ്ഞു. ഒരു ബാഗിലിട്ട് അവളുടെ കൈയിൽ കൊടുത്തു. അത് അവളെ ഒരുപാടു സന്തോഷിപ്പിച്ചു. പകരം വാങ്ങിവയ്ക്കാവുന്ന ഒരു സമ്പാദ്യമാണ് എനിക്ക് അതിന് ആകെ ചെലവായത്.

സ്പർശിച്ച് അറിയത്തക്കനിലയിൽ ആളുകളോടു സ്നേഹം കാട്ടാൻ, നിങ്ങളുടെ സമ്പാദ്യം ഉപയോഗിച്ചുതുടങ്ങാൻ ഞാൻ നിങ്ങളോടു കെഞ്ചുകയാണ്. സ്നേഹം കാണിക്കാനുള്ള നല്ലൊരു മാർഗ്ഗമാണു സമ്മാനങ്ങൾ. ഉദാഹരണമായി, ഒരിക്കൽ എന്റെയൊരു സുഹൃത്തു പറഞ്ഞു, എന്റെ ജന്മദിനസമ്മാനം താമസിക്കും, കാരണം അതിന്റെ പണി ഇതുവരെ തീർന്നിട്ടില്ല. ഒടുവിൽ എനിക്കതു ലഭിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി. എന്റെ പട്ടിയുടെ ചിത്രം വരച്ചതായിരുന്നു അത്. അനേകവർഷങ്ങൾ എനിക്കു കണ്ട് ആസ്വദിക്കാവുന്ന ഒന്ന്. ആ ചിത്രം എന്നെ അനുഗ്രഹിച്ചു. അതിനെക്കാൾ അനുഗ്രഹിച്ചത് ആ ചിത്രം പൂർത്തിയാക്കാൻ അവർ ചെലവിട്ട പ്രയത്നമാണ്.

കൊടുക്കുന്നതു നല്ലതാണ്. കൂടെക്കൂടെ കൊടുക്കുക. ആളുകൾക്കു വാസ്തവത്തിൽ ആവശ്യമായിരിക്കുന്ന ഒരു കാര്യം അവരുടെ കൈയിലെത്തിക്കാൻ പ്രത്യേകമായി ശ്രമിക്കുക. ആ പ്രത്യേകസാധനം അവർക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ടുവെന്നും അവർക്കതു വേണമെന്നുമുള്ള വസ്തുത നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചത് അവർ അറിയുന്നതുതന്നെ ഒരനുഗ്രഹമാണ്. എന്റെ ഒരു കൂട്ടുകാരിയ്ക്കു സവിശേഷതയുള്ള ഒരു പട്ടിയുണ്ടായിരുന്നു, കുഞ്ഞായിരുന്നപ്പോഴേ അതു ചത്തുപോയി. അവളുടെ ഹൃദയം തകർന്നു. വേറൊന്നിനെ വാങ്ങാൻ അവൾക്കു പണവുമില്ലായിരുന്നു. അങ്ങനെ ഞാനൊരണ്ണത്തിനെ വാങ്ങി അവൾക്കു കൊടുത്തു. അവൾക്കത് ആശ്ചര്യമായിരുന്നു. നാം ദൈവത്തോടു ചോദിച്ചാൽ, ആളുകൾക്കു സ്നേഹം കാട്ടാനുള്ള ഒരു മാർഗമെന്ന നിലയിൽ അവർക്കുവേണ്ടി കരുതാൻ ദൈവം നമുക്കു കഴിവു നൽകും. സൂക്ഷിക്കാനും അനുഭവിക്കാനും അവൻ എല്ലായ്പ്പോഴും നമുക്കു ധാരാളമായി നൽകുന്നു. നാം സാധനങ്ങൾ മുറുകെപ്പിടിക്കാതെ, കൊടുക്കാനുള്ള അവസരങ്ങൾക്കായി നോക്കിയാൽ, കൊടുക്കുന്നതിനും അവൻ നമുക്കു ധാരാളം നൽകുന്നുണ്ട്.

ചിലപ്പോൾ ഞാൻ ഭ്രാന്തമായി കൊടുക്കാറുണ്ട്. ഒരു അനുഗ്രഹമായിരിക്കാനുള്ള ആഗ്രഹം എനിക്കുണ്ട്. സ്നേഹം അനുഭവിച്ചറിയാനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമായി എന്റെ സമ്പാദ്യം ഉപയോഗിക്കണമെന്നും ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. അങ്ങനെ എന്റെ വീട്ടിലെ വലിപ്പുകളിലും അലമാരകളിലും ആഭരണപ്പെട്ടിയിലുമൊക്കെ ഞാൻ കൊടുക്കാൻകൊള്ളാവുന്ന സാധനങ്ങൾ തേടാറുണ്ട്. ഒരിക്കലും സാധനങ്ങൾ കണ്ടെത്താതിരുന്നിട്ടില്ല. രണ്ടോ മൂന്നോ വർഷമായി ഞാൻ ഉപയോഗിക്കാതിരുന്ന സാധനങ്ങളായിരുന്നിട്ടും, അവയോട് ഒരടുപ്പം എങ്ങനെ എനിക്കു തോന്നുന്നുവെന്നു ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെടാറുണ്ട്. സാധനങ്ങൾ കൈവശം വച്ചിരിക്കാൻ മാത്രമാണു നാം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നത്! എന്നാൽ, മറ്റാർക്കെങ്കിലും അനുഗ്രഹമാകാൻ നമ്മുടെ സമ്പാദ്യം ഉപയോഗിക്കുന്നത് എത്രയോ നല്ലതാണ്! അത് അവരെ സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്നും അവർ വിലയുള്ളവരാണെന്നുമുള്ള തോന്നലുള്ളവാക്കും.

എന്താണു കൊടുക്കേണ്ടുന്നതെന്ന പ്രയാസം നിങ്ങൾക്കുണ്ടെങ്കിൽ, ദൈവത്തോടു സഹായം ചോദിക്കുക. നിങ്ങൾ പെട്ടെന്നുതന്നെ കുറെ സാധനങ്ങൾ കണ്ടെത്തും. വേദനിക്കുന്നവർക്കു സ്നേഹം കാട്ടാൻ അതു നിങ്ങൾക്ക് ഉപയോഗിക്കാം. നമുക്കുള്ളതു നല്ല ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ നാം ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ സ്നേഹം എപ്പോഴും വർദ്ധിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ സ്വത്തിന്റെ നല്ല കാര്യവിചാരകന്മാരായിരിക്കുമ്പോൾ, മറ്റു കാര്യങ്ങളും നമ്മോടു ചേർത്തുതരുന്നു.

എന്നാൽ ലോഭമായി വിതയ്ക്കുന്നവൻ ലോഭമായി കൊയ്യും; ധാരാളമായി വിതയ്ക്കുന്നവൻ (ആ അനുഗ്രഹം വേറെ ആർക്കെങ്കിലും വരും) ധാരാളമായി കൊയ്യുമെന്ന് ഓർത്തുകൊള്ളുക.

അവനവൻ ഹൃദയത്തിൽ നിശ്ചയിച്ചതുപോലെ കൊടുക്കട്ടെ. സങ്കടത്തോടെ അരുത്; നിർബന്ധത്താലുമരുത്; സന്തോഷത്തോടെ (ഹൃദയപൂർവ്വം കൊടുക്കുന്നവൻ, കൊടുക്കുന്നതിൽ ഹൃദയമുള്ളവൻ) കൊടുക്കുന്നവനെ ദൈവം സ്നേഹിക്കുന്നു (അവൻ അതിൽ പ്രസാദിക്കുന്നു, മറ്റു കാര്യങ്ങളെക്കാൾ ഉപരിയായി സമ്മാനം നൽകുന്നു, ഉപേക്ഷിക്കാൻ മനസ്സില്ലാതെയിരിക്കുന്നു).

നിങ്ങൾ മരണക്കിടക്കയിലായിരിക്കുമ്പോൾ, നിങ്ങളുടെ ബാങ്ക് നിക്ഷേപത്തെക്കുറിച്ച് നിങ്ങൾ തിരക്കുകയില്ല. നിങ്ങളുടെ സമ്പത്തിനെക്കുറിച്ച് അന്വേഷിക്കുകയില്ല. നിങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്ന കുടുംബാംഗങ്ങളും സുഹൃത്തുക്കളും നിങ്ങൾക്കു ചുറ്റും നിന്നാൽ മതിയെന്നാണു നിങ്ങളുടെയാഗ്രഹം. ആ ബന്ധങ്ങൾ കെട്ടിപ്പടുക്കാൻ, ഇപ്പോൾത്തന്നെ നിങ്ങളുടെ സമ്പത്ത് ഉപയോഗിച്ചുതുടങ്ങി ആളുകൾക്കു സ്നേഹം കാട്ടുക.

സ്നേഹവിപ്ലവകാരി പാസ്റ്റർ റോമി ബാ(ർ)നെറ്റ്

വിപ്ലവം 1: ഒരു ഭ്രമണപഥത്തിൽ ചുറ്റിക്കറങ്ങുന്ന ഒരു ഗ്രഹത്തിന്റെ പ്രവൃത്തി **2:** വൃത്തം **3:** കറക്കം **4:** പെട്ടെന്നുണ്ടാകുന്ന, പരിപൂർണ്ണമായ ഒരു മാറ്റം; പ്രത്യേകിച്ച്, ഒരു ഭരണകൂടത്തെ നീക്കിയിട്ട്, ഭരിക്കപ്പെട്ടവർ ഭരിക്കുന്ന സ്ഥിതി.

വിപ്ലവത്തിന്റെ നിഘണ്ടുവിലുള്ള നിർവ്വചനങ്ങളെല്ലാം സ്നേഹപുസ്തകത്തിന്റെ ഭാഗമായിത്തീരാനുള്ള നിങ്ങളുടെ വ്യക്തിപരമായ ലക്ഷണത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. ലോകമെമ്പാടും ദൈവം അതു വ്യാപിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

വാസ്തവത്തിൽ, ഒരു വിപ്ലവത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടയാളെയാണു വിപ്ലവകാരിയെന്നു നിർവചിക്കുന്നത്. അഥവാ വിപ്ലവകരമായ ഉപദേശങ്ങളുടെ ഒരു വക്താവിനെ അങ്ങനെ വിളിക്കുന്നു. സ്നേഹവിപ്ലവം യഥാർത്ഥത്തിൽ വിപ്ലവകരമായ ഉപദേശമാണ്. കാരണം, സ്നേഹം കിട്ടത്തക്ക, സ്വന്തമാകത്തക്ക ഒന്നായി ലോകം കാണുന്നു. നമ്മുടെ ചിന്തയെയും, പ്രവൃത്തികളെയും വിപ്ലവകരമാക്കാൻ യേശു ശ്രമിക്കുമ്പോൾ, നമ്മിലൂടെ ഒഴുകുന്ന എന്തോ ഒന്നായി സ്നേഹത്തെ നിർവ്വചിക്കുകയാണ്. അതാണു നാം കൊടുക്കേണ്ടതും.

അതിനാൽ, സ്നേഹത്തിന്റെ നിസ്തുല്യമായ ഒരു വൃത്തത്തിൽ പങ്കാളിയായാകാൻ നിങ്ങളെ ക്ഷണിക്കുന്നു! എപ്പോഴും വികസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ വൃത്തത്തിന് ഒറ്റ ലക്ഷ്യമേയുള്ളൂ: ദൈവകൂടുംബത്തിലേക്കു ലോകത്തെ നാം സ്വാഗതംചെയ്യാനൊരുങ്ങുമ്പോൾ, യേശുക്രിസ്തുവിനെ അനുഗമിക്കാൻ ആളുകളെ നാം സ്നേഹിക്കുകയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക.

നമ്മുടെ സ്നേഹത്തിന്റെ മൗലികമായ വൃത്തവും പ്രോത്സാഹനവും, ഭവനരഹിതരെയും സ്വാഭാവികവും മനുഷ്യനിർമ്മിതവുമായ ദുരന്തങ്ങളുടെ ഇരകളെയും മാനദംഗത്തിന്റെ ഇരകളെയും ഗർഭച്ഛിദ്രവുമായി ഇടപെടുന്ന വരും മുറിവേറ്റ ബന്ധങ്ങളുള്ളവരുമായ സ്ത്രീകളെയും സാമ്പത്തികമായി പിന്നോക്കം നിൽക്കുന്നവരെയും തൊഴിലില്ലാത്തവരെയും വേദനിക്കുന്ന മറ്റ് അസംഖ്യമാളുകളേയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ്! അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞ കാലയളവിൽ ഇത്തരമാളുകളെ മാനവരാശിയുടെ ചണ്ടികളായാണു സഭ പരിഗണിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ നാം അവരെ നോക്കുന്നതു ദൈവരാജ്യത്തിലെ വരുംകാല നിക്ഷേപമായിട്ടാണ്.

സ്നേഹവിപ്ലവമെന്നതു ലളിതമാണ്: നാം ഒരോരുത്തരെക്കൊണ്ടുമാണ് അതു തുടങ്ങുന്നത്. നമുക്കുചുറ്റും വേദനിക്കുന്നവരെ ഉൾപ്പെടുത്തിയാണ് നമ്മുടെ വ്യത്നം വിശാലമാകുന്നത്. അനേകവർഷങ്ങളായി, പുതിയ ആളുകളെ സഭയ്ക്കുള്ളിൽ കൊണ്ടുവരാൻ സഭകൾ പരിപാടികൾ ആവിഷ്കരിച്ചു. ധാരാളം പരിപാടികൾ വന്നുപോയി. അവയൊന്നും വലുതാക്കുന്നതിൽ വിജയിച്ചില്ല. അതിനു വിരുദ്ധമായി, സഭയുടെ സ്വാധീനവലയത്തിന്റെ വലുപ്പം കുറഞ്ഞുവരികയാണുണ്ടായത്. ആളുകളുടെമേൽ പരിപാടികൾക്ക് ഉന്നതം കൊടുക്കുന്നത് യേശുവിന്റെ വെല്ലുവിളി നിറവേറ്റിയിട്ടില്ല. നാം അന്യോന്യം സ്നേഹിക്കണമെന്നാണ് അവൻ പ്രഖ്യാപിച്ചത്.

വിപ്ലവത്തിന്റെ വെല്ലുവിളി

വ്യത്നം അഥവാ, മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടി യേശുവിനെപ്പോലെ ജീവിക്കുകയെന്ന വിപ്ലവം അപ്പോസ്തലനായ പൗലോസ് നമുക്കു മുൻപിൽ വെച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു വെല്ലുവിളിയാണ്: “ആകയാൽ പ്രിയമക്കൾ എന്നപോലെ ദൈവത്തെ അനുകരിക്കുവിൻ; ക്രിസ്തുവും നിങ്ങളെ സ്നേഹിച്ചു തന്നെത്താൻ ദൈവത്തിനു സൗരഭ്യവാസനയായ വഴിപാടും യാഗവുമായി അർപ്പിച്ചതുപോലെ സ്നേഹത്തിൽ നടക്കുവിൻ” (എഫെ. 5:1-2).

ഇതാണു സ്നേഹവിപ്ലവത്തിന്റെ വിളി: സ്നേഹത്തിൽ നടക്കുകയെന്നാൽ, സ്നേഹിക്കാൻ തീരുമാനിക്കുന്നതല്ല. സ്നേഹിക്കുന്നതു ശരിയായ കാര്യമാണെന്ന് അനേകർക്കും അറിയാം. പക്ഷേ, എങ്ങനെയാണു നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ സ്നേഹത്തിന്റെ വ്യത്നം വലുതാക്കുന്നത്? ദൈവനിന്നു ജീവിതത്തിലെ നടപ്പിലാണ് അതു സംഭവിക്കുന്നത്.

നമുക്കെല്ലാവർക്കും ഒരു സ്വാധീനവലയമുണ്ട്. നാം ഒരു വ്യത്നത്തിന്റെ വകയാണ്. മിക്കവരും കൂട്ടുകാരുടെ ഒരു വലയം നമ്മിൽ മിക്കവരും ആസ്വദിക്കുന്നുണ്ട്. നിങ്ങളുടെ വലയത്തിന്റെ വലുപ്പമെന്താണ്? അതു പുറത്തുള്ളു നതാണോ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണോ? ഞാൻ കണ്ടുമുട്ടുന്ന പല നല്ലയാളുകളും അവരുടെ വ്യത്നത്തിന്റെ വലുപ്പക്കുറവിനെക്കുറിച്ചു ബോധമില്ലാത്തവരാണ്. “ക്രിസ്തുവിന്റെ മനോഭാവത്തിനു” പുറത്താണു നാം ജീവിക്കുന്നതെങ്കിൽ, ക്രിസ്തുവിന്റെ ഭാവം നമ്മിലുണ്ടെങ്കിൽ ഓരോ വ്യത്നവും ആരെയും പുറത്തുള്ളുകയല്ല, എല്ലാവരെയും ഉൾപ്പെടുത്തും.

എന്റെ വ്യത്നത്തിനുള്ളിലേക്കു പാപികളെ കൊണ്ടുവരുന്നതാണ് എന്നു സംബന്ധിച്ചു പ്രധാനപ്പെട്ടതും, എന്റെ വ്യക്തിപരമായ വ്യത്നത്തിന്റെ നിർവചനവും. പാപത്തിന്റെ വെറുപ്പു പാപിയുമായി കൂട്ടിക്കലർത്തുന്നത്

എന്നെ സംബന്ധിച്ച് എളുപ്പമാണ്. പാപത്തെ ഞാൻ ഭയക്കുന്നതു നിമിത്തം പാപിയെ ഞാൻ വെറുക്കുന്നു. പാപത്തെ വെറുക്കാനും പാപിയെ സ്നേഹിക്കാനുമാണ് ദൈവം എന്നെക്കുറിച്ച് ആഗ്രഹിക്കുന്നതെന്നു ഞാൻ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു കുഞ്ഞിനു നേരെവരുന്ന വിഷപ്പാമ്പിനെ എതിരിടുന്നതു പോലെയാണു പാപത്തോടു ചിലപ്പോൾ നമുക്കുള്ള മനോഭാവം. കൂട്ടിയെ ചുറ്റിപ്പിണഞ്ഞ പാമ്പ് ഏതുസമയത്തും കൊത്താം. പാമ്പിനെ നമുക്കു വെറുപ്പാണ്. എന്നാൽ കുഞ്ഞിനോടുള്ള സ്നേഹം, മരണകരമായ വിഷപ്പല്ലു കളിൽനിന്ന് അതിനെ രക്ഷിക്കാൻ കാരണമാകുന്നു.

പാപത്തിന്റെ പരിണിതഫലങ്ങളെക്കുറിച്ച് ആളുകൾക്കു താക്കീതു നൽകാൻ നമ്മെ നിർബന്ധിക്കുന്നു. അതേസമയം, പാപികളെ നമ്മുടെ സ്നേഹവലയത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താനുള്ള അനുകമ്പയും നമ്മെ മുന്നോട്ടുനയിക്കുന്നു. കൂടാതെ മിക്ക പാപികൾക്കും അവരുടെ ജീവിതത്തിലെ തെറ്റുകളുടെ പരിണിതഫലത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധമുണ്ട്. ആരെങ്കിലും വന്ന് അവരെ കുറ്റംചുമത്തുന്നത് അവർക്കിഷ്ടവുമല്ല. തങ്ങളുടെ ജീവിതരീതി, ആസക്തികൾ, അവിശ്വസ്തത, തെറ്റുകളുടെ കുമ്പാരം എന്നിവമൂലം സഭയും ദൈവവുമൊന്നും തങ്ങളെ കൈക്കൊള്ളുകയില്ലെന്ന് അനേകരും വിശ്വസിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ആ വിശ്വാസം അവരെ പീഡിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുകഴിഞ്ഞു. ഫീനിക്സിലുള്ള ഞങ്ങളുടെ സഭയും ലോസ് ആഞ്ചലസിലെ 'സ്വപ്നകേന്ദ്രം'വും (Dream Centre) പൗരതമില്ലാത്തവർ, സ്നേഹമില്ലാത്തവർ, വേണ്ടാത്തവർ എന്നിവരുമൊത്ത് എന്തിനാണു പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്നു നേതൃനിരയിലുള്ളവർ കൂടെക്കൂടെ ഞങ്ങളോടു ചോദിക്കാറുണ്ട്. അവരുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് കഷ്ടമാണ്. എല്ലാവരും ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹവലയത്തിലായിരിക്കണമെന്നു ദൈവത്തിന് ആഗ്രഹമുണ്ടെന്നതിൽ എനിക്കു സംശയമേയില്ല.

നാം ആയിരിക്കേണ്ടത് ആയാൽ, യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ യഥാർത്ഥ പ്രകടനത്തിൽ ആരും പുറത്തല്ല. വ്യത്യസ്ത ഉപദേശങ്ങൾ, സഭാവിഭാഗങ്ങൾ, അനുഭവങ്ങൾ എന്നിവയുള്ളവരെയെല്ലാം അത് ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നവരും നാം പ്രത്യാശയുടെ വഴികാട്ടികളുമായിരിക്കണം. അതു ദൈവത്തിന്റെ നിരുപാധികമായ സ്നേഹത്തിലേയ്ക്കു വിരൽചൂണ്ടുന്നതാണ്. അവർക്ക് അതിന്റെ ഒരു തെളിവായി പിന്നെ നാം മാറുന്നു.

എന്നെ ഉൾക്കൊള്ളാത്തതിനോ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിനോ അവരോടു ഞാൻ ഉത്തരവാദിയല്ല. എനിക്ക് എന്നോടും ഞാൻ ഉൾപ്പെടുത്താത്തവരോടും തന്നെയാണ് ഉത്തരവാദിത്വം. ക്രൂശിൽ തൂങ്ങിക്കിടന്നപ്പോൾ കർത്താവ് ചെയ്ത സാർവത്രികമായ ഒരു പ്രസ്താവനയിൽ അടിസ്ഥാനപരമായി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു, “പിതാവേ, ഇവർ ചെയ്യുന്നത് എന്തെന്ന് അറിയായ്കകൊണ്ട് ഇവ

രോടു ക്ഷമിക്കേണമേ” (ലൂക്കോസ് 23:34). അവനെ ക്രൂശിച്ചവരെയും അവൻ തന്റെ വലയത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി. അവനെ പരിഹസിച്ചവരും, അവൻ വെള്ളം ചോദിച്ചപ്പോൾ ചൊറുക്ക കൊടുത്ത ക്രൂരന്മാരും അവന്റെ സ്നേഹവലയത്തിലുണ്ട്.

നമ്മോടു തെറ്റുചെയ്തവരെയും ഉൾപ്പെടുത്താനാണു നമ്മുടെ വലയം നിലകൊള്ളുന്നത്. എന്റെ വലയത്തിലെ ആളുകളുമായി ഒരിക്കലും പോരാടുകയില്ലെന്നു ഞാൻ പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. പോരാട്ടമേയില്ല. എല്ലാവരെയും എന്റെ സ്നേഹവലയത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നിടത്തോളം കാലം ഞാൻ സുരക്ഷിതനാണ്. പിന്നെയെനിക്കു വേദനിക്കില്ല.

ധാരാളം സുഹൃത്തുക്കളെ ഉണ്ടാക്കാൻ നിങ്ങൾക്കാവില്ല. എന്നാൽ നിങ്ങൾക്കൊരു ശത്രുവുണ്ടെങ്കിൽ, നിങ്ങൾ പോകുന്നിടത്തൊക്കെ ആ വ്യക്തിയുമായി ഏറ്റുമുട്ടും. നിങ്ങൾ വെറുക്കുന്നതിനോടു നിങ്ങൾ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. എല്ലാവരെയും അംഗീകരിക്കുന്നതിലൂടെ, ദൈവസ്നേഹം എന്താണെന്നുള്ളതിൽ നിങ്ങൾ കഴിവു തെളിയിക്കുകയാണ്. നിങ്ങളുടെ സ്നേഹവലയത്തിനു പുറത്തുള്ള ആർക്കും നിങ്ങളെ വേദനിപ്പിക്കാം. എന്നാൽ, നിങ്ങളുടെ സ്നേഹവലയത്തിനകത്തുള്ള ആരും നിങ്ങളെ വേദനിപ്പിക്കുകയില്ല.

ചിലർ മുറുകെപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്ന ഭക്തിനിലവാരം ഇടുങ്ങിയതും സങ്കുചിതവുമാണ്. സ്നേഹവിപ്ലവത്തിന്റെ നിലവാരം സാർവത്രികമാണ്. സ്നേഹം സൗഖ്യമാക്കുന്നു! സ്നേഹം യഥാസ്ഥാനപ്പെടുത്തുന്നു! സ്നേഹം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു! സ്നേഹം ഉയർത്തുന്നു! എന്റെ സ്നേഹവലയം വലുതാകുമ്പോൾ ഞാൻ കൂടുതൽ സന്തോഷിക്കുന്നു. അങ്ങനെ മറ്റുള്ളവരോടു കൂടുതൽ സ്നേഹം പ്രദർശിപ്പിക്കാൻ എനിക്കുകഴിയും.

സ്നേഹവിപ്ലവം പ്രവൃത്തിയിൽ

ലോസ് ആഞ്ജലസിലെ സ്വപ്നകേന്ദ്രം ഞങ്ങൾ ആദ്യമായി ആരംഭിച്ചപ്പോൾ, സർക്കാരും സഭയും എതിന്, പോലീസ് പോലും *ആശയ്ക്കു വകയില്ലെന്നു കരുതി* ഉപേക്ഷിച്ചുകളഞ്ഞ ഒരു സ്ഥലത്തേക്കുതന്നെ കരുതിക്കൂട്ടിച്ചെന്നു. ഗുണ്ടകൾ, ഒളിച്ചോടിപ്പോയവർ, ഭവനരഹിതർ, വേശ്യകൾ, കൊടുംകുറ്റവാളികൾ, തിരസ്കൃതരായ ചെറുപ്പക്കാർ എന്നിവരെ ഉൾപ്പെടുത്തക്കവിധം ഞങ്ങളുടെ സ്നേഹവലയം വിശാലമാക്കിയതാണ് അതിനു കാരണം. ലോകത്തെമ്പാടുമുള്ള സ്വപ്നകേന്ദ്രങ്ങൾക്ക്, ആർക്കും വേണ്ടാത്തവർക്കും ആരും സ്നേഹിക്കാനില്ലാത്തവർക്കും സേവനപ്രവൃത്തികളിൽ

ലൂടെ ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹം പ്രദർശിപ്പിക്കത്തക്കനിലയിലേക്ക് ഞങ്ങളുടെ സ്നേഹവലയം വളർന്നു.

ഓരോ ആഴ്ചയിലും ലോസ് ആഞ്ജലസിലെ സ്വപ്നകേന്ദ്രത്തിന്റെ 'ഒരു ഭാഗം ദത്തെടുക്കുക' (Adopt-a-Block) എന്ന സുവിശേഷപ്രവർത്തനത്തിന്റെ (സ്വപ്നകേന്ദ്രത്തിൽനിന്നു പുറത്തേക്കുപോകുന്ന സ്നേഹവിപ്ലവത്തിനും നൂറുകണക്കിനു തലങ്ങളുണ്ട്) സന്നദ്ധപ്രവർത്തകർ അടുത്ത സ്ഥലങ്ങളിലേക്കു പോകുന്നു. അവരുടെ അയൽക്കാരുടെ വളപ്പു വൃത്തിയാക്കുന്നു, ഭിത്തി പെയ്ന്റ് ചെയ്യുന്നു, വിവിധനിലകളിൽ അവരെ സേവിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹം കാണിക്കാൻ അറിയുകപോലുമില്ലാത്തവരൊന്നു സേവിക്കുന്നത്.

ലോസ് ആഞ്ജലസിലുടനീളം സാമൂഹ്യ തരംതാഴ്ത്തലും കുറ്റകൃത്യങ്ങളും വർദ്ധിച്ചുവന്നപ്പോൾ, സ്വപ്നകേന്ദ്രത്തിനു സമീപത്തെ കുറ്റകൃത്യങ്ങളുടെ നിരക്കായ 70 ശതമാനത്തിന്മേൽ ഒരു കണികയുടെ കുറവ് അതിനടുത്തുള്ളവർ കണ്ടു. അനേകർ ക്രിസ്തുവിശ്വാസത്തിലേയ്ക്കു വന്നു. അഴിമതി, കുറ്റകൃത്യങ്ങൾ, പാപം എന്നിവയ്ക്കു കൃപസീദ്ധമായ റാംപാർട്ട് ഡിവിഷൻ, ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹത്തിൽ ആളുകൾ നടക്കുന്നതിന്റെ തിളങ്ങുന്ന ഒരുദാഹരണമാണ്. അതാണു സ്നേഹവിപ്ലവം!

ക്ഷമിക്കലും കൊടുക്കലും

നിങ്ങളോടു ക്ഷമിച്ചിട്ടുണ്ടോ? എങ്കിൽ മറ്റുള്ളവരോടു ക്ഷമിക്കുക. സ്നേഹം ക്ഷമിക്കുന്നതാണ്, അതു കൊടുക്കുന്നതുമാണ്.

സ്നേഹം കൊടുക്കുന്നതു ചെയ്യാൻ ഏറ്റവും ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള കാര്യങ്ങളിലൊന്നാണ്. പല നിലകളിൽ അതു പണം കൊടുക്കുന്നതിനെക്കാൾ പ്രയാസമുള്ളതാണ്. കാരണം, സ്നേഹം വരേണ്ടുന്നതു തുറന്ന ഹൃദയത്തിൽ നിന്നാണ്. ഒരു തണുപ്പൻ കൊടുക്കൽവാങ്ങലിനു യാതൊരു മാർഗ്ഗവുമില്ല.

എന്നാൽ നമ്മിൽ അനേകരും സ്നേഹത്തെ തെറ്റിദ്ധരിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അതൊരു സമ്മാനം പോലെ സ്വീകരിക്കാനും കൈവശം വയ്ക്കാനും കഴിയുന്നതോ, കടപ്പെട്ടതോ ആണെന്നാണു നാം കരുതുന്നത്. എന്നാൽ യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള സ്നേഹം അതല്ല.

നിങ്ങൾക്കു കൊടുക്കാൻമാത്രം കഴിയുന്ന ഒന്നാണു സ്നേഹം, നിങ്ങൾ കൈവശം വയ്ക്കുന്നതല്ല. നമ്മിലാരും സ്നേഹത്തിന്റെ ഉടമകളല്ല. നാം സ്നേഹം ഉപയോഗിക്കുന്നു. സ്നേഹത്തിനു വചനത്തിലുള്ള പദം കർത്ത

രിപ്രയോഗത്തി (active voice) ലാണ്. കൊടുത്തതിന്മേലുള്ള സ്നേഹം സ്നേഹമേ അല്ലെന്നാണ് അതിനർത്ഥം.

എപ്പോഴും സ്നേഹം ആവശ്യമായ, ഒരിക്കലും അതു മതിയാവോളം കിട്ടാത്തതുമായ ഒരാളെ നിങ്ങൾ എപ്പോഴെങ്കിലും കണ്ടുമുട്ടിയിട്ടുണ്ടോ? തങ്ങൾക്ക് അർഹമായ സ്നേഹത്തിൽ അവർ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധിക്കുന്നിടത്തോളം, കുറച്ചു സ്നേഹം മാത്രമേ അവർക്കു ലഭിക്കുന്നുള്ളൂ എന്നു തോന്നുന്നു. അവരുടെ ഇല്ലായ്മയിലാണ് അവർ അമിതശ്രദ്ധ ചെലുത്തുന്നത്. അവർക്കൊരിക്കലും മതിയായ നിലയിൽ ലഭിക്കുന്നുമില്ല.

വേദനിക്കുന്നവരെ സഹായിക്കുമ്പോൾ, ഞങ്ങൾ കണ്ടുമുട്ടുന്നവരെല്ലാം പറയുന്നത് അവരെ സ്നേഹിക്കാൻ ആരെങ്കിലും വേണമെന്നാണ്. അതിനു വിപരീതമാണു ശരിയെന്നു ഞാൻ കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്. നാം മറ്റുള്ളവരെ സ്നേഹിക്കുന്നത്ര നമ്മെ ആരും സ്നേഹിക്കേണ്ടതില്ല.

നാം നിരൂപാധികമായി സ്നേഹിക്കുമ്പോൾ, ഒരിക്കലും ഒരു സ്ത്രീയുടെയോ പുരുഷന്റെയോ തടവുകാരായിത്തീരുന്നില്ല. എന്നാൽ ആരെങ്കിലും നമ്മെ സ്നേഹിക്കണമെന്നു നാം ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ, നാം അവരുടെ അടിമകളായിത്തീരുകയാണ്. നമ്മോട് അവർക്കു സ്നേഹമില്ലാത്തതുമൂലം എളുപ്പത്തിൽ അവരുടെ തടവുകാരായിത്തീരുന്നു. വാങ്ങുന്നതിനെക്കാൾ കൊടുക്കുന്നതിനാണു കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം. സ്നേഹം കൊടുക്കുന്നതാണു സ്വീകരിക്കുന്നതിനെക്കാൾ പ്രധാനപ്പെട്ടതെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ സ്നേഹം കാട്ടുമ്പോൾ, സ്വർഗ്ഗത്തിലെ പൈപ്പു തുറന്നു നമ്മുടെമേൽ ദൈവം സ്നേഹം ചൊരിയുകയാണ്. കൂടുതൽ സ്നേഹം കാട്ടുമ്പോൾ കൂടുതൽ നിങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുന്നു. ആ പൈപ്പു തുറന്നിട്ട് മറ്റുള്ളവരുടെ മേൽ ഒഴുകാനിടവരുത്തുന്നത് എളുപ്പമാണ്.

നിങ്ങൾ എത്രമാത്രം സ്നേഹം കൊടുക്കുന്നുോ, അതാണു നിങ്ങൾക്കുള്ള സ്നേഹത്തെ നേരിട്ടു സ്വാധീനിക്കുന്നത്. അതൊരു വൈരുദ്ധ്യമാണ്. എന്നാൽ അതു സത്യമാണ്. സ്നേഹത്തെ പിടിച്ചുവയ്ക്കുവാനുള്ള ഏകമാർഗം അതു കൊടുത്തുകളയുകയെന്നതാണ്.

സ്നേഹത്തെ പിടിച്ചുവയ്ക്കുവാനുള്ള ഏകമാർഗം അതു കൊടുത്തുകളയുകയെന്നതാണ്.

സ്ഥിരമായി നിങ്ങൾ സ്നേഹം നൽകിക്കൊണ്ടിരുന്നാൽ, നിങ്ങൾക്കു കൊടുക്കാനുള്ളതിലേ നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുകയുള്ളൂ. അതു വളരുകയും ചെ

യ്യും. ആരും നിങ്ങളെ തിരിച്ചു സ്നേഹിച്ചില്ലെങ്കിലും, യേശുവിലൂടെ നിങ്ങൾക്ക് അന്തമില്ലാത്ത സ്നേഹം പകരാൻ കഴിയും. നിങ്ങളുടെ ജീവിതം സ്നേഹസമ്പന്നമായിരിക്കും.

എന്റെ ചെറുപ്പത്തിൽ, ഇന്നത്തെക്കാൾ കുറവായിട്ടായിരുന്നു ഞാൻ ആളുകളെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ ഞാൻ സ്നേഹം കൊടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്റെ സ്വന്തം സ്നേഹം വർദ്ധിക്കുന്നതായി മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തു. എനിക്കുള്ള സ്നേഹം ഞാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നിടത്തോളം, ദൈവം എനിക്ക് ആഴമായ സ്നേഹം നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ചെറുപ്പക്കാരനെന്ന നിലയിൽ, ഞാൻ കൊച്ചുകുട്ടികളെ വാസ്തവമായി സ്നേഹിച്ചിരുന്നില്ല. അവരെ അഭിനന്ദിക്കുക മാത്രമേ ഞാൻ ചെയ്തിരുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ ഒരു ദിവസം അവരെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് ഞാൻ തിരഞ്ഞെടുത്തു. ഇന്ന് കൊച്ചുകുട്ടികളോടുള്ള സ്നേഹം കൊണ്ട് എന്റെ ഹൃദയം നിറഞ്ഞു കൂടിയുണ്ട്. ഇന്നു ഞാൻ യഥാർത്ഥമായി കൊച്ചുകുട്ടികളെ സ്നേഹിക്കുന്നു, അവരെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നു.

ഞാനിപ്പോൾ ജീവിതം ഗംഭീരമായി ആസ്വദിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഒരു യുവപ്രസംഗകനായിരുന്നപ്പോൾ എനിക്കത്ര സന്തോഷമില്ലായിരുന്നു. ഇരുപതു വർഷം മുൻപുണ്ടായിരുന്നതിന്റെ ഇരുപതിരട്ടി സന്തോഷം ഇപ്പോൾ എനിക്കുണ്ട്. ഭീതിപ്പെട്ടിരിക്കാനോ സന്തോഷിച്ചിരിക്കാനോ ഉള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പു നടത്താൻ എന്റെ മനസ്സിനെ ഞാൻ സജ്ജമാക്കി. ഞാൻ സന്തോഷം തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. സന്തോഷം കൊടുക്കാൻ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചതു മുതൽ കൂടുതൽ സന്തോഷം എന്നിലേക്കു വരുന്നതായി ഞാൻ കണ്ടെത്തി.

ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരത്തിലേയ്ക്കു സ്നേഹവിപ്ലവം വരുന്നതിന്റെ ഭാഗം, ആളുകളെ സഹായിക്കുകയെന്നതാണ്. സ്നേഹത്തിന്റെ പിന്നാലെ പോകുന്നതു തെറ്റായ മാർഗ്ഗമാണ്. നമ്മുടെ മാതൃകയിലൂടെ നാം ജനത്തെ സഹായിക്കണം. സ്നേഹം വേണമെങ്കിൽ അത് അന്വേഷിക്കരുത്, അതു കൊടുക്കുക-ഇതാണ് യഥാർത്ഥ്യം.

യഥാർത്ഥ സ്നേഹം ആരിൽനിന്നും വരുകയില്ല. അതു വരുന്നതു ദൈവത്തിൽനിന്നാണ്. എന്റെ ഭാര്യ മാർജയോടുള്ള എന്റെ സ്നേഹംപോലും പവിത്രമാണ്. കാരണം, അതിന്റെ ഉറവിടം ഞാൻ കണ്ടെത്തി. സ്നേഹം സ്വീകരിക്കുന്നതിനെക്കാൾ കൊടുക്കുന്നതാണ് കൂടുതൽ അനുഗ്രഹമെന്നും നാം ഗ്രഹിച്ചു. ഭാര്യഭർത്താക്കന്മാർ പരസ്പരം സജീവമായി സ്നേഹിക്കുമ്പോൾ, അവരുടെ ദാമ്പത്യം ശ്രേഷ്ഠമായിരിക്കും.

നഷ്ടപ്പെട്ടതും മരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ ഒരു ലോകത്തിനു സജീവമായി സ്നേഹം കൊടുക്കാൻ ക്രിസ്തുസഭ മനസിലാക്കുമ്പോൾ, നമ്മുടെ

സ്നേഹവലയം നാം വിശാലമാക്കുകയും നമ്മുടെ സമൂഹത്തെ നന്നാക്കാൻ വേണ്ടി സ്വാധീനിക്കുകയും ചെയ്യും. നമ്മുടെ സമൂഹത്തിനു നാം പുരോഗതി നൽകും.

വിപ്ലവത്തിനു നിങ്ങൾ തയ്യാറാണോ? നിങ്ങളുടെ വ്യക്തിപരമായ സ്നേഹവിപ്ലവം പ്രാവർത്തികമാക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന ചില നിർദ്ദേശങ്ങൾ ഇതാ:

1. സ്നേഹം സംസാരിക്കുക. പുറത്തുവന്ന് അതു പറയുക.

എപ്പോഴും മറ്റുള്ളവരുടെമേൽ പതിക്കുന്ന ഒരു “സ്നേഹജലപാതം” (love waterfall) ആയിത്തീരുക. ചിലർ പറയും, “ആ നിലയിൽ ഞാൻ വരിഞ്ഞു മുറുകപ്പെട്ടിട്ടില്ല.” ഓരോ വിശ്വാസിയും, “ഞാൻ നിന്നെ കൂടുതലായി സ്നേഹിക്കുന്നു” എന്നു പറഞ്ഞാൽ, ലോകത്തിലെ ബന്ധങ്ങളെ അതു പുനർനിർവ്വചിക്കും. പരീക്ഷിച്ചുനോക്കൂ. നിങ്ങൾ ആളുകളെ സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ, അവരതു നിങ്ങളോടു പറയും. ഹൃദയസ്പർശിയായ നിലയിൽ “ഞാൻ നിങ്ങളെ / നിന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നു” എന്നു നിങ്ങൾ പറയുമ്പോൾ, ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹത്തിൽ അതു നിങ്ങളെ ശക്തീകരിക്കുന്നു.

2. എഴുത്തിൽ സ്നേഹം വയ്ക്കുക

എനിക്കു കിട്ടുന്ന നല്ല കത്തുകൾ സൂക്ഷിക്കാൻ “ഞാൻ നിന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നു” എന്നൊരു ഫയൽ എനിക്കുണ്ട്. അവ എനിക്ക് ഒരുപാട് അർത്ഥങ്ങൾ നൽകുന്നുണ്ട്. നിങ്ങളിൽനിന്നുള്ള ഒരു പ്രോത്സാഹനവാക്ക് മറ്റൊരാൾക്ക് ഒരു വലിയ കാര്യമായിരിക്കും. നിങ്ങളുടെ എഴുത്തു സ്ഥിരവും നീണ്ടുനിൽക്കുന്നതുമാണ്. നിരാശയിൽ മുങ്ങിത്താഴുന്ന ഒരാളുടെ ജീവിതം സൂക്ഷിക്കാൻ അതിനു കഴിഞ്ഞേക്കും. ദൈവസ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു സന്ദേശത്തിനു ചിലരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനാവും, നിങ്ങളെ പ്രചോദിപ്പിക്കാനാവും, ദൈവസ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു ബോധം വർദ്ധിപ്പിക്കാനാവും.

3. തീവ്രമായി കാര്യങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്നതിലെ അപകടം

നമ്മിൽനിന്നും മറ്റുള്ളവർ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതിനപ്പുറമായി നാം ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹം പ്രകടിപ്പിക്കുമ്പോൾ, മറ്റുള്ളവരുടെ ജീവിതത്തിലെ അതിന്റെ ഫലം പതിന്മടങ്ങായി വർദ്ധിക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ അല്പം അപകടം (risk) അതിലുണ്ട് അതു സ്നേഹവിപ്ലവത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. സ്വയം ചോദിക്കുക, “ഇപ്പോൾ മറ്റുള്ളവരെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനെക്കാൾ അല്പംകൂടി അധികമായി എനിക്കു ചെയ്യാൻ കഴിയുമോ?” നിങ്ങളുടെ ജീവിതം അവിസ്മരണീയമാക്കുക. വിപ്ലവകാരികൾ എപ്പോഴും കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതു തീവ്ര

മായിട്ടാണ്. ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ തീവ്രമായ ഒരു പ്രകടനത്തിലൂടെ ഒരു സാധാരണദിവസത്തെ അസാധാരണമാക്കുക.

4. ആനന്ദിക്കാനും കരയാനുമുള്ള സന്നദ്ധത സ്നേഹം ഏറ്റെടുക്കുന്നു
കൂടെക്കൂടെ സ്നേഹം കാട്ടുന്നത് ആഘോഷിക്കാനുള്ള മനസില്ലാതിരിക്കുന്ന ഒരാളെ സഹായിക്കുന്നതുപോലെയാണ്. ഒരാളുമായി ദുഃഖം പങ്കിടുക, താഴ്വരയിലൂടെ ഒരുമിച്ചു നടക്കുക, എന്നിവ സ്നേഹത്തിന്റെ ആഴമേറിയ അടിസ്ഥാനക്കല്ലുകളാണിത്. കർത്താവു കല്യാണങ്ങൾക്കും ശവസംസ്കാരങ്ങൾക്കും പോയിട്ടുണ്ട്. രണ്ടു സാഹചര്യങ്ങളിലും ആളുകൾക്ക് ആവശ്യമുള്ളത് എന്താണെന്ന് അവനറിയാമായിരുന്നു. എല്ലാ സാഹചര്യത്തിലും നാം ദൈവസ്നേഹം പങ്കുവയ്ക്കണം. അങ്ങനെ, സന്തോഷിക്കുന്നവരോടും വിലപിക്കുന്നവരോടും സ്നേഹം കാട്ടാൻ നമുക്കു കഴിയും.

5. വ്യത്യസ്തരായ ആളുകളെ വ്യത്യസ്തമായ നിലയിൽ സ്നേഹിക്കാൻ പഠിക്കുക

ആളുകൾ സ്നേഹം സ്വീകരിക്കുകയും കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു വ്യത്യസ്തമായാണ്. അതുകൊണ്ടു വ്യത്യസ്തമായ നിലകളിൽ ആളുകളെ സ്നേഹിക്കാൻ നാം പഠിക്കണം. നമ്മോട് അടുപ്പമുള്ളവരുമായി എങ്ങനെ സ്നേഹം കൊടുക്കുകയും വാങ്ങുകയും ചെയ്യണമെന്നു പഠിക്കുന്നതു നമുക്കോരോരുത്തർക്കും പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്. നമുക്കു ചുറ്റുമുള്ള ലോകത്തിലെ ആളുകൾക്കു സ്നേഹം കൊടുക്കുന്നത് എങ്ങനെയാണെന്നു പഠിക്കുന്നതും അത്യാവശ്യമാണ്. പ്രത്യേകിച്ച്, ആരിൽനിന്നും സ്നേഹം ലഭിക്കാത്തവർ. ആളുകളെയും ദൈവവചനത്തെയും പഠിക്കുക. യേശു എങ്ങനെ ആളുകളെ സ്നേഹിച്ചുവെന്നു കാണുക. അങ്ങനെ, വ്യത്യസ്തരായ ആളുകളെ വ്യത്യസ്ത നിലകളിൽ സ്നേഹിക്കുവാൻ നിങ്ങൾ പഠിക്കും. അത് എല്ലാവർക്കും ശ്രേഷ്ഠമായ തോന്നലുള്ളവാക്കും, ദൈവനാമം മഹത്വപ്പെടും.

ഒരു വിപ്ലവകാരിയാകാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടോ?

അങ്ങനെ, ഇന്നു നിങ്ങൾ ഒരു വിപ്ലവകാരിയെപ്പോലെ പ്രവർത്തിക്കുമോ? ഇന്നുമുതലുള്ള നിങ്ങളുടെ ഓരോ ദിവസവും സ്നേഹവിപ്ലവത്തിന്റെ ഭാഗമാണു നിങ്ങളെന്ന തെളിവു നൽകുമോ? നിങ്ങളെ എന്തിനായിരിക്കും ഓർക്കുക? നിങ്ങളുടെ ഫലിതത്തിന്റെ പേരിലാണോ, ബുദ്ധിയുടെ പേരിലാണോ? ഒടുവിൽ സ്നേഹം മാത്രമേയുള്ളൂ. നിത്യമായ മൂല്യം നമുക്കു നൽകുന്നതാണു സ്നേഹം. ദൈവത്തിന്റെ സ്വരൂപത്തിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട

ആത്മീയജീവികളായി അംഗീകരിക്കപ്പെടാൻ എല്ലാവരും ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അതിനുള്ള ഏകമാർഗം സ്നേഹമാണ്.

സ്നേഹത്തിനു പരിധിയില്ലാത്തവിധം സ്നേഹിക്കുക. അതിനു പരിധിയില്ലെന്നു നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാകും. ഒരാളെ ആദ്യം കണ്ടാലുടനെ നിങ്ങൾ സ്നേഹിച്ചെന്നുവരില്ല. എന്നാൽ നിങ്ങൾക്കുള്ള സ്നേഹം നിങ്ങൾ കൊടുത്താൽ അതു വളരും.

നിങ്ങൾക്കറിയാവുന്ന “ഏറ്റവും സ്നേഹമുള്ള” വ്യക്തിയായിരിക്കാൻ ഞാൻ നിങ്ങളെ വെല്ലുവിളിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ എപ്പോഴും സ്നേഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാൽ നിങ്ങളുടെ ഉറവ ഒരിക്കലും വറ്റിപ്പോകില്ലെന്നു ഞാൻ മുൻകൂട്ടിപ്പറയട്ടെ.

നിങ്ങൾ എന്തുപറയുന്നു? ദൈവത്തിന്റെ സൈന്യത്തിൽ വീണ്ടും അണിചേരുക. അവൻ ഇന്ന് അതു വളർത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഞാനും നിങ്ങളെ സ്നേഹവിപ്ലവത്തിൽ കാണും!

അദ്ധ്യായം

15

നമുക്കാവശ്യം ഉണർവ്വോ അതോ വിപ്ലവമോ?

ലോകത്തിനു മാറ്റം വരുത്തുന്നതിനെക്കുറിച്ച് എല്ലാവരും
ചിന്തിക്കുന്നു; പക്ഷെ സ്വയം മാറ്റം വരുത്തുന്നതിനെപ്പറ്റി
ആരും ചിന്തിക്കുന്നില്ല.
- ലിയോ റോൾസ്റ്റോയ്

എന്തെങ്കിലുമൊന്നിനെ ഉണർത്തുമ്പോൾ പഴയതിനു വീണ്ടും ജീവൻ പകരുന്നു, പുതിയൊരു ശ്രദ്ധ ലഭിക്കുന്നു. നവീകരിക്കപ്പെട്ട മതപരമായ താല്പര്യം സമൂഹത്തിൽ അനുഭവപ്പെടുമ്പോൾ, അതിനെ ഉണർവ്വെന്നു വിളിക്കുന്നു. ഉണർവ് എന്ന പദത്തെ (revival) നിഘണ്ടു നിർവചിക്കുന്നത്, “പലപ്പോഴും വൈകാരികമായി ഉയർന്ന സുവിശേഷീകരണയോഗമോ യോഗപരമ്പരയോ” എന്നാണ് (Merrian Webster's Collegiate Dictionary). ക്രിസ്ത്യാനിയെന്ന നിലയിൽ എന്റെ മുതിർന്ന ജീവിതത്തിൽ മുഴുവൻ, ഉണർവിനെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുകയും ഉണർവിനായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതും ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ ഉണർവാണോ നമുക്കാവശ്യമായിരിക്കുന്നത് എന്നതിൽ എനിക്കു സംശയമില്ല. കുറെക്കൂടി മൗലികമായ ഒന്നാണു നമുക്കു വേണ്ടുന്നതെന്നാണ് എന്റെ ചിന്ത. നമുക്കൊരു വിപ്ലവമാണാവശ്യം. *വിപ്ലവം* എന്ന പദത്തെ വെബ്സ്റ്റേഴ്സ് നിഘണ്ടു നിർവ്വചിക്കുന്നത്, “പെട്ടെന്നുള്ള മൗലികമോ പുർണ്ണമോ ആയ ഒരു മാറ്റം” എന്നാണ്.

സമൂലമായ ഒരു മാറ്റത്തെക്കാൾ, പഴയതിനെ പുതുതാക്കി ധരിക്കുന്നതാണു നമുക്കു സൗകര്യം. എന്നാൽ കഴിഞ്ഞകാല ഉണർവുകൾ സഭയേയും ലോകത്തെയും രൂപാന്തരപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ലേ? തീർച്ചയായും. ആ ഉണർവുകൾ അന്നു വളരെ പ്രയോജനപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ നമുക്കു സഭയിൽ ആവശ്യമായിരിക്കുന്നത് എന്താണ്? അങ്ങനെ ലോകത്തിൽ നമുക്കു കാര്യക്ഷമമായിരിക്കാൻ കഴിയുമല്ലോ. ക്രിസ്തു നമ്മെ വിളിച്ച പ്രകാശമായിരിക്കാൻ എന്താണു നമുക്കായി സ്വീകരിക്കുവാൻ പോകുന്നത്?

‘കിരാതമാർഗം’ (The Barbarian Way) എന്ന കൃതിയിൽ എർവിൻ മക്മാനസ് എഴുതുന്നു, “മലിനമായ ക്രിസ്ത്യാനിതം പോകട്ടെ, ശക്തിയേറിയതും പച്ചയായതും പൗരാണികവുമായ വിശ്വാസം മടക്കിവരുത്തട്ടെ. ഒത്തുതീർപ്പിന് അതീതമായ വിപ്ലവമാണ് അതു തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നത്. സുരക്ഷിതവത്തേക്കാൾ നാശവും ശീതോഷ്ണാവസ്ഥയെക്കാൾ അഭിനിവേശവും അതു തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും മതങ്ങളെ ഒഴുക്കിക്കളയുകയും ചെയ്യുന്നു.” ക്രിസ്തുവിന്റെ അഭിനിവേശം അവനെ ക്രൂശിലേക്കു നയിച്ചു. കുറഞ്ഞപക്ഷം നമ്മുടെ ചില പഴയ വഴികൾ ബലികഴിക്കാൻ നമ്മുടെ അഭിനിവേശം നമ്മെ നയിക്കുമോ? അങ്ങനെ, അടുത്ത തലമുറയ്ക്കു വിപ്ലവകരമായ സ്നേഹത്തിന്റെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുന്ന ശക്തി അനുഭവിച്ചറിയാമല്ലോ.

യേശു ഒരു സ്നേഹവിപ്ലവകാരിയായിരുന്നു. അവൻ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഒരു വക്താവല്ലായിരുന്നു. അവൻ മാറ്റം വരുത്താനാണു വന്നത്. അന്നത്തെ മതനേതാക്കളെ ഇത് അലോസരപ്പെടുത്തി. ദൈവം ഒരിക്കലും മാറുന്നില്ല, എന്നാൽ അവൻ മറ്റുള്ളവർക്കു മാറ്റം വരുത്തുന്നു. അവൻ സൃഷ്ടിപരതയെ സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്നും പുതിയ കാര്യങ്ങൾ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നുവെന്നും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. കാര്യങ്ങൾ പുതുതായി കനലിന്മേൽ അവൻ സൂക്ഷിച്ചുവയ്ക്കുന്നു.

ചില സഭകൾ അവരുടെ പാട്ടിന്റെ രീതിപോലും മാറ്റുന്നതു പരിഗണിക്കുന്നില്ല. അവർ കീർത്തനങ്ങൾ ആലപിക്കുകയും, ഓർഗൻ ഉള്ള കാലത്തോളം അതുതന്നെ വായിക്കുകയും ചെയ്യും. അവരുടെ കൂട്ടായ്മ ചുരുങ്ങിവരുന്നെന്നും അതിനു സമൂഹത്തിൽ യാതൊരു സ്വാധീനവും ചെലുത്താനാവില്ലെന്നുമുള്ളതിൽ അവർ അജ്ഞരാണ്. ഞായറാഴ്ച രാവിലെ ചുറ്റും നോക്കിയിട്ട് അവർ ചോദിക്കണം, സഭാഹാളിലുള്ള എല്ലാവരുംതന്നെ മദ്ധ്യവയസ്കരോ പ്രായംചെന്നവരോ ആയിരിക്കുന്നത് എന്തുകൊണ്ടാണ്? ചെറുപ്പക്കാരെല്ലാം എവിടെപ്പോയി? ഉത്സാഹം എവിടെ? ജീവൻ എവിടെ?

കുറെ വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ്, ഞങ്ങൾ രാജ്യമെമ്പാടും നടത്തിവരുന്ന യോഗങ്ങളിൽ അല്പം ഹാജർനില കുറഞ്ഞതായി അനുഭവപ്പെട്ടു.

പങ്കെടുക്കുന്നവരിൽ ഭൂരിഭാഗവും മദ്ധ്യവയസ്കരോ പ്രായംചെന്നവരോ ആണ്. അന്ന് ഇരുപത്തിനാലു വയസു പ്രായമുണ്ടായിരുന്ന ഞങ്ങളുടെ മകൻ, സംഗീതത്തിലും, വെളിച്ചസംവിധാനത്തിലും, അലങ്കാരത്തിലും ഞങ്ങളുടെ വേഷത്തിലും മൗലികമായ ചില മാറ്റങ്ങൾ വരുത്താൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. അവന്റെ തലമുറയ്ക്ക് സുവിശേഷം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്ന് അവൻ പറഞ്ഞു. എന്നാൽ സുവിശേഷീകരണത്തിന്റെ പഴഞ്ചൻ രീതികൊണ്ട് അതു യാഥാസ്ഥിതികവും മുഷിപ്പുന്നുമായി മാറി. ഒരു വർഷത്തോളം ഞാനും ഡേവും അതിനോട് എതിർപ്പുകാട്ടി. മാറ്റം വരുത്താൻ ആഗ്രഹമില്ലാതിരിക്കുമ്പോൾ മിക്കവരും പറയാറുള്ളതുതന്നെ ഞങ്ങളും പറഞ്ഞു: “ദൈവത്തിനു മാറ്റമില്ല.” ഇതുവരെ ഞങ്ങൾ ചെയ്തതൊക്കെ ഫലപ്രദമായെന്നും ഞങ്ങൾക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടു. എന്നിനാണ് അതു മാറ്റുന്നത്? ഒരുപാട് അഹംഭാവവും അതിലടങ്ങിയിരുന്നു. ഇപ്പോൾ ഇങ്ങോട്ടുവന്നു ഞങ്ങളോടൊപ്പം പ്രവർത്തിക്കാൻ തുടങ്ങിയ ഒരു ഇരുപത്തിനാലുകാരൻ, ഞങ്ങൾ ഇന്നതു ചെയ്യണമെന്നു പറയുമ്പോൾ അതിനു സമ്മതം മുളാനും ബുദ്ധിമുട്ടായി. എന്നാൽ ആ വർഷം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, മറ്റുള്ള ചെറുപ്പക്കാർ പറയുന്നതു ഞങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കാൻ തുടങ്ങി. നമുക്ക് ആരാധനാ‘രീതി’കൾ ആവശ്യമില്ലെന്നു ഞങ്ങൾക്കു ബോധ്യമായി. ഞങ്ങളുടെ സന്ദേശത്തിനു മാറ്റമില്ല, എന്നാൽ അതു പൊതിഞ്ഞുവരുന്ന പൊതിച്ചിൽ മാറേണ്ടതുണ്ട്.

ലോകം മാറുന്നു, ആളുകൾ മാറുന്നു. കഴിഞ്ഞ തലമുറകളെക്കാൾ വ്യത്യസ്തമായി പുതിയ തലമുറ ചിന്തിക്കുന്നു, അവരെ സന്ധിക്കേണ്ടത് എങ്ങനെയെന്നു പരിഗണിക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യം നമുക്കുണ്ട്. എന്റെ യോഗങ്ങളിൽ ചെറുപ്പക്കാരെ കാണാൻ എനിക്കാഗ്രഹമുണ്ട്. എന്നാൽ അവർക്കു താല്പര്യമുള്ളതു കൊടുക്കാൻ എനിക്കാഗ്രഹമില്ല. അവർ ആയിരിക്കുന്നിടത്തുവെച്ച് അവരെ സന്ധിക്കാൻ എനിക്കു മനസ്സില്ല. എന്നാൽ പുതിയ കാര്യങ്ങൾ പരീക്ഷിച്ചുനോക്കാൻ അല്പാല്പമായി ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയം തുറന്നു. അതിന്റെ ഫലം വളരെ വലുതായിരുന്നു. പഴയ ആളുകൾ ഞങ്ങൾക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, പുതിയ ആളുകൾ വരികയും ചെയ്തു. അവരിൽ മിക്കവരും ഉത്സാഹികളായ ചെറുപ്പക്കാരായിരുന്നു. പഴയ തലമുറയുടെ ജ്ഞാനവും പുതിയ തലമുറയുടെ ഉത്സാഹവും സൃഷ്ടിപരതയും നമുക്കുണ്ടെങ്കിൽ, രണ്ടിന്റെയും മികച്ചതു നമുക്കു ലഭിക്കും.

ഒരു ദിവസം ഞങ്ങളുടെ റ്റിമിന്റെ നേതൃനിരയുമായി ഓഫീസിൽ ഞങ്ങളൊരു മീറ്റിങ് നടത്തി. മാറ്റത്തിനുവേണ്ടി ഞങ്ങളെ നിർബന്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഞങ്ങളുടെ മകൻ ഒരാശയവുമായി വന്നു. എനിക്കവനോടു യോജിപ്പില്ലായിരുന്നു. അവൻ അവന്റെ വാദം വിടാതെ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

എല്ലാവരോടും ഞാൻ അഭിപ്രായം ചോദിച്ചു. എല്ലാവരും എന്നോടു യോജിക്കുകയും ചെയ്തു. ഞാൻ എന്റെ ഭാഗം മുന്നോട്ടുവെച്ചപ്പോൾ ആ മുറിയിലുണ്ടായിരുന്നവരെല്ലാം അതിനോടു യോജിച്ചു. ഞങ്ങളുടെ മകൻ ഡാൻ പറഞ്ഞു, “തീർച്ചയായും, അവർക്കെല്ലാം അമ്മയോടു യോജിപ്പാണ്. എല്ലാവർക്കും അമ്മയുടെ അഭിപ്രായമാണല്ലോ.” അപ്പോഴാണ് എനിക്ക് കാര്യം മനസ്സിലായത്. എന്നെപ്പോലെയുള്ളവരായിരുന്നു എനിക്ക് ചുറ്റുമുണ്ടായിരുന്നത്. ഞാൻ വ്യത്യസ്തതയ്ക്കു തടസമായി നിൽക്കുകയായിരുന്നു. നമുക്ക് എല്ലാ പ്രായത്തിലുമുള്ള നേതാക്കളെ ആവശ്യമുണ്ട്.; ഒരേ തലമുറയിൽ നിന്നു വരുന്നവരല്ല നമുക്കു വേണ്ടത്.

ഞങ്ങളുടെ മാസികയിൽ ചില നിരങ്ങൾ ചേർക്കണമെന്ന് ഒരിക്കൽ ഡാനിന് ആഗ്രഹമുണ്ടായി. മുൻപൊരിക്കലും ഞങ്ങൾ അത് ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ല. എനിക്ക് ഇഷ്ടമില്ലാത്തതുകൊണ്ട്, ‘വേണ്ടാ’യെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു. പുതിയ കളറുകൾ ഉപയോഗിക്കാൻ അവനു തീവ്രമായ താല്പര്യമുണ്ടായി. ഞാൻ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു, “എനിക്ക് അവ ഇഷ്ടമല്ല. അതു നമ്മൾ ഉപയോഗിക്കാനും പോകുന്നില്ല.” അവൻ പറഞ്ഞു, “അമ്മയെ അമ്മയ്ക്കുവേണ്ടി ശുശ്രൂഷിക്കാനാണു ദൈവം വിളിച്ചതെന്നു ഞാനറിഞ്ഞില്ല. മറ്റുള്ളവർക്ക് ആ നിരങ്ങൾ ഇഷ്ടമാണെങ്കിലോ?” അപ്പോഴാണ് എന്റെ കണ്ണു തുറന്നത്. ഓഫീസിൽ എന്റെ ഇഷ്ടപ്രകാരമുള്ള വസ്ത്രധാരണമാണുള്ളത്. മാസികയിലെ പരസ്യങ്ങളിലെയും, കെട്ടിടത്തിലെയും കളറെല്ലാം എന്റെ ഇഷ്ടപ്രകാരമാണ്. എനിക്കിഷ്ടമുള്ള പാട്ടാണു ഞങ്ങൾ പാടുന്നത്. എന്റെ ഇഷ്ടമനുസരിച്ചുള്ള എത്രയോ തീരുമാനങ്ങളാണു ഞങ്ങൾക്കുള്ളതെന്ന കാര്യം എന്നെ ലജ്ജിപ്പിച്ചു. എനിക്കതു സൗകര്യമായിരുന്നു, മറ്റുള്ളവർക്ക് അത് ആവശ്യമില്ലെന്ന് എനിക്കു ബോധ്യമായില്ല.

ഡേവും ഞാനും മനസ്സിലാക്കാൻ തുടങ്ങിയ കാര്യം ഞങ്ങളുടെ ആരാധനാരീതിയാണ്. ദൈവത്തിന് ആ രീതിയിൽ ഒരു താല്പര്യമില്ല. അവനു കാര്യം അവൻ നൽകുന്ന സന്ദേശം വ്യക്തമാകണമെന്നാണ്. അതു വരുന്ന പൊതി മാറണം. അങ്ങനെ ഞങ്ങൾ മാറാൻ തുടങ്ങി. അന്നുമുതൽ തുറന്ന മനസ്സോടെ തുടർന്നും മാറാൻ ഞങ്ങളൊരുങ്ങി. ഞങ്ങളുടെ വേഷം കാലികമായി മാറി. ഗായകസംഘത്തിൽ ഞങ്ങൾ മാറ്റംവരുത്തി. കൂടുതൽ ചെറുപ്പക്കാരെ അത് ആകർഷിക്കും. ഇപ്പോഴത്തെ തലമുറയ്ക്ക് ആസ്വദിക്കാവുന്നത്ര പാട്ടുകൾ പാടിക്കൊള്ളാൻ ഞാൻ തീരുമാനമെടുത്തു. ഞങ്ങളുടെ യോഗത്തിന്റെ സമയം ഞങ്ങൾ ചുരുക്കി. കാരണം, ഇന്നത്തെ തലമുറയ്ക്കു കാര്യങ്ങൾ വേഗതയിൽ ചെയ്യണം. മൂന്നു മണിക്കൂർ നേരത്തെ യോഗവുമായി ഞാൻ പഴകിപ്പോയിരുന്നു. എന്നാൽ എല്ലാവരുമല്ല. യോഗത്തിന്റെ പകുതിക്കുവെച്ച് ആളുകളെ കാണാൻ ഞങ്ങൾ തീരുമാനിച്ചു.

ഞങ്ങളുടെ പ്രകാശസംവിധാനം കൂടുതൽ തീക്ഷ്ണമാക്കി. ഒരു ഫോഗ് മെഷീനും (പുക) അന്തരീക്ഷമുണ്ടാക്കാൻ ഞങ്ങൾ വാങ്ങി. വ്യക്തമായിക്കൊണ്ടുനിൽക്കുന്നതിന് അത് ആളുകൾക്കു തടസമേ ഉണ്ടാക്കുകയുള്ളൂ എന്ന് ഇപ്പോഴും ഞാൻ ചിന്തിക്കുകയാണ്. എന്നാൽ സുവിശേഷം വേണ്ടത്ര നിലയിൽ ശ്രദ്ധിക്കാൻ ആളുകളെ അത് എന്നിലേക്കു തിരിച്ചുവെക്കിയിട്ടുണ്ട് പുക എന്നിങ്ങനെ കൈകാര്യം ചെയ്യാം. ക്രിസ്തുവിന്റെ സുവിശേഷത്തിന് ആളുകളെ നേടേണ്ടതിനായി അവൻ എല്ലാമായിത്തീർന്നുവെന്ന് പൗലോസ് പറഞ്ഞതോർക്കുക (1 കൊരി. 9:22). അവൻ പ്രത്യേക ആരാധന രീതികളില്ലായിരുന്നു, നമുക്കും അതില്ല.

അന്ത്യകാലത്തു സ്വാർത്ഥതയും സ്വയംകേന്ദ്രീകൃതവുമായ ഒരു സഭ നമുക്ക് അനുഭവമാകുമെന്നു വചനം പറയുന്നു. അയഞ്ഞ ധർമ്മികമുല്യങ്ങളുള്ള, ഭക്തിയുടെ വേഷം ധരിച്ച് അതിന്റെ ശക്തിയില്ലാത്തവരായിരിക്കും ആളുകളെപ്പറ്റി പറയുന്നു (2 തിമോ. 3:1-5). ദൈവശക്തി നമ്മുടെ സഭകളിൽ നാം കാണണം. മാറിയാൽ ജീവിതങ്ങൾ, യഥാസ്ഥാപനം, സൗഖ്യം, വിടുതൽ എന്നിവ കാണണം. ദൈവസ്നേഹം സുഗമമായി കവിഞ്ഞൊഴുകുന്നതു നാം കാണണം. സ്നേഹവിപ്ലവം നാം കാണണം. അതിന്റെ ഭാഗമായിരിക്കുവാൻ ഞാൻ നിർണ്ണയിച്ചിരിക്കുകയാണ്!

ഞങ്ങളുടെ യോഗങ്ങളിൽ വരുത്തിയ മാറ്റങ്ങളൊക്കെ എനിക്കിഷ്ടമുള്ളതാണെന്നു ഞാൻ സത്യസന്ധമായി പറയുന്നില്ല. എന്നാൽ ഓരോ ദിവസവും ഞാൻ പഠിക്കുന്ന കാര്യം, ഇപ്പോഴത്തെ കാലത്തിനനുസൃതമായിട്ടുള്ള ദൈവത്തിന്റെ വഴികൾ എന്താണെന്നറിയാൻ നമ്മുടെ വഴിയിൽനിന്നു മാറിനടക്കാൻ സ്നേഹം നമ്മോടാവശ്യപ്പെടുന്നുവെന്നതാണ്. ഞങ്ങളുടെ ഒരുപാടു മാറ്റങ്ങൾ വ്യക്തിപരമായി എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ത്യാഗമാണ്. എന്നാൽ അവയെല്ലാം ചെയ്യുന്നതു ശരിയാണെന്ന് എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ എനിക്കറിയാം. കേൾക്കുമ്പോൾ മണ്ടത്തരമെന്നു തോന്നും. ജീൻസ് ധരിച്ചുകൊണ്ട് വേദിയിൽനിന്ന് ആളുകളെ നയിക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ അവരെ ദൈവം അനുഗ്രഹിക്കുകയില്ലെന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്ന ഒരു സമയം എന്റെ ജീവിതത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. പത്തു കല്പനകൾ സ്വീകരിക്കാൻ മല കയറിപ്പോയപ്പോൾ മോശെ എന്തായിരുന്നു ധരിച്ചിരുന്നതെന്നു ഗൗരവമായി ഞാൻ ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ എത്രയോ മടയിയാണെന്ന് അവസാനമെനിക്കു മനസിലായി. യോഹന്നാൻ സ്നാപകന്റെ വേഷം അസാധാരണമായിരുന്നു. ഭക്ഷണശീലവും അറയ്ക്കത്തക്കതായിരുന്നു. അവൻ പ്രസംഗിച്ചതു മരുഭൂമിയിലായിരുന്നു. എന്നാൽ അവൻ ഒരു വിപ്ലവം നയിച്ചു. മശിഹായ്ക്കുവേണ്ടി അവൻ വഴിയൊരുക്കി. അവൻ സംഘടിതമതത്തിന്റെ ഒരു പ്രചാരകനല്ലായിരുന്നു. അന്നത്തെ മതനേതാക്കളെ മിക്കവരെയും അവൻ സർപ്പസന്തതി

കളേ എന്നാണു വിളിച്ചത്. അന്നത്തെ സ്വയന്നിതിക്കാരായ മതഭക്തർ നിമിത്തം അവൻ ആകെ വശംകെട്ടിരുന്നു. ദൈവാലയത്തിൽ പ്രാർത്ഥിക്കാൻ പോയിരുന്ന അവർ, ആരെയും ചെറുവിരൽകൊണ്ടുപോലും സഹായിക്കാൻ മനസില്ലാത്തവരായിരുന്നു.

ദൈവം ഹൃദയങ്ങളെ നോക്കുന്നു. നാമും അതുതന്നെ ചെയ്യുവാൻ പഠിക്കണം. മോശെയോ യോഹന്നാനോ എങ്ങനെ കാണപ്പെട്ടുവെന്നു ദൈവം കണക്കാക്കുന്നില്ല. ചത്ത മതത്തിനെതിരെ ഒരു വിപ്ലവം നയിക്കാൻ ഭയപ്പെടാത്ത, ദൈവത്തോടടുക്കുവാൻ ആളുകളെ നയിക്കുന്ന ഒരാളെ കണ്ടെത്താൻ ദൈവത്തിന് അത്യുത്സാഹമായിരുന്നു.

സ്നേഹം ത്യാഗം അനുഷ്ഠിക്കുന്നു

ത്യാഗം എന്ന പദം നമ്മെ അത്ര സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നതല്ല. കാരണം, നാം സൂക്ഷിക്കേണ്ടുന്ന ഒരു കാര്യം ഉപേക്ഷിക്കുകയെന്നാണ് അതിനർത്ഥം. പുതിയ നിയമത്തിന്റെ മൂലഭാഷയായ ഗ്രീക്കിൽ, “ഒരു സ്തോത്രകാഴ്ച, അഥവാ, അർപ്പിക്കപ്പെട്ടത്” എന്നാണർത്ഥം. സ്നേഹം അയോഗ്യമായി നടക്കുന്നില്ല (1 കൊരി. 13:5). എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുന്നതിലുള്ള നമ്മുടെ രീതി തൃപ്തിപ്പെടുവാൻ സ്നേഹം എപ്പോഴും ആവശ്യപ്പെടുന്നു.

പഴയനിയമ ‘യാഗം’ പരാമർശിക്കുന്നതു പാപപരിഹാരത്തിനായി അർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന മൃഗങ്ങളെയാണ്. എന്നാൽ പുതിയ നിയമത്തിൽ, ക്രിസ്തുവിന്റെ ക്രൂശിലെ യാഗത്തെയാണു സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. “നിങ്ങളുടെ ശരീരങ്ങളെ ദൈവത്തിനു പ്രസാദമുള്ള സൗരഭ്യവാസനയുള്ള യാഗമായി സമർപ്പിക്കുവിൻ” എന്നു പുതിയനിയമം വിശ്വാസികളെ നിർബന്ധിക്കുന്നു (റോമർ 12:1).

നാം കാണേണ്ടും വിധം യഥാർത്ഥസ്നേഹം ലോകത്തിൽ കാണാത്തതിന്റെ പ്രധാനകാരണം ആളുകൾ ത്യാഗം അനുഷ്ഠിക്കുവാൻ ഇഷ്ടപ്പെടാത്തതാണ്. ത്യാഗപൂർവ്വം കൊടുക്കുന്നതല്ല, സൂക്ഷിക്കുകയെന്നതാണു നമ്മുടെ സ്വാഭാവികപ്രവണത. നമ്മുടെ സുഖവാസമേഖല നാം കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നു. എളുപ്പവും സൗകര്യവുമാണെങ്കിൽ നമുക്കതു കൊടുക്കാം. എന്നാൽ ത്യാഗം വേണ്ടിവരുമ്പോൾ നാം പിൻവാങ്ങുന്നു. ഈ ചോദ്യം ഒരിക്കലും ദൈവത്തോടു ചോദിക്കാതെ നിങ്ങളുടെ എത്രയോ വഴികളിൽ നിങ്ങൾ കടിച്ചുതുങ്ങിക്കിടക്കുന്നു, “ഇതു ചെയ്യാൻ എനിക്കുവേണ്ടി ദൈവത്തിനു വേറെ വഴിയുണ്ടോ?” അവന്റെ വഴികൾ നമ്മുടെ വഴികളെക്കാൾ ഉന്നതമായിരിക്കുന്നുവെന്നു വചനം പറയുന്നു (യെശ. 55:8).

നന്ദിയോടെ നമുക്കു പുതിയ ശീലങ്ങൾ രൂപപ്പെടുത്തിയെടുക്കാം. യഥാർത്ഥമായ ത്യാഗജീവിതം നയിച്ച് അത് ആസ്വദിക്കാം. മറ്റുള്ളവരോടു ദയ കാട്ടുകയും ഔദാര്യം പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, അത്തരം യാഗങ്ങളിൽ ദൈവം പ്രസാദിക്കുന്നുവെന്നു വചനം പറയുന്നു (എബ്രാ. 13:16). “ലോകത്തെ അത്രത്തോളം സ്നേഹിച്ചതുകൊണ്ട് ഏകജാതനെ ദൈവം നൽകി” (യോഹ 3:16). സ്നേഹം കൊടുക്കണം, കൊടുക്കലിനു ത്യാഗം ആവശ്യമാണ്!

കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുവാൻ നാം ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന വഴികളുണ്ട്. നമ്മുടെ വഴി ശരിയാണെന്നാണു സാധാരണ നാം ചിന്തിക്കുന്നത്. ഭക്തിയുടെ പൊതുവായ ഒരു വലിയ പ്രശ്നം, അതു കൂടെക്കൂടെ “പഴയ വഴികളിൽ” കൂടുങ്ങിപ്പോകുന്നുവെന്നതാണ്. അത് അധികാലം യഥാർത്ഥമായി ആളുകളെ ശുശ്രൂഷിക്കുകയില്ല. എന്നാൽ അതിനു മാറാൻ മനസ്സില്ല. അതിന്റെ വഴികൾ ത്യജിക്കാനും അതിനു മനസ്സില്ല.

അടുത്തിയിടെ എന്റെയൊരു കൂട്ടുകാരി പറഞ്ഞു. അവളുടെ കൗമാരക്കാരിയായ പെൺമക്കളെ എല്ലാ ഞായറാഴ്ചയും ഒരുക്കി സഭായോഗത്തിന് അയയ്ക്കുന്നു. പക്ഷേ അതു തീരുന്നതുവരെ ഇരിക്കാൻ അവർക്കു ക്ഷമയില്ല. കാരണം, എപ്പോഴും അതു മുഷിപ്പിച്ചുവരാക്കുന്നു. അവിടെപ്പോകുന്നതുകൊണ്ട് ഒന്നുതന്നെ കിട്ടുന്നില്ലെന്ന് അവർ സമ്മതിച്ചു. ഈ പെൺകുട്ടികൾ ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടാകാം. പക്ഷേ, ആ സഭയിൽ പ്രയോഗിക്കുന്ന രീതികളുമായി അവർ പൊരുത്തപ്പെടുന്നില്ല. അവരുടെ തലമുറ പുതിയതാണ്. അവർ പുതിയരീതിയിലാണു കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നത്. ദുഃഖമെന്നു പറയട്ടെ, ക്രിസ്തീയഭവനങ്ങളിൽ വളർത്തപ്പെടുന്ന പല കുട്ടികളും വളർന്നുകഴിയുമ്പോൾ യാതൊരു മതവുമില്ലാത്തവരായി മാറുകയാണ്. കപടഭക്തിമൂലം നിരാശപ്പെട്ടവരോ, ചിട്ടവട്ടങ്ങൾ നിമിത്തം മടുത്തവരോ, മുഷിഞ്ഞു കരഞ്ഞവരോ ആകാം അവർ. സഭ അവർക്കു വേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ല. യഥാർത്ഥവും ശക്തവുമായ ഒന്നാണ് അവർക്കാവശ്യം, രസകരവും സാഹസികവുമായ ഒന്ന്. എന്നാൽ അവർക്കു ചെയ്യാൻ കഴിയാത്ത കാര്യങ്ങളുടെ ഒരു നീണ്ട പട്ടികയുമായാണ് അവ അവസാനിക്കുന്നത്.

ലോസ് ആഞ്ജലസിലെ സ്വപ്നകേന്ദ്രത്തിന്റെ സഹസ്ഥാപകനായ റോമി ബാ(ർ)നെറ്റ്, ആ പ്രദേശത്തെ ഒരുപാടു യുവജനങ്ങൾ സ്കേറ്റ്ബോഡിലാണെന്നു കണ്ടെത്തി. ഒരു പ്രസിദ്ധനായ സ്കേറ്റർ, ഒരു സിനിമയുടെ ചിത്രീകരണത്തിന് അവിടെ വരുന്നുണ്ടെന്നു 50,000 ഡോളറിന്റെ പകുതി ആ സിനിമക്കുവേണ്ടി ഉയർത്തിയെന്നും കേട്ടു. സിനിമയുടെ ചിത്രീകരണം പൂർത്തിയായതും ആ സഭയ്ക്ക് അതു നൽകാമോയെന്നു ധൈര്യത്തോടെ

ചോദിച്ചു. അവർ അത് അദ്ദേഹത്തിനു കൊടുത്തു. അതു സ്വപ്നകേന്ദ്രത്തിലേക്കു കൊണ്ടുവന്നു. ഇപ്പോൾ ശനിയാഴ്ചകളിലെ യോഗങ്ങളിൽ സംബന്ധിക്കുന്ന ഏതൊരാൾക്കും സ്കേറ്റ് ബോഡിന്റെ റിക്കറ്റ് വേണമെങ്കിൽ അതു ലഭിക്കും. എന്തെങ്കിലും മൗലികവും നവീനവുമായ ഒരു കാര്യം ചെയ്യാനുള്ള പാസ്റ്റർ ബാ(ർ)നെറ്റിന്റെ സന്നദ്ധത, ആയിരക്കണക്കിനു കൗമാരക്കാരെ ഡ്രീം സെന്ററിൽ സ്കേറ്റ്ചെയ്യാൻ എത്തിച്ചു. അവരിലധികം പേരും രക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. സ്കേറ്റർമാരെ സ്നേഹത്തോടെ സന്ധിക്കാൻ അനുവദിക്കാത്ത പഴയ പാരമ്പര്യങ്ങളെ അദ്ദേഹം ബലികഴിച്ചു. അവരുടെ ആഗ്രഹം മനസ്സിലാക്കിയ അദ്ദേഹം, അതു നിറവേറ്റാൻ അവരെ സഹായിച്ചു. ചെറുപ്പക്കാരെയോ മറ്റാരെയുമോ ബൈബിൾ വായിക്കുവാനും പ്രാർത്ഥിക്കാനുമായി മാത്രം വരുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കരുത്. ആളുകൾക്കു ചിരിക്കണം, രസിക്കണം, സാഹസികപ്രകടനം നടത്തണം. അതുചെയ്യാൻ അവർ ലോകത്തിലേക്കു പോകേണ്ടതില്ല.

വെള്ളനിലയങ്കി ധരിച്ച ഇരുനൂറംഗ ഗായകസംഘം “എൻ കർത്താവേ” (How great Thou Art) എന്ന ഗാനമാലപിക്കുമ്പോൾ, കൗമാരക്കാർ ഉറങ്ങാൻ തുടങ്ങും. അടുത്തയാഴ്ച ഞങ്ങളൊരു പാട്ടുപാടിക്കോട്ടേയെന്ന് അവർ ചോദിച്ചപ്പോൾ പാസ്റ്റർ ബാ(ർ)നെറ്റ് അനുവദിച്ചു. അടുത്തയാഴ്ച അവരുടെ പാട്ടുകേട്ടപ്പോൾ, ഒരു ‘റോക്ക് എൻ റോൾ’ ഗാനം അവർ ആത്മീയഗാനമാക്കി മാറ്റിയെടുത്തതാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായി. ആദ്യം അദ്ദേഹം ചിന്തിച്ചു, ‘അയ്യോ! ഞാനെന്താണു ചെയ്തത്?’ പിന്നെ ശ്രദ്ധിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായി ദൈവത്തിന്റെ അനുഗ്രഹം ആ ഗാനത്തിലുണ്ടെന്ന്. നാം തള്ളിക്കളയുന്നതിനെ ദൈവം ഉപയോഗിക്കുന്നത് അത്ഭുതകരമാണ്. അതിനു പിന്നിലുള്ള ഹൃദയമാണു ദൈവം കാണുന്നത്.

സുവിശേഷസന്ദേശം മാത്രമാണു പവിത്രമെന്നതു നാം ഗ്രഹിക്കണം. അത് അവതരിപ്പിക്കാനുപയോഗിക്കുന്ന മാദ്ധ്യമമല്ല. നാമതു ഗ്രഹിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, ഇപ്പോഴത്തെ തലമുറയോടു നാം പറഞ്ഞിട്ടു കാര്യമില്ല, അവരെ നമുക്കു നഷ്ടമാവുകയാണ്. ദൈവസ്നേഹം അറിയുവാൻ അവർക്ക് അതിയായ ആഗ്രഹമുണ്ട്. അതു സംഭവിക്കുവാൻ സഹായിക്കണമെങ്കിൽ നമ്മുടെ വഴികൾ നാം തുജിക്കണം.

ഞങ്ങളുടെ യോഗങ്ങളിൽ ഞങ്ങൾ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തിയപ്പോൾ, ഇപ്പോഴത്തെ കുട്ടായ്മയ്ക്ക് ആവശ്യമുള്ളത് ഇനി വരുവാനുള്ളവർക്കു വേണ്ടി ഞങ്ങൾ ബലികഴിച്ചില്ലേ? ദീർഘകാലമായി ഞങ്ങളോടൊപ്പമുള്ളവരോടു ഞങ്ങൾ ശരിയായി ഇടപെട്ടില്ലേ? കാരണം, മറ്റുള്ളവർ സത്യം അറിയുന്നതിന് ത്യാഗം അനുഷ്ഠിക്കാൻ സന്നദ്ധതയും ഒരുക്കവുമുള്ളവരായിരിക്കണം ആത്മീയമായി മുതിർന്നവർ. എന്തുകൊണ്ടു ഞാൻ മാറ്റങ്ങൾ വരു

ത്തുന്നുവെന്നു ഞാൻ വിശദീകരിച്ചപ്പോൾ എല്ലാവരും ആഹ്ളാദിച്ചു. ശരി ചെയ്യാനാണ് ആളുകൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. അവരെ നാം മനസിലാക്കണമെന്നുമാത്രം. എപ്പോഴും മാറ്റങ്ങളെ എതിർക്കുന്നവരുണ്ട്. അവർ പിൻതള്ളപ്പെട്ടു പോകുന്നു. അവർ ആയിരിക്കുന്നിടത്തുതന്നെ നിൽക്കുന്നു. എന്നാൽ അവരെക്കൂട്ടിയോ, അവരെക്കൂടാതെയോ ദൈവം മുന്നോട്ടു പോകുന്നു.

ഒരു സ്നേഹവിപ്ലവത്തിന്റെ ആവശ്യകതയെക്കുറിച്ചു നാം പറയുമ്പോൾ, നമ്മുടെ ജീവിതവഴികളുടെ സമുലമായ മാറ്റത്തെക്കുറിച്ചാണു നാം പറയുന്നത്. ദൈവത്തിനുവേണ്ടി നമുക്ക് എന്തുചെയ്യാനാവുമെന്നു ദിനംപ്രതി അവനോടു ചോദിക്കണം. അവൻ നമുക്കുവേണ്ടി എന്തുചെയ്യണമെന്നല്ല ചോദിക്കേണ്ടത്. സ്നേഹവിപ്ലവത്തിൽ ആരു പങ്കാളിയായാലും, മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടി ത്യാഗം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതുണ്ട്. എന്നാൽ ആ ത്യാഗങ്ങളും ഒരു പുതിയ സന്തോഷം നൽകും. നമ്മുടെ ശ്രദ്ധ നമ്മിൽനിന്നു മാറി മറ്റുള്ളവരിൽ പതിക്കണം. നമുക്ക് എന്തുകിട്ടുമെന്നല്ല, നമുക്ക് എന്തു കൊടുക്കാമെന്നതിനെക്കുറിച്ചു നാം ചിന്തിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ശിഷ്യന്മാരുമൊത്തു സഞ്ചരിച്ചപ്പോൾ, ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചു കർത്താവ് അവരെ പഠിപ്പിച്ചു. ദൈവത്തിനു പ്രസാദകരമായ നിലയിൽ ദൈവനംദിന ജീവിതം നയിക്കുന്നത് എങ്ങനെയെന്ന സന്ദേശങ്ങൾ നമ്മുടെ പ്രസംഗപീഠങ്ങളിൽനിന്നു കേൾക്കണം. ഉപദേശവിഷയങ്ങൾ മാത്രമല്ല പ്രസംഗിക്കേണ്ടത്. എല്ലാ തലമുറകൾക്കും ബാധകമായ സന്ദേശങ്ങളാണ് അതെന്നു നാം ഉറപ്പുവരുത്തേണ്ടതുണ്ട്.

ദീർഘകാലമായി കർത്താവിനെ അറിഞ്ഞിട്ടും അവന്റെ സ്നേഹം നിങ്ങളിൽ തടങ്കലിലാണോ? അങ്ങനെയെങ്കിൽ, അതിനെ ധൈര്യത്തോടെ തുറന്നുവീടാനുള്ള സമയമായി. നാം ദൈവസ്നേഹം ഒഴുകിപ്പോകാനുള്ള ചാലുകളായിരിക്കണം. സംഭരണികളായിരിക്കരുത്. ദൈവത്തിന്റെ ഉപയോഗത്തിനു നിങ്ങളെത്തന്നെ ലഭ്യമാക്കുക. ഈ പ്രാർത്ഥന ദിവസവും പ്രാർത്ഥിക്കാൻ നിങ്ങളെ ഞാൻ ധൈര്യപ്പെടുത്തുന്നു. “ദൈവമേ, ഇന്നു നിനക്കുവേണ്ടി എന്തുചെയ്യുവാൻ കഴിയുമെന്ന് എനിക്കു കാണിച്ചുതരണമേ.”

ജീവനുള്ള യാഗങ്ങളായി നമ്മെത്തന്നെ എന്നും സമർപ്പിക്കാൻ ദൈവം നമ്മെക്കുറിച്ച് ആഗ്രഹിക്കുന്നു (റോമർ 12:1). നമ്മുടെ ശേഷികളും വിഭവങ്ങളുമെല്ലാം സമർപ്പിക്കാനാണ് അവനാഗ്രഹിക്കുന്നത്. സമയം, ഊർജ്ജം, ധനം, നമ്മുടെ വഴികൾ, മറ്റനവധി കാര്യങ്ങൾ ബലികഴിക്കണമെന്നു സ്നേഹവിപ്ലവം ആവശ്യപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ സ്നേഹമില്ലാതെ ജീവിക്കുന്നത്, യേശു നമുക്കു നൽകാൻ മരിച്ചു ജീവൻ ത്യജിക്കുന്നതാണ്.

ഭക്തിയുടെ വഴിത്താരയിൽനിന്നു പുറത്തുവരുക

നിങ്ങളുടെ ഭക്തിയുടെ വഴിത്താരയിൽ നിന്നു മാറി, യഥാർത്ഥ പ്രശ്നങ്ങളുള്ള യഥാർത്ഥ മനുഷ്യരുമായി ഇടപഴകാൻ നിങ്ങൾ തയ്യാറാണോ? സ്നേഹത്തിന്റെ രഹസ്യമെന്നതു സ്നേഹിക്കപ്പെടുന്നതല്ല; സ്നേഹിക്കുവാൻ ആരെങ്കിലുമുള്ളതാണ്. ദൈവത്തെ പുഞ്ചിരിപ്പിക്കാൻ നിങ്ങളാഗ്രഹിക്കുന്നെങ്കിൽ, വേദനിക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യനെ കണ്ടെത്തി സഹായിക്കുക.

മുപ്പതു വർഷമായി ഞാൻ സഭയിൽ പോകുന്നു. അനാഥരെയും വിധവമാരെയും ദരിദ്രരെയും ഞെരുക്കമനുഭവിക്കുന്നവരെയും കരുതണമെന്നുള്ള എന്റെ വേദപുസ്തക ഉത്തരവാദിത്വത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു പ്രസംഗംപോലും കേട്ടിട്ടില്ല. മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് എത്രമാത്രം വേദപുസ്തകം പറയുന്നുവെന്നു ഗ്രഹിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ നടങ്ങിപ്പോയി. ദൈവത്തിന് എന്നെ എങ്ങനെ സഹായിക്കാമെന്നതിനെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ച് എന്റെ ക്രിസ്തീയജീവിതത്തിന്റെ സിംഹഭാഗവും ഞാൻ ചെലവഴിച്ചു. ഞാൻ അസന്തുഷ്ടയായിരുന്നതിൽ യാതൊരു അത്ഭുതവുമില്ല.

ആഫ്രിക്കയിലെ എത്യോപ്യ, റുവാണ്ട, യുഗാണ്ട എന്നീ രാജ്യങ്ങൾ സന്ദർശിക്കാൻ ഇപ്പോൾ ഞാനൊരുങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അവിടുത്തെ ആവശ്യം ഞാൻ കാണും. അതു മറ്റെങ്ങും ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ലാത്തതിനെക്കാൾ വളരെയധികമാണെന്ന് എനിക്കറിയാം. കൊടുക്കാൻ ഞാൻ തിടുക്കമുള്ളവളായിരിക്കുന്നു. സമയം, ഊർജ്ജം, സൗകര്യം, ധനം എന്നിവയെല്ലാം ബലികഴിക്കേണ്ടുന്ന ഒരു യാത്രയായിരിക്കാം ഇത്. എന്നാലും എനിക്കുപോകണം. വേദനിക്കുന്നവരെ എനിക്കു സ്പർശിക്കണം. ദാരിദ്ര്യവും പട്ടിണിയും എനിക്ക് അടുത്തുകാണണം. വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിട്ടും ഞാനൊരിക്കലും മറക്കാത്തത്ര അടുത്ത് എനിക്കതു കാണണം.

പട്ടിണി കിടന്ന് എല്ലാത്തോലുമായ ശിശുക്കളെ ഞാനെടുക്കും. തങ്ങളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങൾ മരിക്കുന്നതു കണ്ടുകൊണ്ടു നിസ്സഹായരായി നിൽക്കുന്ന അമ്മമാരുടെ കണ്ണുകളിലെ വേദന ഞാൻ കാണും. എന്നാൽ അവരിൽ ചിലരെ ഞാൻ സഹായിക്കുകയും ചെയ്യും. എല്ലാവരെയും എനിക്കു സഹായിക്കാൻ കഴിഞ്ഞെന്നുവരില്ല. എനിക്കു കഴിയുന്നതു ഞാൻ ചെയ്യും. കാരണം, ഒന്നും ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതു ഞാൻ നിരസിക്കുന്നു! മടങ്ങിവന്ന് ആദ്യമായി എന്റെ സുഹൃത്തുക്കളോടും ശുശ്രൂഷാപങ്കാളികളോടും ഇതു പങ്കുവയ്ക്കും. എങ്ങനെ ഇതിൽ ഉൾപ്പെട്ട് ആളുകളെ സഹായിക്കാൻ അവർക്കു കഴിയുമെന്നും അവരെ അറിയിക്കും.

സഹായിക്കാൻ ആളുകൾക്കു മനസ്സുണ്ട്. പക്ഷേ, അനേകർക്കും എന്തുചെയ്യണമെന്നറിയില്ല. ചിലർ അവർക്കു വേണ്ടി അതു സംഘടിപ്പിക്കേ

ണ്ടതുണ്ട്. നിങ്ങൾക്കു നേതൃപാടവമുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ, നിങ്ങളുടെ പട്ടണത്തിലെ പാവങ്ങളെ സന്ധിക്കാൻ എന്തുകൊണ്ട് കുറെപ്പേരെ സംഘടിപ്പിച്ചുകൂടാ? അല്ലെങ്കിൽ, ലോകത്തെമ്പാടുമുള്ള ദരിദ്രരെയും രക്ഷിക്കപ്പെടാത്തവരെയും സന്ധിക്കുന്ന മിഷൻ സംഘടനകളിൽ നിങ്ങളെയും സുഹൃത്തുക്കളെയും ഉൾപ്പെടുത്താൻ എന്തുകൊണ്ടു മുൻകൈയെടുത്തുകൂടാ? ഒരു കൂട്ടം സ്ത്രീകൾ അയൽപക്കങ്ങളിൽനിന്നു ശേഖരിച്ച സാധനങ്ങൾ വിറ്റ്, ആ പണമെല്ലാം ദരിദ്രരെ സഹായിക്കാൻ നൽകി. അത് അത്ര വിജയമായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവർ അതു ചെയ്തുകൊണ്ടേയിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അവർക്കൊരു കടയുണ്ട്. അതു നടത്തുന്നതു സന്നദ്ധപ്രവർത്തകരാണ്. അവിടെ വിൽക്കുന്ന സാധനങ്ങളെല്ലാം സംഭാവന കിട്ടിയതാണ്. വിറ്റുകിട്ടുന്ന പണമെല്ലാം മിഷൻ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു കൊടുക്കുന്നു. ഒറ്റ വർഷം കൊണ്ട് അറുപത്തയ്യായിരം ഡോളർ കൊടുക്കാൻ അവർക്കുകഴിഞ്ഞു (കൂട്ടത്തിൽ പറയട്ടെ, ഭൃശിപക്ഷം സ്ത്രീകളും അറുപതു വയസിൽ കൂടുതൽ പ്രായമുള്ളവരാണ്. സൃഷ്ടിപരവും വിലയുള്ളതുമായ ഒരു കാര്യം അവർ ചെയ്യുന്നതിൽ അവരെക്കുറിച്ച് എനിക്ക് അഭിമാനമുണ്ട്. അവരുടെ അവസാനനാളുകൾ കൂടുതൽ ഫലപ്രദമായിരിക്കാൻ അവർ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുകയാണ്).

ആരെയെങ്കിലും സഹായിക്കാൻ നിശ്ചയിക്കുക. സൃഷ്ടിപരമായിരിക്കുക! ഭക്തിമാർഗ്ഗത്തിൽ ജീവിക്കുന്നതിനെതിരെ ഒരു വിപ്ലവം നയിക്കുക. അവിടെ നിങ്ങൾ പള്ളിയിൽ പോകുന്നു, വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങുന്നു. വീണ്ടും പള്ളിയിലേക്ക്, അവിടെ നിന്നു വീട്ടിലേക്ക്. നിങ്ങൾ ആരെയും സഹായിക്കുന്നില്ല. സഭായോഗത്തിലിരുന്നു പാട്ടുപാടിയാൽ മാത്രം പോരാ. വേദനിക്കുന്നവരെ സഹായിക്കുന്നതിൽ ഏർപ്പെടുക. കർത്താവിന്റെ വാക്കുകൾ ഓർക്കുക:

“എനിക്കു വിശ്നും, നിങ്ങൾ ഭക്ഷിക്കാൻ തന്നില്ല; ദാഹിച്ചു, നിങ്ങൾ കുടിക്കാൻ തന്നില്ല. അതിഥിയായിരുന്നു, നിങ്ങൾ എന്നെ ചേർത്തുകൊണ്ടില്ല; നഗ്നനായിരുന്നു, നിങ്ങൾ എന്നെ ഉടുപ്പിച്ചില്ല; രോഗിയും തടവിലും ആയിരുന്നു, നിങ്ങൾ എന്നെ കാണാൻ വന്നില്ല.”

അതിന് അവർ: കർത്താവേ, ഞങ്ങൾ നിന്നെ വിശക്കുന്നവനോ, ദാഹിക്കുന്നവനോ, അതിഥിയോ, നഗ്നനോ, രോഗിയോ, തടവിലോ ആയി എപ്പോൾ കണ്ടു നിനക്കു ശുശ്രൂഷ ചെയ്യാതിരുന്നു എന്ന് ഉത്തരം പറയും.

“അവൻ അവരോട്: “ഈ ഏറ്റവും ചെറിയവരിൽ ഒരുത്തനു നിങ്ങൾ ചെയ്യാത്തേടത്തോളമെല്ലാം എനിക്കാകുന്നു ചെയ്യാത്തത് എന്നു ഞാൻ സത്യമായിട്ടു നിങ്ങളോടു പറയുന്നു എന്ന് ഉത്തരം പറഞ്ഞു.”

സ്നേഹവിപ്ലവം

ഞാൻ അനുകമ്പ ഏറ്റെടുക്കുകയും, എന്റെ ഒഴികഴിവുകൾ അടിയറവെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അനീതിക്കെതിരെ ഞാൻ നിലകൊള്ളുകയും, ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ ലളിതമായ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്തു ജീവിക്കുവാൻ സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒന്നും ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതിനെ ഞാൻ നിരസിക്കുന്നു. ഇതാണ് എന്റെ തീരുമാനം

ഞാനാണു സ്നേഹവിപ്ലവം

ഗ്രന്ഥകർത്രിയെക്കുറിച്ച്

ലോകത്തിലെ പ്രായോഗിക വേദാദ്ധ്യാപകരിൽ മുൻനിരയിൽ നിൽക്കുന്ന ഒരാളാണു ജോയ്സ് മേയർ. ന്യൂയോർക്ക് റെറ്റംസ്-ന്റെ ഏറ്റവും വിലപന യുള്ള പുസ്തകങ്ങളുടെ എഴുത്തുകാരിയായ ഇവർ, എൺപതിലധികം ആത്മപ്രചോദിതങ്ങളായ പുസ്തകങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. യഥാർത്ഥ സന്തോഷത്തിന്റെ രഹസ്യം, നിങ്ങളുടെ ജീവിതം ലഘൂകരിക്കാനുള്ള 100 വഴികൾ, 'മനസ്സിന്റെ യുദ്ധങ്ങള'മെന്ന പേരിലുള്ള പുസ്തകസഞ്ചയം, ചില്ലിക്കാശ് (The Penny), ഏതു നിമിഷവും (Any Minute) എന്നീ നോവലുകൾ, അതുപോലെ മറ്റനേകം പുസ്തകങ്ങളും രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആയിരക്കണക്കിന് ഓഡിയോ ബൈബിൾ ക്ലാസ്സുകളും ഒരു സമ്പൂർണ്ണ വീഡിയോ ലൈബ്രറിയും അവർ പുറത്തിറക്കിയിട്ടുണ്ട്. 'ദൈനംദിന ജീവിതം ആസ്വദിക്കുക'യെന്ന ജോയ്സിന്റെ റേഡിയോ, റെലിവിഷൻ പരിപാടികൾ ലോകമെങ്ങും പ്രക്ഷേപണം ചെയ്യുന്നു. വളരെ ദൂരം യാത്ര ചെയ്ത് അവർ സമ്മേളനങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കാറുമുണ്ട്. ജോയ്സിനും ഭർത്താവ് ഡേവിനും നാലു മുതിർന്ന മക്കളുണ്ട്. മിസോറിയയിലെ സെന്റ് ലൂയിസിലാണ് അവർ കുടുംബമായി വസിക്കുന്നത്.

രക്ഷിക്കപ്പെടുവാനുള്ള പ്രാർത്ഥന

ദൈവം താങ്കളെ സ്നേഹിക്കുന്നു, മാത്രമല്ല താങ്കളുമായി വ്യക്തിപരമായ ഒരു ബന്ധം ആഗ്രഹിക്കുന്നു. താങ്കൾ ക്രിസ്തുവിനെ സ്വന്തം രക്ഷിതവായി ഇതുവരെയും സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്ക് അത് ഇപ്പോൾ ചെയ്യുവാൻ കഴിയും. ദൈവത്തോട് ഹൃദയം തുറന്ന് ഈ പ്രാർത്ഥന ചൊല്ലുക.

“പിതാവേ, അങ്ങേക്ക് വിരോധമായി പാപം ചെയ്തു എന്നു ഞാൻ അറിയുന്നു. ദയവായി ക്ഷമിക്കണമേ. എന്നെ കഴുകി ശുദ്ധീകരിക്കണമേ. അങ്ങയുടെ പുത്രനായ യേശുവിൽ ആശ്രയിക്കുവാൻ ഞാൻ തീരുമാനിക്കുന്നു. യേശു എന്നിക്ക് വേണ്ടി മരിച്ചു എന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. യേശു എന്റെ പാപങ്ങൾ വഹിച്ചു കൊണ്ട്, ക്രൂശിൽ മരിക്കുകയും, മൂന്നാം ദിവസം മരണത്തിൽ നിന്നും ഉയിർത്തു എന്നും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. പ്രിയ പിതാവേ, അങ്ങ് തന്ന പാപക്ഷമക്കായും നിത്യജീവനുമായി അങ്ങേക്ക് നന്ദി പറയുന്നു. അങ്ങേക്ക് വേണ്ടി ജീവിക്കുവാൻ എന്നെ സഹായിക്കണമേ.. യേശുവിന്റെ നാമത്തിൽ അമ്മേൻ.”

ഈ പ്രാർത്ഥന ഹൃദയംഗമമായി നിങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിച്ചതിനാൽ ദൈവം നിങ്ങളെ സ്വീകരിച്ച്, ശുദ്ധീകരിച്ച് ആത്മീയ മര

ണത്തിന്റെ ശക്തിയിൽ നിന്നും നിങ്ങൾക്ക് പൂർണ്ണ സ്വതന്ത്ര്യം വരുത്തിയിരിക്കുന്നു. താങ്കളുടെ പുതിയ ജീവിതത്തിൽ, യേശു വിനോദം കൂടെയുള്ള യാത്രയിൽ ദൈവം താങ്കളോടു സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നായി ഈ വേദ ഭാഗങ്ങൾ വായിക്കാനും, പഠിക്കാനും പ്രാർത്ഥിക്കാനും സമയമെടുക്കുക.

യോഹന്നാൻ 3:16

1 കൊരിന്ത്യർ 15:3-4

എഫെസ്യർ 1:4

എഫെസ്യർ 2:8-9

1 യോഹന്നാൻ 1:9

1 യോഹന്നാൻ 4:14-15

1 യോഹന്നാൻ 5:1

1 യോഹന്നാൻ 5:12-13

യേശുവിനോടുള്ള ബന്ധത്തിൽ ആത്മീയമായി വളരുന്നതിന് ബൈബിൾ വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരു ആത്മീയ കുട്ടായ്മ കണ്ടെത്തുന്നതിന് പ്രാർത്ഥിക്കുക. ദൈവം താങ്കളോടു കൂടെയുണ്ട്. ദൈവം താങ്കൾക്കു നൽകിയിരിക്കുന്ന സമൃദ്ധിയായ ജീവനിൽ നടക്കുവാൻ ദൈവം സഹായിക്കും.

Other Books By Joyce Meyer

Books Available In English

A Celebration of Simplicity
Approval Addiction
Battlefield of the Mind - KIDS
Battlefield of the Mind - TEENS
Battlefield of The Mind Devotional
Be Anxious for Nothing
Be Healed in Jesus Name
Beauty for Ashes
Do it Afraid
Don't Dread
Eat and Stay Thin
Enjoy where you are on the way....
Expect a move of God Suddenly
Filled with the Holy Spirit
Healing the Brokenhearted
Help Me! I'm Married
Help Me, I'm Afraid
How To Succeed At Being Your Self
I Dare you
If not for the Grace of God
In Pursuit of PEACE
Knowing God Intimately
Life in the Word - Devotional
Life in the Word - Journal
Life in the Word - Quotes
Look Great Feel Great
Managing Your Emotions

Me and My Big Mouth
Never Lose Heart
Nuggets of Life
PEACE
The Penny
Power of Simple Prayer
Prepare to Prosper
Reduce Me to Love
Secrets to Exceptional Living
Seven Things That Steal Your Joy
Teenagers Are People Too
Tell them I love Them
The Confident Woman
The Every Day Life BIBLE
The Joy of Believing Prayer
The Secret To True Happiness
When God When
Why God Why
Woman to Woman

Books Available In Malayalam

Battle Field Of The Mind - Devotional
Battlefield of the Mind
Beauty For Ashes
Secrets To Exceptional Living
The Battle Belongs to The Lord
The Power of Simple Prayer
The Secret Power of Speaking God's Word

To contact the author in the United States, please write:

Joyce Meyer Ministries
P.O. Box 655,
Fenton, Missouri 63026
or call: (636) 349-0303
or log on to: www.joycemeyer.org

To contact the author in India, please write:

Joyce Meyer Ministries
Nanakramguda,
Hyderabad - 500 008
or call: 2300 6777
or log on to: www.jmmindia.org